

YÜKSELEN GÜNEŞ

Michael Crichton

Ocak 1992
İnkılap Kitabevi
ISBN: 975-100-524-3

LOS ANGELES POLİS TEŞKİLÂTI GİZLİ RAPOR ULUSLARARASI KAYITLAR

İçerik: Detektif Peter J. Smith'in

13-15 Mart'ta yapılan videolu sorgusunun Yazılı metni

Konusu: "Nakamoto Cinayeti" rA8895-404x)

Bu yazılı metin Los Angeles Polis Teşkilâtına aittir ve ancak teşkilât içinde kullanılabilir. Bu belgeyi kopyalamak, içinden alıntı yapmak ya da içeriğini başka biçimde açıklamak yasalara göre yasaktır. Yetkisiz kullanımın ağır cezaları vardır.

Tüm sorular için başvurulacak merci:

Sorumlu Yetkili

İç Olaylar Bölümü

Los Angeles Polis Teşkilâtı

PK. 2029

Los Angeles, CA 92038-2029

Telefon: (213) 555-7600

Telefaks: (213) 555-7812

Video Sorgusu: Detektif P.J. Smith 13/3-3/15

Olav: "Nakamoto Cinayeti"

Sorgunun tanımı: Sorgulanan (Detektif J. Smith) 13 Mart Pazartesi'den 15 Mart Çarşamba'ya kadar olan 3 günlük süre içerisinde 22 saat boyunca sorguya çekilmiştir. Bu sorgu S-VHS/SD videobantına alınmıştır.

Görüntünün tarifi: Sorgulanan (Smith), Video Odası #4, LA PT Merkezinde, masanın önünde oturmaktadır. Duvarda saat, sorgulananın arkasında gözükmektedir. Görüntü masanın üstünü, oradaki kahve fincanını, sorgulananın da belden yukarı kısmını almaktadır. Sorgulanan (birinci gün) ceket ve kravat; (ikinci gün) gömlek ve kravat; (üçüncü gün) yalnızca gömlek giymektedir. Video zaman kodu sağ alt köşededir.

Sorgunun amacı: Sorgulananın "Nakamoto Cinayeti"ndeki rolünün açıklığa kavuşturulması. (A8895-404) Sorguda hazır bulunan görevliler, Detektif T. Conway ile Detektif P. Hammond'dur. Sorgulanan, avukat atanması hakkından feragat etmiştir.

Olayın Durumu: "Çözülmemiş" olarak dosyalanmıştır.

13 Mart kaydı (1)

SORGUCU: Tamam. Kayıt başladı. Lütfen adınızı, kayda girmesi için söyleyin.

SORGULANAN: Peter James Smith. SORGUCU: Yaşınızı ve görevinizi söyleyin.

SORGULANAN: Otuz dört yaşındayım. Los Angeles Polis Teşkilâtı Özel Hizmetler Bölümünde, teğmen rütbesiyle çalışıyorum.

SORGUCU: Teğmen Smith, bildiğiniz gibi, şu anda herhangi bir suçla suçlanmıyorsunuz.

SORGULANAN: Biliyorum.

SORGUCU: Bununla birlikte burada sizi temsil edecek bir avukat bulundurmaya hakkınız var.

SORGULANAN: O haktan feragat ediyorum.

SORGUCU: Pekâlâ. Buraya gelmek için herhangi bir şekilde zorlandınız mı?

SORGULANAN: (uzun bir sessizlik) Hayır. Herhangi bir şekilde zorlanmadım.

SORGUCU: Peki. Şimdi sizinle Nakamoto Cinayetinden söz etmek istiyoruz, O olayı ilk ne zaman duydunuz?

SORGULANAN: 9 Şubat Perşembe akşamı, saat dokuz sularında.

SORGUCU: O saatte ne oldu? SORGULANAN: Evdeydim. Telefon geldi. SORGUCU: Telefon geldiği sırada ne yapıyordunuz?

ASLINDA Culver City'de, oturduğum apartman dairesinde, yatağıma girip oturmuştum. Lakers'larm maçını, sesini iyice kıstığım TV'den seyrediyor, bir yandan da Japonca kursum için kelimeler ezberlemeye uğraşıyordum.

Sessiz sakin bir akşamdı. Kızımı saat sekiz dolaylarında uyutmuştum. Şimdi ses kayıt makinesini yatağın üzerine almış, banttaki kadının neşeli sesini dinliyordum. "Merhaba, ben polis memuruyum. Size yardımcı olabilir miyim?" gibi şeyler söylüyordu. "Lütfen bana yemek listesini gösterin." Her cümleden sonra duruyor, benim o cümleyi tekrarlamam için zaman tanıyordu. Ben de kör topal, elimden geleni yapıyordum. Sonra banttaki kadın sesi, "Zerzavatçı dükkânı kapanmış. Postane nerede?" diye devam ediyordu. Bazen dikkatimi toplamak zor geliyordu ama yine de uğraşıyordum. "Bay Hayaşi'nin iki çocuğu var."

Cevap vermeye çalıştım: "Hayaşi-san wa kodomo ga fur ... fütur ..." Bir küfür savurdum. Ama o zamana kadar kadın yine konuşmaya başlamıştı.

"Bu içki hiç güzel değil!"

Ders kitabımı yatağın üzerine açmıştım. Kızım için birleştirip oluşturduğum bulmaca oyuncağın yanında duruyordu. Onun ötesinde bir fotoğraf albümü vardı. Kızımın ikinci yaş gününde çekilmiş fotoğraflar albümün üstünde duruyordu..

U

Michelle'in doğumgünü partisinden bu yana dört ay geçmişti ama ben fotoğrafları hâlâ albüme yerleştirmemişim. Bu tür işleri aksatmadan yapmak büyük çaba ister zaten. "Saat ikide bir toplantı var."

Yatağımın üstündeki fotoğraflar artık gerçek durumu yansıtmıyordu. Dört ayda Michelle çok değişmişti. Boyu daha uzundu. Eski karımın ona aldığı parti elbisesi de artık üstüne olmuyordu. Siyah kadifeden, beyaz dantel yakalı bir elbise.

Fotoğraflarda eski karım hep baş roldeydi. Michelle mumları üflerken pastayı o tutuyor, hediye paketlerini açmasına o yardım ediyordu. Adanmış bir anne rolündeydi. Aslında kızım benimle oturur, eski karım onu pek sık görmez. Hafta sonlarında onu almaya çoğu kere gelmez bile. Çocuk bakımına katkı çeklerini göndermeyi de sık sık unuttur.

Ama o fotoğraflara bakan biri bunları asla tahmin edemezdi.

"Tuvalet nerede?"

"Benim bir arabam var. Birlikte gidebiliriz." Çalışmayı sürdürdüm. Tabii aslında o gece ben nöbetteydim. Özel Hizmetler Bölümü'nün telefonla ulaşılabilir yetkilisiydim. Ama dokuz şubat sakın bir perşembeydi, ben de bu yüzden pek bir hareket beklemiyordum. Saat dokuza kadar yalnızca üç telefon gelmişti.

Özel hizmetlerin alanına, polis teşkilâtının diplomatik ilişkiler dalındaki faaliyetleri de girmektedir. Diplomatlarla, ünlü kimselerle ilgili sorunları çözümleriz, şu ya da bu nedenle polisle karşı karşıya gelen yabancı ülke vatandaşlarına çevirmen ya da bağlantı görevlisi sağlarız. Çok çeşitliliği olan bir iştir ve hiç sıkıcı değildir. Nöbetçi olduğum bu tür gecelerde yarım düzine kadar yardım çağrısı gelebilir ama genellikle hiçbir acil durum sayılmaz. Evden çıkmak zorunda kalışım pek enderdir. Bizim işimiz herhalde polis teşkilâtının basın ilişkileri görevlerinden çok daha rahat bir iştir. Ben Özel Hizmetler'e geçmeden önce o görevdeydim.

Her neyse, dokuz şubat gecesi gelen ilk telefon, Şili konsolos yardımcısı Fernando Consec'a'yla ilgiliydi. Devriye arabalarından biri onu yolun yanına çektiyip durdurmuştu. Ferny araba kullanamayacak kadar sarhoştur ama diplomatik dokunulmazlığı olduğunu ileri sürüyordu. Devriye polisine onu evine götürmesini söyledim, ertesi gün konsolosluğa şikâyetle bulunmak üzere de olayı bir kenara not ettim.

Bir saat sonra Gardena bölgesini dolaşan devriye ekibi aradı. Bir lokantadaki silahlı soygunda, yalnızca Samoa dili konuşan bir adam tutuklanmışlardı. Çevirmen istiyorlardı, isterlerse çevirmen bulabileceğimi, ama Samoahlann mutlaka İngilizce bildiğini, çünkü oraların yıllardan beri Amerika Birleşik Devletleri denetiminde topraklar olduğunu söyledim. Detektifler, bu durumda işi kendilerinin idare edebileceklerini söyleyip kapadılar. Ardından bir telefon daha geldi. Aerosmith konserinde seyyar televizyon araçları, itfaiye arabalarının yolunu tıkamışlardı. Bizim polislere, olayı itfaiye merkezine bildirmelerini söyledim. Bundan sonra bir saatim sessiz geçti. Yine ders kitabıma döndüm, teypteki kadının şarkı söyler gibi bir sesle söylediklerini dinleyip tekrarlamaya koyuldum. "Dün hava yağmurluydu."

Derken Tom Graham aradı.

"Allanın belâsı Caponlar," dedi Graham. "Bu kadar çirke-fe inanamıyorum. Acele buraya gelsen iyi edersin, Petey-san. Figueroa bin yüz. Yedinci Cadde'nin köşesi. Yeni Naka-moto binası."

"Sorun nedir?" diye sormak zorunda kaldım. Graham iyi detektiftir ama çabuk öfkelenir. Olayları biraz abartma huyu da vardır.

"Sorun, lanet olası Caponların karşılarında lanet olası bir Özel Hizmetler bağlantı görevlisi görmek istemeleri," dedi.

13

"O da sensin, dostum. Bağlantı görevlisi buraya gelene kadar polisin hiçbir hareket yapmasına izin vermiyorlar." "Ne hareketi yapmak? Ne oldu? Durum ne?" "Cinayet," dedi Graham. "Kadın, beyaz, yirmi beş yaş dolaylarında, boyu bir seksene yaklaşan biri-. Sırtüstü serilmiş. Bu heriflerin yönetim kurulu odasının orta yerinde. Görmeye değer. Sen acele buraya gelmeye bak."

"O kulağıma gelen ses müzik mi?" diye sordum. "Tabii, ne sandın?" diye patladı Graham. "Müthiş bir parti var burada. Bu gece Nakamoto gökdeleninin resmi açılışı. Davet veriyorlar. Hemen gel, olmaz mı?"

Geleceğimi söyledim. Bitişikte oturan Bayan Ascenio'ya telefon açtım, ben yokken gelip bebeğe göz kulak olmasını istedim. Her an paraya ihtiyacı vardı kadıncağızın. Onu beklerken gömleğimi değiştirdim, takım elbisemi giydim. O sırada Fred Hoffmann aradı. Kentin iş kesimindeki karakolun nöbetçisiydi. Kısa boylu, kır

saçlı, taş gibi bir adamdı. "Bak, Pete, bana kalırsa bu seferinde yardıma ihtiyacın olacak." "Neden o?" diye sordum.

"Anladığıma göre Japon vatandaşı olan birilerinin bulaştığı bir cinayet var. Bu işte bit yeniği olabilir. Sen ne zamandır bağlantı görevlisin?" "Altı ay falan."

"Senin yerinde olsam tecrübeli birinden yardım isterdim. Yolda Connor'a uğra, onu da al götür oraya."

"Kimi?"

"John Connor'ı. Hiç duydun mu adını?"

"Tabii," dedim. Bizim bölümde Connor'ı duymayan olabilir miydi? Bir efsaneydi adam. Özel hizmet görevlilerinin en bilgilisiydi. "Ama o emekli olmadı mıydı?"

"Süresiz izinde, ama Japonların bulaştığı olaylarda hâlâ görev alıyor. Sanırım sana çok yardımcı olur. Bak, şöyle yapalım. Ben onu arayayım senin için. Sen yalnızca uğra ve al onu." Hoffmann bana adresi de verdi.

"Tamam," dedim. "Teşekkürler."

"Bir şey daha var. Bu olay toprak hatlı, tamam mı, Pete?" "Tamam," dedim. "Onu kim istedi?" "Öylesi daha iyi." "Nasıl istersen, Fred."

Toprak hatlı demek, hiç telsizle haberleşmeye başvurulmayacak demektir, çünkü o frekansları basın da yakalayıp alabiliyordu. Bazı durumlarda zaten uygulanan normal usul buydu. Elizabeth Taylor ne zaman hastaneye yatsa biz toprak hatlarına geçerdik. Ya da ünlü birinin genç oğlu araba kazasında ölse, yine toprak hatlarına geçer, basın ve televizyon temsilcileri evin kapısını yumruklamaya başlamadan önce ailenin haberi bizden duymasını sağlamaya çalışırdık. Bu tür şeylerde kullanılırdı toprak hatları. Cinayet olayında kullanıldığına daha önce hiç rastlamamıştım.

Ama arabamı kente doğru sürerken araç telefonuna hiç elimi uzatmadım, yalnızca radyoyu dinledim. Bir silahlı çatışmada, üç yaşında bir çocuğa kurşun geldiği, belden aşağısının felç olduğu söylenmekteydi. 7-Eleven dükkânı soyulurken çocuk da oradaymış. Bir kurşun omurgasına girmiş, çocuk da ...

Bir başka istasyon aradım, karşıma bir güldürü programı çıktı. İlerde kent gökdelenlerinin ışıkları belirmeye başlamıştı. Tepeleri sis tabakasına giriyordu. San Pedro'da otoyoldan çıktım. Connor'ın sapağı.

John Connor'la ilgili bildiklerim, adamın uzun süre Japonya'da oturduğu, orada Japon dili ve kültürü konusunda bir hayli bilgi edindiği yolundaydı. 1960'lı yıllarda, Japonca bilen tek polis memuru oydu. Japon adaları dışında en geniş Japon nüfusunu barındıran yer Los Angeles olduğu halde!

Şimdi tabii teşkilâtta Japonca bilen seksenden fazla polis vardı. Bir o kadarı, hattâ daha fazlası da benim gibi öğrenmeye çalışıyordu. Connor birkaç yıl önce emekliye ayrılmıştı. Ama onunla birlikte çalışmış bağlantı görevlilerinin hepsi, bu konuda onun üstüne kimse olmadığını söylerlerdi. Connor'ın çok hızlı çalıştığını, olayları genellikle birkaç saat içinde çözdüğünü anlatırlardı. Becerikli bir detektif ve yaman bir sorgucu olarak ünü vardı. Tanıklardan bilgileri başka hiç kimsenin alamayacağı şekilde alabiliyordu. Birisi bir zamanlar bana, "Japonlarla uğraşmak ipte yürümeye benzer," demişti. "İnsan er geç ya şu yana ya da bu yana düşer nasılsa. Bazı insanlar Japonların harika yaratıklar olduğuna, asla hatâ yapamayacaklarına karar vermişlerdir. Bazıları da onları kötü cadılara benzetir. Ama Connor dengesini korumayı bilir. Tam ortada durmayı başarır her zaman. Ne yapmakta olduğunun da her an farkındadır."

John Connor, Yedinci Cadde'nin sanayi kesiminde, kamyon deposuna bitişik kocaman bir antrepo binasında oturuyordu. Yük asansörü arıza yapmıştı. Merdivenden üçüncü kata çıkıp kapısını vurdum.

"Kapı açık," diye bir ses geldi.

Küçük daireye girdim. Salon boştu. Japon tarzında döşenmişti. Tatami yer minderleri, şoji paravanlar, lambri duvarlar. Bir kaligrafi. Siyah lake bir sehpa. İçinde bir tek beyaz orkide olan bir vazo.

Kapının yanında iki çift ayakkabının durmakta olduğunu gördüm. Biri erkek pabucu, diğeri topuklu kadın pabucuydu. "Yüzbaşı Connor?" diye seslendim.

"Bir dakika."

Şoji paravanlardan biri kayarak açıldı, Connor göründü. Şaşılacak kadar uzun boydu bir adamdı. Bir doksan vardı herhalde. Üzerine bir yukata giymişti ... mavi pamukludan ince bir Japon entarisi. Yaşını elli beş dolaylarında tahmin ettim. Geniş omuzlu, saçları dökülmeye başlamış, dudağının

üzerinde özenilmiş bir bıyığı olan, keskin hatlı, delici bakışlı biriydi. Sesi toktu. Çok da sakindi.

"İyi akşamlar, teğmen."

El sıkıştık. Connor beni tepeden tırnağa süzdü, sonra onayhyormuş gibi başını salladı. "Güzel. Çok efendi bir kılık."

"Basınla çalışırdım," dedim. "İnsan kamerayı ne zaman kendi üzerine çevrilmiş bulacağını bilemiyor öyle zamanlarda."

Tekrar başını salladı. "Şimdi de Özel Hizmetler görevlisi-sin, öyle mi?"

"Öyle."

"Ne zamandan beri bağlantı görevlisisin?"

"Altı aydır."

"Japonca bilir misin?"

"Biraz. Ders alıyorum."

"Bana beş dakika izin ver de üstümü değiştireyim." Dönüp bir paravanın ardında gözden kayboldu. "Cinayet mi bu olay?"

"Evet," diye seslendim.

"Sana kim haber verdi?"

"Tom Graham. Suç yerinde görevli memur o. Japonlar mutlaka bir bağlantı görevlisi gelsin diye diretiyorlarmış, öyle söyledi."

"Anlıyorum." Bir sessizlik oldu, bu arada akan suyun sesini duydum. "Sık sık böyle bir şey istenir mi?"

"Hayır. Aslına bakarsanız daha önce istendiğini hiç duymadım. Genellikle bağlantı görevlisini polisler ister. Dil sorunu çıkınca, karşılarındaki kimselerle anlaşamadıkları zaman isterler. Japonların bağlantı görevlisi istediğini hiç duymamıştım."

"Ben de öyle," dedi Connor. "Beni getirmeni Graham mı istedi? Çünkü Graham'la ben birbirimize pek bayılmayız."

"Hayır," dedim. "Fred Hoffmann önerdi sizi getirmemi."

Benim yeterince tecrübeli olmadığımı kanıslıyordu. Sizi de kendi aramaya gönüllü oldu."

"Demek seni evinden iki kere aradılar," dedi Connor.

"Evet."

"Anlıyorum." Tekrar ortaya çıktı. Lacivert takım elbise giymiş, kravatını bağlıyordu. "Galiba pek vaktimiz yok." Kolundaki saate göz attı. "Graham seni kaçta aradı?"

"Dokuz dolaylarında."

"O halde kırk dakika geçmiş bile. Haydi, gidelim teğmen."

"Araban nerede?"

Hızla merdivenlerden indik.

Arabayı San Pedro'ya sürdüm, İkinci Cadde'ye varınca sola saptım, Nakamoto binasına yöneldim. Aşağı kısımlarda hafif bir sis vardı. Connor pencereden dikkatle bakıyordu. "Belleğin ne kadar iyidir?" diye sordu. "Fena değildir sanıyorum."

"Diyordum ki, acaba bu gece sana gelen o telefon görüşmesini tekrarlayabilir misin? Ne kadar ayrıntı hatırlıyorsan hepsini söyle. Becerebilirsen kelime kelime tekrarla."

"Denerim."

iki telefon konuşmasını da tekrarladım. Connor hiç sözümü kesmeden, hiçbir yorumda bulunmadan dinledi. Neden bu kadar ilgili olduğunu anlayamıyordum, o da bana söylemiyordu. Sözlerimi bitirdiğimde, "Hoffmann sana toprak hattını kimin emrettiğini söylemedi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Eh, ne olursa olsun, iyi bir fikir. Ben elimden geldiği sürece araç telefonunu hiç kullanmam. Bugünlerde çok fazla insan dinliyor o hatları."

Figueroa'ya saptım, ilerde, Nakamoto Gökdelenin önünde parıldayan projektör ışıklarını görebiliyordum. Binanın kendisi gri granitti. Gecenin içine doğru yükseliyordu. Sağ şeride geçtim, torpido gözünü açıp bir avuç kartvizit aldım.

Kartlarımda, "Detektif Teğmen Peter J. Smith, Özel Hizmetler Bağlantı Görevlisi, Los Angeles Polis Teşkilâtı," diye yazıyordu. Bir yüzü ingilizce, öbür yüzü Japonca basılmıştı.

Connor kartlara baktı. "Bu olaya nasıl bir yaklaşım düşünüyorsunuz, teğmen?" diye sordu. "Daha önce Japonlarla hiç iş yaptınız mı?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Birkaç sarhoş sürücünün tutuklanması, o kadar."

Connor terbiyeli bir sesle konuştu. "O halde belki ben izleyebileceğimiz bir strateji önerebilirim."

"Bana göre hava hoş," dedim. "Yardımanızdan ötürü minnet duyarım."

"Pekâlâ. Bağlantı görevlisi sen olduğuna göre, olay yerine vardığımızda işi sen üstlenirsen herhalde daha iyi olur."

"Peki."

"Beni takdim etme zahmetine falan girme. Benden tarafa hiç bakma bile."

"Olur."

"Ben hiç kimse değilim. Sen orada tek başına görevlisin."

"Peki, tamam."

"Resmî davranmak daha iyi olur. Dik dur, ceketini her zaman ilikli tut. Sana eğilerek selam verirlerse, sakın sen de eğilme. Başınla selam ver, yeter. Yabancılar eğilme etiketini hiçbir zaman doğru dürüst öğrenemezler. Denemeye bile kalkışma."

"Anladım." dedim.

"Japonlarla konuşmaya başladığında, şunu unutma: onlar pazarlıktan hiç hoşlanmazlar. Bunu bir çatışma gibi görürler. Kendi toplumlarında da böyle şeylerden mümkün olduğunca kaçınırlar."

"Peki."

"Hareketlerine dikkat et. Ellerin hep iki yanında olsun. Japonlar fazla el hareketini bir tehdit gibi algırlar. Ağır ağır konuş. Sesin sakın ve dengeli olsun."

"Tamam."

"Eğer becerebilirsen."

"Peki."

"Bunu yapabilmek kolay olmayabilir. Japonlar bazen sinir ederler insanı. Herhalde bu gece de öyle bulacaksın onları. Elinden geldiğince iyi idare etmeye çalış. Ama ne olursa olsun, asla öfkelenme."

"Olur."

"Bu büyük terbiyesizlik sayılır."

"Peki," dedim.

Connor gülümsedi. "Başaracağından eminim," dedi. "Herhalde benim yardımına hiç ihtiyaç duymayacaksın. Ama bir terslik olursa, benim sesimi duyacaksın. Sana, 'Belki ben yardımcı olabilirim,' diyeceğim. Bu bir işarettir. İş ben devralıyorum demektir. O andan sonra, bırak konuşmayı ben yapayım. Senin bir daha ağzını açmamanı tercih ederim. Onlar sana dönüp konuşsalar bile. Tamam mı?"

"Tamam."

"Konuşmak isteyebilirsin, ama senden lâf alamasımlar."

"Anlıyorum."

"Ayrıca, ben ne yaparsam yapayım, asla şaşırdığım belli

etme. Ne yaparsam yapayım!"

"Peki."

"İş ben devralırsam, sen benim biraz arkamda, hafif sağ 1 tarafımda yerini al. Hiç oturma. Hiç çevrene bakınma. Aklın dağılmış gibi görünme. Unutma ki sen MTV video kültüründen geliyor olsan bile, onlar o kültürden gelmiyor. Japon onlar. Senin her hareketine bir anlam verirler. Görünüşünün ve davranışının her yönü seni değerlendirmelerine ışık tutacaktır. Polis teşkilâtını da sana bakarak değerlendireceklerdir. Beni de ... senin sempai'n olarak."

"Peki, Yüzbaşım."

"Sorun var mı?"

"Sempai nedir?"

Connor gülümsedi.

Projektörlerin arasından geçip rampadan binanın altındaki garaja doğru indik.

"Japonya'da sempai, daha genç birine rehberlik eden yaşlı kişidir," diye anlattı. "Genci de kohai diye bilinir. Sempai-kohai ilişkisi çok sık rastlanan bir şeydir. Bir gençle bir yaşlının birlikte çalıştığını gördüler mi, hemen böyle bir durum düşünürler. Bizi de o gözle görecektirler herhalde."

"Yani ustayla çırak gibi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Connor. "Japonya'da sempai-kohai ilişkisi daha başka bir niteliğe sahiptir. Sempai'nin seven bir baba gibi kohai 'sini nazlaması beklenir. Genç kişiden gelecek aşırılıklara, onun yapacağı hatâlara dayanması beklenir." Gülümsedi. "Ama ben senin bu gece bana öyle şeyler yapmayacağından eminim," dedi.

Rampanın dibine varmıştık. Karşımızda kocaman, dümdüz otoparkı bulduk. Connor pencereden bakıp kaşlarını çatı. "Nerede herkes?"

Nakamoto Gökdeleninin garajı limuzinlerle doluydu. Şoförler arabalarına dayanmış, aralarında konuşuyor, sigara içiyorlardı. Ama görünürlerde hiç polis arabası yoktu. Genellikle bir yerde cinayet oldu mu, ortalık Noel ağacı gibi aydınlatılır, çevreyi sarmış bir yığın siyahlı beyazlı polis arabasından far ışıkları boşalır, sağlık görevlileri, parmak izi görevlileri, Fen İşleri timleri ortalığı doldururdu.

Oysa bu gece hiçbir yoktu. Parti verilen bir yerin garajı gibiydi burası. Kibar ve şık giyimli kişiler gruplar halinde durmuş, arabalarının getirilmesini bekliyorlardı.

"İlginç," dedim.

Durduk. Park görevlisi kapıları açtı, indiğim anda ayağımı pufla gibi bir halıya bastım, kulağıma tatlı müzik sesleri

geldi. Connor'la birlikte asansöre yürüdük. Şık insanlar karşıdan bize doğru geliyordu. Erkekler smokinli, kadınlar pahalı elbiseler içindeydi. Tam asansörün yanında, fitilli kadifeden, leke içinde bir ceket giymiş, fosur fosur sigara içen bir adam duruyordu. Tom Graham.

CjrRAHAM okul takımında libero oynarken bile hiçbir zaman birinci adam olmuş değildi. Geçmişinin o imgesi, üstüne yapışmış kalmıştı sanki. Bir karakter özelliği olmuştu bu onun için. Tüm hayatı boyunca hep en parlak terfileri kaçırdı, detektiflik mesleğinde ikinci yere geçerdi. Bir bölümden diğerine nakledilir, hiçbir zaman kendine tam uyan bir yer bulamaz, birlikte iyi çalışabildiği bir ekip arkadaşı da bulamazdı. Pek fazla açık sözlüydü. Şef'in ofisinde kendine düşmanlar edinmişti. Artık otuz dokuz yaşına gelmiş olduğuna göre, bundan sonra fazla ilerlemesi de pek zayıf bir ihtimaldi. Şimdi artık gücenik, sert, habire kilo alan biri olmuştu. Giderek asık suratlı kesilen iri yarı bir adam... üstelik de herkesin Allahın belâsı diye tanıdığı biri! Çünkü pek çok insanın sinirine dokunurdu. Onun gözünde dürüstlük demek, başarısızlığa uğramak demekti. Bu görüşlerini paylaşmayan insanları da alaya alırdı.

Ben yaklaşırken, "Güzel elbise," dedi. "Çok yakışıklı görünüyorsun, Peter." Ceketimin yakasındaki hayalî bir toz taneciğini fiskeledi.

Aldırmadım. "Nasıl gidiyor, Tom?"

"Siz işe değil, şu partiye gelmeliymişsiniz," dedi. Con-nor'a dönüp elini sıktı. "Merhaba, John. Seni yatağından kaldırmak da kimin fikriydi?"

Connor alçak sesle, "Ben yalnızca gözlemciyim," diye karşılık verdi.

Ben, "Fred Hoffman onu da getirmemi önerdi," dedim.

Graham, "Eh, bana göre hava hoş," dedi. "Yardım nereden gelirse gelsin, ihtiyacım olabilir. Burada durum oldukça

gergin."

Onun peşinden asansöre yürüdük. Hâlâ ortalıkta başka polis göremiyordum. "Herkes nerede?" diye sordum.

Graham, "İyi bir soru," dedi. "Bizim adamların hepsini arka kapıda tutmayı başardılar. Servis asansörünün en hızlı yol olduğunu iddia ediyorlar. Bir yandan da durmadan, büyük açılış töreninin ne kadar önemli olduğunu, kimsenin bu töreni bozmaması gerektiğini tekrarlayıp duruyorlar."

Asansörün yanında bekleyen özel güvenlik görevlisi bize kuşkuyla baktı. Graham, "Bu insanlar benimle birlikte," dedi. Güvenlik görevlisi başını salladı ama kuşkulu gözleri iyice kısılmıştı.

Asansöre girdik.

Kapılar kapanırken Graham, "Allanın belâsı Caponlar!"

deyiverdi. "Burası hâlâ bizim ülkemiz. Kendi ülkemizin po

lisiyiz biz!"

Asansörün duvarları camdandı. Hafif bir müzik eşliğinde yükselirken Los Angeles'in aşağıya doğru bizden uzaklaşış-ru seyrediyorduk. Her taraf gece ışıklarıyla pırıl pırıldı.

Graham, "Bu asansörlerin yasadışı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Yasaya göre doksan katı geçen binalarda cam asansöre izin yok. Bu bina doksan yedi katlı. Los Angeles'in en yüksek binası. Ama zaten bu binanın tümü özellikli sayılıyor. Üstelik de altı ayda diktiler. Nasıl yaptılar, biliyor musunuz? Nagazaki'den prefabrike parçalar getirdiler, burada birbirine taktılar. Amerikalı inşaat işçilerini hiç kullanmadılar. Yalnızca Japon işçilerin çözebileceği bir teknik sorunu bahane edip, bizim sendikalardan özel izin aldılar. Siz inanabiliyor musunuz böyle bir şeye?"

Ben omuz silktim. "Amerikan sendikaları inanmış işte," dedim.

Graham, "Belediye konseyinden bile geçirmişler," diye sürdürdü sözünü. "Ama tabii iş paraya bakar, o kadar. Ve bildiğimiz' bir tek şey varsa, Japonlarda para bol. Bu sayede imar sınırlamalarını da etkiliyorlar, deprem mevzuatını da. Ne istiyorlarsa elde etmeyi başardılar."

Yine omuz silktim. "Politika!"

"Daha neler. Vergi bile vermiyorlar, onu biliyor musun? Ciddiyim ... belediyeden emlak vergisi için sekiz yıllık muafiyet kopardılar. Allah kahretsin, bu ülkeyi peşkeş çekiyoruz onlara."

Bir süre sessiz çıktık. Graham camdan dışarı bakıyordu. Asansör yüksek hız yapabilen Hitachi'lerden. En son teknoloji. Dünyanın en hızlı ve en sarsmayan asansörleri. Sislerin içine doğru yükseliyorduk.

Graham'a döndüm. "Bize cinayeti anlatacak mısın, yoksa sürpriz mi olsun istiyorsun?"

"Lanet olsun," diye homurdandı, sonra not defterini açtı. "Başlıyorum. İlk telefon sekiz otuz ikide geliyor. Birisi, "bir cesedi kaldırma sorunu" olduğunu söylüyor. Erkek. Kopkoyu Asyalı aksanı var, İngilizceyi iyi konuşmıyor. Santral ondan fazla bir şey öğrenemiyor, ancak adresi alabiliyor. Nakamoto Gökdeleni. Siyahlı beyazlı bir devriye arabası kalkıp yola koyuluyor, buraya sekiz otuz dokuzda varıyor, olayın cinayet olduğunu öğreniyor. Kırk altıncı kat. Orası ofis katı. Ölen beyaz bir kadın. Yaklaşık yirmi beş yaşlarında. Çok da güzel. Göreceksiniz.

"Üniformalı polisler şeridi geriyor, bizi arıyor. Ben Meri-no'yla geliyorum, buraya sekiz elli üçte varıyorum. Fen işleri ekipleri de aşağı yukarı aynı zamanda parmak izi almaya, resim çekmeye, döküntü toplamaya geliyor. Buraya kadar tamam mı?"

Connor başım sallayarak, "Evet," dedi.

Graham devam etti. "Tam biz işe koyulacakken, Nakamo-to Şirketinden bir Japon, bin dolarlık bir lacivert takım giymiş olarak çıkageliyor, o Allahın belâsı binada herhangi bir kovuşturmayla başlanmadan önce kendisinin polis teşkilâtı bağlantı görevlisiyle konuşmaya hakkı olduğunu söylüyor. Bunu yapmanız için muhtemel nedeniniz yok, falan gibi

şeyler söylüyor.

"Ben tabii, neler oluyor burada, diye patlıyorum. Ortada bir cinayet var işte, diyorum. Herife geri basmasını söylüyorum. Ama bu Japon kusursuz İngilizce konuşuyor ve yasalardan da pek anlıyormuşa benziyor. Ekipteki herkes pireleniyor tabii. Yani ... sonradan soruşturmayı yasal değil diye çürüteceklerse, o zaman soruşturma başlatmanın kime ne yararı olur, öyle değil mi? Bu Japon da bir şeye kalkışılmadan önce bağlantı görevlisini göreceğim diye direnıp duruyor. O kadar iyi İngilizce konuşuyor ki, ben bağlantı görevlisinin ne işe yarayacağını anlayamıyorum. Bağlantı görevlisinin, adamlar dil bilmeyince geldiğini sanırdım. Oysa bu herifin İngilizcesi, Stanford Hukuk'tan mezun gibi. Ama her neyse." içini çekti.

"Böylece beni aradın," dedim.

"Evet."

"Nakamoto Şirketinin bu adamı kim?" diye sordum.

"Allah kahretsin!" Graham notlarına bakıp kaşlarını çattı. "İşihara. İşiguri. Öyle bir şey."

"Kartviziti var mı? Sana kartını vermiş olmalı."

"Evet. Merino'ya verdi."

"Başka Japon var mı orada?" diye sordum.

"Dalga mı geçiyorsun sen?" diye güldü Graham. "Orası onlarla dolup taşıyor. Disneyland'a döndü o kat."

"Ben suç yerini demek istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Graham. "Herifleri dışarda tutamıyoruz. Kendi binamızdır, burada bulunmaya hakkımız vardır,

diyorlar. Bu gece Nakamoto Gökdeleninin büyük açılışı varmış. Orada olmak haklarıymış. Dır dır dır, bir bir bir."

"Açılış nerede?" diye sordum.

"Cinayetin bir kat altında, kırk beşinci katta. Müthiş bir parti hazırlamışlar. Sekiz yüz kişi vardır orada herhalde. Sinema artistleri, senatörler, kongre üyeleri ... aklına ne gelirse. Madonna da oradaymış diye duydum. Tom Cruise da. Senatör Hammond da. Senatör Kennedy de. Elton John da. Senatör Morton da. Belediye Başkanı Thomas da. Bölge savcısı Wyland da. Hey, belki senin eski karın bile oradadır, Pe-te. Hâlâ Wyland'ın yanında çalışıyor, değil mi?"

"Son duyduğumda öyleydi."

Graham içini çekti. "Avukat ütmek hoş bir duygu olmalı. Avukata ütölmek yerine yani. Değişiklik olur."

Minik bir zil sesi duyuldu, sonra asansör konuştu. "Yon-jusan."

Graham kapının üzerindeki ışıklı sayılara baktı. "Şuna inanabiliyor musunuz?"

"Yonjusan," dedi asansör yine. "Mosugu de gozaimasıı."

"Ne dedi bu?"

"Kata yaklaşıyormuşuz."

"Allah kahretsin," dedi Graham. "Asansörler de konuşacaksa, bari İngilizce konuşmalı. Hâlâ Amerika burası."

Connor manzarayı seyrederken, "Sayılır," diye mırıldandı.

"Yonjıro," dedi asansör.

Kapı açıldı.

Müthiş bir parti derken Graham'ın hakkı vardı. Koskoca kadın tümü bir balo salonu haline getirilmişti. Kokteyl kılığında kadınlar, şık elbiseler giymiş erkekler. Orkestra Glen Miller swing müziği çalıyordu. Asansör kapısının yakınında kır saçlı, güneş yanığı bir adam durmaktaydı. Yüzü biraz tamdık gibiydi. Sporcu gibi geniş omuzluydu. Asansöre adımını atıp bana döndü. "Giriş katı, lütfen," dedi. Burnuma

viski kokusu geldi.

Daha genç bir adam bir anda onun yanında belirdi. "Bu asansör yukarıya çıkıyor, Senatör," dedi.

Kır saçlı adam yardımcısına dönerek, "Ne dedin?" diye

sordu.

"Bu asansör yukarıya çıkıyor, efendim."

"Ama ben aşağıya inmek istiyorum." Sarhoşlara özgü o dikkatli telâffuzu kullanıyordu.

"Evet, efendim. Biliyorum, efendim," diye cevap verdi yardımcısı. Sesi neşeli çıkıyordu. "Biz başka bir asansöre binelim, Senatörüm." Kır saçlı adamı dirseğinden sıkıca tuttu,

asansörden çıkardı.

Kapı kapanınca asansör tekrar çıkmaya koyuldu. Graham, "Ödediğiniz vergiler iş başında," deyiverdi. "Tanıdınız mı onu? Senatör Stephen Rowe. Onu burada partide görmek hoş bir şey. Hele Mâlî Komite'de olduğunu bilince. O komite Japonya'dan yapılacak ithalatı düzenleyen komite. Ama tıpkı arkadaşı Senatör Kennedy gibi, Rowe da eski zamparalardan."

"Öyle mi?"

"İyi de içermiş diyorlar."

"Farkına varmıştım," dedim.

"O çocuk o yüzden yanında. Başını bir belâya sokmasın

diye."

Asansör kırk altıncı katta durdu. İncecik bir elektronik ses duyuldu, ardından asansör yine konuştu. "Yonjırokkı. Domo arigato gozaimasıı."

"Neyse, sonunda geldik," dedi Graham. "Belki artık işe

başlayabiliriz."

JVAPI açıldı, karşımızda lacivert takım elbiselerden tam bir duvar bulduk. Hepsinin arkası bize dönüktü. Asansörün hemen önüne yirmi kadar adam birikmiş olmalıydı. Ortalık sigara dumanıyla dolmuştu.

Graham, "Geçiyoruz, geçiyoruz," diyerek, hepsini dirsek-leye dirsekleye yol açtı, ben izledim, Connor da arkamdan geldi. Sessizdi ... hiç dikkati çekmiyordu.

Kırk altıncı kat, Nakamoto Sanayi Şirketi'nin en üst yönetim düzeyine ayrılmıştı. Asansörün biraz ilerisinden başlayan lüks halılı resepsiyon bölümüne ayak basınca kadın tümünü görebilmiştim. Dev boyutlarda, apaçık bir yerdi. Altmışa kırk metre kadar vardı. Futbol sahasının yarısı kadar. Döşenişiyle ilgili her şey, büyüklüğünü ve zarafetini vurgulamaya katkıda bulunuyordu. Tavanlar yüksek, ahşap kaplıydı. Mobilyalar

tahta ve kumaş, renkleri siyah ve griydi. Halı çok kalındı. Sesler emilip yok ediliyordu. Işıklar kısıktı. Bu da o yumuşak, zengin havayı güçlendiriyordu. Ticarî şir-ketter. çok bankaya benzer bir yerdi.

Ama ömrünüzde görebileceğiniz en zengin bankaya.

İnsan durup bakmak zorunluluğunu duyuyordu. Cinayet yerini çevreleyen sarı şeridin yanında durdum. O şerit katın iç kısmına geçmeyi engelliyordu. Bir an nerede olduğumu kestirmeye çalıştım. Karşımda geniş bir atrium vardı.

Oraya sekreterler ve alt düzey elemanlar için birkaç masa konmuştu. Kümeler halinde duruyordu masalar. Ayrıca uzun mesafeleri bölmek için saksılı ağaçlar kullanılmıştı. Atrium'un orta yerinde, Nakamoto Gökdelenin bir maketi vardı. Çevrede henüz inşa halinde olan binalar da makette bitmiş halleriyle gösterilmişti. Maketin tam üzerinde ışık vardı. Ama atrium'un geri kalanı oldukça karanlık sayılırdı. Yalnızca birkaç gece ışığı yakılmıştı orada.

Çevresine yüksek yöneticiler için odalar dizilmişti. Hem atrium'a bakan duvarları, hem de dışarıya bakan duvarları camdandı. Ben durduğum yerden, dışardaki Los Angeles gökdelenlerini görebiliyordum. Kat, bütünüyle gökte uçuyormuş gibiydi.

İki yanda cam duvarlı iki konferans salonu gördüm. Sağdaki biraz daha küçüktü. Kızın cesedi de oradaydı. Upuzun, siyah bir masanın üstünde yatıyordu. Siyah bir elbise giymişti. Tek bacağı yere doğru sarkmıştı. Kan göremedim. Çünkü çok uzaktaydım. Aramızda belki altmış metre vardı. Bu uzaklıktan ayrıntı görmek kolay değildi.

Polis telsizlerinin çığırması duyuldu, ardından Graham'ın sesi geldi. "İşte bağlantı görevliniz, baylar. Belki artık soruşturmaya başlayabiliriz, değil mi, Peter?"

Asansörün yakınındaki Japonlara döndüm. Hangisiyle konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Garip bir sessizlik oldu, sonunda içlerinden biri bir adım öne çıktı. Otuz beş yaşlarında vardı. Pahalı bir elbise giymişti. Çok hafif eğildi. Boynundan. Eğilmenin bir imasıydı bu yalnızca. Ben de onu taklit ettim. Sonra konuştu.

"Konbamva. Hajimemaşite. Sumisu-san. İşigura desu. Dozo yoroşikı." Resmî bir selam. Ama sıradan. Pek zaman ziyan etmiyordu. Adı İşigura'ydı. Benim adımla zaten biliyordu.

Ben de, "Hajimemaşite. Wataşi wa Sumisu desu. Dozo yoroşikı," dedim. Yani, "Nasılsınız. Tanıştığımıza sevindim." Normal şeyler.

"Wataşi no meişi desu. Dozo." Bana kartvizitini uzattı. Hareketleri hızlı, çevikti.

"Domo arigato gozaimasu." Kartı iki elimle aldım. Aslında buna gerek yoktu. Ama Connor'un öğüdünü unutmadığım için her şeyi en resmî biçimde yapmaya çalışıyordum. Ben de kendi kartımı uzattım. Geleneğe göre ikimiz de birbirimizin kartına bakacak, ufak bir yorumda bulunacaktık. "Bu iş telefonunuz mu?" gibilerden bir soru soracaktık.

İşigura kartımı tek eliyle aldı, "Bu ev telefonunuz mu, detektif?" diye sordu. Şaşırmıştım. İngilizcesinde hiç yabancı aksanı yoktu. Bu ülkede uzun yıllar yaşamış birinin konuşabileceği bir İngilizceydi. Hem çocukluğu da dahil. Herhalde okula da burada gitmişti. Yetmişli yıllarda buraya okumaya gelen binlerce Japon öğrenciden biri. Yılda 150.000 öğrenciyi ülkeyi tanısınlar diye Amerika'ya yolladıkları sıralarda. Biz de Japonya'ya yılda 200 öğrenci yolluyorduk.

"Dipteki numara, evet," dedim.

İşigura kartımı gömleğinin cebine koydu. Tam ben onun kartıyla ilgili bir nezaket yorumunda bulunacağım sırada sözümü kesti. "Bakın, detektif, sanıyorum nezaket sözlerini bir kenara bırakmamız gerek. Bu gece burada sorun çıkmasının tek nedeni, meslekdaşınızın anlayışsız davranması."

"Meslekdaşım mı?"

İşigura başıyla işaret etti. "Oradaki şişman adam. Gra-ham. İstekleri mantık dışıydı. Bu gece bir soruşturma yapma isteğine şiddetle itiraz ediyoruz."

"O neden, Bay İşigura?" diye sordum.

"Soruşturma başlatmak için olası bir nedeniniz yok."

"Neden böyle diyorsunuz?"

İşigura homurdandı. "Herhalde siz bile anlayabilirsiniz."

Soğukkanlılığımı korudum. Beş yıl detektiflik yapıp bir yıl da basın bölümünde çalışmak bana kendimi tutmayı iyice öğretmişti.

"Hayır, korkarım anlayamadım," dedim. Bana beğenmez bakışlarla baktı. "Gerçek şu ki teğmenim, bu kızın ölümünü aşağıda vermekte olduğumuz partiyle bağdaştırmak için hiçbir nedeniniz yok."

"Görünüşe göre üzerindeki elbise parti elbisesi ..." Sözümü kabaca kesti. "Bence herhalde kızın kaza sonucu aşırı dozda uyuşturucu almak gibi bir nedenle öldüğü çıkacak ortaya. Bu nedenle de ölümünün bizim partimizle hiçbir ilgisi yok. Siz de aynı kanıda değil misiniz?"

Derin bir soluk aldım. "Hayır, efendim, değilim. Soruşturma olmadan karar veremem." Bir soluk daha aldım. "Bay İşigura, kaygılarınızı anlıyorum, ama ..."

"Anladığınızdan kuşku duyarım," dedi. Sözümü yine kesmişti. "Nakamoto Şirketinin bu akşamki durumunu anlamanızda ısrar ediyorum. Bu akşam bizim için çok özel bir akşam. Çok halka dönük bir akşam. Bu kadının ölümü nedeniyle davetimize gölge düşmesinden elbette kaygı duyarız. Özellikle de bu kadın çok önemsiz bir kadın olduğu için ..." "Önemsiz bir kadın mı?"

İşigura elini o yana doğru şöyle bir salladı. Benimle konuşmaktan usanmış gibiydi. "Belli zaten, bir baksanıza ona. Adı bir fahişeden farkı yok. Bu binaya nasıl girebildi, onu bile anlayamıyorum. Bu nedenle de Detektif Graham'ın davete gelmiş konukları sorguya çekme isteğini şiddetle protesto ediyorum. Çok mantıksız bir istek. Aşağıda birçok senatör, kongre üyesi ve Los Angeles yetkilisi var. Herhalde siz de takdir edersiniz ki bu önemli insanlar böyle bir hareket karşısında ..."

"Bir dakika," dedim. "Detektif Graham size davetteki herkesi sorguya çekeceğini mi söyledi?" "Bana öyle söyledi, evet."

Neden buraya çağrıldığımı yeni yeni anlamaya başlıyordum. Graham Japonlardan hiç hoşlanmadığı için, partiyi mahvetme tehdidi savurmuştu. Böyle bir şey olacak değildi

tabii. Graham'ın ABD senatörlerini sorgulaması olanak dışıydı. Hele savcıyla belediye başkanını? Yarın da işine gelebilmek istiyorsa, asla yapamazdı bunu. Ama Japonlara sinir olmuş, karşılık olarak kendisi de onların canını sıkmak istemişti.

İşigura'ya, "Giriş katına bir kayıt masası koyarız, konuklarınız çıkarken imza atabilirler," dedim.

İşigura, "Korkarım bu çok zor olur," diye söze başladı. "Çünkü herhalde siz de kabul edersiniz ki..."

"Bay İşigura, yapacağımız bu."

"Ama istediğiniz şey son derece zor ..."

"Bay İşigura."

"Bakın, bu bizim açımızdan ..."

"Bay İşigura, üzgünüm. Ben size polisin hangi önlemi alacağını söylüyorum."

Katılaştı. Bir sessizlik oldu. Üst dudağındaki teri eliyle silip konuştu. "Hayal kırıklığına uğradım, teğmen. Sizden daha fazla işbirliği beklerdim."

"İşbirliği mi?" İşte bu söz üzerine bozuk çalmaya başladım. "Bay İşigura, burada ölü bir kadın var. Bizim görevimiz de bir soruşturma başlatıp ona ne olduğunu ..."

"Ama kabul etmeniz gerekir ki bu özel koşullar içinde ..."

O sırada Graham'ın sesini duydum. "Ah, Tanrım, bu da ne?"

Başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdiğimde, kısa boylu, ciddi tavırlı bir Japonun sarı şeridi aşır yirmi metre kadar içeriye girmiş olduğunu gördüm. Suç yerinin fotoğraflarını çekiyordu. Elindeki fotoğraf makinesi öyle küçüktü ki, avucunda hemen hemen hiç görünmüyordu. Ama şeridi resim çekmek için aştığını da saklamıyordu. Ben bakarken adam bize doğru geriledi, iki elini kaldırıp bir resim daha çekti, sonra tel çerçeveli gözlüğünün ardından gözlerini kırıştıtarak bir sonraki resmi için yer seçti. Hareketleri çok kararlıydı.

Graham şeride yürüdü, "Tanrı aşkına, çık oradan!" diye

seslendi. "Orası suç yeri. Resim çekemezsin." Adam tepki

göstermedi. Geri geri gelmeye devam ediyordu. Graham bi

ze döndü. "Kim bu adam?" ^

İşigura, "Bizim elemanlarımızdan Bay Tanaka," diye açıkladı. "Nakamoto güvenliğinde çalışıyor."

Gözlerime inanamıyordum. Japonların kendi adamı sarı şeridin içinde geziniyor, suç yerini kirletiyordu. Olacak şey değildi bu! "Çıkarın onu oradan," dedim.

"Resim çekiyor."

"Bunu yapamaz."

İşigura, "Ama şirketimizin kullanacağı resimler onlar,"

dedi.

"Bana vız gelir," derken sesim yükselmişti. "Sarı şeridin içine geçemez, resim de çekemez. Çıkarın onu oradan. Filmini de istiyorum, lütfen."

"Pekâlâ." İşigura Japonca çabuk çabuk bir şeyler söyledi. Ben dönerken Tanaka sarı şeridin altından kayıp lacivert elbiseli adamların arasında gözden kayboldu. Kafaların ardından asansör kapısının açılıp kapandığını gördüm.

Allah belâsını versin! Öfkelenmeye başlamıştım. "Bay İşigu- -ra, şu anda resmî bir polis soruşturmasını engelliyorsunuz."

İşigura sakın bir sesle, "Durumumuzu anlamak için çaba göstermelisiniz, detektif Smith," dedi. "Elbette ki Los Angeles Polis Teşkilâtına sonsuz güvenimiz var, ama kendi özel soruşturmamızı da yapabilecek durumda olmalıyız. Bunun için de elimizde ..."

Kendi özel soruşturmaları! Orosu çocuğu! Bir anda konuşamaz duruma geldim. Dişlerimi sıktım, gözümün önünde kırmızı benekler uçuştı. Çileden çıkmıştım. İşigura'yı tutuklamak istiyordum. Sırtını döndürmek, duvara dayamak, bileklerine kelepçeyi takmak istiyordum. Sonra da ...

Arkamdan bir ses, "Belki ben yardımcı olabilirim, teğmen," dedi.

Döndüm. John Connor bana neşeyle gülümsüyordu. Yana çekildim.

Connor, İşigura'nın karşısına geçti, hafifçe eğildi, kartını uzattı. Hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Totsuizen şitsürei desu-ga, jiroşokai şitemo yoroşükii desuka. Wataşi wa John Connor to moşimasıı. Meişi o dozo. Dozo yoroşiku."

"John Connor mı?" dedi İşigura. "Yani ... o John Connor mı? Omeni kakarete koei desu. Wataşi wa İşigura desu. Dozo yoroşiku." Onunla tanışmaktan şeref duyduğunu söylüyordu.

"Wataşi no meişi desu. Dozo." Zarif bir teşekkür.

Ama resmi formaliteler bir kere tamamlanınca artık konuşmalar öylesine hızlandı ki, ben arada sırada bir iki kelimeyi ancak yakalar oldum. İlgili görünmek zorundaydım. Bakıyor, arasına başımı sallıyordum. Oysa neden söz ettikleri konusunda zerrece fikrim yoktu. Bir ara Connor'ın benden kobun diye söz ettiğini duydum. Bu sözün çırağım anlamına geldiğini biliyordum. Birkaç kere bana sert sert baktı, üzölmüş bir baba gibi başını iki yana salladı durdu. Benim adıma özür diliyordu herhalde. Graham'dan da hesomagari, yani, tatsız adam diye söz ettiğini duydum.

Ama bu özürlerin gerçekten yararı oldu. İşigura sakinleş-ti, omuzları kalkıkken indi. Gevşemeye başlıyordu. Hattâ gülömsedi bile. Sonunda, "Demek konuklarımızın kimliğini kontrol etmeyeceksiniz, öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Connor. "Saygıdeğer konuklarınız istedikleri gibi gelip gitmekte özgürdür."

Ben itiraz etmeye kalkıştım. Connor bana mermi gibi bir bakış fırlattı.

Sonra, "Kimlik saptamaya gerek yok," dedi aynı resmî sesle. "Nakamoto Şirketinin konuğı olan hiç kimsenin bu özöcö olayla ilgisi bulunamayacağından eminim."

Graham dışlerinin arasından, "S...mışım canına," diye tısladı.

İşigura gülömsüyordu. Ama ben çileden çıkmıştım. Con-nor benim dediğimin tersini söylemişti. Beni budala durumuna düşörmüştü. Bu yetmiyormuş gibi, normal polis usullerini de uygulamıyordu ... bu yüzden hepimizin başı derde girebilirdi. Ellerimi öfkeli bir hareketle ceplerime soktum, gözlerimi kaçırđım.

İşigura, "Olayı duyarlılıkla ele aldığınız için size minnettarım, Yüzbaşı Connor," dedi.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye karşılık verdi Connor. Bu arada bir resmî selâm daha verdi. "Ama şimdi artık katın boşaltılmasının yerinde olacağı konusunda benimle aynı kanıda olacağınızı umuyorum. Polis ancak o zaman başlayabilir işine."

İşigura gözlerini kırptırdı. "Katı boşaltmak mı?" "Evet," dedi Connor. Cebinden bir küçük defter çıkardı. "Ayrıca, arkanızdaki bayların adlarını almama da yardımcı olun lütfen. Çıkarlarken size adlarını söyleyip öyle gitsinler." "Anlayamadım?"

"Arkanızdaki bayların adları lütfen." "Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Connor'ın yüzü karardı, kısa bir Japonca cümleyi havlar gibi haykırdı. Kelimelerini anlayamadım, ama İşigura kıpkırmızı kesildi.

"Özür dilerim yüzbaşı, ama bu şekilde konuşmanız için

ben hiçbir neden gö ..."

İşte o zaman Connor çileden çıktı. Tiyatro sahnesinde rol yapıyormuş gibi patladı. İşigura'ya yaklaştı, bir yandan bağıırırken bir yandan da işaret parmağını ona bıçak saplıyor-muş gibi hareket ettirmeye başladı. "Likagen ni şiro! Soko o döke! Kiiterunoka!"

İşigura küçölmüş gibi oldu, hafif yan döndü. Bu sözel saldırı onu afallatmıştı.

Connor onun üzerine doğru eğildi. Sesi sert ve alaycıydı. "Döke! Döke! Wakamnainoka!" Döndü, öfkeyle asansörün oradaki Japonları işaret etti. Connor'ın o çıplak öfkesiyle yüz-yüze gelen Japonlar gözlerini kaçırđılar, sigaralarından heyecanlı soluklar çektiler, ama yerlerinden kıpırdamadılar.

"Hey, Richie," diye bağırdı Connor. Fen ekibinin fotoğrafçısı Richie VValters'a sesleniyordu. "O adamların kimliklerini bir saptayıver, tamam mı?"

"Tabii yüzbaşım," dedi Richie. Fotoğraf makinesini gözlerine doğru kaldırdı, Japonların karşısında yavaşça yana doğru küçük adımlar atarak peşpeşe resimler çekmeye koyuldu.

İşigura birdenbire heyecanlandı, fotoğraf makinesinin önüne geçti, iki elini havaya kaldırdı. "Durun bir dakika, durun bir dakika, neler oluyor?"

Ama Japonlar dağılmaya başlamışlardı bile. Trol görmüş balık sürüleri gibi kaçıyorlardı. Birkaç saniye içinde orada kimse kalmamıştı. Koca katta biz bizedydik. İşigura kendini bizimle yalnız bulunca tedirginleşti.

Japonca bir şey söyledi. Besbelli söylememesi gereken bir şey.

"Yaa?!" dedi Connor. "Sensin burada suçlanacak kişi!" diye patladı İşigura'ya. "Bütün bu sorunların nedeni sensin. Detektiflerime gereken her yardımın sağlanmasını da senden bekliyorum. Cesedi bulan kişiyle konuşmak istiyorum. Polisi ilk arayanla konuşmak istiyorum. Ceset bulunduktan bu yana bu kata girip çıkmış herkesin adını istiyorum. Tana-ka'nın makinesindeki filmi de istiyorum. Öre wa honkida. Bu soruşturmanın yolunu biraz daha tıkarsan seni tutuklarım!"

"Ama üstlerime danışmam gerek ..."

"Namerunayo." Connor ona doğru biraz daha eğildi. "Benimle oyun oynama, İşigura-san. Şimdi git de çalışalım."

"Tabii yüzbaşım." Adam hafif bir selam verip giderken yüzü bozuk ve mutsuzdu.

Graham kıkır kıkır güldü. "Onu iyi haşladın."

Connor yıldırım gibi ona döndü. "Ne halletmeye partideki herkesi sorguya çekeceğiz dedin ona?"

"Öff, Allah kahretsin, biraz damarına basmaya çalıştım. Belediye başkanını zaten "sorguya çekemem ki! Bu sersemelerde hiç espri anlayışı yoksa suç benim mi?"

Connor, "Espri anlayışları var ve sana gülüyorlar," dedi. "Çünkü İşigura'mn bir sorunu vardı ... senin yardımınla

çözdü onu."

"Benim yardımım mı?" Graham'ın kaşları çatılmıştı.

"Neden söz ediyorsun sen?"

Connor, "Japonların soruşturmayı geciktirmek istedikleri ortada," dedi. "Senin o saldırgan taktiklerin de onlara gerekli mazereti sağladı ... Özel Hizmetler bağlantı görevlisi gelsin

diye tutturdular."

"Haydi canım," dedi Graham. "Belki bağlantı görevlisi buraya beş dakikalık yoldaydı. Nereden bileceklerdi?"

Connor başını iki yana salladı. "Kendini kandırmaya çalışma. Bu gece kimin nöbetçi olduğunu bal gibi biliyorlardı. Smith'in kaç kilometre uzakta olduğunu, buraya kaç dakikada ulaşacağını da biliyorlardı. Soruşturmayı bir buçuk saat geciktirmeyi başardılar işte. Sayende detektif!"

Graham, Connor'a uzun uzun baktı, sonra başını çevirdi.

"Kahretsin!" dedi. "Hepsi saçma bunların ve sen de bal gibi

biliyorsun. Çocuklar, ben işe koyuluyorum. Richie? Kalk ba

kalım. Her şeyi belgelemek için otuz saniye var. Sonra benim adamlar girer, kuyruğuna basarlar. Haydi bakalım, herkes iş başına. Kadın kokmaya başlamadan işi bitirmek istiyorum." *

Suç yerine doğru uzaklaştı.

Fen ekibi, ellerinde çantaları, kanıt torbalarıyla Graham'ın peşinden seyrtiler. Richie Walters öne düşmüş, bir

yandan atrium'da ilerlerken makinesini sağa sola çevirip resimler çekiyordu. Sonra konferans salonunun kapısından girdi. Salonun duvarları renkli camdı. Flaşının parlaklığını alıyordu. Ama ben yine de onu içerde, cesedin çevresinde dolaşp resim çekerken görebiliyordum. Pek çok resim çekti. Bu cinayetin önemli bir dava olacağını biliyordu.

Ben Connor'la birlikte geride kaldım. "Japonlarla konuşurken öfkelenmenin terbiyesizlik olduğunu söylemişsiniz," dedim.

"Öyledir," diye karşılık verdi Connor. "O halde siz neden öfkelenediniz?"

"Ne yazık ki İşigura'ya yardım etmenin tek yolu oydu," dedi.

"İşigura'ya yardım etmek mi?"

"Evet. O gösteriyi baştan sona İşigura için yaptım ... çünkü patronunun önünde yüzü kara çıksın istemedim. İşigura bu salondaki en önemli adam değildi. Asansörün orada duran Japonlardan biri asıl juyaku 'nın ta kendisiydi. Yani gerçek patron."

"Hiç farketmedim."

"Daha düşük rütbeli birini ortaya sürüp patronun arka planda beklemesi sık uygulanan bir yöntemdir. Patron oradan olayların gelişmesini daha serbest izler. Benim de seni seyrederken yaptığım gibi, kohai."

"İşigura'nın patronu baştan sona her şeyi seyir mi etti?" "Evet. İşigura'ya soruşturmayı başlatmaması için emir verdiği de belli. Oysa ben soruşturmayı başlatmak zorundaydım. Ama bunu yaparken zavallıyı beceriksiz durumuna düşürmek de istemedim. Bu yüzden, öfkeye kapılmış gaijin rolüne burundum. Şimdi o da bana bir iyilik borçlu. Bu da iyi bir şey, çünkü bir süre sonra yardıma ihtiyaç duyabilirim."

"Size iyilik mi borçlu?" Bu fikre alışmakta zorluk çekiyordum. Connor daha demin İşigura'ya avaz avaz bağırıyordu.

Onu küçük düşürmüştü herkesin önünde ... ya da ben öyle görmüştüm olayı.

Connor içini çekti. Olup bitenleri anlamıyorsan, bana inan," dedi. "İşigura çok iyi anlıyor. Bir sorunu vardı, ben de çözmesine yardımcı oldum."

Hâlâ tam anlalyabilmiş değildim. Bir şeyler söyleyecek oldum, ama Connor elini havaya kaldırdı. "Bence suç yerine bir göz atsak iyi olur," dedi. "Graham'la adamları işi daha beter etmeden önce."

DEN detektif bölümünden ayrılmış iki yıl olmuştu. Bu yüzden, kendimi yeni baştan bir cinayet yerinde bulmak bana iyi bir duygu verdi. Türlü anıları, o gece gerilimini, kâğıt bardaklardan içilen kötü kahveden kaynaklanma adrenalini, başkalarının çevrede çalışıyor olması duygusunu geri getirdi. Çılgın bir enerjisi olurdu böyle sahnelerin. Ortada biri ölmüş yatarken onun çevresinde olmak hep böyle bir duygu verirdi. Her cinayet yerinde bulunurdu o enerji ... orta yerde de hikâyenin sonu. Ölüye bakınca "apaçık ortada" duygusu gelirdi insana. Ama beri yandan ... anlatılamayan bir esrarengizlik de olurdu. En basit ev kavgasında bile, eğer kadın sonunda herifi vurmaya karar vermişse, dönüp o kadına baktığınızda, her yanını yara bere ve çürük içinde, sigara yanıklarıyla dolu gördüğünüzde bile, kendi kendinize "neden bu gece?" diye sormak

zorunda kalırdınız. Nesi vardı bu gecenin ki böyle olmuştu? Görmekte olduğunuz şey her zaman apaçık ortadaydı, ama mutlaka birbirini tam tutmayan bir şeyler de olurdu. İkisi bir arada bulunurdu bunların.

Ayrıca cinayet yerinde insan kendini var oluşun en temel gerçeklerine inmiş gibi hissederdi. O kokular, barsakların o boşalımı, vücudun o şişmesi. Genellikle ağlayan biri de bulunurdu. Kulağınıza durmadan o ağlama sesi gelirdi. Her

zamanki zırvallıklar kesiliverirdi hemen. Birinin ölmüş olması, yolun orta yerine düşmüş bir kaya gibi etki yapardı. Trafik nasıl o kayanın çevresinden dolaşmaya başlarsa, yine öyle olurdu. O karanlık ve gerçek sahnede bir de arkadaşlık duygusu doğardı, çünkü çok iyi tanıdığınız insanlarla birlikte, geç saatlere kadar çalışıyor olurdunuz. Hep gördüğünüz insanlarla. Los Angeles'de günde ortalama dört cinayet işlenirdi. Yani altı saatte bir. O suç yerine gelen detektiflerin her birinin gerisinde daha on tane çözülmemiş cinayet bekliyor olurdu. Böyle olunca, bu yeni cinayet dayanılmaz bir yük haline gelirdi. Gerek o detektif, gerekse diğerlerinin hepsi, olayı hemencecik, orada çözümleyip işi bitirmeyi umarlardı. İşte bu tür bir son, bir gerilim, bir enerji birbirine karışmış olurdu böyle yerlerde.

Bunu birkaç yıl yaptıktan sonra insan yavaş yavaş alışıyor, sevmeye bile başlıyordu. Bu yüzden olacak, konferans salonuna girip de böyle şeyleri özlemiş olduğumu hissedince kendim de şaşırdım.

Konferans salonu pek şık döşenmişti. Siyah masa, yüksek arkalıklı siyah deri koltuklar, camdan duvarların dışında gökdelenlerin gece ışıkları. Teknisyenler ölen kızın cesedinin çevresinde dolaşırken birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı.

Kızın sarı saçları kısa kesilmişti. Mavi gözleri, dolgun dudakları vardı. Yirmi beş yaşında gösteriyordu. Uzun boylu, uzun bacaklı, sportif görünüşlüydü. Elbisesi siyah ve çok inceydi.

Graham incelemesine iyice gömülmüş durumdaydı. Masanın ucuna geçmiş, kızın siyah deriden yüksek topuklu pabuçlarına gözlerini kısarak bakmaktaydı. Bir elinde kalem fener, öbür elinde not defteriyle.

Adli tabibin asistanı Kelly, kızın ellerini korumak için birer kâğıt torba geçirmeye çalışıyordu. Connor, "Bir dakika," diyerek onu durdurdu. Önce kızın bir eline, sonra diğerine

baktı, bilekleri inceledi, tırnakların altlarını gözden geçirdi. Bir tırnağın altını kokladı. Sonra parmakları sırayla, hızlı hızlı hareket ettirdi.

Graham yarı alaycı bir sesle, "Zahmet etme," dedi ona. "Henüz ölümün etkisi başlamadı. Tırnakların altında birikim, deri ya da kumaş elyafı yok. Hattâ bana kalırsa ortada hiçbir mücadele izi yok."

Kelly kâğıt torbayı kızın eline geçirdi. Connor ona, "Ölüm zamanı hakkında bir tahminin var mı?" diye sordu.

"Üzerinde çalışıyorum." Kelly kızın kalçalarını kaldırıp rektal aracı alta kaydırды. "Koltuk altlarına termokupl'ları taktık. Az sonra anlarız."

Connor siyah elbisenin kumaşına dokundu, etiketine baktı. Suç yeri ekibinden Helen, "Elbise Yamamoto," diye bilgi verdi.

Connor, "Gördüm," dedi.

Ben, "Yamamoto nedir?" diye sordum.

Helen, "Çok pahalı bir Japon modacısı," diye açıkladı. "Hiçbir şeye benzemeyen bu hap kadar siyah elbise en azından beş bin dolara alınmış olmalı. Elden düşme aldıysa yani. Yenisi sanırım on beş bin dolar falandır."

Connor, "İzi sürülebilir mi?" diye sordu.

"Belki. Elbiseyi buradan mı, Avrupa'dan mı, Tokyo'dan mı aldığına bağlı. Öğrenmemiz bir iki gün sürer."

Connor konuya ilgisini bir anda kaybetti. "Boş ver, çok

geç olur," dedi.

Cebinden küçük, fiber-optik bir kalem fener çıkardı, onunla kızın kafa derisini ve saçlarını inceledi. Sonra çabucak kulaklarına baktı, sağ kulağa bakarken ağzından hafif bir şaşkınlık sesi kurtuldu. Omzunun üzerinden eğildim, kulak memesindeki küpe deliğinde ufacık bir kan damlası gördüm. Herhalde Connor'ı biraz sıkıştırmış olacağım ki başını kaldırdı, bana, "İzin ver, kohai," dedi.

"Özür dilerim," diyerek geri çekildim.

Connor bundan sonra kızın dudaklarını kokladı, çenesini hızla açıp kapadı, ağzının içini kalem feneriyle yokladı. Kızın başını tutup sağa, sola çevirdi, onu iki yana baktırır gibi yaptı. Bir süre boynunu yavaş yavaş yokladı. Sanki parmak uçlarıyla okşuyordu kızın boynunu.

Sonra birdenbire cesetten uzaklaşıp geri çekildi, "Tamam, benim işim bitti," dedi.

Dönüp konferans salonundan çıktı.

Graham başını kaldırdı. "Bu herif suç yerinde hiçbir zaman beş para etmezdi zaten," dedi.

"Neden öyle söylüyorsun?" diye sordum. "Harika bir de-tektifmiş diye duyuyorum."

"Allah kahretsin," diye homurdandı Graham. "Kendi gözünle gördün işte. Ne yapmak gerektiğim bile bilmiyor. Usulleri bilmiyor. Detektif değil bu Connor. Tanıdıkları var, o kadar. Şöhretini borçlu olduğu cinayetleri hep öyle çözdü. Arakawa balayı cinayetini hatırlıyor musun? Hatırlamıyor musun? Herhalde sen teşkilâta gelmeden önceydi, Petey-san. Kelly, ne zaman olmuştu Arakavva olayı?"

"Yetmiş altıda," dedi Kelly.

"Tamam, yetmiş altıda. Yılın en baba olayıydı. Bay ve Bayan Arakavva genç bir çift. Balayı için Los Angeles'e gelmişler. Kentin doğu kesiminde, kaldırımın köşesinde durmuş, karşıya geçmeyi beklerlerken, oradan geçen bir arabadan kurşunlanıyorlar. Çete usulü. Daha da beteri, otopside Bayan Arakavva'nın hamile olduğu anlaşılıyor. Basın en büyük bayramını yaşadı o olayda. Los Angeles polisi şiddeti önlemiyor, diye manşetler atıldılar. Kentin her yanından mektuplar yağmaya başladı, millet paralar havale etti. Bu genç çiftin başına gelenler herkesi rahatsız etmişti. Tabii görevlendirilen detektifler bir bok bile bulamadılar. Japon vatandaşı iki kişi öldürülüyor ... hiçbir iz de bulamıyorlar.

"Bir hafta kadar sonra Connor çağrılıyor ve olayı bir günde çözüyor. Bir mucize sayesinde. Olaydan tam bir hafta

i?"

sonra, düşünsene! Fiziksel kanıtlar çoktan yok olmuş, balayı çiftinin cesetleri Osaka'ya varmış, olayın yer aldığı köşebaşı-na çöpler yığılmış. Ama Connor yine de olayı ortaya çıkarıyor. Bay Arakavva'mn aslında Osaka'da çok kötü bir çocuk olarak tanındığını bulguluyor. Geçen arabadan ateş edenlerin yakuza'dan (*) birileri olduğunu kanıtıyor. Bu adamlar Japonya'da kiralananmış, işi Amerika'da görmek üzere tutulmuş katiller. Bu arada, kötü kocanın da aslında masum bir seyirci olduğunu ortaya koyuyor. Adamlar zaten kadının peşindeymiş. Hamile olduğunu da biliyorlarmış. Üstelik onlar kızın babasına bir ders vermek istiyorlarmış. Yani Connor olayı tümüyle tersyüz ediyor. Çok şaşırtıcı ... öyle değil

mı r

"Ve sen de Connor'ın bütün bunları Japon tanıdıkları sayesinde ortaya çıkardığını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Nasıl çıkardığını sen bana anlat," dedi Graham. "Benim tek bildiğim, o olaydan kısa bir süre sonra bir yıllığına Japonya'ya gittiği."

"Ne yapmaya?"

"Kendisine minnet duyan bir Japon şirketinde güvenlik görevlisi olarak çalışmış diye duydum. Gördüler onu yani... işin açıklaması bu. O onlara bir hizmet sundu, onlar da parasını ödediler. Ya da ben öyle anlıyorum. Aslında kimsenin bir şey bildiği yok. Ama adam kesinlikle detektif değil. Tanrım, şu haline baksana!"

Connor atriumun dışında durmuş, dalgın, düşünceli gözlerle tavanlara bakıyordu. Önce bir yana, sonra öbür yana baktı. Karar vermeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Birden hızlı adımlarla asansörlere doğru yürüdü. Sanki aşağıya ine(*) Japonya'daki mafya benzeri teşkilât.

r

çekti. Apansız topuğu üzerinde döndü, odanın ortasına ilerledi, orada durdu. Bu sefer oradaki saksılı palmiye'nin yapraklarını incelemeye başlamıştı. Bu palmiyelerden odanın her yanında vardı.

Graham başını iki yana sallıyordu. "Ne oluyoruz, bahçıvanlığa mı başlıyoruz? Söylüyorum sana işte, garip adam bu adam. Japonya'ya bir kereden fazla gittiğini biliyor muydun? Her sererinde de geri döner. Hiç yoluna koyamaz işlerini orada. Japonya onun açısından, birlikte de ayrı da yapamadığı bir kadın gibi, anlıyor musun? Bana sorarsan, pek anlamıyorum. Ben Amerika'yı severim. Yani Amerika'dan geriye ne kalmışsa onu."

Fen işleri ekibine döndü. Adamlar cesetten uzaklaşmaya başlamışlardı. "O külotu bulan oldu mu içinizde?" diye sordu.

"Henüz bulamadık, Tom."

"Ne külotu?" diye sordum.

Graham kızın etekliğini kaldırdı. "Arkadaşın John incelemesini bitirme zahmetine gerek görmedi, ama bence burada önemli bir durum var. Bence vajinadan sızan şu damlalar se-minal sıvı olabilir. Külotu yok ama kasiğinde, külotun yırtılıp çıkarılırken yaptığı kırmızı bir çizgi var. Üreme organlarının dış kısımları kırmızı ve tahriş olmuş gibi. Öldürülmeden hemen önce sekse zorlandığı oldukça açık. Bu yüzden çocuklardan külotu bulmalarını istedim."

Suç yeri ekibinden biri, "Belki de külot giymemişti," dedi.

Graham, "Bal gibi giymişti," diye karşılık verdi.

Ben Kelly'ye döndüm. "Ya uyuşturucu?" diye sordum.

Kelly omuz silkti. "Tüm sıvı örneklerini laboratuvara veriyoruz. Ama gözün gördüğü kadarıyla kız temiz gibi. Çok temiz." Kelly'nin belirgin bir rahatsızlık içinde olduğunu far-kettim.

Bunu Graham da farketti. "Tanrı aşkına, sen neye mız-mızlanıyorsun, Kelly?" diye sordu. "Randevun vardı da engel falan mı olduk yoksa?"

"Hayır," dedi Kelly. "Ama doğrusunu söylememi istersen, bu olayda yalnız mücadele izi, uyuşturucu' izi olmamakla kalmıyor ... kızın cinayete kurban gittiğine dair bir işarete de rastlamıyorum."

Graham, "Öldürüldüğüne dair iz yok mu yani?" diye sordu. "Şaka mı ediyorsun?"

Kelly anlattı. "Kızın boynunda izler var. Cinsel ilişki sırasında onu bağladıklarının işareti olabilir. Ama makyajının altında da benzer izler var. Yani defalarca bağlanmış öyle."

"Eee?"

"Yani teknik konuşursak, belki de öldürülmemiştir. Belki doğal nedenlerle apansız ölmüş de olabilir."

"Öff, hadi canım sen de!"

"Bal gibi olabilir. Belki de bu olay, bizim doğal ölüm dediğimiz şeydir. Bağlı olduğu için de olabilir. Belki anı psikolojik ölümdür."

"O ne demek?"

Kelly yine omuz silkti. "Yani durup dururken ölmek demek."

"Hiçbir neden yokken mi?"

"Eh, pek de öyle sayılmaz. Genellikle kalbi ya da sinirleri ilgilendiren ufak bir travma söz konusudur. Ama o travma ölüme yol açacak kadar ciddi bir şey değildir. Ben bir olay görmüştüm, on yaşında bir çocuğun göğsüne beyzbol topu gelmişti ... hızlı da vurmamıştı ... çocuk okulun bahçesinde yere düşüp oluverdi. Çevresinde ona yirmi metreden daha yakın hiç kimse yoktu. Bir başka olayda da kadının biri küçük bir araba kazası geçirmiş, göğsünü direksiyon simidine çarpmıştı. Fazla sert değil. Arabadan inmek için kapıyı açarken düşüp oluverdi. Boyundan ya da göğüstten darbe yiyince oluyor bazen. Belki kalbe giden sinirler etkileniyordur. Evet, böyle işte, Tom. Teknik açıdan bakarsak, doğal ölüm de bir ihtimal. Seks de ölüme yol açacak bir hareket olmadığına göre, o zaman cinayet sayılamaz tabii."

Graham gözlerini kıstı. "Yani sen diyorsun ki belki de kızı hiç kimse öldürmemiştir!"

Kelly omuzlarını kaldırdı, bloknotunu eline aldı. "Bunların hiçbirini rapora yazmıyorum. Ölüm nedenini ya elle boğma ya da soluksuz kalma olarak kaydediyorum. Çünkü belki de boğmuşlardır onu. Ama sen yine aklının gerilerinde bir yere yaz bunu. Belki de boğmadılar. Belki kendi öldü."

"Pekâlâ," dedi Graham. "Yazarız ve adli tabibin hayalleri dosyasına koyarız. Bu arada, kızın üstünde kimlik bulan var mı?"

Hâlâ odayı aramakta olan fen işleri ekibinden hayır anlamına gelen mırıltılar yükseldi.

Kelly, "Sanırım ölüm zamanını buldum," dedi. Isı sensor-larını kontrol etti, okudu. "Merkezî olarak fahrenheit doksan altı derece dokuz dizyem görünüyor. Bu odanın sıcaklığı dikkate alınırsa, ölümden bu yana en çok üç saat geçmiş diyebiliriz."

"En çok üç saat mi? İşte bu harika! Bak, Kelly, kızın bu gece bir ara öldüğünü zaten biliyoruz biz!"

"Elimden ancak bu kadarı geliyor," dedi Kelly. "Yazık ki bu sensorlar üç saatin altındaki süreleri pek dakik veremiyor. Tek diyebileceğim, ölümün şu üç saatin içinde yer aldığı. Ama benim kişisel gözlemimi sorarsan kız öleli biraz zaman geçmiş derim. Üç saate yakın olmalı bence de."

Graham ekibine döndü. "Külotu bulan oldu mu?" diye seslendi.

"Henüz yok, teğmenim."

Graham çevresine bakındı, "Ne çanta var ne de külot," diye söylendi.

Ben, "Birisi buraları temizledi mi sence?" dedim.

"Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Ama sırtına otuz bin dolarlık elbise giyip partiye gelen bir kız genellikle yanında çanta taşımaz mı?" Graham sözünü kesip omzumun üzerinden benim arkama doğru baktı ve birdenbire gülümsedi.

"Aa, neler görüyorum, Petey-san!" dedi. "Hayranlarından biri seni görmeye geliyor."

Döndüğümde Ellen Farley'in bana doğru yürümekte olduğunu gördüm. Farley otuz beş yaşında, koyu sarı, kısa saçlı bir kadındı. Bugün de yine her zamanki gibi bakımlı bir hali vardı. Gençken gazetecilik yapmıştı ama şimdi yıllardır belediye başkanının ofisinde çalışıyordu. Akıllı, hızlı bir kadındı Ellen Farley. Nefis de bir vücudu vardı. Genellikle bilindiği kadarıyla ... o vücudu sırf kendine saklardı.

Los Angeles Polis Teşkilâtının basın bürosundayken ona bir iki iyilik yapmışlığım vardı. Severdim Farley'i. Belediye başkanıyla emniyet müdürünün arası bozuk olduğundan, belediyenin bazı ricaları Ellen tarafından bana iletilir, durumu ben idare ederdim. Genellikle küçük şeyler olurdu bu ricalar. Bir raporun açıklanmasını hafta sonuna kadar ertelemek, böylelikle pazar gazetesine rastlatmak ya da bir olayla ilgili suçlamaların

henüz elimize geçmemiş olduğu yolunda açıklama yapmak gibi... yani suçlamalar geldiği halde! Bunları yapışımın nedeni, Ellen Farley'in, hilesi hurdası olmayan, özü sözü doğru biri olmasındandı. Her zaman açık sözlüydü. Şimdi de açık sözlü davranacağı benziyordu.

"Dinle, Pete," dedi. "Burada neler oluyor, bilmiyorum ama belediye başkanına, Bay İşigura'dan yoğun şikâyetler yağıp duruyor ..."

"Tahmin ederim ..."

"Belediye başkanı da, kent yetkililerinin yabancı ülke vatandaşlarına kaba davranması için bir neden olmadığını sana hatırlatmamı rica etti."

Graham yüksek sesle konuştu. "Özellikle de seçim kampanyasına büyük katkılarda bulunuyorlarsa!"

Farley, "Yabancı ülkelerin vatandaşları Amerika'daki siyasal kampanyalara katkıda bulunamazlar," dedi ona. "Bunu biliyor olmalısınız." Sonra sesini alçalttı. "Bu duyarlı bir olay, Pete. Dikkatli olmanı istiyorum. Bilirsin, Japonlar Amerika'da kendilerine nasıl davranıldığı konusunda özellikle duyarlıdırlar."

"Peki, tamam."

Farley camdan konferans salonunun dışına, atriuma doğru baktı. "John Connor mı o?"

"Evet."

"Onu emekli oldu sanıyordum. Burada ne işi var?"

"Bu olayda bana yardım ediyor."

Farley kaşlarını çatı. "Japonların o adamla ilgili duyguları pek karışıktır, bilirsin. Bunun bir tekerlemesi de var. Japonya'yı çok seven birinin birden öbür uca kayıp onlara çatması durumunda kullanıyorlar."

"Connor çatmıyor."

"İşigura kendisine kabalık edildiği kanısında."

"İşigura bize emir vermeye kalktı," dedim. "Oysa burada öldürülmüş bir kız var ... o noktayı herkes unutuyor galiba."

"Haydi, Pete," dedi Farley. "Kimse sana kendi işini nasıl yapacağını öğretmez. Benim tek söylemek istediğim, bu olaydaki özel durumu dikkate ..."

Birden sustu.

Cesede bakıyordu.

"Ellen?" dedim. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Başını başka tarafa çevirdi.

Çok sarsıldığını görebiliyordum.

Graham, "Onu daha önce alt katta gördün mü?" dedi.

"Hatırlam ... belki de. Sanırım gördüm. Bakın, arkadaşlar, benim artık gitmem gerek."

"Ellen, gel buraya."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum, Pete. Bilsem sana söylerdim, bilirsin. Sen Japonlara karşı nazik ol, o kadar. Belediye başkanının söylememi istediği yalnızca bu. Şimdi gitmem gerek."

Hızla asansörlere doğru ilerledi. Arkasından baktım, kendimi pek tedirgin hissettim.

Graham yanıma gelip dikildi. "Kalçası güzel," dedi. "Ama açık oynamıyor. Sana karşı bile."

"Ne demek bana karşı bile?"

"Farley'le ikinizin sıkı fıkı olduğunuzu bilmeyen yok."

"Neden söz ediyorsun sen?"

Graham omzuma şakadan bir yumruk attı. "Hadi canım. Boşanmış bir erkeksin artık. Kime ne?"

"Bu doğru değil, Tom," dedim.

"Ne istersen yapabilirsin ... senin gibi yakışıklı bir genç!"

"Sana doğru değil diyorum."

"Pekâlâ, tamam." İki elini havaya kaldırdı. "Ben yanılmışım."

Farley'in atriumun öbür ucunda sarı şeridin altından geçişine baktım. Asansör düğmesine bastı, bekledi. Ayağıyla sabırsız sabırsız tempo tutuyordu.

"Kızın kim olduğunu gerçekten biliyor muydu sence?" diye sordum.

"Tabii biliyordu," dedi Graham. "Belediye başkanı bu kızı neden seviyor, bilmez misin? Çünkü her an yambaşında durur, kulağına herkesin adını fısıldar. Yıllardır görmediklerini bile hatırlar. Kocaları, kanları, çocukları ... evet, Farley bu kızın kim olduğunu biliyor."

"O halde bize neden söylemedi?"

"Allah kahretsin," dedi Graham. "Demek ki birisi için önemli. Mermi gibi kaçtı gitti, görmedin mi? Bak, söylüyorum sana, bu ölen kızın kim olduğunu çabucak bulmamız gerek, çünkü kentte bunu son öğrenen kişi olmayı hiç istemiyorum."

Connor karşı taraftan bize el sallıyordu.

Graham, "Yine ne istiyor?" diye sordu. "Niye el sallıyor öyle? Ne var elinde?"

"Çantaya benziyor," dedim.

"Cheryl Lynn Austin," diye okuyordu Connor. "Midland, Teksas doğumlu. Teksas Eyalet Üniversitesinden mezun. Yirmi üç yaşında. Westwood'da bir apartman dairesinde oturuyor, ama bu kente gelesi çok olmamış ... Teksas ehliyetini değiştirmeye vakit bulamamış henüz."

Çantada ne var ne yoksa yazı masasının üzerine boşaltılmıştı. Kurşun kalemlerle onları sağa sola itiyorduk.

"Bu çantayı nerede buldunuz?" diye sordum. Küçük, koyu renk, boncuk işli, inci tokalı bir şeydi. Kırkların modasından kalma bir çanta. Pahalı.

"Konferans salonunun yanındaki palmyenin saksısın-daydı." Connor çantanın minik bir gözünü açtı, içinden sınıksı rulo yapılmış gıcır gıcır yüz dolarlıklar masaya yuvarlandı. "Çok güzel. Bayan Austin'e iyi bakılıyor."

"Araba anahtarı yok mu?" diye sordum. . "Yok."

"Demek partiye biriyle geldi."

"Ve besbelli niyeti yine biriyle dönmekti. Taksiler yüz dolar bozmaz."

Bir de American Express gold kartı vardı. Dudak ruju ve allığı ile bir kutu Mild Seven marka naneli sigara... Tokyo'daki Daimaşı Gece Kulübüne üye kartı. Dört küçük mavi hap. Hepsi o kadardı.

Connor kalemle dürterek boncuklu çantayı çevirdi. Çantanın dibinden masaya yeşil bir takım kırıntılar döküldü. "Bu nedir, biliyor musunuz?"

"Hayır," dedim. Graham zerreciklere büyüteçle baktı.

Connor, "Wasabi kaplı yer fıstığı," dedi.

Wasabi Japon lokantalarında servis yapılan yeşil bir ottu. Wasabi kaplı yer fıstığını ömrümde duymamıştım.

"Japonya dışında satılıyor mu, bilmiyorum."

Graham homurdandı. "Neyse, bu kadarı yeter. Şimdi ne düşünüyorsun, John? İşigura senin istediğin o tanıkları getirecek mi?"

Connor, "Hemen geleceklerini umamıyorum," dedi.

Graham, "Elbette," diye patladı. "O tanıkları bir iki güne kadar göremeyiz. Avukatları ne deyip ne demeyecekleri konusunda onlara iyice bilgi verecek, ancak ondan sonra." Masadan uzaklaştı. "Bizi neden geciktirdiklerini anlıyor musunuz? Kızı bir Japon öldürdü. İşte mesele bu."

"Olabilir," dedi Connor.

"Arkadaş, olabilir'den de öte. Bulduk artık. Burası onların binası. Bu kız da tam onların beğeneceği tip. Amerikan güzeli ... uzun saplı bir gül. Kısa boylu adamların nasıl hep voleybolcu kızlara askıntı olduklarını bilmez misiniz?"

Connor, "Olabilir," diyerek omuz silkti.

Graham, "Hadi hadi," diye üsteledi. "Bu heriflerin kendi ülkelerinde ne bombok durumda olduğunu bilirsin. Metrolara tikişirlar, dev şirketlerde çalışırlar, akıllarından geçeni açıkça söyleyemezler. Sonra buraya gelirler, vatanlarındaki baskılardan kurtulurlar, kendilerini birdenbire zengin ve özgür hissederler. Canları ne isterse yapabileceklerini düşünürler. Bazen içlerinden biri çıldırırırır işte. Yanılıyorsam söyle."

Connor ona uzun uzun baktı, sonunda konuştu. "Demek sana göre bu kıızı bir Japon, Nakamoto binasının yönetim kurulu toplantı masası üzerinde öldürdü, öyle mi?"

"Öyle."

"Sembolik bir hareket olarak mı?"

Graham omuz silkti. "Tanrım, kim nereden bilebilir orasını? Biz burada normal şeylerden söz etmiyoruz ki! Ama sana bir tek şey söyleyebilirim. Bu işi yapan herifi öleceğimi bilsem, yine de bulacağım."

ASANSÖR hızla iniyordu. Connor cam duvara yaslanmıştı. "Japonları sevmemek için dünya kadar neden vardır," dedi. "Ama Graham bunların hiçbirini bilmez." İçini çekti. "Onlar bizim için ne derler, bilir misin?"

"Ne derler?"

"Amerikalılar kuramlar geliştirmeyi sever, derler. Dünyayı gözlemlemek için yeterince zaman ayırmadığımızı, her şeyin aslında nasıl olduğunu hiç bilmediğimizi söylerler."

"Zen bir düşünce mi bu?"

"Yok canım," diye güldü. "Öylesine bir gözlem. Bir Japon bilgisayar satıcısına, Amerikalı bilgisayar satıcıları hakkında ne düşündüğünü sor da bak. Sana bunu söyleyecektir. Japonya'da Amerikalılarla iş yapan kim varsa hep böyle düşünür. Graham'a baktığın zaman, haklı bulursun onları. O gerçek bir bilgi sahibi değildir."

Kendi başından geçmiş deneyimleri yoktur. Elinde yalnızca bir tomar önyargıyla basından gelme hayaller vardır. Japonlar hakkında hiçbir şey bilmez ... öğrenmek de aklının ucundan bile geçmez."

"Demek sizce yanılıyor," dedim. "Kızı öldüren Japon değil mi yani?"

"Ben öyle bir şey demedim, kohai," dedi Connor. "Gra-ham'ın haklı olması da pekâlâ mümkün. Ama şu an için ..."

Kapılar açıldı, partiyi gördük, orkestranın "Ay Işığı Serenadı"nı çaldığını duyduk. Partiden iki çift asansöre bindi. Emlâkçi tipler. Erkekler kır saçlı, kibar görümlü. Kadınlar güzel ve hafif çakırkeyf. Bir kadın ötekine, "Sandığımdan daha ufak tefekmiş," dedi.

"Evet, ufacık. Yanındaki de ... erkek arkadaşı mıydı o?"

"Herhalde. Videoda yanında gözüken de bu sevgilisi değil miydi?"

"Galiba buydu." -'. ,.

Erkeklerden biri, "Memelerini mi yaptırdı sizce?" diye sordu.

"Kim yaptırmadı ki?"

Öbür kadın güldü. "Ben hariç tabii," dedi.

"Evet, öyle Christine."

"Ama ben de düşünüyorum. Emily'yi gördün mü?"

"Öff, evet. O çok iri yaptırmış."

"Eh, Jane başlattı o akımı. Onu suçla. Şimdi herkes büyük istiyor."

Erkekler dönüp camdan baktılar. Bir tanesi, "Yaman bir bina," dedi. "Detayları inanılmaz. Bir servet harcamış olmalılar. Şu ara Japonlarla çok iş yapıyor musun, Ron?"

"Yüzde yirmi falan," dedi öbür adam. "Geçen yılki orandan çok az yani. Bu yüzden golf çalışmak zorunda kaldım. Hepsî golf oynamak ister bunların."

"Tüm yaptığın işin yüzde yirmisi mi?"

"Evet. Şimdi de Orange County dolaylarını satın alıyorlar."

Kadınlardan biri, "Tabii. Los Angeles zaten onların oldu," diye güldü.

Bir erkek, "Eh, hemen hemen. Şuradaki Arco binası onların," dedi. "Herhalde şu ana kadar Los Angeles iş semtlerinin yüzde yermiş yetmiş beşi mülk olarak onlara geçmiştir."

"Havvâii'de daha da çok."

"Havvâii baştan başa onların. Honolulu'nun yüzde doksanı, Kona kıyısının yüzde yüzü. Her yana deli gibi golf sahaları yapıyorlar."

Kadınlardan biri, "Bu parti yarın ET'de verilir mi?" diye sordu. "Bir yığın kamera gelmişti."

"Unutmayalım da seyredelim."

Asansör, "Mostıgu de gozaiması," dedi.

Garaj katına inmiştik. Çiftler inmişti. Connor onların arkasından bakıp başını iki yana salladı. "Dünyanın başka hiçbir ülkesinde insanlar kentlerinin yabancılara satılmasını böyle sakın sakın konuşamazlar," dedi.

"Konuşmak mı? Satışları yapanlar bunlar zaten!"

"Öyle. Amerikalılar satmaya çok hevesli. Bu da Japonları çok şaşırtıyor. Bizim ekonomik intihara doğru gittiğimize inanıyorlar. Hakları da var tabii." Connor konuşurken elini uzatıp asansör panelindeki ACİL DURUM düğmesine basmıştı.

İncecik bir alarm sesi duyuldu.

"Bunu niye yaptınız?" dedim.

Connor tavanın köşesine monte edilmiş video ekranına bakıyordu. Neşeyle elini salladı. Enterkomdan bir ses, "İyi akşamlar memur beyler, size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet," dedi Connor. "Binanın güvenlik merkezi mi orası?"

"Evet, efendim. Asansörde bir arıza mı var?"

"Sizin odanız nerede?"

"Lobi katında, güneydoğu ucunda. Asansörlerin arkasında."

"Çok teşekkürler," dedi Connor. Sonra İpbi düğmesine bastı.

İSIKAMOTO Gökdelenin güvenlik merkezi küçük bir odaydı. Belki beş metreye yedi metre ancak vardı. Girince ilk göze çarpan şey, üç tane dev video panosuydu. Her biri kendi içinde, bir düzine daha küçük monitör ekranına bölünmüştü. Şu anda bu ekranların çoğu kara dikdörtgenlerden ibaretti. Ama sıraların birinde lobiyle garajın, ikincisinde yukardaki partinin görüntüleri vardı. Üçüncü sıra ise kırk altıncı kattaki polis ekiplerini gösteriyordu.

Nöbetçi güvenlik görevlisinin adı Jerome Phillips'ti. Kırk beşlik bir siyahtı Phillips. Üzerindeki Nakamoto Güvenlik üniformasının yakası ıslanmış, koltuk altlarında koyu renk lekeler belirmişti. Biz girerken kapıyı açık bırakmamızı rica etti. Bizim orada bulunuşumuzdan tedirginlik duyduğu gözle bile görülebiliyordu. Bana adam bir şey saklıyor gibi geldi, ama Connor ona dostça yaklaşımda bulundu. Kimliklerimizi gösterip el sıkıştık. Connor her nasılsa, hepimizin güvenlik konusunda çalışan profesyoneller olduğumuz havasına bürünmeyi başardı. Öylesine oturmuş, çene çalışırdık işte.

"Sizin için çok meşgul bir akşam olmuş oldu herhalde Bay Phillips."

"Evet, tabii. Parti falan filan."

"Üstelik de kalabalık. Hem de bu ufacık odada."

Adam alnındaki terleri eliyle sildi. "Tanrım, hem de nasıl. Hepsi birden buraya üşüştü, inanılmaz."

Ben, "Kimlerin hepsi birden?" diye sordum.

Connor bana baktı, açıkladı. "Japonlar kırk altıncı kattan ayrıldıktan sonra buraya gelip bizi monitörlerden izlediler. Öyle oldu, değil mi Bay Phillips?"

Phillips başını sallayarak onayladı. "Hepsi değil, ama bir çoğu. Buraya doluşup o lanet olası sigaralarını tüttürdüler, ekranlara baktılar, elden ele faks mesajları geçirip durdular."

"Faks mı?"

"Evet faks. Her birkaç dakikada bir biri geliyor, yeni bir mesaj getiriyordu. Japon alfabesiyle yazılmış. Onu elden ele geçiriyorlar, üzerinde yorum yapıyorlardı. Sonra birkaçı çıkıyor, faksı cevap çekiyorlardı. Geri kalanlar burada kalıyor, ekranlardan sizi izlemeyi sürdürüyordu."

Connor, "Aynı zamanda da dinliyorlar mıydı?" diye sordu.

Phillips başını iki yana salladı. "Hayır. Bizde ses nakli yok."

"Çok şaşırdım," dedi Connor. "Cihazlar en son model gibi gözüküyor."

"Yeni model tabii. Dünyanın en ileri modeli. Bu insanlar... size bir şey söyleyeyim mi, bu insanlar her şeyin en iyisini yapar. Bu binada yangın alarm ve yangın önleme sistemlerinin en iyileri var. Deprem sistemi de öyle. Tabii elektronik güvenlik sistemi de aynı şekilde seçilmiş. En iyi kameralar, detektörler ... her şey!"

"Belli oluyor," dedi Connor. "Zaten bu yüzden ses de vardır sandım."

"Yok. Ses de yok, renk de yok. Yalnızca yüksek rezolüs-yon, siyah-beyaz TV. Nedenini bana sormayın. Kameralarla ve onların bağlantısıyla ilgili bir şeymiş, tek bildiğim o."

Yamyassı panolarda kırk altıncı katın beş açıdan görüntüsünü izliyordum. Belli ki Japonlar tüm katı kameralarla

donatmışlardı. Connor'ın atriumda dolaşırken tavana bakışı geldi aklıma. Herhalde kameraları o zaman görmüştü.

Şu anda Graham'ı konferans odasında seyretmekteydim. Ekiplere talimat yağdırıyordu. Bir yandan sigara içmekteydi. Oysa suç yerinde sigara içmek kurallara aykırıydı. Helen'in gerindiğini, sonra esnediğini gördüm. Bu arada Kelly de kızın cesedini masanın üzerinden torbaya almaya hazırlanıyordu. Sonra fermuarı çekecek ve ...

İşte o anda aklıma geldi.

Beş ayrı kamera.

Katın her noktasını gören kameralar.

"Ah, Tanrım!" deyip olduğum yerde döndüm. Çok heyecanlanmıştım. Tam bir şey söyleyeceğim sırada Connor bana rahat bir ifadeyle gülümsedi, elini omzuma koydu, fena halde sıktı.

"Teğmen," dedi.

Duyduğum acı inanılacak gibi değildi. Yüzümü buruşturmamak için çaba gösteriyordum. "Buyrun, yüzbaşım."

"Acaba Bay Phillips'e birkaç soru sormama itirazın var mı?"

"Hayır, yüzbaşım. Buyurun lütfen."

"Belki not almak istersin."

"İyi fikir, efendim."

Omzumu bıraktı. Ben not defterimi çıkardım.

Connor masanın kenarına ilişirken, "Uzun süredir mi Na-kamoto güvenliğinde çalışıyorsunuz Bay Phillips?" diye sordu.

"Evet, efendim. Altı yıla yakın. Önce onlara ait La Habra fabrikasında başladım. Bir otomobil kazasında bacağım sakatlanınca... pek iyi yürüyemez oldum. O zaman beni güvenliğe geçirdiler. Fabrikada. Fazla yürümek zorunda kalmayayım diye, anlarsınız. Sonra Torrance fabrikası açılınca beni oraya aldılar. Karım da Torrance fabrikasında işe girdi.

Orada Toyota komponent montajları yapılır. Bu bina açılınca da beni buraya, gece nöbetleri için getirdiler."

"Anlıyorum. Hepsi bir arada altı yıl yani."

"Evet, efendim."

"İşinizden memnun olmalısınız."

"Eh, doğrusu güvenli bir iş. Amerika'da önemlidir bu nokta. Bu insanların siyahlara pek fazla saygı duymadıklarını biliyorum ama bana her zaman iyi davranmışlardır. Hem ... doğrusu bundan önce ben Van Nuys'daki General Motors'da çalışıyordum. İşte orası... biliyorsunuz, yok artık orası."

Connor anlayış dolu bir sesle, "Evet," dedi.

Phillips anıları dirilirken başım iki yana sallamaya başlamıştı. "O yer ... Tanrım! Yönetici denilen eşekleri bir görseydiniz, inanamazdınız. Zırnık bildiği yoktu hiç birinin. Montaj ekibi nasıl çalışır, onu bile bilmezlerdi. Ürünü âletten ayıramazlardı. Ama yine de ustabaşılara emirler yağdırırlardı. Hem her biri yılda iki yüz bin lira maaş çeker, hem bir bok bilmezlerdi. İşler de asla doğru dürüst gitmezdi. Arabaların hepsi berbat çıkardı fabrikadan. Ama burada..." derken parmaklarıyla masanın kenarına vurdu. "... burada bir sorunum mu var ya da bir makine arıza mı yaptı, hemen birine söylerim. Göz açıp kapayana kadar gelirler. Sistemi tanırlar, nasıl çalıştığını bilirler. Sorunu birlikte inceleriz, hemen düzeltilir. Hemen! Sorunlar çözülür burada. İşte fark bu! Söylüyorum size, bu insanlar dikkat ediyor!"

"Demek buradan memnunsun."

"Bana her zaman iyi davrandılar," diye başım salladı Phillips.

Bu bana pek de övgü gibi gelmiyordu. İçimde bir duygu bu adamın işverenlerine pek de yürekten bağlı olmadığını, birkaç soru sorulursa hemen eşiğin öte tarafına sıçrayacağını fısıldıyordu. Biraz cesaretlendirmek yeterdi.

Connor, "Sadakat önemli şeydir," diyerek anlayışlı anlayışlı başını salladı.

"Onların gözünde öyle," dedi adam. "Şirkete karşı büyük heves ve bağlılık göstermenizi beklerler. Ben işime her zaman on beş yirmi dakika erken gelirim, bitince de on beş yirmi dakika buralarda oyalanırım. İşe önem vermeniz hoşlarına gider. Ben Van Nuys'dayken de öyle yapardım ama hiç kimse farkına bile varmazdı."

"Vardiyarı ne zaman başlıyor?"

"Gece dokuzdan sabah yediye kadar çalışırım."

"Ya bu gece? Göreve ne zaman geldin?"

"Dokuza çeyrek kala. Dediğim gibi, hep on beş dakika erken gelirim."

Polise ilk telefon sekiz otuz dolaylarında gelmişti. Eğer bu adam dokuza çeyrek kala geldiyse, cinayeti on beş dakikayla kaçırmış demektir. "Senden önce nöbette kim vardı?"

"Genellikle Ted Çöle olur. Ama bu gece işe gelmiş miydi, bilemiyorum."

"O neden?"

Siyah adam kolunun yeniyle alnını sildi, gözlerini kaçırdı.

Ben biraz daha güçlü bir sesle, "Neden, Bay Phillips?" dedim.

Gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çattı, hiçbir şey söylemedi.

Connor alçak sesle, "Çünkü bu akşam Bay Phillips geldiğinde Ted Çöle işinin başında değildi ... öyle değil mi, Bay Phillips?" dedi.

Siyah adam başını iki yana salladı. "Değildi."

Ben bir soru soracak oldum, ama Connor elini havaya kaldırdı. "Sanırım dokuza çeyrek kala bu odaya girdiğinizde epey şaşırmış olmalısınız, Bay Phillips," dedi.

"Htm de nasıl şaşırdım!"

"Durumu görünce ne yaptınız?"

"Bir kere adama hemen, 'Size yardımcı olabilir miyim?' diye sordum. Nezaketle ama kesin bir sesle. Yani ... burası güvenlik odası ne de olsa. Bu adamın kim olduğunu da bilmiyordum. Onu daha önce hiç görmemiştim. Üstelik adam çok gergindi. Aşırı gergindi. Bana, 'Yolumdan çekil,1 dedi. Kabaca. Dünyanın sahibi oymuş gibi. Sonra beni yana itti, evrak çantasını eline aldı.

"Ben, 'Özür dilerim efendim ama kimliğinizi görmek zorundayım,' dedim. Hiç cevap vermedi. Kapıdan çıkıp ilerledi. Lobiye geçti, merdivenlerden indi."

"Onu durdurmaya çalışmadınız mı?"

"Hayır. Çalışmadım."

"Japon olduğu için mi?"

"Doğru bildiniz. Ama ana güvenlik merkezine telefon açtım ... merkez dokuzuncu kattadır. Onlar bana, 'Kaygılanma, her şey yolunda,' dediler. Ama seslerinden onların da gergin olduğunu anladım. Herkes çok gergindi. Derken gözüm ekrana ilişti ... ölen kıza. Konunun ne olduğunu ilk o zaman anladım."

Connor, "O gördüğün adamı biraz tarif edebilir misin?" diye sordu.

Güvenlik görevlisi omuzlarını hafif kaldırarak, "Otuz, otuz beş yaşlarında," diye başladı. "Orta boylu. Hepsı gibi o da lacivert takım elbise giymişti. Aslında diğerlerinden biraz daha modaya uygun bir hali vardı. Kravatında üçgen desenler göze çarpıyordu. Ha, elinde de bir yara izi vardı. Yanık falan ... ona benzer bir şey."

"Hangi elinde?"

"Sol elindeydi. Evrak çantasını kapattığı sırada dikkatimi çekti."

"Evrak çantasının içeri görebildiniz mi?"

"Hayır." . "Ama siz odaya girerken o çantayı kapatıyordu, öyle

mır

"Evet."

"Bu odadan bir şey almış olabileceğini mi düşündünüz?"

"Doğrusu bilemem, efendim."

Phillips'in sorulardan kaçınmaya çalışması benim canımı sıkıyordu. "Ne almış olabilir sizce?"

Connor bana ters ters baktı.

Güvenlik görevlisinin yüzü büsbütün ifadesizleşti. "Bir şey bilmiyorum efendim."

Connor, "Elbette bilemezsin," diye araya girdi. "Bir başka insanın evrak çantasında ne olduğunu nasıl bilebilirsin? Bu arada sorayım ... güvenlik kameralarından gelen bu görüntüleri kayda da alıyor musunuz?"

"Evet, alıyoruz."

"Nasıl aldığınızı bana gösterebilir misin?"

"Tabii." Adam ayağa kalktı, odanın arka tarafındaki bir kapıyı açtı. Peşinden yürüdük. İçerisi küçük bir odaydı. Hemen hemen dolap gibi bir yerdi. Yerden tavana kadar her taraf metal kutularla doluydu. Üstlerindeki etiketlere Japonca harflerle yazılar yazılmış, yanına İngilizce numaralar konmuştu. Yan taraflarında minik, kırmızı bir ışık yanıyor, ışığın yanında da bir LED kayıt sayacı göze çarpıyordu. Sayaçtaki numaralar habire ilerlemekteydi.

Phillips, "Kayıt cihazlarımız bunlar işte," dedi. "Binanın her yanındaki kameralardan gelen görüntüleri kaydederler. Sekiz milimetre, high-definition, siyah beyaz." Küçük bir kaseti kaldırıp gösterdi. Ses kasetine benziyordu. "Bunların her biri sekiz saatlik görüntü kaydeder. Akşam dokuzda değiştiririz. Yani ben gelir gelmez ilk yaptığım iş o olur. Eski kasetleri çıkarır, yerlerine yenilerini takarım."

"Bu akşam da saat dokuzda değiştirdiniz mi?"

"Evet, efendim. Her zamanki gibi."

"Çıkardığınız bantları ne yaparsınız?"

"Şuradaki çekmecelere yerleştiririm." Eğildi, bize ince uzun birkaç çekmece gösterdi. "Kameralarla kaydedilen her şeyi yetmiş iki saat saklarız. Üç gün eder. Demek ki hepsi bir arada üç takım bant saklanıyor burada. Her takımı sırayla yeniden devreye sokuyoruz. Uç günde bir. Anlatabildim mi?"

Connor kararsızlık geçirir gibiydi. "Belki de şunları not etsem iyi olacak," dedi. Cebinden küçük bir bloknotla bir kalem çıkardı. "Şimdi ... her bant sekiz saatlik, bu nedenle de dokuz takım bantımız var ..."

"Evet öyle."

Connor bir an yazmaya çalıştı, sonra kalemini kaldırıp öfkeyle havada salladı. "Lanet olası kalem. Mürekkebi bitmiş. Çöp sepeti var mı burada?"

Phillips eliyle köşeyi işaret etti. "Şurada."

"Teşekkür ederim."

Connor kalemi fırlatıp sepete attı. Ona kendi kalemini verdim. Yemden yazmaya koyuldu. "Bay Phillips, diyordunuz ki dokuz takım var ..."

"Evet. Her takımda A'dan I'ya kadar harfler var. Ben dokuzda gelince, kayıt cihazlarına takılı kasetleri çıkarır, üstlerinde hangi harf var diye bakarım, yerine bir sonraki harfi takarım. Örneğin bu gece geldiğimde makinelerden C kasetlerini çıkardım, yerine D'leri taktım. Şimdi onlara kayıt yapılıyor."

"Anlıyorum," dedi Connor. "Sonra da C kasetlerini şuradaki çekmecelere koydunuz."

"Evet." Çekmecelerin birini çekip açtı. "Şuradakiler işte."

Connor, "Bakabilir miyim?" dedi, eğilip kasetlerin üzerindeki düzenli etiketlere baktı. Ardından hızlı hareketlerle diğer çekmeceleri açtı, oradaki kasetlere de baktı. Harfler farklı olmasa, çekmeceler birbirinin eşiydi.

"Sanırım şimdi anladım," dedi Connor. "Sizin yaptığınız aslında bu dokuz takımı rotasyonla kullanmak."

"Tam öyle."

"Her takım üç günde bir kullanılıyor."

"Evet."

"Güvenlik bölümü ne zamandan beri bu sistemi uyguluyor?"

"Bu bina yeni, ama yine de ... eh, iki aydır falan böyle sürdürüyoruz."

Connor, "Doğrusu çok güzel düşünölmüş bir sistem olduğunu söylemek zorundayım," dedi. "Bize anlattığınız için teşekkür ederim. Şimdi yalnızca bir iki sorum kaldı."

"Buyurun."

"Birincisi şu sayaçlarla ilgili ..." Connor kayıt makinelerinin üzerindeki LED sayaçlarını işaret ediyordu. "Bunlar yeni kaset takıldıktan bu yana geçen zamanı gösteriyor herhalde, değil mi? Çünkü şimdi saat on bire yaklaşıyor, siz bantları dokuzda takmışsınız, en üst makinede 1:55:30 yazıyor, ikincisinde 1:55:10 yazıyor, öylece gidiyor."

"Evet, öyle. Bu bantları sırayla takıyorum. Birinden birine geçinceye kadar birkaç saniye gecikiyorum tabii."

"Anlıyorum. Bunların hepsi iki saate yakın bir zaman gösteriyor. Ama bakıyorum, şuradaki makinede sayılar otuz dakika gibi bir şey. Makine bozuk mu acaba?"

"Hıı?" Phillips'in kaşları çatılmıştı. "Belki de bozulmuştur. Çünkü ben bantları peşpeşe değiştirmiştim. Ama ... bu kayıt cihazları en son teknolojinin ürünü. Bazen ayarlarda bir şeyler oluyor. Ya da voltaj sorunlarımız çıkıyor. Belki ondandır."

"Evet, olabilir," dedi Connor. "Bu cihaza hangi kameranın bağlı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette." Phillips kayıt cihazının üzerine yazılmış numarayı okudu, sorıra dış odadaki ekranların başına yürüdü. "Şu görüntü işte," dedi, parmağıyla ekrana tık tık vurdu.

Atriuma bakan kameralardan biriydi. Kırk altıncı katın genel görünümünü gösteriyordu.

Phillips anlatmaya koyuldu. "Ama aslında sistemin en güzel yanı, kayıt cihazlarından biri bozulsa bile, o katta başka kameralar da var. Diğerlerinin kayıtları yolunda yürüyor görünüşe göre."

"Evet, öyle," dedi Connor. "Kırk altıncı katta neden bu kadar çok kamera olduğunu söyleyebilir misiniz bana?"

"Benden duymuş olmayın," dedi Phillips. "Ama bu adamların düzenli çalışmaya ne kadar meraklı olduklarını bilirsiniz. Söylentilere göre ofislerde çalışanları denetlemek istiyorlarmış."

"Demek bu kameralar aslında, gündüzleri ofislerde çalışanları denetlemek, daha randımanlı olmalarını sağlamak için konmuş, öyle mi?"

"Öyle diye duydum."

"Eh, herhalde bu kadar," dedi Connor. "Ha, bir soru daha. Ted Cole'un adresi var mı sizde?"

Phillips başını iki yana sallıyordu. "Hayır, yok."

"Hiç onunla birlikte bir yere gittiniz mi, ahabalık ettiniz mi?"

"Ettim, ama çok fazla değil. Garip bir adamdır."

"Evine gitmişliğiniz var mı?"

"Hayır. Biraz içine kapanıktır. Annesiyle mi oturuyor, öyle bir şey. Genellikle Palomino adlı bir bara gideriz ikimiz. Havaalanına yakın yerde. Orayı pek sever."

Connor başını salladı. "Son bir soru daha. Buraya en yakın paralı telefon nerede?"

Dışarda, lobide ve sağınızda. Tuvaletlere doğru giderken. Ama isterseniz bu odadaki şu telefonu da kullanabilirsiniz."

Connor güvenlik görevlisinin elini dostça sıktı. "Bay Phillips, bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür etmek istiyorum."

"Dert değil."

Adama kartımı verdim. "Bize yararı olacak bir şey hatırlarsanız, lütfen beni aramaktan çekinmeyin Bay Phillips," dedim, odadan çıktım.

C.ONNOR lobideki paralı telefonun başına dikilmişti. Yeni çıkan, çifte kulaklıklılı telefonlardan biriydi, iki kişinin apareyi aynı anda kullanmasına izin veriyordu. Bu telefon kulübeleri Tokyo'da yıllar önce kullanılmaya başlanmıştı, şimdi de Los Angeles'de boy gösteriyorlardı. Tabii Pasific Bell artık Amerika'daki ankesörlü telefonların tek satıcısı değildi. Japon üreticiler sızmıştı piyasaya. Connor telefona bakıp üzerindeki numarayı cep defterine yazdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu gece iki ayrı tip sorunumuz var. Biri, kızın nasıl olup da bir ofis katında öldürüldüğü. Ama aynı zamanda, bize cinayeti haber veren ilk telefonu kimin ettiğini de öğrenmek zorundayız."

"Yani sence o ilk telefon bu kulübeden mi edildi?"

"Olabilir."

Defterini kapattı, saatine göz attı. "Geç oldu. Artık gitsek iyi olacak."

"Bence biz büyük bir hatâ işliyoruz."

"O neden o?" diye sordu Connor.

"O teypleri güvenlik odasında bırakmak akıllılık mı, bilemiyorum. Ya biz yokken birisi onları değiştirirse?"

"Zaten değişmiş onlar," dedi Connor.

"Nereden biliyorsun?"

"Onu öğrenmek için güzelim kalemimi feda ettim. Yürü artık." Garaja inen merdivenlere yöneldi. Ben de peşinden yürüdüm.

"Anlatayım sana," dedi Connor. "Phillips o basit rotasyon sistemini ilk anlattığında, teyplerin değiştirilmiş olabileceği hemen aklıma geldi. Mesele bunu kanıtlamaktı."

Sesi beton duvarlı merdiven aralığında yankılanıyordu. Connor basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağıya inmeyi sürdürürken ben de ona yetişmek için acele ediyordum.

Anlattı. "Eğer biri o teypleri değiştirdiyse ... nasıl yapardı bunu? Çok acele, baskı altında yapmak zorundaydı. Bir hatâ yapmamak için ödü kopuyor olmalıydı. Herhalde suçu kanıtlayacak bir iki teypi orada unutmak istemezdi. Bu durumda, herhalde tüm teypleri değiştirip yerine yenilerini takmak daha iyi bir akıldı. Ama ... ne takacaklardı yerine? Bir sonraki takımı takamazlardı, çünkü zaten ortada topu topu dokuz takım teyp var. Bir takımın eksik olduğunu, odada sekiz takım teyp kaldığını herkes kolaylıkla farkedebilir. Çekmecelerin biri boş kalır çünkü. Yo, ordar alıp götürdükleri takımın yerine yepyeni teypler getirmek zorundaydılar. Satın alınmış, gıcır gıcır yirmi teyp. Bu da tabii çöp sepetine bakmamı gerektiriyordu."

"Kalemimi o yüzden mi attın?"

"Evet. Phillips'in niyetimi anlamasını istemedim."

"Eee?"

"Çöp sepeti buruşturulmuş selofan kâğıtlarıyla doluydu. Yeni teyplerin paketlerinde kullanılanlardan."

"Anlıyorum."

"Teyplerin değiştirilmiş olduğunu anlayınca, geriye bir tek soru kalıyordu ... değişen hangi takımды? Bu yüzden aptal rolü oynadım, bütün çekmecelere baktım. Belki farkına varmışsındır, C takımının, yani Phillips'in nöbeti devraldığı zaman makinelerden çıkardığı takımın etiketleri öbür takımlara göre biraz daha beyazdı. Fark azdı tabii ... ne de olsa

güvenlik ofisi iki aydır çalışıyor ... ama yine de belli oluyordu."

"Anlıyorum." Demek birisi güvenlik odasına girmiş, yirmi yeni teypi ambalajlarından çıkarmış, onlara yeni etiketler yazmış, cinayeti kaydetmiş olan teyplerin yerine video makinelerine onları takmıştı.

"Bana sorarsan Phillips bu konuda bize söylediğinden daha çok şey biliyor," dedim.

"Belki," dedi Connor. "Ama şimdi daha önemli işlerimiz var. Zaten onun bildiğinin de bir sınırı vardır. Cinayet polise sekiz buçuk dolaylarında bildirilmiş. Phillips işe dokuza çeyrek kala gelmiş. Demek ki cinayeti hiç görmemiş. Ondan önce nöbette olanın, Çöle dediği adamın görmüş olduğunu varsayabiliriz. Ama saat dokuza çeyrek kala Çöle gitmişmiş. Güvenlik odasında kimsenin tanımadığı bir Japon, elindeki evrak çantasını kapatmakla uğraşıyormuş o sıra."

"Sence teypleri o mu değiştirdi?"

Connor başını evet anlamında salladı. "Büyük olasılıkla. Aslında o adam katilin kendisi deseler, ona da pek şaşmam. Bu sorunun cevabını Bayan Austin'in evinde öğrenebilmeyi umuyorum." Kapıyı açtı, garaja adım attık.

I ARTİ konukları dizilmiş, görevlilerin arabalarını getirmesini bekliyorlardı. İşigura'yı Belediye Başkanı ve karısıyla çene çalarken gördüm. Connor beni onlara doğru yürüttü. Belediye Başkanının yanında dururken İşigura öyle nazik, öyle uygardı ki, bu işi fazla abartıyor da diyebilirdiniz. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Aa, baylar. Soruşturmanız nasıl, ilerliyor mu? Yardımcı olmak için bir şeyler yapabilir miyim?"

Ben o ana kadar pek de kızmış sayılmazdım. Ama belediye başkanının önünde ne pozlar takındığını görünce çileden çıktım. O kadar kızdım ki, yüzüm kızarmaya başladı. Ama Connor pek bir tepki göstermedi.

"Teşekkür ederiz, İşigura-san," derken hafifçe eğildi. "Soruşturma iyi gidiyor."

Bu sefer İşigura, "Size gerekli her türlü yardım sağlanıyor mu?" diye sordu.

Connor, "Evet," dedi. "Herkes çok yardımcı oluyor."

"İyi, iyi. Sevindim." İşigura belediye başkanına göz attı,

ona da gülümsedi. Yüzünde asla başka bir ifadeye yer bulunamazmış gibi bir hali vardı. j

Connor, "Ama bir tek şey var ..." dedi. M!

"Bana söyleyin, yeter. Eğer elimizden gelen bir şeyse ..."

"Güvenlik kayıt teypleri alınmış sanırım."

"Güvenlik kayıt teypleri mi?" İşigura kaşlarını çattı. Besbelli gafil avlanmıştı.

"Evet," dedi Connor. "Güvenlik kameralarının yaptığı kayıtlar."

İşigura, "O konuda bir şey bilmiyorum," dedi. "Ama sizi temin ederim, eğer o teypler bir yerlerde varsa, incelemeniz için hemen size iletilecektir."

"Teşekkür ederiz," dedi Connor. "Ama ne yazık ki tam en önemli teypler Nakamoto güvenlik ofisinden alınmışa benziyor."

"Alınmış mı? Baylar, sanırım bir yanlışlık olmalı."

Belediye başkanı bu konuşmaları dikkatle izlemekteydi.

Connor, "Olabilir ama pek sanmıyorum," dedi. "Eğer bu konuyu siz şahsen ele alırsanız çok daha güvenli olur, Bay İşigura."

"Tabii yaparım. Ama bir kere daha söyleyeyim, teyplerin kaybolmuş olabileceğini aklım almıyor, Yüzbaşı Connor."

Connor bu sefer, "Araştıracanız için teşekkürler, Bay İşigura," dedi.

Adam hâlâ gülümseyerek, "Bir şey değil, Yüzbaşım," diye karşılık verdi. "Size elimden geldiği kadar yardımcı olmak benim için bir zevktir."

Santa Monica otoyolunda arabayı sürerken, "İtoğlu it," dedim. "Gözümüzün içine baka baka yalan söyledi."

Connor, "Haklısın, can sıkıcı bir şey," dedi. "Ama unutma ki İşigura olayı başka açıdan görüyor. O anda belediye başkanının yanında olduğuna göre, artık kendisini başka bir bağlamda değerlendiriyor. Davranışlarına bir dizi gereklilik ve yükümlülük biniyor. Bağlamlar konusunda çok duyarlı olduğu için de farklı davranmayı başarıyor ... eski davranışına hiç benzemeyen bir tutuma bürünüyor. Bizim gözümüze değişik bir insan gibi gözükabilir, ama İşigura yalnızca en uygun biçimde davrandığı kanısında."

"Beni sinir eden de o kadar kendine güvenmesi!"

"Tabii güvenir," dedi Connor. "Senin kızdığını duysa çok şaşardı ayrıca. Sen onu ahlâksız buluyorsun. O da seni saf buluyor. Çünkü bir Japon için tutarlı davranmak diye bir şey olamaz. Japon her rütbe ve mevkideki kişilerin yanında farklı kimliklere bürünür. Kendi evinde bile, bir odadan bir odaya geçtiğinde farklı davranmaya başlar."

"İyi," dedim. "Onu anlıyorum ... ama yine de yalancı domuzun biri!"

Connor yüzüme baktı. "Annenin yanında böyle konuşur muydun?" diye sordu.

"Elbette ki hayır."

"Demek ki sen de duruma göre tavır değiştiriyorsun. Aslında bunu hepimiz yaparız. Tek farkı, Amerikalılar bireyin hiç değişmeyen bir nüvesi, bir çekirdeği olduğuna, olması gerektiğine inanırken, Japonlar bağlamların her şeyi yönettiği ilkesinden yanadırlar."

"Bu bana yalan söylemenin özü gibi görünüyor."

"O bunu yalan söylemek olarak görmüyor."

"Ama sonunda olan o."

Connor omuzlarını kaldırdı. "Yalnızca senin bakış açına göre öyle, kohai. Onun bakış açısına göre, hiç de öyle değil."

"Bok değil!"

"Bak, seçme şanssı senin. Ya Japonları anlar, onları olduğu gibi kabul eder, onlarla geçinirsin, ya da her yaptıklarına bozulursun. Ama bizim bu ülkede sorunumuz, Japonları olduğu gibi kabul edememek."

Araba derince bir çukura girip sekti, telefon yerinden fırlayıp düştü. Connor onu alıp tekrar çengeline taktı.

İlerde Bundy sapağını görüyordum. Sağ şeride geçtim. "Tam çözemediğim bir şey var," dedim. "Evrak çantasıyla

güvenlik odasına gelen adamın katilin kendisi olabileceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü zamanlama öyle gösteriyor. Bak, cinayet bize sekizi otuz iki gece bildirilmiş. Daha üzerinden on beş dakika bile geçmeden, sekizi kırk beş gece, Japonun biri o odada teypleri değiştiriyor, olayı örtbas etmeye çalışıyor. Bu çok hızlı bir tepki. Japon şirketleri için biraz fazla hızlı."

"O neden o?"

"Japon kuruluşları, kriz durumlarında çok yavaş tepki gösterirler. Karar verme yöntemleri hep emsaller üzerine kuruludur. Daha önce geçmiş bir örneği olmayan durumlarla karşılaştıkları zaman, nasıl davranacaklarını pek bilemezler. Faksları hatırlıyor musun? Bütün gece Nakamoto'nun Tokyo merkeziyle aralarında faks mesajlarının uçuşup durduğundan eminim. Şirket hâlâ nasıl hareket etmek gerektiğine karar vermeye çalışıyor olmalı. Japon kuruluşları yepyeni bir durumla karşılaştıklarında hızlı hareket edemezler."

"Ama tek başına hareket eden biri bunu yapabilir, öyle mi?"

"Evet. Demek istediğim tam o."

"O yüzden mi çantalı adamın katil olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordum.

Connor başını evet anlamında salladı. "Evet. Ya katil, ya da katile çok yakın biri. Ama Bayan Austin'in evinde daha başka bilgiler edinebiliriz. Sanırım bina ilerde, sağ taraftaki."

İMPARATORLUK Arması apartmanı, Westwood kasabasının bir kilometre kadar dışında, ağaçlı bir yolun üzerindeydi. Yapmacık Tudor kirşlerinin boyanmaya fena halde ihtiyacı vardı. Zaten binanın tümü biraz eski görünümlüydü. Ama master veya doktora yapan öğrencilerin, yeni kurulmuş genç ailelerin oturduğu bu kesimlerde kurulmuş olan orta sınıf binaların çoğu öyleydi zaten, imparatorluk Arması apartmanının da başta gelen özelliği, çevresindekilere hiç farklı olmayıştıydı, insan arabayla her gün önünden geçip yine de o binayı hiç farketmeyebilirdi.

Ön kapıya doğru yürümeye başladığımızda, "Mükemmel," dedi Connor. "Tam onların istediği gibi."

"Kimlerin istediği gibi?"

Lobiye girdik. Burası en silik California tarzında dekore edilmişti. Pastel, çiçekli duvar kâğıtları, fazla puf koltuklar, ucuz seramik abajurlar, krom bir sehpa. Burayı diğer benzer apartmanlardan farklı kılan tek şey, köşede duran güvenlik masasıydı. İri kıyım bir Japon o masanın başında oturmaktaydı. Biz girerken, okumakta olduğu çizgi romandan başını kaldırdı, hiç de dostça olmayan bakışlarla baktı. "Buyrun?"

Connor ona kimliğini gösterdi, Cheryl Austin'in dairesinin nerede olduğunu sordu.

Adam, "Geldiğinizi bildireyim," diyerek telefona uzandı.

"Zahmet etme."

"Olmaz, bildirmem gerek. Belki şu anda konuğu vardır."

"Olmadığından eminim," dedi Connor. "Kore wa keisatsu no şigoto da." Resmî polis işi için geldiğimizi söylüyordu.

Kapıcı gergin bir tavırla selam verdi. "Heya bango iva kyıı desu." Connor'a bir anahtar uzattı.

İkinci bir cam kapıdan geçtik, halı kaplı koridorda ilerledik. Koridorun iki ucunda küçük, lake sehpalar vardı. Bina basitti ama aslında kendine göre bir zarafeti de yok değildi.

Connor gülümseyerek, "Tipik Japon tarzı," dedi.

İçimden, Westwood'un eskimiş, yapmacıklı Tudor binası mı Japon tarzı, diye düşündüm. Solumuzda kalan bir odadan rap müziği duyuluyordu. Hammer'ın son şarkısı.

Connor, "Dışarısı içeriği hiç belli etmiyor da ondan," dedi. "Japon düşünce biçiminin ayrılmaz bir parçasıdır bu ilke. Halka açık olan cephe bir şey belli etmemelidir ... mimaride de öyle, insan yüzünde de, her şeyde de. Hep öyle olagelmıştır. Takayama'daki, Kyoto'daki eski samurai evlerine bak, görürsün. Dıştan hiçbir şey belli etmezler." "Burası Japonlara mı ait?"

"Tabii. Yoksa kapıcı diye, İngilizceyi yarım yamalak bilen bir Japonu koyarlar mıydı? Üstelik de adam yakuza. Dövmesini herhalde görmüşsündür."

Görmemiştim. Yakuza örgütü Japonların gangsterleriydi. Ben Amerika'da yakuza lar olduğunu bilmiyordum. Bunu da

söyledim.

"Anlaman gereken bir şey var ... o da burada, Los Ange-les'de, hattâ Honolulu'da, New York'da bir takım gölge dünyaların kurulmuş olduğu," dedi Connor. "Genellikle insan hiç farkına varmaz. Biz yine kendi Amerikan dünyamızda yaşarız, Amerikan sokaklarımızda dolaşırız, kendi dünyamızın yanbaşıda bir dünya daha olduğunu hiç anlayamayız. Çok gizli, kendini hiç belli etmeyen, çok özel bir başka dünya. Belki New York'da Japon iş adamlarının, üzerinde

hiçbir şey yazmayan bir kapıdan girişini görmüş, kapının arasından içerinin bir kulüp olduğunu da farketmişsindir. Belki Los Angeles'de ufacık bir sıışı barı olduğunu, orada kişi başına bin iki yüz dolar hesap ödendiğini duymuşsundur. Tokyo fiyatı yani. Ama bu yerler turist rehberlerinde yazılı değildir. Çünkü Amerikan dünyasının parçası değildirler de ondan. Onlar o gölge dünyanın parçasıdır. Yalnızca Japonlara açıktır."

"Ya bu yer?"

"Burası bir bettaku. Metreslerin oturtulduğu bir aşk yuvası. İşte Bayan Austin'in dairesine de geldik."

Connor kapıcının verdiği anahtarla kapıyı açıp içeriye girdi.

İki yatak odalı bir daireydi. Pastel pembe ve yeşil, pahalı ve çok iri kiralık mobilyalarla doldurulmuştu. Duvarlardaki yağlıboyalar da kiralanmıştı. Her çerçevenin yanında bir etiket göze çarpıyor, üzerinde Breuners Kiralık Eşyalar diye yazıyordu. Mutfak tezgâhının üzeri bomboştu. Bir kâse içinde meyveler duruyordu, o kadar. Buzdolabında yalnızca yoğurtlarla Diet-Cola'lar vardı. Salondaki kanepeler sanki hiçbir zaman hiç kimse oturmamış gibiydi. Sehpanın üstünde, Hollywood sanatçılarının resimleriyle dolu bir kitap, bir vazoda de kuru çiçekler durmaktaydı. Boş kül tablaları odanın her yanına konmuştu.

Yatak odalarından biri oturma odası haline sokulmuş, oraya bir kanepa, bir televizyon, köşeye de bir cimdilik bisikleti yerleştirilmişti. Her şey yepyenydi. Televizyonun bir köşesine çapraz yapılandırılmış olan DİJİTAL AYARLI etiketi bile sökülmemişti. Cimdilik bisikletinin gidon kulpları naylon kılıflar içinde korunmaktaydı.

Büyük yatak odasında gözüme ilk insan dağınıklığı ilişti.

Gardrobun aynalı kapaklarından biri açık bırakılmıştı. Pahalı olduğu anlaşılan üç parti elbisesi yatağın üzerine atılmıştı. Besbelli ne giyeceğine zor karar verebilmişti kız. Tuvalet masasının üzerinde parfüm şişeleri, pırlanta bir gerdanlık, altın bir Rolex saat, çerçeveli fotoğraflar, içinde Mild-Seven naneli sigara söndürülmüş bir tabla vardı. Tuvalet masasının en üst çekmecesini yarı açık durduğu için kütöller, çamaşırlar gözükmekteydi. Pasaportunu da o çekmecenin köşesine sokmuş olduğunu gördüm. Alıp sayfalarını çevirdim. Bir Suudi Arabistan vizesi, bir Endonezya vizesi, üç de Japonya'ya giriş damgası vardı.

Köşedeki stereo hâlâ açıktı. Kaset kapağı açılmış, kasetin ucu dışarıya çıkmıştı. Parmağımla ittim, Jerry Lee Lewis'in sesini duydum: "You shake my nerves and you rattle my brain, too much love drives a man insane ..." Teksas müziği. Bu kadar genç bir kız için fazla eski bir müzik. Ama belki de eski günlerin altın plaklarından hoşlanıyordu.

Tekrar tuvalet masasına döndüm. Büyütülmüş birkaç renkli fotoğrafta Cheryl Austin, Asya manzaraları önünde gülümsüyordu. Bir tapınağın kırmızı kapıları, resmî havalı bir bahçe, gri gökdelenlerle dolu bir sokak, bir tren istasyonu. Resimler Japonya'da çekilmiş gibiydi. Çoğunda Cheryl yalnızdı, ama birkaçında yanında gözlüklü, saçları dökülmeye başlamış, yaşlıca bir Japon vardı. Sonuncu resimde Cheryl, ABD'nin batısı gibi bir yerdeydi. Tozlu bir pikabın yanında durmuş, incecik, güneş gözlüklü, büyükanne tavırlı bir kadına gülümsüyordu. Kadının gülümsediği yoktu. Tersine pek rahatsız gibiydi.

Masanın yanına, yere, rulo halinde kıvrılmış büyük tabakalar halinde kâğıtlar konmuştu. Bir tanesini açtım. Bir poster. Cheryl bikini giymiş, elindeki Asahi birasını kaldırmış, gülümsüyordu. Posterin tüm yazıları Japoncaydı.

Banyoya girdim.

Köşeye tekmelenmiş bir blucin ilişti gözüme. Beyaz bir

kazak, çamaşır makinesinin üzerine atılmıştı. Duşun yanına-şındaki çengelde ıslak bir havlu sallanıyordu. İç kısımda da boncuk boncuk su damlaları göze çarpmaktaydı. Musluğun yanma saçından çıkardığı bigudileri dizmişti. Aynanın çerçevesine yine fotoğraflar sokuluydu. Cheryl bir başka Japon erkekle, Malibu iskelesi üzerinde. Bu seferki adam otuzluk, yakışıklı biriydi. Resimlerden birinde elini samimi bir tavırla Cheryl'in omzuna atmıştı. Elindeki yara izini çok net biçimde görebiliyordum.

"Bingo!" dedim.

Connor banyoya girdi. "Bir şey mi buldun?"

"Yara izli adam."

"İyi." Connor resmi dikkatle inceledi. Ben dönüp banyoda musluğun yanındaki karışıklığa baktım. "Biliyor musun, buranın beni rahatsız eden bir yanı var," dedim.

"Nedir o?"

"Kız gerçi burada uzun süredir oturmuyor, onu biliyorum. Eşyaların kiralık olduğunu da biliyorum ... ama yine de ... buranın bir dekor olduğu yolundaki duygumu yenemiyorum. Nedenini de anlayamıyorum."

Connor gülümsedi. "Aferin, teğmen. Gerçekten dekore edilmiş gibi bir hali var. Nedeni de var tabii."

Elindeki Polaroid fotoğrafı bana uzattı. Şu anda içinde bulunduğumuz banyoyu gösteriyordu resim. Köşeye tekmelenmiş blucin. Asılı duran havlu. Musluğun yanındaki bigudiler. Ama resim her şeyi çarpıtan o geniş alan merceklerinden biriyle çekilmişti. Fen işleri ekipleri bazen kanıt olarak kullanırdı bu tür resimleri.

"Bunu nerede buldun?"

"Dışarda, asansörün yanındaki çöp kutusunda."

"Demek ki bu akşam, daha erken saatlerde çekilmiş."

"Evet. Burada resme göre farklı bir şey görebiliyor musun?"

Polaroid'i dikkatle inceledim. "Hayır, aynı gibi görünüyor ... dur bir dakika. Aynaya sokulmuş resimler. Onlar yok Polaroid'de. Bu resimler sonradan konmuş."

"Üstüne bastın." Connor tekrar yatak odasına yürüdü, tuvalet masasının üzerindeki çerçeveli resimlerden birini eline aldı. "Şimdi de şuna bak," dedi. "Bayan Austin'le bir Japon arkadaşı, Tokyo'daki Şinjuku İstasyonunda. Herhalde Kabu-kiço mahallesini merak etti. Ya da belki alışveriş yapıyordu. Resmin sağ kenarına dikkat ediyordun? Daracık bir şerit halindeki daha açık rengi farkedebiliyor musun?"

"Evet." Dar şeridin ne anlama geldiğim o zaman anladım. Bu resmin üzerine bir başka resim konmuştu. Bunun ucu alttan dışarıya uzandığı için o kısım solmuştu. "Üstteki resim alınmış," dedim.

Connor, "Evet," dedi.

"Bu daire aranmış."

"Evet. Çok da ince ince aranmış. Bu akşam, daha erken saatte gelmişler, Polaroid resimler çekmişler, her odayı di-diklemişler, sonra da her şeyi eski haline getirip bırakmışlar. Ama tıpkısını yapmalarına imkân yok. Japonlarda bir söz vardır, sanatsızlık sanatların en zorudur, derler. Ve kendilerini tutamazlar. Tutku halindedir bu onlarda. Resim çerçevelerini daha düzgün dizmişler işte. Parfüm şişelerini daha bir özenle yerleştirmişler. Her şey biraz zorlama. Beyin kaydet-mese bile, göz farkedebiliyor."

"Ama neden arasınlar odayı?" diye sordum. "Ne tür resimleri almışlar? Kızın katille çekilmiş resimlerini mi?"

"Orası belli değil," dedi Connor. "Besbelli Japonya'yla, Japon erkekleriyle ilişkileri gizli değil. Onda bir sakınca görmemişler. Ama hemen ele geçirmek istedikleri bir şey vardı herhalde ... ve o da olsa olsa ..."

O anda salon tarafından zayıf, kararsız bir ses duyuldu. "Lynn? Tatlım? Burada mısın?"

JNAPININ eşiğinde durmuş, içeriye bakıyordu kız. Yalınayaktı. Üzerine şort ve askılı bluz giymişti. Yüzünü pek iyi göremiyordum ama eski ekip arkadaşım Anderson'un deyimiyle "yılanı deliğinden çıkaracak bir tip" olduğu belliydi.

Connor ona kimliğini gösterdi. Kız adının Julia Young olduğunu söyledi. Güneyli aksanı vardı. Dili dolanır gibi, kelimeleri biraz yayararak söylüyordu. Connor ışığı açtı, o zaman kızı daha iyi görebildik. Çok güzel bir kızdı. Kararsız adımlarla odaya girdi.

"Müziği duydum ... kendisi burada mı? Cherylynn iyi mi? Bu akşam o partiye gitmişti, biliyorum."

Connor bana çabucak göz atarak, "Ben bir şey duymadım," dedi. "Sen tanıyor musun Cherylynn diye birini?"

"Eh, tabii. Karşı dairede, sekiz numarada oturuyorum. Neden herkes onun odasına giriyor?"

"Herkes mi?"

"Siz ikiniz buradasınız ya! Sonra o iki Japon adam."

"Onlar ne zaman geldi?"

"Bilmiyorum. Belki yarım saat kadar önce. Cherylynn'le ilgili bir durum mu var?"

Sözü ben devraldım. "O iki adamı görebildiniz mi, Bayan Young?" Belki de kendi kapısının gözetleme deliğinden bakmıştır, diye düşünüyordum.

"Eh, herhalde. Onlara merhaba dedim."

"Nasıl yani?"

"İçlerinden birini çok iyi tanırım. Eddie."

"Eddie mi?"

"Eddie Sakamura. Hepimiz tanırız Eddie'yi. Hızlı Eddie."

"Onu tarif edebilir misiniz?" diye sordum.

Yüzüme garip garip baktı. "Resimlerdeki adam işte ... elinde yara izi olan genç adam. Eddie'yi herkes tanırdım. Gazeteler hep ondan söz eder. Yardım baloları falan filan. Partilerden hiç eksik olmayan biridir."

"Onu nasıl bulabileceğimiz hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordum.

Connor cevap verdi. "Eddie Sakamura, Bora Bora adlı bir Beverly Hills restoranında hissedardır. Oraya çok sık gider."

"Ta kendisi," dedi Julia. "O restoran onun bürosu gibidir. Aslında ben oraya hiç dayanmam. Çok gürültülü bir yer. Ama Eddie hep ortalıkta koşuşturur, uzun boylu sarışınları kovalar. Kızların kendisinden boylu olmasına, onlara aşağıdan bakmaya bayılır."

Yanındaki masaya dayandı, gür kumral saçlarını çapkınca arkaya savurdu, bana bakıp dudaklarını hafifçe sarkıttı. "Siz ikiniz bir ekip misiniz?"

"Evet," dedim.

"O bana kimliğini gösterdi, ama sen göstermedin." Cüzdanımı çıkardım. Karta baktı. "Peter," diye okudu. "İlk sevgilimin adı Peter'di. Ama senin kadar yakışıklı değildi." Gülümsedi bana.

Connor hafifçe öksürerek boğazını temizledi, sonra, "Daha önce Cherylynn'in dairesine hiç gelmiş miydin?" diye sordu.

"Eh, herhalde! Kapı karşı komşusuyum. Ama son zamanlarda hiç buralarda durmuyor. Hep seyahatte." "Nerelere gidiyor?"

Vükselen Güneş-F.6

"Her yere. Nevv York, Washington, Seattle, Chicago ... her yere. Çok seyahat eden bir sevgilisi var. Onunla buluşuyor. Daha doğrusu bana kalırsa, onunla hep karısı ortalıkta değilken buluşuyor."

"Evli mi bu sevgili?"

"Şey, bir engel var galiba. Anlarsınız. Yolu tıkayan bir

şey."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bir keresinde, hiç evime gelmez, demişti. Çok büyük, çok önemli biri. Para babası. Kızı aldırmaya jet uçağı yolluyorlar, o da atlayıp gidiyor. Adam neredeyse oraya. Eddie'yi delirtiyor bu adam. Ama Eddie kıskanç tiptir zaten. Bütün kızların iro otoko'su olmak ister. Seksi sevgilisi yani."

Connor, "Cheryl'in ilişkisi sır mı?" diye sordu. "Yani bu

sevgiliyle?"

"Bilmiyorum. Bana pek sır gibi gelmemişi. Yalnızca ... çok yoğun bir ilişki. Adama deliler gibi aşık." "Kız mı adama deliler gibi âşık?"

"Hayal bile edemezsiniz. Her şeyi yüzüstü bırakıp onunla buluşmaya koştüğünü bilirim. Bir gece bana geldi, Spring-steen konserine iki bilet verdi. Ama heyecandan uçuyordu. Detroit'e gidiyormuş da ondanmış. Detroit! Bir el bagajı vardı elinde. Üstüne şirin, küçük bir elbise giymişti. Adam on dakika önce telefon edip, 'Benimle buluş,' demiş. Yüzü pırıl pırıldı. Beş yaşında çocuklar gibiydi. Neden farkına varamıyor, bilmiyorum."

"Neyin farkına varamıyor?"

"Adamın kendisini kullandığının."

"Neden öyle diyorsun?" ""

"Cherylynn çok güzel bir kız. Hem de kibar görünlü."

Dünyanın her yerinde manken olarak çalıştı. Daha çok da

Asya'da. Ama ruhen kasaba çocuğu olarak kaldı. Midland

aslında bir petrol kenti. Para bol orada. Ama yine de, küçük

kent ne de olsa. Cherylynn parmağında yüzük olmasını,

çevresinde çocuklarının koşuşmasını, bahçede bir köpeğinin olmasını isteyen tiptir. Anlayamıyor."

Ben, "Ama adamın kim olduğunu bilmiyorsunuz," dedim.

"Hayır, bilmiyorum." Yüzüne sinsi bir ifade geldi. Vücudunu bir garip kıpırdattı, tek omzunu indirip göğüslerini dışarı çıkardı. "Ama siz buraya o yaşlı sevgili için gelmediniz, değil mi?"

Connor başını salladı. "Yo, aslında onun için gelmedik."

Julia bilmiş bilmiş gülümsedi. "Mesele Eddie, değil mi?"

Connor, "Hımmm," dedi.

"Biliyordum. O çocuğun er geç başını belâya sokacağını biliyordum. Aramızda hep konuşuyorduk ... apartmandaki bütün kızlar." Eliyle anlamı belli olmayan bir hareket yaptı. "Çünkü fazla hızlı gidiyor. Hızlı Eddie. Japon olduğuna inanamaz insan. Öyle parıltılı tip ki!"

Connor, "Osakalı mı aslen?" diye sordu.

"Babası orada büyük bir sanayici. Daimaşi'de. Tatlı bir ihtiyar. Buraya geldiğinde bazen kızlardan biriyle ikinci katta kalır. Ama Eddie! Eddie birkaç yıllığına buraya eğitim için gelmiş. Sonra ülkesine dönüp kaişa'da, yani şirkette çalışa-cakmış. Ama gitmek istememiş oraya. Bu ülkeye bayılıyor. Neden bayılmasın ki? Her şeyi var. Eski Ferrari'sini ne zaman çarpsa bir yenisini alıyor. Çok parası var. Burada o kadar uzun süre kalmış ki, tam bir Amerikalıya benzemiş. Yakışıklı. Seksi. Ne tozu bulursa da hemen çeker. Tam bir parti kuşu. Osaka'da ne var ki onu çekecek?"

Daha fazla dayanamadım. "Ama siz dediniz ki, daha başından beri biliy ..."

"Başını derde sokacağım mı? Tabii. O çılgın yanından ötürü. O garipliğinden." Omuz silkti. "Çoğunda vardır onların. Bu adamlar Tokyo'dan gelir. Ellerinde bir şokai, yani bir tanıtma mektubu olsa bile, yine de dikkatli davranmak şarttır. Bir gecede onluk, yirmilik bırakmaktan kaçınmazlar.

Bahşış gibi bir şeydir o para onların gözünde. Masanın üstüne koyar, giderler. Ama buna karşılık istedikleri ... hepsinin değilse bile, en azından, bazılarının ..."

Sessizliğe gömüldü. Gözlerinde boş, netlikten uzak bakışlar vardı. Ben hiçbir şey söylemeden bekliyordum. Connor ona bakıyor, anlayışlı anlayışlı başını sallıyordu.

Kız birdenbire tekrar konuşmaya başladı. Sanki aradan geçen sessizliğin farkında değilmiş gibiydi. "Ve bu da onlara göre çok doğal bir şey ... bütün bu istekler. Yani... arada sırada bir altın duş, kelepçe falan ... ben de aldırmam. Adam hoşuma gidiyorsa belki arasına bir dayağa da bir şey demem. Ama kimsenin beni kesmesine izin veremem. Kaç para olursa olsun, umurumda değil. Öyle bıçakmış, kılıçmış, ben yokum ... Ama bu insanlar ... yani çoğu, öyle terbiyeli, öyle nazik ki! Bir kere de heyecanlandılar mı ... bir garip oluyorlar işte ..." Sustu, başını iki yana salladı. "Çok acayip insanlar."

Connor kolundaki saate göz attı. "Bayan Young, bize çok yardımcı oldunuz. Sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir. Teğmen Smith telefon numaranızı alacak ..."

"Evet, tabii."

Ben cep defterimi açtım.

Connor, "Ben kapıcıyla konuşmaya gidiyorum," dedi.

Kız, "Şiniçi," diye yardımcı oldu.

Connor gitti, ben de Julia'nın telefon numarasını yazdım. Benim yazışıma bakarken dudaklarını yalıyordu. Sonunda, "Söyle bana," dedi. "Öldürdü mü onu?"

"Kim?"

"Eddie. Cherylynn'i öldürdü mü?"

Güzel kızdı ama gözlerindeki heyecanı da görebiliyordum. Bana sabit bakışlarla bakmaktaydı. Gözleri pırıl pırıl-dı. Ürpertici bir duygu doldu içime. "Neden soruyorsunuz?" dedim.

"Çünkü. Hep öyle tehdit ediyordu da ondan. Örneğin bugün öğleden sonra da tehdit etti."

"Eddie öğleden sonra buraya mı geldi?" dedim.

"Tabii." Julia omuz silkti. "Hep gelir buraya. Öğleden sonra onu görmeye geldiğinde pek sinirliydi. Bu bina devralm-dığında duvarlara ek ses izolasyonu yaptırmışlar. Ama yine de birbirlerine haykırdıklarını duyabiliyordum. Eddie'yle Cherylynn. Stereo'ya hep o eski Jerry Lee Lewis şarkısını koyardı. Gece gündüz çalardı onu. İnsanı deli edene kadar. Bir yandan da haykırıyor, birbirlerine bir şeyler fırlatıyorlardı. Eddie ona hep, 'Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim, kahpe!' der dururdu. O yüzden işte. Öldürdü mü?"

"Bilmiyorum."

"Ama kız öldü, değil mi?" Gözleri hâlâ parlıyordu.

"Evet."

"Öyle olacağı belliydi," dedi. Çok sakın görünüyordu şimdi. "Hepimiz biliyorduk. Yalnızca zaman meselesiydi. Eğer istiyorsan, ara beni. Daha fazla bilgi gerekirse."

"Olur, ararım." Ona kartımı verdim. "Sizin de aklınıza yeni bir şey gelirse, beni şu numaradan arayabilirsiniz."

Kartımı şortunun arka cebine koydu, vücudunu yine bir garip kıvırdı. "Seninle konuşmak hoşuma gitti, Peter." dedi.

"Evet. Tamam."

Koridorda uzaklaştım. Son köşeyi dönerken arkama baktım. Kapının aralığında duruyor, bana el sallıyordu.

CoNNOR lobideki telefonda konuşuyor, kapıcı da asık suratıyla ona bakıyordu. Sanki onu engellemek istiyormuş da, geçerli bir özür bulamıyormuş gibiydi.

"Evet, öyle," diyordu Connor. "Saat sekizle on arasında o telefonda neresi arandıysa hepsinin dökümü. Tamam." Susup dinledi. "Verilerinizin o türlü sınıflandırılmamış olması vız gelir bana. Bulun bana o bilgileri. Ne kadar sürer? Yarın mı? Gülünç olmayın. Ne yapıyoruz sanıyorsunuz biz burada? İki saat içinde istiyorum listeyi. Sizi ararım. Evet. Senin de Allah belânı versin." Telefonu kapattı. "Haydi gidelim, ko-hai."

Çıkıp arabaya yürüdük.

"Tanıdıklarınla mı ilişki kuruyorsun?" diye sordum.

"Tanıdık mı?" Şaşırmış gibiydi. "Ha, herhalde Graham sana benim ilişkilerimle ilgili bir şeyler söylemiş olmalı. Yoo, özel muhbirlerim yok. O var sanıyor, o kadar."

"Arakawa olayından söz etti."

Connor içini çekti. "Şu eski olay," diye mırıldandı. Arabaya doğru gidiyorduk. "Bilmek ister misin o hikâyeyi? Çok basit aslında. İki Japon vatandaşı bu ülkede vuruluyor. Teşkilât da bu soruşturmada Japonca bilmeyen detektifleri görevlendiriyor. Neden sonra, aradan bir hafta geçince, işi bana veriyorlar."

"Sen ne yaptın peki?"

"Arakawa'lar New Otani Otelinde kalıyorlardı. Oteldan Japonya'yı ne zaman aradıklarını öğrenmek için telefon kayıtlarını istedim. O numaraları aradım, Osaka'da birileriyle konuştum. Sonra Osaka polisine telefon açtım. Yine Japonca konuştum. Hikâyenin tümünü bilmediğimizi anlayınca çok şaşırdılar."

"Anlıyorum."

"Tam anladığını sanmıyorum," dedi Connor. "Çünkü bizim polis teşkilâtı çok utandı. Basın gözünü kızdırmış, hikâyeyi hiç bilmeden polisi eleştirmeye başlamıştı. Her türlü insan cenazeye çiçek yollamıştı. Gangster oldukları sonradan anlaşılan bu insanlar için büyük sevgi gösterisi yapılmaktaydı. Pek çok kişi utandı o olayda. Bu yüzden de her şeyin suçunu bana yüklemeye kalktılar. Sözde ben olayı çözmek için el altından bir şeyler yapmışım. Çok bozuldum, o kadarını söyleyeyim sana."

"O yüzden mi Japonya'ya gittin?"

"Hayır. O da başka bir hikâye."

Arabanın yanına varmıştık. Çıktığımız apartmana baktım, Julia Young'ı pencerede gördüm. Ayaktaydı. Başını eğmiş, bize bakıyordu. "Baştan çıkarıcı bir kız," dedim.

"Japonlar o tür kadınlara şirigaru onna derler. Yani kalçası hafif." Arabanın kapısını açıp bindi. "Ama uyuşturucu alıyor. Söylediklerinin hiçbirine güvenemeyiz. Ne var ki ... bu işte yine de hiç hoşuma gitmeyen bir zincir oluşmaya başladı." Saatine baktı, başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Çok vakit ziyan ediyoruz. Bir an önce Palomino'ya gidip Bay Co-le'la konuşalım."

Arabayı çalıştırıp güneye, havaalanına doğru yola koyuldum. Connor koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kendi ayaklarına dikmişti. Pek mutsuz bir hali vardı.

"Bu hoşlanmadığın zincir nasıl bir şey?"

"Çöp sepetindeki ambalaj selofanları," dedi Connor. "Koridor çöp kutusundaki Polaroid. Bunların böyle bırakılmaması gerekirdi."

"Kendin söyledin ya ... aceleleri var."

"Belki. Ama bilirsin, Japonlar Amerikan polisini beceriksiz sayar. Bu sakarlık da yine küçümseyici tutumlarının bir belirtisi."

"Eh, biz beceriksiz değiliz."

Connor başını iki yana salladı. "Japonlara göre, pekâlâ da beceriksiziz. Japonya'da her suçlu yakalanır. Ağır suçlarda mahkûmiyet kararlarının oranı yüzde doksan dokuzdur. Japonya'da her suçlu, yakalanacağını daha işe başlarken bilir. Ama burada, mahkûmiyet kararlarını koparabilmemiz yüzde on yedi dolaylarında. Yani adamların beşte birini bile hapse tıktıramıyoruz. Bu yüzden Amerika'daki her suçlu, herhalde yakalanmam, diye düşünüyor. Yakalansa bile, zaten mahkûm edilmez. Yasal hakları çok iyi korunuyor çünkü. Ayrıca tüm polis incelemeleri de gösteriyor ki Amerikalı polisler işi ya ilk altı saat içinde çözüyor, ya da hiç çözemiyor."

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki burada da bir suç işlendi ... üstelik yakalanmama umuduyla işlendi. Ve ben bu olayı çözmek istiyorum, kohai."

Connor on dakika boyunca sessiz kaldı. Hareketsiz oturuyordu. Kollarını birbirine kavuşturmuş, çenesi göğsüne gömülmüştü. Derin ve düzenli soluyordu. Uyuyor sanılabiliyordu ama gözleri açıktı.

Onun soluklarını dinleyip arabayı sürmeye devam ettim.

Sonunda bir ara, "İşigura," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"İşigura'nın neden öyle davrandığını bulabilsek, bu olayı da çözerdik."

"Anlayamadım."

"Bir Amerikalının onu anlayabilmesi kolay değil," dedi Connor. "Çünkü Amerika'da bir miktar hatâ normal kabul edilir. Uçakların rötâ yapması beklenir. Postanın vaktinde gelmemesi beklenir. Çamaşır makinesinin bozulması beklenir. Hep bir şeylerin ters gitmesine hazırızdır.

"Ama Japonya farklıdır. Orada her şey doğru dürüst işler. Tokyo'daki tren istasyonunda, peronda bir yere işaret koysan, o noktaya dikilip beklesen, tren her gün gelip aynı yerde durur, tam karşına bir kapı rastlar. Vaktinde gelir trenler. Hiç bagaj kaybolmaz. Kimse aktarmalı uçağını kaçır-maz. Verilen tarihlere hep uyulur. Her şey planlandığı gibi gider. Japonlar eğitilidir, hazırdır ve motivasyonları vardır, işleri görür, bitirirler. Dalgaya yer yoktur."

"Hımm-hımmm ..."

"Bu gece de Nakamoto Şirketinin çok büyük ve önemli bir partisi vardı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladıklarından emin olabilirsiniz. Madonna'nın sevdiği vejeter-yen ordövr de hazırdır, beğendiği fotoğrafçıyı da çağırmışlardır, inan bana, her şeyi hesaplar onlar. Her ihtimale hazırlanırlar. Bilirsin nasıl insanlar olduklarını. Oturur, bütün ihtimalleri tartışır. Ya yangın çıkarsa, derler. Ya deprem olursa! Ya bomba tehdidi gelirse! Elektrikler kesilirse! En olmayacak şeylerin bile üzerinde dururlar. Tutkudur bu onlarda. Ama zamanı geldiğinde, her şeyi düşünmüş oldukları için kontrol ellerinde olur. Kontrolü kaçırmak ayıp şeydir. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ama dostumuz İşigura, Nakamoto şirketinin temsilcisi olarak karşımıza çıkıyor ... ve kontrolü elinden kaçırdığı da gün gibi ortada. Yoşiki no. Batılı usulünde tartışmalara giriyor, huzursuz olduğu da belli. Üst dudağı nasıl terliyordu,

görmüşsündür. Eli de nemliydi. Habire pantolonuna siliyor-du. Rikıtsnppoi davrandı. Fazla tartışmacıydı. Gereğinden çok konuşuyordu.

"Kısacası, ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Kızın kim olduğunu bile bilmiyormuş gibi ... oysa bal gibi biliyor, çünkü o partiye davet edilen herkesten haberi var. Ayrıca ... kızı kimin öldürdüğünü de bilmiyormuş gibi numara yaptı. Oysa onu da biliyor olması gerekir."

Araba bir çukurun üzerinde sıçradı, sarsıldı. "Dur bir dakika. İşigura kızı kimin öldürdüğünü biliyor mu?"

"Bundan eminim. Hem tek bilen de o değil. Şu anda katilin kim olduğunu en az üç kişi biliyor olmalı. Sen eskiden basın ilişkilerinde çalışmamış mıydın?"

"Evet. Geçen yıl."

"Televizyon haber servisinde tanıdığın var mı?"

"Birkaç kişi," dedim. "Belki ilişkilerimiz soğumuş olabilir. Neden?"

"Bu gece çekilen filmlerden birini görmek istiyorum."

"Yalnızca görmek mi istiyorsun? El koymayacak mısın?"

"Hayır. Yalnızca göreceğim."

"Bu pek sorun olmaz herhalde," dedim. KNCB'den Jenni-fer Levvis'i ararım, diye düşünüyordum. Ya da KCBS'den Bob Arthur'u. Herhalde Bob daha iyi olurdu.

Connor konuştu. "Kişisel ilişkinle yaklaşabileceğin biri olmalı. Yoksa televizyon istasyonları bize yardımcı olmaz. Bu gece suç yerinde hiç televizyon ekibi bulunmadığını görmüşsündür. Oysa genellikle suç yerlerinde ... o gerilen polis şeridine varıncaya kadar kameralar arasından kendine bin zorlukla yol açman gerekir. Bu gece ne televizyon vardı, ne de basın. Hiçbiri yoktu."

Omuz silktim. "Hiç telsiz kullanmadık. Basın öğrenememiştir."

"Ama zaten oradaydılar," dedi Connor. "Partiyi çekiyorlardı. Tom Cruise'la Madonna'yı. Tam o sırada, bir üst katta bir kız öldürüldü. Neden gelmedi televizyon ekipleri?"

"Yüzbaşı, öyle şey olamaz," dedim.

Basın görevlisiyken öğrendiğim bir tek şey varsa, o da hiçbir komponun tutmayacağıydı. Basın öylesine çeşitli, öylesine dağınık ve karmaşıktı ki! Arada sırada haberlere gerçekten ambargo koymak isteyeceğimiz bir olay da çıkardı karşımıza ... örneğin biri kaçırılır, fidye istenirdi. Basının işbirliğini sağlayana kadar göbeğimiz çatlardı. "Gazeteler baskıya erken girer. Televizyoncular topladıkları malzemeyi on bir haberlerine yetiştirmek zorundadırlar. Herhalde son rötuşları yapmak üzere çekip gitmişlerdi."

"Katılmıyorum. Bence Japonlar şaftı 'ı'arı için, şirketlerinin imajı için kaygılanmalardır. Basın da onlarla işbirliği yapmış, habere yer vermemiştir. Güven bana, kohai; bu işte baskı uygulanıyor."

"Buna inanmam."

"İnansan iyi edersin," dedi Connor. "Baskı yapıyorlar."

Tam o sırada arabanın telefonu çaldı.

İyi tanıdığım, sert bir ses, "Allah kahretsin, Peter," diye kükredi. "Ne haltlar dönüyor o cinayet soruşturmasında?" Şefti arayan. Sesi sarhoş gibi geliyordu.

"Nasıl yani, Şef?"

Connor bana baktı, sonra söylenenleri duyabilmek için telefonun hoparlör düğmesine bastı.

Şef konuştu. "Japonları hırpalıyor musunuz yoksa? Teşkilâta yine ırkçılık suçlamaları mı yağacak?"

"Hayır, şef," dedim. "Kesinlikle öyle bir şey yok. Neler duydunuz, bilemem ama ..."

"Salak Graham'ın her zamanki gibi onlara hakaret ettiğini duydum."

"Doğrusu pek de hakaret denilemezdi, Şef..."

"Bak Peter, bana maval okuma. Oraya Graham'ı yolladığı için Fred Hoffmann'ı haşladım zaten. O ırkçı piçin bu soruşturmadan çekilmesini istiyorum. Bundan böyle hepimizin Japonlarla iyi geçinmesi gerek. Dünya böyle. Beni duyuyor musun, Peter?"

"Evet, efendim."

"Şimdi gelelim John Connor'a. Senin yanında, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Onu neden soktun bu işe?"

Ben mi sokmuştum onu? Demek Fred Hoffmann bunu benim fikrim olarak göstermeye arar vermişti. Kendisinin önerdiğini söylememişti.

"Üzgünüm," dedim. "Ama ben ..."

Şef, "Anlıyorum," dedi. "Herhalde tek başına olayın hakkından gelemeyeceğini düşündün. Yardım aradın. Ama korkarım yardımdan çok, sorun aldın başına. Çünkü Japonlar Connor'dan hoşlanmıyor. Ayrıca, sana söylemem gerek ... John'ı çok eskiden beri tanırım. Akademiye birlikte girdik. Elli dokuzda. Her zaman yalnız adamdı, her zaman sorun çıkarırdı. Bilirsin, biri kalkar da yabancı ülkeye yerleşirse, burada dikiş tutturamıyor demektir. Bu soruşturmayı karıştırmasını istemiyorum."

"Şef..."

"Ben durumu öyle görüyorum, Peter. Elinde bir cinayet var. Çabucak olayı bağla ve bitir. Hızlı ve düzenli çalış. Sonucu senden bekliyorum. Bir tek senden. Duyuyor musun beni?"

"Evet, efendim."

"Sesim iyi geliyor mu?"

"Evet, efendim."

"Çabuk bitir, Peter," dedi Şef tekrar. "Bu olayla ilgili olarak başka kimsenin beni aramasını istemiyorum."

"Peki, efendim."

"En geç yarına kadar bitir. O kadar." Sonra telefonu kapadı.

Kulaklığı yerine koydum.

"Evet," dedi Connor. "Baskı yapılıyor."

4U5 numaralı hız yolunda, güneye, havaalanı tarafına doğru sürüyordum arabayı. Buralarda sis daha yoğun. Connor pencereden dışarıya bakıp duruyordu.

"Bizimki Japon kuruluşu olsa, dünyada böyle bir telefon gelmezdi. Şef seni dışına uygun buldu. Hiç sorumluluk almıyor ... tüm sorun senin. Üstelik seninle hiç ilgisi olmayan şeyler için de seni suçluyor. Örneğin Graham için ... benim için." Başını salladı. "Japonlar bunu asla yapmaz. Bir söz vardır Japoncada; suçlu arama, sorunu çöz, derler. Amerikan şirketlerinde herkes hep suçun kimde olduğunu merak eder. Bakalım kimin kellesi yuvarlanacak, diye bakarlar. Japon kuruluşlarında ise neyin bozuk gittiğine, nasıl düzeltilebileceğine bakılır. Kimseye suç atılmaz. Onların yolu bizimkinden iyi."

Connor sustu. Hâlâ pencereden bakıyordu. Slausson'u geçmekteydik. Marina ilerde, sislerin arasında bir karartıydı.

"Şefin başı sıkıştı, o kadar," dedim.

"Ev et. Elindeki bilgiler de her zamanki gibi yetersiz. Ama ne olursa olsun, sabah olup Şef yatağından kalkmadan bu davayı çözsek iyi olacak sanırım."

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet. Eğer İşigura o teypleri verirse."

Telefon yine çaldı. Açtım. Arayan İşigura'ydı. Kulaklığı Connor'a uzattım.

İşigura'nın sesini az da olsa duyabiliyordum. Gergin gibiydi. Hızlı hızlı konuşuyordu. "Moşi-moşi, Connor-san. Wata-şi wa keibi no beyci ni denıva o şimaşıta ga, daremo demasendeşi-ta."

Connor elini ağızlığına kapatıp tercüme etti. "Güvenlik görevlisini aramış ama orada kimse yokmuş."

"Sorede, çııokeibişıtsu ni renrakıı site, hitb o okutte morai, işşo ni itte tepu o kakunin şimaşıta."

"Sonra ana güvenlik merkezini aramış, onlardan kendisiyle birlikte aşağıya gelip teypleri kontrol etmelerini istemiş."

"Tepu iva sırbete rekoda no naka ni arriması. Nakunattemo To-rikaeraretemo imasen. Sırbete daijobu desıı."

"Kasetlerin hepsi makinelerdeymiş. Kaybolan, değiştirilen kaset yokmuş." Connor kaşlarını çatıp cevap verdi. "Iya, tepu iva surikaerarete ini bazu manda. Tepu o sagase!"

"Sırbete daijobu nandesu, Connor-san. Doşiro to ııı nodesu ka."

"Her şey yolunda diye direniyor."

Connor ona, "Tepu o sagase!" dedi, bana döndü, "Kasetleri istiyorum dedim," diye anlattı.

"Daijobu da to itterunoni, doşite sonnai tepu o sagase to ossha-nın desu ka."

"Öre nııua wakatte irunda. Tepu wa nakıınatte ini. Sizin sandığınızdan daha çok şey biliyorum, Bay İşigura. Moiçido ııı, tepu o sagasında!"

Connor telefonu çarparak kapattı, arkasına yaslanıp öfkeyle homurdandı. "İtoğlu itler. Kayıp kaset yok numarasına yatıyorlar."

"O ne anlama geliyor?" diye sordum. "Sert oynamaya karar verdiler demek." Connor pencereden akıp geçen trafiğe bakıyor, bir yandan parmağını dişlerine vurup duruyordu. "Kendi durumlarının güçlü olduğuna inanmasalar bunu asla yapmazlardı. Kendilerini sağlamda görüyorlar. Bu da demektir ki..."

Connor sessizleşip kendi düşüncelerine daldı. Arasına ışıkların altından geçerken yüzünün cama yansıyan hayalim görüyordum. Sonunda, "Hayır, hayır, hayır," dedi. Sanki biriyle konuşuyordu. "Ne hayır?"

"Graham olamaz." Başını iki yana salladı. "Gfaham çok riskli ... geçmişten gelen pek çok hayalet sinmiş üzerine. Ben de uygun değilim. Eskimiş tiplerdenim ben. Demek ki iş sende düğümleniyor, Peter."

"Neden söz ediyorsun?" diye sordum. Connor, "Bir şeyler oldu," dedi. "İşigura'nın kendini güçlü hissetmesine yol açan bir durum var. Ve bence ... seninle ilgili bir şey." "Benimle mi?"

"Öyle olmalı. Kişisel bir şey olduğu hemen hemen kesin. Geçmişinde sorunlu bir durumun var mı senin?" "Ne gibi?"

"Yani sicilinde bir şey? Tutuklanma? Hakkında usul soruşturması? Kuşkulu davranış suçlamaları? Homoseksüellik ya da zamparalık suçlamaları? Uyuşturucudan kurtulma tedavileri? Ekip arkadaşlarıyla amirlerinle sorunlar? Kişisel ya da meslekî herhangi bir şey!"

Omuz silktim. "Ulu Tanrım, hiç sanmıyorum." Connor bekliyor, yüzüme bakıyordu. Sonunda, "Bir şey bulduklarına inanıyorlar, Peter," dedi.

"Eşimden boşandım. Çocuğu tek başıma büyütüyorum. Michelle adında bir kızım var. İki yaşında." "Evet?"

"Sakin bir hayat sürerim. Çocuğuma bakarım. Sorumluluk sahibiyimdir."

"Ya karın?"

"Eski karım avukattır. Savcılıkta çalışır."

"Ne zaman boşandın?"

"İki yıl önce."

"Çocuk doğmadan mı?"

"Doğumdan hemen sonra."

"Neden boşandınız?"

"Tanrım ... herkes niye boşanır ki?"

Connor bir şey söylemedi.

"Bir yıl evli kaldık. Tanıştığımızda karım çok gençti. Yirmi dört yaşındaydı. Bazı konularda hayalleri vardı. Mahkemede karşılaşmıştık. Beni her gün tehlikelerle karşılaşan sert bir detektif sanmıştı. Tabanca taşıyışım hoşuna gitmişti. Bu tür şeyler işte. Aramızda bir ilişki oluştu. Hamile kaldığında, çocuğu aldirmek istemedi. Evlenmek istedi. Öyle romantik fikirler vardı kafasında. Aslında pek düşünmeden karar vermişti. Ama hamileliği zor geçti. Kürtaj zamanını da kaçırdık. Çok geçmeden, benimle yaşamaktan hoşlanmadığına karar verdi. Oturduğum daire küçüktü, aylığım yetmiyordu, Brenrvvood'da değil de Culver City gibi bir mahallede oturuyordum, falan filan. Sonunda bebek doğduğunda, karım sanki hayal kırıklığına uğramıştı. Bir hatâ yaptığını ileri sürdü. Mesleğinde ilerlemek istiyordu. Bir polisle evli kalmak istemiyordu. Çocuk büyötmek de istemiyordu. Çok üzgün olduğunu, hatâ yaptığını söylüyordu. Çekti gitti."

Connor gözlerini yummuş, öyle dinliyordu. "Evet?"

"Bütün bunların ne önemi olabileceğini anlayamıyorum. Karım gideli iki yıl oluyor. Ondan sonra da ben ... artık detektiflik işlerinin çalışma saatlerini göze alamadım, çünkü artık çocuk büyötmek zorundaydım. Bu yüzden bir takım sınavlara girdim, Özel Hizmetler'e geçtim, bir süre basın bölümünde çalıştım. Orada bir sorun yok. Her şey güzel güzel

gitti. Derken geçen yıl bu Asyalılar görevlisi işi ortaya çıktı. Parası daha iyiydi. Ayda iki yüz dolar kadar daha fazla. Bu sefer buna başvurdum."

"Hımm-hımmm."

"Yani demek istediğim, para gerçekten işime yarıyor. Artık masraflarım arttı, Michelle'e gündüzleri bakan birini ayarlamak zorunda kalıyorum. İki yaşında çocukların gündüz bakımı kaç patlıyor, bir fikrin var mı? Evde de her gün hizmetçi var. Lauren de zaten aylık çocuk bakım paralarının yarısını atlatır. Maaşım yetmiyor diyor ama geçenlerde kendine yeni bir BMW aldı, o yüzden pek emin olamıyorum. Ne yapayım, bilmem ki? Mahkemeye mi vereyim onu? Zaten savcılıkta çalışıyor."

Connor sessizdi. İlerde uçakların otoyol üzerinden alana doğru alçaldığını görüyordum.

"Her neyse," dedim. "Bu görev açıldığında sevindim. Zaten iş saatleri daha iyi, üstelik parası da daha çok. Böyle geldim buraya. Şu anda da seninle bu arabadayım. Hepsi bu."

"Kohai." dedi Connor alçak sesle. "Biz bu işte beraberiz. Bana söyleyen iyi edersin. Sorun nedir?"

"Sorun falan yok."

"Kohai."

"Yok ama!"

"Kohai..."

"Bak, John, sana bir şey söyleyeyim," dedim. "İnsan Özel Hizmetler'e başvurunca beş değişik komite sicilini inceler. Bu tür görevler için temiz olman zaten şart. Komiteler benim de sicilimi taradı. Önemli bir şey bulamadılar."

Connor başını salladı. "Ama bir şey buldular!"

"Tanrım," dedim. "Beş yıl detektiflik yaptım. Onca yıl boyunca hakkında hiç şikâyet gelmeyen kimse olabilir mi? Bunu sen de bilirsin."

"Senin için gelen şikâyetler neydi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Ufak tefek şeyler.

İlk yılımda bir adamı tutuklamıştım, sonradan beni gereksiz kuvvet kullanmakla suçladı. Soruşturmada suçsuzluğum or-taya^çıktı. Bir kadını silahlı soygundan tutukladım, üzerine bir gram uyuşturucu sakladığımı iddia etti. Onda da temiz çıktım, uyuşturucu kendisininindi. Cinayet sanığının biri, sorgu sırasında onu dövüp tekmelediğimi ileri sürdü. Bereket versin adamla hiç yalnız kalmamıştık. Hep başka memurlar da vardı. Sarhoş bir kadın, aile kavgası için çağırdı, sonradan çocuğuna tasallut ettiğimi iddia etti, ama kendisi vazgeçti. Yeni yetme çete lideri cinayetten tutuklandı, kendisine homoseksüel anlamda pas verdiğimi söyledi. Sonra iddiasını geri aldı. Hepsi bu.

"İnsan polisse bu tür şeylerin bir fon müziği olduğunu bilir. Sokaktaki trafik sesi gibi. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktur. Zaten düşman çevre içinde iş görüyorsun, habi-re insanları çeşitli suçlarla suçluyorsun. Onlar da seni suçluyorlar. Böyle oluyor bu işler. Tekrarlanan bir durum yoksa, teşkilât böyle şeylere hiç aldırış etmez bile. Polisin biri için iki üç yıllık bir süre boyunca üç dört aşırı kuvvet kullanımı şikâyeti gelirse, o zaman eğiliyorlar konuya ancak. Ya da ırkçılık şikâyetleri gelmeye başlarsa. Ama onun dışında, şef yardımcısı Jim Olsen'in hep dediği gibi, polislik ancak derisi kalın olanların harcı."

Connor uzun süre hiçbir şey söylemedi. Kaşlarını çatmış, anlattıklarımı baştan sona düşünüyordu. Sonunda konuştu. "Ya boşanma? Boşanırken sorunlar çıktı mı?" "Olağanüstü bir şey olmadı." "Eski karınla küs falan değilsin ya?" "Yo, konuşuyoruz. Aramız normal. Harika bir dostluk yok, ama normal."

Kaşları hâlâ çatıktı. Kafası bir şeyleri araştırıyordu. "Detektiflikten iki yıl önce ayrıldın, öyle mi?" "Evet." "Neden?"

"Söyledim ya!"

"O saatler çok geldi dedin."

"En büyük nedeni oydu, evet."

"Başka ne nedenler vardı?"

Omuz silktim. "Boşandıktan sonra ... artık cinayet olaylarında çalışmak istemedim. İçimde bir duygu ... ne bileyim! Hayal kırıklığına uğramış gibiydim. Bir küçük çocuğum vardı. Karım taşınmış gitmişti. Hayatını sürdürüyor, parlak bir avukatla çıkıyordu. Kucağımda çocukla kalakalmıştım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Artık detektif olmak istemiyordum."

"O ara danışmanlara falan gittin mi? Tedaviye girdin mi?"

"Hayır."

"Uyuşturucu ya da alkol sorunun oldu mu?"

"Hayır."

"Başka kadınlar?"

"Arasıra."

"Evliyken mi?"

Bir kararsızlık geçirdim.

"Farley mi? Belediye başkanlığında çalışan kız mı?"

"Hayır. O çok daha sonraydı."

"Ama evliyken de biri vardı."

"Evet. Ama artık Phoenix'de oturuyor. Kocasının tayini çıktı."

"Kadın polis miydi?"

Omuzlarımı kaldırdım.

Connor arkasına iyice yaslandı. "Pekâlâ, kolmi," dedi. "Eğer hepsi bu kadarsa, yırtarsın." Yüzüme baktı.

"Hepsi bu kadar."

"Ama seni uyarmam gerek," diye devam etti. "Böyle şeyler başımdan daha önce de geçti. Japonlarla. Japonlar sert oynamaya başladı mı, olayları çok tatsızlaştırabilirler. Gerçek anlamda tatsızlaştırırlar."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Yalnızca durumun nasıl olduğunu anlatıyorum."

"Allah belâsını versin Japonların," dedim. "Benim saklayacak bir şeyim yok."

"İyi. Şimdi bence televizyondaki o arkadaşını ara, birazdan geleceğimizi söyle. Bir yere daha uğradıktan sonra."

I EPEMİZDEN bir 747, iniş ışıklarını sislerin içinde parıldatarak geçti, sonra yanıp sönen gece kulübü panosunun üzerinden uçtu: "KIZLAR! KIZLAR! HEPSİ ÇIPLAK! KIZLAR!" Biz kapıdan girerken saat on bir buçuğa yaklaşıyordu.

Palomino'ya strip-tiz kulübü demek iltifat sayılırdı. Eskiden bowling kulübü olduğu belli olan, duvarlarına kaktüs ve at resimleri boyanmış bir yerdi. İçerisi dış görünümünden daha küçük ve dardı. Gümüş parıltılı iki şerit kuşanmış bir kadın, yaşının kırka merdiven dayadığına bakmadan, turuncu ışığın altında dans ediyordu. Onun da canı, pembe masalarda oturan müşteriler kadar sıkkın gibiydi. Toples kadın garsonlar, duman dolu yerde gidip gelmekteydiler. Teypten gelen müzik sesinde belirgin bir tıslama vardı.

Kapının hemen içinde duran bir adam, "On iki dolar," dedi. "En az iki içki mecburi." Connor kimliğini gösterdi. Adam o zaman, "Pekâlâ, tamam," dedi.

Connor çevresine bakındı, "Buraya Japonların da geldiğini bilmezdim," dedi. Köşedeki masada lacivert takım elbiseler giymiş üç iş adamı gördüm.

Kapıdaki adam, "Hemen hemen hiç gelmezler," diye söze karıştı. "Aşağı taraftaki Star Strip'i sever onlar. Daha parıltılı,

101

daha çok çıplak meme. Bana sorarsanız bu üçü tura yazılıp grubu kaybetmiş olmalı."

Connor başını salladı. "Ben Ted Cole'u arıyorum."

"Barda. Gözlüklü olanı."

Ted Çöle bar taburelerinden birine tünemişti. Anorağı Nakamoto Güvenlik üniformasını saklamaktaydı. Yaklaşıp yanına oturduğumuzda yüzümüze boş boş baktı.

Barmen yaklaştı. Connor, "İki Bud," dedi,

"Bud yok. Asahi birası olsun mu?"

"Tamam."

Connor kimliğini yine ortaya çıkardı. Çöle başını iki yana sallayıp başka tarafa çevirdi. Dans eden kadına inatla bakmaya koyuldu.

"Ben bir şey bilmiyorum."

Connor, "Ne konuda?" diye sordu.

"Hiçbir konuda. Ben kendi işime bakarım. Şu anda görevde değilim." Biraz sarhoştı.

Connor, "İşten ne zaman çıktın?" diye sordu.

"Bu akşam erken çıktım."

"Neden o?"

"Mide derdi. Ülserim var. Bazen tutar. O yüzden erken

çıktım." "Kaçta?"

tim."

"En azından sekizi çeyrek geçe." "Kart basıyor musunuz?" "Bizde öyle şeyler yok. Saat tutmazlar." "Senin yerine işi kim devraldı?" "Aldılar." "Kim aldı?" "Amirim." "O kim?" "Onu tanımam. Japonun biri. Daha önce hiç görmemiş Hem amirin, hem de hiç görmedin, öyle mi?"

"Yeni geldi. Japon. Tanımam. Ne istiyorsunuz benden hem siz?"

"Birkaç soru soracağız, o kadar," dedi Connor.

Çöle, "Benim saklayacak bir şeyim yok," deyiverdi.

İleriki masada oturan üç Japondan biri kalkıp bara geldi. Bize yakın yerde durup barmene seslendi. "Ne marka sigaraların var?"

"Marlboro," dedi barmen.

"Başka?"

"Belki Kools vardır. Bakmam gerek. Ama Marlboro var, ondan eminim. Marlboro ister misiniz?"

Ted Çöle Japon'a baktı. Japon barın kenarında dururken onu hiç görmemiş gibiydi. "Kent?" diye seslendi barmene. "Kent light var mı?"

"Hayır. Kent yok."

"Peki öyleyse, Marlboro olsun," dedi Japon. "Marlboro iyidir." Dönüp bize gülümsedi. "Burası Marlboro diyarı, öyle değil mi?"

Connor, "Öyle," dedi.

Çöle birasını eline alıp yudumladı. Hepimiz sessizdik. Japon elleriyle barın üzerinde tempo tutuyordu. "Harika bir yer," dedi. "Bir havası var."

Neden söz ettiğini anlayamamıştım. Burası rezalet bir yerdi.

Japon bitişiğimizdeki tabureye oturdu. Çöle önündeki bira şişesine ömründe bira görmemiş gibi bakıyordu. Alıp elinde çevirdi, barın üstüne koyup dibiyle daireler çizmeye koyuldu.

Barmen sigarayı getirdi, Japon bara bir beş dolarlık fırlattı. "Üstü kalsın," dedi. Paketi yırtıp açtı, bir sigara çekti. Bize gülümsedi.

Connor onun sigarasını yakmak üzere çakmağını çıkardı. Adam aleve doğru eğilirken Connor, "Doko kaişa ittenno?" dedi.

Adam gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Wakanne no?" dedi Connor. "Doko kaişa ittenno?"

Adam gülümseyip tabureden indi. "Soro soro ıkanakuteiva. Şüsürei şınıasıı." Elini hafifçe salladı, sonra arkadaşlarının yanına döndü.

"Deiua mata," dedi Connor. Sonra yerinden kalktı, dolaştı, Japon'un boşalttığı yere oturdu.

Çöle, "Neydi o öyle?" diye sordu.

Connor, "Ona hangi şirkette çalıştığını sordum," dedi. "Ama konuşmak istemedi. Herhalde arkadaşlarıyla birlikte olmak istedi." Connor sözünü bitirince ellerini barın altında sağa sola kaydırды. "Temiz," dedi.

Sonra Cole'a döndü. "Evet, işimize dönelim, Bay Çöle. Amirinizin nöbeti sizden devraldığını söylüyordunuz. Saat kaçta oldu bu iş?"

"Sekizi çeyrek geçe."

"Ve onu tanı mıydunuz, öyle mi?"

"Tanı mıyordum."

"O saate kadar, siz görev başındayken, video kameraları kayıt yapıyor muydu?"

"Tabii. Güvenlik ofisi hep kayıt yapar."

"Amiriniz teypleri çıkardı mı?"

- "Çıkarmak mı? Sanmıyorum. Teypler hâlâ orada bildiğim kadarıyla."

Yüzümöze şaşır mış gibi bakıyordu.

"Siz teypleri mi merak ediyorsunuz?"

"Evet," dedi Connor.

"Çünkü ben teyplere hiçbir zaman fazla dikkat etmemi-şimdir. Benim ilgim kameralara."

"Nasıl yani?" ~"

"Binayı büyük parti için hazırlıyorlardı. Bir yığın son dakika ayrıntısı vardı. Ama insan yine de merak ediyor ... neden onca kamerayı binanın her yanından çekip o kata yerleştirdiler diye.

"Ne yaptılar dedin?" diye sordum.

"O kameralar dün sabah kırk altıncı katta değildi," diye açıkladı Çöle. "Binanın her yanında çekimlerini yapıyorlardı. Biri gündüz onların yerlerini değıştirmiş. Değıştirmesi kolay, biliyorsunuz. Çünkü uçlarında telleri yok."

"Kameraların telleri yok mu?"

"Yok. Bina içinde her yanda selüler transmisyon var. Öyle yapıldı. Zaten o yüzden ses ve renk yok. Selüler yöntemle onlar verilemiyor. Yalnızca görüntüyü aktarıyorlar. Ama kameraları canlarının istediğı yere takabiliyorlar. Neyi görmek isterlerse onu görüyorlar. Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır," dedim.

"Size kimsenin söylememiş olmasına şaşıtm. Bu binayla ilgili en gurur duydukları şeylerden biri bu." Çöle birasından içti. "Benim merak ettiğim şey de, biri neden kameraları alıp partinin bir kat yukarısına takıyor, onu anlamıyorum. Güvenlik nedeni olamaz. Partinin verildiği katın yukarısında asansörleri kilitlersiniz, olur biter. Demek ki amaç güvenlik olsa, kameraları partinin altındaki katlara koyarlardı. Yukarısına değil herhalde."

"Ama asansörler kilitlenmemişti, öyle mi?"

"Evet. Bu bana da biraz garip geldi." Karşı masadaki Japonlara doğru baktı. "Benim birazdan gitmem gerek," dedi.

Connor, "Eh, çok yardımcı oldunuz, Bay Çöle," dedi ona. "Size tekrar soru sormak isteyebiliriz."

"Size telefon numaramı yazayım." Çöle peçetesine bir şeyler karaladı.

"Adresinizi de yazdınız mı?"

"Evet, yazdım. Ama aslında birkaç günlüğüne kentten gidiyorum. Annem biraz rahatsız. Kendisini birkaç gün için Meksika'ya götürmemi istedi. Herhalde hafta sonu gideriz."

"Uzun kalacak mısınız?"

"Bir hafta falan. İznim birikti. Kullanmak için uygun bir zaman gibi geliyor."

"Tabii," dedi Connor. "Sizi anlıyorum. Yardıma tekrar teşekkürler." Cole'la el sıkıştı, sonra omzuna şakadan bir yumruk indirir gibi yaptı. "Siz de sağlığınıza dikkat edin."

"Edeceğim."

"İçki içmekten vazgeçin, evinize giderken kaza falan yapmayın." Durakladı. "Ya da bu gece nereye gitmek istiyorsanız, oraya giderken."

Çöle başını evet der gibi salladı. "Sanırım hakkınız var. Fena fikir değil."

"Haklı olduğumu biliyorum."

Çöle benimle de el sıkıştı. Connor kapıya yönelmeye niyetliydi. Çöle, "Neden zahmet ediyorsunuz, anlayamıyorum," dedi.

"Kasetler için mi?"

"Japonlar için. Elinizden ne gelir ki? Onlar her konuda bizden ileri. Kodamanlar da ceplerinde. Artık yenemeyiz onları. Siz ikiniz asla haklarından gelemezsiniz. Çoktan aştılar herkesi."

Dışarıya çıktığımızda, yanıp sönen neon ışığın altında durduk. Connor, "Haydi, yürü, zaman geçiyor," dedi.

Arabaya bindik. Connor peçeteyi bana uzattı. Üzerine koca koca harflerle:

KASETLERİ ÇALDILAR

diye yazılmıştı. "Gidelim," dedi Connor. Motoru çalıştırdım.

L?AAT on bir haberleri bitmişti. Haber odası boşalmış gibiydi. Connorla ikimiz koridordan stüdyoya doğru yürüdük. Kapının üzerindeki Action News yazısı hâlâ yanıyordu.

Sette gecenin haberleri tekrar gösterilmekteydi ama sesi kısılmıştı. Erkek sunucu parmağıyla ekrandaki kadın sunucuyu gösterdi. "Ben budala değilim, Bobby, ben hep dikkat ederim böyle şeylere. Son üç gecedir girişi de, çıkışı da o yapıyor." Koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Açıklamanı bekliyorum, Bobby."

Arkadaşım Bob Arthur, on bir haberlerinin iri kıyım ya-pımcısıydı. Kendi yumruğu kadar iri bir kadehten sek viski yudumlamaktaydı. "Jim, öyle rastladı," dedi.

"Öyle rastlamış! Devenin başı!"

Kadın sunucu nefis bir kızıl saçlıydı. Vücudu akıl durdurucuydu. Notlarını düzenleme bahanesiyle oyalanıyor, Bob'la öbür sunucu arasında geçen lâflara kulak kabartıyordu.

"Bak," dedi sunucu. "Anlaşmamda yazılı. Girişlerin yarısı, çıkışların da yarısı. Anlaşma şartı bu."

Yapımcı, "Ama Jim, bu gece ilk haber Paris modasıyla Nakamoto partisiydi," dedi. "Sosyal haber bunlar."

"Dizi cinayetler işleyen herifi baş haber yapmalıydınız."

Bob içini çekti. "Onun yayını ertelendi. Hem zaten halk bıktı dizi cinayet işleyen katillerden."

Kulaklarına inanmamış gibiydi. "Halk dizi cinayetlerden bıktı, öyle mi? Bunu de nereden çıkarıyorsun?"

"Fokus grubunun araştırmasında kendin de okuyabilirsin, Jim. Dizi cinayet işleyen katiller çok gösterildi. Şimdi izleyiciler ekonomi konusunda kaygılı. Artık dizi cinayet istemiyorlar."

"Demek ki halk ekonomiye kaygılanıyor diye ilk haber olarak Nakamoto'yla Paris modasını koyuyoruz, öyle mi?"

"Öyle, Jim," dedi Bob Arthur. "Zor günlerde insanlar parlak partilerle oyalanır. Halkın görmek istediği bu. Moda ve hayal."

Sunucu suratını asmıştı. "Ben gazeteciyim," dedi. "Ben burada ciddi haberler vermek için bulunuyorum, moda haberleri değil."

"Tamam, Jim," dedi yapımcı. "Girişi o yüzden Liz yaptı

bu akşam. Senin görüntünü ciddi haberlere saklamak istiyo

ruz." v

"Teddy Roosevelt bu ülkeyi büyük ekonomik krizden kurtardığında herhalde bu işi modayla ve hayallerle yapmadı."

"Franklin Roosevelt."

"Hangisiyse. Ne dediğimi anlıyorsun. İnsanlar kaygılıysa, ekonomi verelim o zaman. Ödemeler dengesini, neyi merak ediyorlarsa onu verelim."

"Tamam, Jim. Ama bu on bir haberleri. Yerel haber. İnsanlar bu saatte televizyonu açınca ..."

"İşte Amerika'nın sorunu bu zaten!" diye patladı sunucu. İşaret parmağıyla sanki hançerler batırıyordu. "İnsanlar gerçek haber dinlemek istemiyor."

"Haklısın, Jim. Çok haklısın." Bob kolunu sunucunun omzuna attı. "Biraz dinlen, e mi? Yarın konuşuruz."

Bu söz sanki bir işaretti. Sunucu kadın, notlarıyla oynamaktan vazgeçti, onları toplayıp stüdyodan çıktı.

Erkek sunucu, "Gazeteciyim ben," diyordu. "Mesleğim neyse onu yapmak isterim."

"Doğru, Jim. Yarın yine konuşuruz. İyi geceler."

Koridorda bize yolu göstermek için önümüzden yürürken Bob Arthur, "Salak bok," diye söylendi. "Teddy Roose-velt'miş. Tanrım! Artist bunlar. Her artist gibi, repliklerini sayıyorlar." İçini çekti, elindeki viskiden bir yudum daha aldı. "Şimdi bir daha anlatın bana, neyi görmek istiyorsunuz?"

"Nakamoto açılışının kasetini."

"Yani yayın kasetlerini mi? Bu gece yayınladığımızı mı?"

"Hayır, biz orijinal çekim kasetlerini istiyoruz. Kameradan çıktığı gibi."

"Çekim kasetleri. Tanrım, umarım hâlâ silmemişlerdir. Çoktan silmiş olabilirler."

"Silme mi?"

"Tabii. Biz burada günde kırk kaset film çekeriz. Çoğu hemen silinir. Eskiden çekim kasetlerini bir hafta saklardık ama şimdi maliyeti düşürmeye çalışıyoruz, biliyorsunuz."

Haber odasının bir yanındaki duvar boydan boya raf doluydu. Bu raflara göz alabildiğince Betamax kasetleri sıralanmıştı. Bob parmağını kutuların üstünden kaydırdı. "Nakamoto ... Nakamoto ... Yok, göremiyorum." Bir kadın yanımızdan geçti. "Cindy, Rick hâlâ buralarda mı?"

"Hayır, evine gitti. Bir şey mi lâzım?"

"Nakamoto çekim kasetleri. Rafta yok."

"Don'un odasına bak. O kesti."

"Peki." Bob bizi haber odasından çıkarıp montaj tarafına götürdü. Bir kapı açtı, küçük, dağınık bir odaya girdik. İki monitör, birkaç video, bir de montaj konsolu gördük. Kaset kutuları her yana saçılmıştı. Bob onların arasında arandı. "Çocuklar, şansınız varmış. İşte kamera orijinalleri. Çok da

uzun. Jenny'yi bulayım da size göstereyim. Bu işin ustasıdır. Herkesi tanır." Başını kapıdan dışarı uzattı. "Jenny? Jenny?"

Birkaç dakika sonra Jenny Gonzales, "Pekâlâ, bakalım o halde," dedi. Kırk yaşlarında, gözlüklü, tıknaz bir kadındı. Editör notlarına baktı, kaşlarını çatı. "Kaç kere söylesem yararı yok, hiçbir şeyi yerine koymaz bunlar ... Neyse, buldum. İşte. Dört kaset varmış. İki konuklan limuzinleriyle gelirken gösteriyor, ikisi içerde, partide. Siz ne görmek istiyorsunuz?"

Connor, "Gelişlerinden başlayalım," dedi. Sonra saatine göz attı. "Hızlı sardırabilir miyiz? Acelemiz var."

"Hangi hızda isterseniz. Ben alışkınım. Önce en hızlıda deneyelim."

Bir düğmeye bastı. Limuzinlerin gelişini hızlandırılmış tempoda izlemeye başladık. Kapılar fırlatılır gibi açılıyor, insanlar dışarıya sığıyor, zıp zıp binaya yürüyorlardı.

"Belli birini mi arıyorsunuz? Çünkü burada ünlülerin hangi metrajda görüldüğünü işaretlemişler."

"Bizim aradığımız ünlü değil," dedim.

"Yazık. Bizimkiler herhalde yalnız onları çekmiştir." Biz filme bakarken Jenny, "İşte Senatör Kennedy," dedi. "Biraz zayıflamış, değil mi? Hop, gitti. Senatör Morton. Çok formda görünüyor. Şaşırmadım. Bu da o sinsi yardımcısı. Dişlerini ürperten tip. Senatör Rovve ... karısı yanında değil yine. İşte Tom Hanks. Bu Japonu tanımıyorum."

Connor, "Arata Masagavva," dedi. "Mitsui'nin başkan yardımcısı."

"İşte Senatör Chalmers. Saç ektirmişti. İyi duruyor. Kongre üyesi Levine. Kongre üyesi Daniels. Bu sefer ayık nasılsa. Biliyor musunuz, Nakamoto'nun bunca Washington simasını getirebilmesine şaşıtm."

"Neden öyle diyorsunuz?"

"Eh, alt tarafı bir binanın açılışı. Sıradan şirket kutlaması. Hem tâ batı kıyısında. Şu aralar Nakamoto da şaibeli şirket. Barbra Streisand geçiyor. Yanındaki adamı tanımıyorum."

"Nakamoto şaibeli mi? Neden?"

"Micro-Con satışından ötürü."

Dayanamadım. "Micro-Con nedir?" diye sordum.

"Micro-Con, bilgisayar teçhizatı yapan bir Amerikan firması. Akai Ceramics adlı bir Japon firması onu satın almaya çalışıyor. Kongre satışa karşı çıktı, çünkü Amerikan teknolojisini Japonya'ya kaplıyor diyorlar."

"Bunun Nakamoto'yla ilgisi ne?" diye sordum.

"Akai, Nakamoto şirketler grubundan." İlk kaset bitmişti. Yuvasından fırladı. "Burada istediğiniz bir şey yok mu?"

"Yok. Devam edelim."

"Peki." İkinci kaseti taktı. "Ne olursa olsun, bu kadar çok senatörle kongre üyesinin bu gece burada gözükmeyi göze alması beni şaşırtıyor. İşte başlıyoruz. Yeni gelenler var. Ro-ger Hillerman, Pasifik işleri müsteşarı. Yanındaki de yardımcısı. Keniçi Haiko, Japonya'nın Los Angeles konsolosu. Richard Meier, mimar. Getty'nin şirketinde çalışır. Kadını tanımıyorum. Şurada bir Japon ..."

Connor, "Hisashi Konawa," dedi. "Honda ABD'nin başkan yardımcısı."

"Ha, o demek," diye tepki gösterdi Jenny. "Üç yıldır bu ülkede o. Herhalde yakında vatanına döner. Şu Edna Morris. GATT görüşmelerinde ABD delegasyonunun başkanı. Biliyorsunuzdur, Tarife ve Ticaret Genel Anlaşması. Buraya gelmesine çok şaşıtm, çünkü ortada cıpaçık bir çıkar çatışması var. Ama gelmiş işte. Rahat rahat gülümseyip duruyor. Chuck Norris. Eddie Sakamura. Mahallenin çapkını diyebilirsiniz ona. Yanındaki kızı tanımıyorum. Tom Cruise, Avustralyalı karısıyla. Ve Madonna tabii."

Hızlandırılmış tempoda, Madonna arabasından inip dönerken flaşlar deli gibi parlıyordu. "Yavaşlatayım mı? Bu ilginizi çekiyor mu?"

"Bu gece çekmiyor," dedi Connor.

Jenny, "Zaten herhalde ona ait çok çekim vardır daha," diye karşılık verdi. Sonra "en hızlı" düğmesine bastı, görüntü grileşti. Jenny tekrar eski tempoya döndüğünde Madonna asansöre doğru ilerliyordu. İspanyol asıllı, bıyıklı bir gencin koluna girmişti. Kamera bir kere daha sokağa dönerken görüntü biraz bulanıklaştı, sonra yine netleşti.

"Şu Daniel Okimoto. Japon sanayi politikası uzmanı. Şu da Arnold, yanında Maria. Arkalarından gelen Steve Martin. Müzenin tasarımını yapan mimar Arato Isozaki'yle beraber ..."

"Dur," dedi Connor.

Jenny konsolun düğmesine bastı, resim dondu. Jenny şaşırılmış gibiydi. "Isozaki'yi mi arıyordunuz?"

"Hayır. Biraz geriye lütfen."

Bant geriye sarıldı, Steve Martin'in gerisine, daha önce gelen limuzinlere dönerken görüntü titredi. Ama tam o dönüş sırasında, kamera limuzinlerinden az önce, inmiş olan bir grup insanı da görmüştü. Halı serilmiş kaldırımında yürüyorlardı.

"İşte," dedi Connor.

Resim dondu. Biraz bulanıktı. Siyah kokteyl elbisesi giymiş, uzun boylu bir sarışını, koyu renk takım elbiseli, yakışıklı bir adamın yanında gördüm.

"Himm," dedi Jenny. "Adama mı bakıyorsunuz, kadına mı?"

"Kadına."

"Bir düşüneyim." Jenny kaşlarını çatmıştı. "Onu partilerde yaklaşık dokuz aydır görüyorum. Hep VWashington'lu tiplerle. Bu yılın Kelly Emborg'i sanki. Sportmen manken tipi. Ama zarif. Tatiana havasında. Adı ... Austin. Cindy Austin miydi, Carrie Austin miydi ... Cheryl Austin. Tamam."

"Hakkında daha başka bir şey biliyor musunuz?" diye sordum.

Jenny başını iki yana salladı. "Bakın, böyle şöhret yapmak kolay değildir. Bu kızlar habire karşısına çıkar insanın. Bir yenisi çıktı mı, altı ay kadar ona her yerde rastlarsınız, sonra yok olurlar. Nereye giderler, Tanrı bilir. Bunların çete-lesini kimse tutmaz."

"Ya yanındaki adam?"

"Richard Levitt. Plastik cerrah. Büyük yıldızları ameliyat eder."

"Burada ne işi var?"

Jenny omuz silkti. "Çok yerde görülür. Bu adamların çoğu gibi, gerektiği zaman yıldızlara kavalyselik eder. Hastaları boşanmaya falan kalktığına gerekir böyle şeyler. Müşterileriyle çıkmadığı zamanlar, bu kız gibi mankenleri davet eder. Birbirlerine yaklaşıyorlar, orası kesin."

Monitorda Cheryl'le kavalyesi kesik adımlarla bize yaklaştılar. Her kare yaklaşık otuz saniyede geçiyordu. Ağır adım geldiler üstümüze. Hiç birbirlerine bakmadıklarını far-kettim. Kız çok gergindi, sanki bir şeyler bekliyor gibiydi.

Jenny Gonzales, "Demek bunlar," dedi. "Plastik cerrahla manken. Bu ikisinin ne özelliği olduğunu sorabilir miyim? Çünkü böyle bir gecede bu tipler ... önemsizdir."

Connor, "Kadın bu gece öldürüldü," dedi.

"Ya, demek bu kızdı, öyle mi? İlginç."

"Cinayeti duymuş muydunuz?" dedim.

"Tabii."

"Haberlerde mi vardı?"

"Hayır. On bir haberlerine yetişmedi. Yarın da vermezler artık. Vereceklerini sanmam. İlgi çekmez çünkü."

Yan gözle Connor'a bakarak, "Neden çekmez?" diye sordum.

"Ne bağlamda oldu ki?"

"Anlayamadım."

"Nakamoto devreye girecek, bizim açılış partisinde olduğu için haber oldu, diyecek. Bu konuda yayın yapmanın

kendilerine çamur atmak anlamına geldiğini iddia edecek. Bir bakıma da haklılar. Bu kız otoyolda öldürülse, haberlere girmezdi. Dükkân soygununda öldürülse, yine girmezdi. Öyle olaylardan her gece iki üç tanesi buraya gelir, ama yayınlanmaz. Partide öldürülmüş olmasına gelince ... kime ne? Yine de haber olmaya layık değil. Genç ve güzel, orası doğru, ama bir özelliği yok. Dizi filmde falan oynamış da

değil."

Connor saatine baktı. "Öteki kasetlere bakalım mı?" "Partide çekilenlere mi? Tabii. Yine bu kızı mı arayacağız?" "Evet."

"Tamam, başlıyor." Jenny üçüncü kaseti taktı. Kırk beşinci kattaki partiden çeşitli sahneler görmeye başladık. Orkestra, sarkan dekorasyonların altında dans eden insanlar. Kalabalıkta kızı görmeye çalışıyorduk. Jenny konuştu. "Japonya'da olsak, bunu gözle yapmak zorunda kalmazdık. Japonların çok ileri teknikli video tanıma yazılımları var artık. Programda bir görüntüyü belirtiyorsunuz, örneğin yüzünü gösteriyorsunuz, ondan sonra tüm filmi tarayıp o insanı arıyor, buluyor. Nerede görünürse yakalıyor. Üç boyutlu bir cismi bir tek açıdan gördükten sonra, başka açılardan gördüğünde yine tanıyor. Çok kurnaz bir program. Ama yavaş."

"Sizin stüdyoda bulunmamasına şaşıtım." "Yo, burada satılmıyor. En ileri Japon video cihazları bu ülkede bulunmaz. Bizi özellikle üç dört yıl geride tutarlar. O da onların imtiyazı. Teknoloji onların. Ne isterlerse yaparlar. Ama böyle bir durumda ne kadar çok işe yarardı."

Parti görüntüleri akıp geçiyordu. Telaşlı bir keşmekeş. Jenny birdenbire görüntüyü dondurdu. "İşte. Sol arka taraf. Sizin Austin, Eddie Sakamura'yla konuşuyor. Eddie'nin onu tanınması doğal. Tüm mankenleri tanır o. Burayı normal hızla mı geçelim?"

"Lütfen," dedi Connor. Gözleri ekrandaydı.

Kamera odanın çevresini yavaşça taradı. Cheryl Austin uzun süre göründü. Eddie Sakamura'yla gülüşüyorlardı. Kız başını arkaya atıyor, elini onun koluna dayıyordu. Onunla olmaktan mutluydu. Eddie ona maskaralıklar yapmaktaydı. Yüzünde mimikler birbirini kovalıyordu. Onu güldürmekten hoşlanıyor gibiydi. Ama Cheryl'in gözleri arasına salonun dört yanını» dolaşmaktaydı. Bir şeyler olmasını bekliyormuş gibi ... ya da birinin gelmesini ...

Bir ara Sakamura onun tüm dikkatini kendisine vermediğini farkettil. Kolundan yakalayıp sert bir hareketle kendine doğru çekti. Cheryl yüzünü ondan kaçırdı. Eddie daha da yaklaşıp öfkeyle bir şeyler söyledi. O sırada kel bir adam adımını atıp kameranın önünü kapattı. Işıklar yüzünde oynuyor, yüz çizgilerini silip bembeyaz ediyor, kafası Ed-die'yle kızın görüntüsünü tikiyordu. Derken kamera döndü, sahneyi kaybettik.

"Allah kahretsin."

"Bir daha göstereyim mi?" Jenny teypi geriye aldı, bir kere daha seyrettik.

Ben, "Eddie belli ki ondan memnun değil," dedim.

"Öyle gibi."

Connor kaşlarını çatı. "Gördüğümüz şeyi değerlendirmek çok zor. Bunun sesi de var mı?"

Jenny, "Tabii ama herhalde kuru gürültüdür," dedi. Birkaç düğmeye bastı, filmi tekrar geriye aldı. Kokteyl parti uğultusunu duymaya başladık. Arada sırada kulağımıza tek tuk bir cümle parçası geliyordu, o kadar.

Bir ara Cheryl Austin, Eddie Sakamura'ya baktı, "Anlamıyorum ... Cumartesi toplantısıyla ilgili ..." gibi bir şeyler söyledi.

Kamera dönerkenki son birkaç saniye içinde, Eddie onu kendine doğru çekerken de, "... bayağı değil..." sözleri duyuldu.

Ben, "Bayağı mı dedi?" diye sordum. Connor, "Öyle bir şey," dedi. Jenny, "Bir daha göstereyim mi?" diye sordu. Connor, "Hayır, başka bir şey öğrenemeyiz buradan," diye söylendi. "İlerleyelim." "Peki."

Görüntüler hızlandı, parti halkı telaşa kapılmış gibi gözükte. Gülüyor, kadehlerini kaldırıp çabucak içiyorlardı. Bir ara, "Durun," dedim.

Normal hıza döndük. İpekli Armani takım giymiş sarışın bir kadın, az önce gördüğümüz kel adamla el sıkışıyordu. Jenny bana bakıp, "Ne oldu?" diye sordu. Connor, "Karısı o," diye açıkladı.

Kadın kel adamı dudağından öpmek üzere eğildi, sonra geri çekildi, adamın kıyafetine dair bir yorumda bulundu.

Jenny, "Savcılıkta avukat," dedi. "Lauren Davis. Bir iki büyük davada yardımcı görev aldı. Sunset katili, Kellerman silahlı soygunu. Çok ihtiraslıdır. Hem zeki, hem de nüfuzlu tanıdıkları var. Savcılıkta kalırsa geleceği parlak diyorlar. Doğru olmalı, çünkü VVyland onu hiç televizyona çıkarmıyor. Ekranda güzel dururdu, o belli. Ama savcı onu kameralardan da, mikrofonlardan da uzak tutuyor. Kel adamın adı John McKenna. San Fransisco'daki Regis McKenna'dan. En büyük teknoloji şirketlerinin reklamlarını yapan firma." "İlerleyebilir miyiz?" dedim.

Jenny düğmelere bastı. "Gerçekten karınız mı, yoksa arkadaşınız şaka mı ediyor?"

"Yo, gerçekten karım. Yani eskiden karımdı." "Şimdi boşandınız mı?" "Evet."

Jenny bana baktı, bir şey söyleyecek oldu, vazgeçti, gözlerim tekrar ekrana çevirdi. Parti son hızla devam ediyordu.

Lauren'i düşünmeye daldım. Onu tanıdığımda da gerçi zeki ve ihtiraslıydı ama çoğu şeyi pek anlamazdı. İmtiyazlı

büyümüş, eri iyi okullara, üniversitelere gitmişti. Bu tiplerin hepsinde olan duygu onda da vardı. Kendi kafasındaki fikir neyse, o herhalde doğru olmalıydı ona göre. İnsanın hayatta içinin rahat etmesine yeterli bir duygu. Hiçbir şeyi gerçeklerle karşılaştırmaya ihtiyacı yoktu.

Gençti tabii, nedeni biraz da oydu. Dünyayı el yordamıyla yoklayıp tanımaya çalışıyordu. Çok hevesliydi. İnançlarını anlatırken heyecana kapılırdı. Ama tabii inançları hep değişir dururdu. En son kiminle konuştuğuna göre değiştirdi inançları. Kolayca etki altında kalırdı. Fikirlerini öyle çabuk değiştirdi ki, bazı kadınların şapka değiştirmesi gibi bir şeydi. En son modayı her zaman bilirdi. Bütün bunlar bana bir süre gençlik ve çekicilik etkisi yapmıştıama sonra canımı sıkmaya başlamıştı.

Kişiliğinin bir çekirdeği olmadığı, içi boş olduğu için. En son programı yayınlayan bir televizyon gibiydi aslında. Hangi program rastlarsa. Hiç sorgulamazdı.

Sonunda Lauren'in en büyük yeteneği uyum sağlamak olarak belirdi. Televizyonu, gazeteyi, patronunu ... karşısında yetkili olarak gördüğü herşeyi seyretmekte uzmandı. Rüzgârın nereden estiğini hemen sezerdi. Sezince de, nerede durması gerekiyorsa oraya geçerdi. Hayatta ilerlemesine şaşırmıyordum. Değerleri de, giysileri de her zaman iyi seçilmişti, şıktı, modaya uygundu ...

"... size teğmenim, ama geç oluyor ... Teğmenim?"

Gözlerimi kırıştırdım. Jenny bana bir şey söylüyordu. Parmağıyla ekranı göstermekteydi. Cheryl Austin'i siyah elbisesiyle, iki orta yaşlı adamın arasında gördüm.

Connor'a baktım ama o başını çevirmiş, telefonda konuşuyordu.

"Teğmenim? Bu sizi ilgilendiriyor mu?"

"Evet. Tabii. Kim bunlar?"

"Senatör John Morton'la Senatör Stephen Rowe. İkisi de

Senato Finans Komisyonunda. MicroCon satışıyla ilgili soruşturma açan komisyon yani."

Cheryl ekranda güldü, başını salladı. Çok güzeldi. Masumiyetle cinselliğin ilginç bir karışımını simgeliyordu. Yüzü bazen çok bilgili, hemen hemen sert bir ifadeye bürünüyor-du aslında. Bu adamların ikisini de tanırdı gibiydi. İkisine de fazla yaklaşmıyor, el sıkışma dışında onlara hiç dokunmuyordu. Onlar da kameranın farkındaymış gibiydiler. Biraz resmî olmakla birlikte dostça sohbeti sürdürdüler.

Jenny, "Ülkemiz mahvoluyor, oysa Perşembe gecesi bizim ABD senatörleri mankenlerle çene çalıyorlar," dedi. "Başımızın bu kadar deritte olmasına şaşmamalı. Üstelik bunlar çok önemli adamlar. Morton için gelecek seçimlerde başkan adayı olur deniyor."

"Onlar hakkında kişisel düzeyde ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"İkisi de evli. Ama ... Rowe yarı ayrılmış gibi. Karısı Virginia'da, evinde oturur, adam dolaşır. Fazla içmeye eğilimli."

Ekranda Rowe'a baktım. Akşam asansöre binen adamdı. O zaman da sarhoştur. Yere yıkılmak üzereydi. Ama şimdi sarhoş görünmüyordu.

"Ya Morton?"

"Söylentilere göre o süttten çıkma ak kaşık. Eski sporculardan. Sağlıklı yaşam meraklısı. Sağlıklı besinler yer. Aile erkeği. Morton'un esas alanı bilim ve teknoloji. Çevre sorunları. Amerika'nın rekabet edebilirlik düzeyi. Amerikan değerleri. Bu tür şeyler. Ama o kadar da temiz olamaz. Genç bir kız arkadaşı varmış diye duydum."

"Sahi mi?"

Jenny omuz silkti. "Söylentilere göre, çevresindekiler ilişkiyi koparmaya çalışıyorlarmış. Ama neyin doğru, neyin uydurma olduğu belli olur mu?"

Teyp bitti, kaset yuvasından fırladı, Jenny bir yenisini taktı. "Bu sonuncu," dedi.

Connor telefonu kapadı, "Boş ver teypi," deyip ayağa kalktı. "Gitmemiz gerek, kohai."

"Neden?"

"Telefon şirketiyle konuşuyordum. Nakamoto binasının lobisindeki telefonda saat sekizle on arasında oradan kimlerin aranmış olduğu konusunda."

"Eee?"

"O iki saat içinde oradan hiç telefon açılmamış."

Connor'ın ne düşündüğünü biliyordum. Birinin güvenlik odasından çıkıp oradan parayla telefon ettiğini kurmuştu kafasında. Ya Çöle ya da Japonlardan biri. Şimdi hayalindeki ipucu yok olmuştu. "Çok yazık," dedim.

"Yazık mı?" Connor şaşırmıştı. "Tersine, çok yararlı. İhtimalleri çok azaltıyor. Bayan Gonzales, konukları partiden ayrılırken gösteren bir teypiniz var mı?"

"Ayrılırken mi? Yok. Konuklar bir kere gelince, tüm kamera ekipleri yukarıya, partiye çıkmıştır. Sonra da haber programına yetişsin diye teypleri buraya getirmişlerdir. Parti devam ederken."

"Güzel. O zaman burada işimiz bitti demektir. Yardıma teşekkürler. Bilgi düzeyiniz şaşılacak gibi. Kohai, gidelim."

1)9

1İNE yola koyulduk. Bu sefer Beverly Hills'e gidiyorduk. Saat gecenin birini geçmişti. Yorgundum. "Lobideki paralı telefon neden o kadar önemli?" diye sordum.

Connor, "Çünkü," diye anlatmaya başladı. "Bu olayla ilgili tüm ihtimaller, birinin o telefonda polisi arayıp aramadığı etrafında dönüyor. Şimdi ortaya çıkan soru şu: Hangi Japon şirketi Nakamoto'yla kapışmış durumda!"

"Hangi Japon şirketi mi?"

"Evet. Belli ki başka bir keiretsu'ya ait bir şirket."

"Keiretsu mu?"

"Japonya'nın iş dünyasındaki yapısı, keiretsu dedikleri büyük teşkilâtlardan oluşur. Japonya'da bunların belli başlıları altı tanedir ve hepsi de birer devdir. Örneğin Mitsubishi keiretsu 'sunun birlikte çalışan ya da aralarında finansman ilişkileri, girift anlaşmalar bulunan yedi yüz ayrı şirketi vardır. Amerika'da öyle büyük yapılanmalar yoktur, çünkü bunlar antitröst yasalarına aykırı olur. Oysa Japonya'da usul böyledir. Biz şirketleri tek başlarınaymış gibi düşünürüz. Japonların düzenini anlayabilmek için, IBM, Citibank, Ford ve Exxon'u birarada düşünmen gerek. Aralarında gizli anlaşmalarla, finansman ve araştırma-geliştirme faaliyetlerini paylaşarak yaşayan bir grup gibi. Yani Japon şirketi asla tek başına değildir ... mutlaka yüzlerce başka şirketle ortaklık halinde çalışıyordun Ve bir başka keiretsu'nun şirketleriyle de rekabet ediyordun.

"Yani sen Nakamoto şirketinin ne işler yaptığını düşünmeye kalktığın zaman, aslında Nakamoto keiretsu 'sunun Japonya'da neler yaptığını düşünmek zorundasın. Tabii başka keiretsu'lardan hangi şirketlerin buna karşı çıktığını da düşünmek zorundasın. Çünkü bu cinayet, Nakamoto'yu utandıran, küçük düşüren bir şey. Hattâ Nakamoto'ya karşı bir saldırı olarak bile düşünülebilir."

"Saldırı mı?"

"Bir düşün. Nakamoto büyük bir gece planlıyor. Yeni binaları için yıldızlarla süslenmiş bir açılış gecesi. Kusursuz geçsin istiyorlar. Her nedense, partiye gelen konuklardan biri boğularak öldürülüyor. Bütün mesele ... kim haber verdi olayı?"

"Cinayeti polise mi kim bildirdi?"

"Evet. Çünkü ne de olsa, Nakamoto o partide çevreyi tümüyle kontrol altına tutuyor. Bina onların binası. İsterlerse on bire kadar beklerlerdi, parti bitip konuklar gittikten sonra haber verirlerdi cinayeti. Ben de işin prestijini düşünüyor olsam aynı şeyi yapardım. Çünkü başka türlü Nakamoto'nun şirket imajı açısından potansiyel tehlikeler taşır."

"Doğru."

"Oysa polise bildirme işi gecikmemiş," diye devam etti Connor. "Tam tersine, birisi sekizi otuz iki gece, parti daha hızlanmadan telefon etmiş. Böylelikle bütün akşamı tehlikeye atmış. Şimdi mesele, kim o telefonu eden!"

"Sen İşigura'ya, telefon edeni bul dedin. Henüz yapmadı."

"Doğru. Çünkü bulamaz."

"Kimin haber verdiğini bilmiyor mu?"

"Bilmiyor."

"Sence arayan Nakamoto şirketinden biri değil mi?"

"Değil."

"Nakamoto'ya düşman olan biri mi aradı?"

"Hemen hemen kesin, diyebilirim."

"O halde cinayeti kimin bildirdiğini nasıl öğreneceğiz?"

Connor güldü. "Lobideki telefonu o yüzden kontrol ettirdim. O sorunun cevabı için önemli."

"Neden önemli?"

"Diyelim ki sen rakip şirket adına çalışıyorsun ve Naka-moto'nun içinde neler döndüğünü merak ediyorsun. Öğrenemiyorsun, çünkü Japon şirketlerinde yöneticiler ölene kadar çalışır. Kendilerini bir ailenin parçası sayarlar. Kendi ailelerine de asla ihanet etmezler. Böyle olunca, Nakamoto şirketi de dünyanın geri kalanının karşısına, su geçirmez bir maske olarak çıkıyor. O zaman her küçük ayrıntı anlam kazanıyor. Japonya'dan bu kente hangi yöneticiler gelmiş, kim kiminle buluşmuş falan filan. Bu konularda bilgi almak istiyorsan, bütün gün televizyon monitörlerinin karşısında oturup duran bir Amerikalı güvenlik görevlisiyle dostluk kurmayı seçebilirsin. Özellikle de o görevli, Japonların siyahlara yönelttikleri küçümsemelere ve aşağılamalara maruz kalmışsa."

"Devam et," dedim.

"Japonlar rakip firmaların güvenlik görevlilerine sık sık rüşvet verirler. Onurlu insanlardır Japonlar aslında. Ama gelenekleri bu tür davranışa izin vermektedir. Aşkta ve savaşta her şey yapılabilir, derler. Ve ticaret de Japonlar için bir savaştır. Rüşvet kötü bir şey sayılmaz ... eğer usulüyle becerirsen."

"Peki?"

"Şimdi ... cinayetten sonraki birkaç saniye içinde, kızın öldüğünü bilen en az iki kişi olduğunu varsayabiliriz. Biri katilin kendisi, öteki de güvenlik görevlisi. Ted Çöle. O da ekrandan seyrediyordu."

"Dur bir dakika. Ted Çöle mu ekranı seyrediyordu? Katilin kim olduğunu biliyor mu o?"

"Besbelli biliyor."

"Sekizi çeyrek geçe çıktığını söyledi ama."

"Yalan söyledi."

"Bundan eminsen, o zaman biz neden ..."

"Asla söylemez bize," dedi Connor. "Phillips'in de söylemeyeceği gibi. Cole'u o yüzden tutuklayıp sorgulamadım. Zaman kaybı olurdu, oysa zaman çok önemli. Benim sorum şu: başka kimseye söyledi mi, söylemedi mi?"

Sözü nereye getirmeye çalıştığını anlamaya başlıyordum. "Yani odasından çıkıp lobideki telefona giderek birine cinayeti bildirdi, öyle mi?"

"Öyle. Çünkü kendi odasındaki telefonda arayamaz. Paralı telefonda, Nakamoto'nun bir düşmanını arar. Rakip şirketten birini. Ya da daha başka birini."

"Ama o telefonda kimsenin aramadığını biliyoruz."

"Doğru," dedi Connor.

"O zaman yürüttüğün bu mantık çöküyor."

"Hiç de çökmüyor. Açıklığa kavuşuyor. Çöle kimseye haber vermediyse, o zaman cinayeti kim bildirdi? Bir tek kişi olabilir, o da katilin kendisi."

Ürperdiğimi hissettim.

"Nakamoto'yu küçük düşürmek için mi aradı?"

"Herhalde," dedi Connor.

"O halde nereden aradı?"

"Orası henüz belli değil. Herhalde binanın içinde bir yerden. Zaten henüz düşünmeye vakit bulamadığımız bir iki tedirgin edici ayrıntı daha var."

"Örneğin?"

Arabanın telefonu çaldı. Connor cevap verdi, sonra kulaklığı uzattı. "Sana," dedi.

"Hayır, hayır," diyordu Bayan Ascenio. "Bebek iyi. Daha

birkaç dakika önce baktım ona. İyi o, Teğmenim. Ama Bayan Davis aradı, onu size haber vermek istedim."

"Ne zaman?"

"Sanırım on dakika önce."

"Numara bıraktı mı?"

"Hayır. Kendisini bu gece bulamazmışsınız. Ama beklenmedik bir şey olduğunu söyledi. Kent dışına gitmek zorundaymış. Bu haftasonu bebeği alamayabilirmiş."

İçimi çektim. "Pekâlâ."

"Sizi yarın arayıp kesin bilgi vereceğini söyledi."

"Peki."

Sasırmamıştım. Tipik Lauren işte. İnsan Lauren'i ilgilendiren bir konuda asla plan yapamazdı, çünkü Lauren hep değişirdi. Herhalde en yeni değişiklik de, kendine yeni bir erkek arkadaş bulmasıydı. Belki onunla tatile gidiyordu. Kesin plan belki yarın belli olacaktı.

Başlangıçta bütün bu belirsizliklerin Michelle'i kötü etkileyeceğinden korkmuştum. Çocuğu çekingen ve güvensiz yapar diye düşünüyordum. Ama çocuklar çok pratik yaratıklar oluyorlar. Michelle annesinin huyuna sanki anlayış gösteriyordu. Hiç bozulmuyordu. Bozulan ben oluyordum.

Bayan Ascenio, "Eve dönüyor musunuz, Teğmenim?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım sabaha kadar dönemem. Sen kalabilir misin?"

"Evet, ama sabah dokuzda buradan çıkmak zorundayım. Kanepe yatağı çekeyim mi?"

Salonda yatak olabilen bir kanepe vardı. Geceleri kaldığında orada yatardı. "Evet, tabii."

"Peki. İyi geceler, Teğmenim." "İyi geceler, Bayan Ascencio."

Connor, "Bir terslik mi var?" diye sordu. Sesindeki gerilimi duymak beni şaşırttı.

"Hayır. Eski karım yine aynı numaraların peşinde, o kadar. Bu hafta sonu bebeği alıp alamayacağını bilemiyor. Niye sordun?"

Connor omuz silkti. "Sordum işte."

Bu işin bu kadar basit olduğunu sanmıyordum. "Daha önce, bu dava çirkinleşebilir dediğinde ne demek istemiştin?"

"Belki de çirkinleşmez," dedi Connor. "En büyük şansımız, olayı şu birkaç saatte çözmek olur. Ve sanyorum başarabiliriz. İşte, restoran ilerde, solda."

Neon yazıyı gördüm: Bora Bora.

"Sakamura'nın restoranı burası mı?"

"Evet. Aslında o yalnızca ortaklardan biri. Arabayı otopark görevlisine verme. Kapı önündeki yasak yere park et. Acele uzaklaşmak zorunda kalabiliriz."

Bora Bora bu haftanın gözde Los Angeles lokantasıydı. Dekorü Pasifik adalarından gelme maske ve kalkanlardan oluşmuştu. Yemyeşil tahta çubuklar barın kenarlarından dış gibi uzanıyordu. Açık mutfakın tepesinde bir Prince video, beş metrelik koskoca ekranında soluk bir film göstermekteydi. Yemek listesinde Pasifik yemekleri vardı. Müzik kulak tırmalayıcıydı. Müşterilerse sinemada üne kavuşma heveslileriydi. Herkes siyahlar giymişti.

Connor gülümsedi. "Trader Vic'de, bomba patladıktan sonraki manzara gibi, değil mi?" dedi. "Bakıp durma öyle. Akşamları çıkmaya izin vermiyor mu yoksa ailen?"

"Vormiyor," dedim. Connor melez hostesle konuşmak üzere döndü. Bara baktığımda, dudaktan öpüşen iki kadın gördüm. Daha ilerde, deri ceketli bir Japon'un kolunu sarışın bir kızın omzuna atmış olduğu dikkatimi çekti. Saçları dökülmeye başlamış bir adamın anlattıklarını dinliyorlardı. Adamı tanır gibiydim ... şeyin müdürü ..."

"Yürü/1 dedi Connor. "Gidelim."

"Ne?"

"Eddie burada yok."

"Nerede?"

"Tepelerde bir yerde verilen partide. Gidelim."

A.DRES Sunset Bulvarının yukarısında, dönerek ilerleyen bir yolun üzerindeydi. Aslında oradan kentin manzarası güzel olmalıydı ama ortalığa sis çökmüştü. Adrese yaklaşırken, sokağın iki yanına park etmiş lüks arabalar gördük. Çoğu Lexus sedan, birkaç üstü açık Mercedes ve Bentley'di. Biz Chevrolet sedan'ımızla kaldırıma yanaşıp eve doğrulunca park görevlileri şaşırır gibi oldular.

O sokaktaki bütün diğer evler gibi bu evin de çevresi üç metre yüksekliğinde bir duvarla çevrilmiş, bahçe kapısı olarak uzaktan kumandalı çelik bir kapı takılmıştı. Kapının tepesine güvenlik kamerasının monte edilmiş olduğunu gördük. Bir kamera da eve doğru giden yolun üstüne yerleştirilmişti. Yolun kenarında duran özel bir detektif bizi durdurup kimliklerimize baktı.

"Kimin evi bu?" diye sordum.

On yıl önce Los Angeles'de böyle ileri düzeyde güvenlik önlemleri alanlar ancak Mafioso'lar, bir de Stallone gibi, hırçın rolleriyle hayli ilgi çeken film yıldızları olurdu. Ama şimdi, görünüşe göre zengin semtlerde herkesin güvenlik önlemleri vardı. Olması bekleniyordu zaten. Bu iş moda olmuştu. Kaktüs bahçesinden geçip basamaklardan evin kapısına doğru çıktık. Ev modern, betondan yapılmış, kale gibi bir şeydi. İçerden avaz avaz bir müzik sesi geliyordu.

"Bu ev Maxim Noir'ın sahibinin." Yüzümdeki boş ifadeyi görmüş olmalıydı. "Pahalı bir moda evidir, küstah satıcılarıyla ünlüdür. Jack Nicholson'la Cher oradan alışveriş eder."

"Jack Nicholson'la Cher," derken başımı iki yana salladım. "Sen nereden biliyorsun bütün bunları?"

"Şu ara Japonların da pek çoğu Maxim Noir'dan alışveriş ediyor. Pahalı Amerikan mağazalarının çoğu gibi orası da... Tokyo'dan gelenler olmasa iflas ederdi. O da Japonlara göbeğinden bağlı."

Biz ön kapıya yaklaşırken, spor ceket giymiş iri kıyım bir adam belirdi. Elindeki bloknota davetli adlarının listesini takmıştı. "Üzgünüm, ancak davetiyeyle giriliyor, baylar."

Connor kimliğini gösterdi. "Konuklarınızdan biriyle konuşmak istiyoruz," dedi.

"Hangi konukla, efendim?" / N

"Bay Sakamura." - /

Adam pek mutlu görünmüyordu. "Burada bekleyin lütfen."

Giriş holünden salonun birazını görebiliyorduk. Parti konuklarıyla doluydu. İlk bakışta çoğu Nakamoto partisinde-kilermiş gibi bir izlenim edindik. Restoranda olduğu gibi herkes siyah giymişti. Ama benim asıl dikkatimi çeken, salonun kendisiydi. Bembeyaz, hiç süsü pusu olmayan bir salon. Ne duvarlarda resim, ne mobilya. Yalnızca beyaz duvarlar ve yerde de beyaz halı. Konuklar biraz rahatsız görünüyorlardı. Ellerinde kokteyl peçetelerinin içinde tuttukları içkileriyle dolanıyor, sanki onları koyabilecekleri bir yer arıyorlardı.

Yanımızdan geçen bir çift yemek salonuna yöneldi. Kadın, "Rod ne yapacağım her zaman çok iyi bilir," diyordu.

Erkek de, "Asgarî düzeyin en zarifi," dedi. "Şu odayı yapmaktaki detay! Şu duvarları nasıl böyle boyatabildi, anlayamıyorum. Mutlak bir kusursuzluk. Ne bir fırça darbesi, ne bir kabarcık. Mükemmel bir yüzey."

"Eh, öyle de olması gerekir," dedi kadın. "Tüm tutumuyla tutarlı."

"Aslında çok büyük cesaret."

"Cesaret mi?" dedim. "Neden söz ediyor bunlar? Burası bomboş bir oda!"

Connor gülümsedi. "Ben buna faux zen diyorum, içeriği olmayan üslûp."

Kalabalığı gözlerimle taradım.

"Senatör Morton burada." Köşede duruyordu. Tam başkan adayı havasındaydı."

"Gerçekten de burada."

Bize beklememizi söyleyen adam daha dönmemişti. Ben Senatör Morton'a yaklaşırken onun son sözlerini duydum. "Evet, Amerikan sanayiinde Japonların ne ölçüde pay sahibi olduğunu görmekten niçin kaygı duyduğumu söyleyebilirim size. Eğer kendi mallarımızı üretme yeteneğimizi kaybedersek, kaderimiz üzerinde söz sahibi olma olanağımızı da kaybederiz. İş bu kadar basit. Örneğin daha 1987'de, Toshi-ba'nın Ruslara kritik bir teknoloji sattığını öğrendik. Sovyetler o sayede denizaltılarının pervanelerini sessizleştirmeyi başardılar. Bugün artık Rus nükleer denizaltıları kıyılarımızın dibine kadar sokuluyor, biz onları göremiyoruz, çünkü teknolojiyi Japonya'dan aldılar. Kongre küplere bindi, Amerikan halkı çileden çıktı. Hakları da vardı, çünkü olmayacak şeydi bu. Kongre Toshiba'ya karşı ekonomik misilleme yapmayı planladı. Ama Amerikan şirketlerinin lobicileri böyle bir şey yapmayalım diye yalvar yakar oldular, çünkü Hewlett-Packard gibi, Compaq gibi Amerikan şirketleri de bilgisayar parçaları için Japonya'ya bağımlı. Boykota dayanabilecek durumda değiller, çünkü o parçaları alabilecekleri başka bir kaynak yok. Sözün kısası, misilleme yapmaya gücümüz yetmedi. Çok hayati bir teknolojiyi düşmanımıza satmışlardı ve bizim de gıkımız çıkmıyordu. Sorun orada. Biz artık Japonya'ya bağımlıyız. Oysa ben Amerika'nın hiçbir ülkeye bağımlı olmamasından yanayım."

Biri bir soru sordu, Morton başını salladı. "Evet, sanayimizin iyi durumda olmadığı doğru. Bu ülkede gerçek ücretler şu anda 1962 düzeyinde. Amerikalı işçilerin satın alma gücü, otuz yıl önce neredeyse, yine orada. Ve bu durum, şu salonda gördüğüm varlıklı insanlar açısından bile önemli, çünkü buradan çıkarabileceğimiz sonuç gösteriyor ki Amerikan halkının sinemaya gitmeye, araba almaya, giysi almaya, sizin satacağınız her neyse onu almaya parası yok. Açık konuşmak gerekirse, ülkemizin durumu parlak değil."

Kadının biri benim duyamadığım bir soru sordu, Morton yine konuştu: "Evet, 1962 düzeyi dedim. İnanması zor, biliyorum, ama ellili yılları bir düşünün. O zamanlar Amerikalı işçilerin evleri vardı, aile bakıyorlardı, çocuklarını üniversiteye yolluyorlardı ve hepsini de bir tek kişinin maaşıyla yapabiliyorlardı. Şimdi karı-koca çalışıyorlar da çoğu bir ev alamıyor. Her dolar daha az mal alabiliyor, her şeyin fiyatı yüksek. İnsanlar ellerindekini kaçırmama mücadelesi veriyorlar. İlerleyemiyorlar."

Dinlerken başımı onaylarcasına sallamakta olduğumu farkettilim. Bir ay kadar önce ev aramaya çıkmıştım. Michelle için arka bahçesi olan bir yer iyi olur diyordum. Ama Los Angeles'de ev fiyatları korkunçtu. Tekrar evlenmedikçe asla param yetmezdi benim ev almaya. Belki o zaman bile yetmezdi, çünkü o zaman da ...

Kaburgalarımın sert bir biçimde dürtüldüğünü hissedip döndüm, kapıcıyı karşımda buldum. Başını ön kapiya doğru salladı. "Geri çekil, arkadaş."

Kızmıştım. Connor'a baktım, ama o sessizce kapiya doğ

ru çekildi. Giriş holüne vardığımızda kapıcı, "Aradım," dedi. "Burada Bay Sakamura diye biri yok."

Connor, "Bay Sakamura şu dip tarafta duran kişi," dedi. "Kızıl saçlı kadınla konuşuyor."

Kapıcı başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Arama izniniz olmadıkça ... gitmenizi istemek durumundayım."

Connor, "Bir sorun yok ki," dedi. "Bay Sakamura benim dostumdur. Benimle konuşmayı isteyecektir, eminim."

"Üzgünüm. Arama izniniz var mı?"

"Yok," dedi Connor.

"O zaman burada bulunmaya hakkınız yok. Sizden gitmenizi istiyorum."

Connor olduğu yerde duruyordu.

Kapıcı bir adım geriledi, ayaklarını açıp öyle durdu. "Bilmenizde yarar var herhalde, ben karakuşağım," dedi.

Connor, "Sahi öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Jeff de öyle," diye ekledi kapıcı. İkinci bir adam belirmişti.

"Jeff," dedi Connor. "Arkadaşını hastaneye sen mi götüreceksin?"

Jeff gaddar gaddar güldü. "Hey, biliyor musunuz, mizahı severim ben. Çok komik. Pekâlâ Bay Zibidi, şu anda yanlış yerdesiniz. Size durum anlatıldı. Gidin. Hemen!" Connor'un göğsüne küt parmağıyla dokundu.

Connor alçak sesle, "Saldırı sayılır bu," dedi.

Jeff, "Hey, Allah belâm versin, sana yanlış yerdesin diyorum ..." demeye çalışırken Connor çok çabuk bir hareket yaptı, Jeff kendini yerde, acı içinde inler buldu. Olduğu yerde yuvarlanıp döndü, siyah bir pantolonun paçaları önünde durdu. Başımı kaldırdığımda, yeni gelen adamı siyah gömlek, siyah kravat, siyah saten ceket içinde gördüm. Beyaz saçları, çarpıcı bir Hollywood havası vardı. "Ben Rod Dwyer. Burası benim evim. Sorun nedir acaba?"

Connor ikimizi nezaketle tanıttı, kimliğini gösterdi. "Buraya resmî iş için geldik. Konuklarınızdan Bay Sakamura'yla görüşmek istediğimizi söyledik. Kendisi şu köşede duran kişi."

Dwyer yerde soluğu kesilmiş durumda öksürüp duran Jeff'i gösterdi. "Ya bu adam?"

Connor sakın sakın, "Bana saldırdı," dedi.

Jeff dirseğine dayanıp yarı doğrularak, "Hiç de saldırmadım Allahın belâsına," dedi, sözü öksürüklerle kesildi.

Dwyer, "Ona dokundun mu?" diye sordu.

Jeff sessizdi. Ateş saçan bakışlarla bakıyordu.

Dwyer bize döndü. "Böyle olduğu için üzgünüm. Bu adamlar yeni. Kafaları neredeydi, bilemiyorum. Size birer içki getirebilir miyim?"

Connor, "Teşekkür ederiz, görevdeyiz," dedi.

"Bay Sakamura'dan gelip sizinle konuşmasını rica edeyim. Adınız neydi demiştiniz?"

"Connor."

Dwyer uzaklaştı. İlk adam Jeffin kalkmasına yardım ediyordu. Jeff topallayarak giderken, "Orospu çocukları," diye mırıldanıp durmaktaydı.

Connor'a, "Polislere saygı gösterildiği günleri hatırlıyor

musun?" diye sordum.

Ama Connor başını iki yana sallıyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu. "Çok utanıyorum," dedi.

"Neden?"

Başka bir açıklama yapmadı.

"Hey, John! John Connor! Hisaşıbıırı dane! Nicedir görüşmedik! İşler nasıl ahpap? Hey?" Connor'un omzuna bir

yumruk attı.

Yakından bakıldığında Eddie Sakamura o kadar da yakışıklı değildi. Teni kül rengi, çiçek bozuğu gibiydi. Soluğu da dünden kalma viski kokuyordu. Hareketleri keskin, sinirli, hiperaktifti. Çabuk çabuk konuşuyordu. Hızlı Eddie pek de iç huzuruna sahip biri değildi.

Connor, "Oldukça iyiyim, Eddie," dedi. "Ya sen nasılsın? Nasıl gidiyor durum?"

"Eh, şikâyet edecek bir şeyim yok, yüzbaşım! Bir iki tanecik şey belki, o kadar, içkili araba sürmekten bir ceza yedim, düşünebiliyor musun? Ama insanın sicili benimki gibi olursa, sonunda böyle şeyler giderek zorlaşıyor. Eh! Hayat devam ediyor! Senin ne işin var burada? Acccayip bir yer, ha? Mobilyasızlık en yeni moda! Rod her yeni modayı çıkaran adamdır. Harika! Artık kimseler oturamıyor!" Güldü. "Yeni moda! Harika!"

Uyuşturucu çekmiş gibi geldi bana. Fazla manik bir davranış içindeydi. Sol elindeki yara izine dikkatle baktım. Morumsu kırmızıydı. Yaklaşık dört santime iki santim kadardı. Eski bir yanık olmalıydı.

Connor sesini alçalttı. "Aslına bakarsan, Eddie, biz bu gece Nakamoto'daki yakkaigoto için geldik."

"Ha, evet." Eddie de sesini alçaltmıştı. "O kızın öyle kötü bir sona varması şaşırtıcı değil. O kız bir hinekırıta onna." "Sapık mıydı? Neden öyle diyorsun?" Eddie, "Dışarı çıksak olur mu?" diye sordu. "Bir sigara istiyor canım. Rod evinde sigara içirmez." "Peki, Eddie."

Çıktık, kaktüs bahçesinin kenarında durduk. Eddie naneli bir Mild Seven çıkarıp yaktı. "Hey, Yüzbaşım, şimdiye kadar neler duydunuz bilmiyorum, ama o kız! Buradakilerin bazılarıyla da yattı. Rod'la da. Başkalarıyla da. Eh! Burada daha rahat konuşuruz. Sizce bir sakıncası yok ya?" "Nasıl istersen."

"O kızı çok iyi tanırım. Çok çok iyi. Ben hipparidako'yum, bilirsin, değil mi? Başka türlü elimden gelmiyor. Popüler adamım! Çok asıldı bana. Habire!"

"Onu biliyorum, Eddie. Ama sorunları vardı diyorsun, öyle mi?"

"Hem de çok büyük sorunlar, amigo. Dev sorunlar. İnan bana. Hastaydı o kız. Acıyla beslenir, acıyla boşalırdı." "Dünya öyleleriyle dolu, Eddie."

Sigarasından bir soluk çekti. "Yoo, hayır," dedi. "Ben başka bir şeyden söz ediyorum. Nasıl boşalırdı, onu söylüyorum. Canını çok fena yakınca ... doyuma varırdı. Hep daha, daha, daha, derdi. Yine yap. Daha çok sık."

Connor, "Boğazını mı?" diye sordu.

"Evet. Boğazını. Evet, öyle. Boğazını sıkıtırırdı. Evet. Duymuş muydun? Bazen de plastik torba diye tuttururdu. Bilirsin, kuru temizleyicilerin torbalarından. Başına geçirir, boynundan sıkıtırırdı. Bir yandan sevişirken. Soluk çekerken torbanın plastiği ağzının içine emilir, yüzü masmavi kesilirdi. İnsanın sırtını tırmalardı. Soluk alamaz, saldırdı. Ulu Tanrım. Benim hoşuma gitmez böyle şeyler. Ama inan bana, kız yamandı. Boşaldı mı olay çok vahşi olurdu. İnsan unutamaz sonradan. Doğru söylüyorum. Ama beni açmaz. Çok aşırı. Her an sınırdadır, anlıyorsundur. Her zaman riskli. Son adımı zorlamak. Belki bu seferki son seferdir duygusu. Anlıyor musun ne dediğimi?" Sigarasını fırlatıp attı, izmarit kaktüslerin arasına uçtu. "Bazen heyecanlı oluyor. Rus ruleti gibi. Ama sonra dayanamaz oldum, yüzbaşım. Ciddiyim. Dayanamadım. Oysa beni bilirsin. Ben de oldukça vahşiyimdir."

Eddie Sakamura'nın sinirime dokunduğuna karar verdim. O konuşurken not almaya çalışıyordum ama çok hızlıydı. Yetişemiyordum. Bir sigara daha yaktı. Elleri titriyordu. Aynı hızda konuşmayı sürdürürken sigaranın ateşli ucunu havada çevirip durmaktaydı.

"Yani demek istiyorum ki bu kız ... bir sorundu," dedi. "Tamam, güzel kızdı. Gerçekten güzel. Ama bazen sokağa bile çıkamayacak durumda olurdu. Çıksa da çok makyaj yapması gerekirdi. Boyun derisi hassastır çünkü. Onun boynu ise hep çürüktü. Yaka yerinin çevresinde halkalar halinde. Berbat. Belki görmüşsünüzdür. Ölüyü gördünüz mü, Yüzbaşım?"

"Evet, gördüm."

"Eh, o halde ..." Bir kararsızlık geçirdi. Geri çekiliyormuş gibi bir hareket yaptı, yeniden düşündü. Sigarasının külünü silkti. "Ee? Boğulmuş mu, ne olmuş?" "Evet, Eddie. Boğmuşlar." Eddie soluk aldı. "Evet. Olacağına bak." "Sen gördün mü onu, Eddie?"

"Ben mi? Hayır. Neden söz ediyorsun? Ben nasıl görebilirim, Yüzbaşım?" Soluğunu saldı, dumanlar gecenin içine yayıldı.

"Eddie. Yüzüme bak." Eddie, Connor'a döndü.

"Gözlerime bak. Şimdi söyle bana. Cesedi gördün mü?" "Hayır, Yüzbaşım, yapmayın ne olur." Eddie'nin ağzından sinirli bir gülüş kurtuldu, sonra gözlerini kaçırdı. Sigarasını bir fiskeyle attı, sigara havada, kıvılcımlar çıkararak döndü. "Ne oluyoruz? Üçüncü derece mi yani? Hayır, cesedi görmedim." "Eddie."

"Yemin ederim, Yüzbaşım." "Eddie. Senin ilgin ne bu işle?"

"Ben mi? Lanet olsun! Benim ilgim yok, Yüzbaşım. Kızı tanıyorum, tamam. Arasına görürüm. Onunla yatarım, tabii. Ne olacak ki? Biraz manyak ama ... eğlenceli kızdır. Neşelidir. İyi yatar. Hepsisi o kadar. Başka bir şey yok." Çevresine bakındı, bir sigara daha yaktı. "Güzel bir kaktüs bahçesi, ha? Xeriscape diyorlar bunlara. En son moda. Los Angeles çöl yaşamına geri dönüyor. Hayatterunosa. Çok moda." "Eddie."

"Haydi, Yüzbaşım. Bir şans tanı. Birbirimizi ne zamandır biliriz."

"Tabii Eddie. Ama benim bir sorunum var. Güvenlik kasetlerine ne oldu?"

Eddie bomboş bakışlarla baktı. Masum görünüyordu. "Güvenlik kasetleri mi?"

"Elinde yara izi, boynunda üçgen desenli kravat olan biri Nakamoto'nun güvenlik ofisine girmiş ve güvenlik teyplerini almış."

"Bok. Hangi güvenlik ofisi! Ne yapıyorsunuz siz, Yüzbaşım?"

"Eddie."

"Kim söyledi bunu size? Bu doğru değil. Güvenlik teyplerini almak, ha? Ben böyle bir şey yapmadım. Deli misiniz, nesiniz?" Kravatını yakalayıp çevirdi, etiketine baktı. "Bu Polo kravat. Ralph Lauren. Polo. Dolu vardır bunlardan, eminim."

"Eddie. imparatorluk Arması'ndan ne haber?"

"Ne olmuş?"

"Bu gece oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Cheryl'in odasını karıştırdın mı?"

"Ne?" Eddie şoka kapılmış gibiydi. "Ne? Hayır. Odasını karıştırmak mı? Bu zırvaları nereden çıkarıyorsun, Yüzbaşım?"

"Karşıda oturan kız söyledi ... Julia Young. Bize bu gece senin, yanında bir başka adamla oraya geldiğini söyledi. İmparatorluk Arması apartmanına, Cheryl'in odasına."

Eddie iki kolunu havaya kaldırdı. "Tanrım, Yüzbaşım. Dinleyin beni. O kız nereden bilecek? Beni dün gece de görmüş olabilir, geçen ay da ... farkını bilemez! O kız keş. Ayak parmaklarının arasına bak, izleri görürsün. Dilinin altına bak. Bacak arasına bak. Her yanında var. Rüyada yaşıyor o kız, Yüzbaşım. Olayların ne zaman olduğunu bilemez. Daha neler! Buraya geliyorsun, bana bunları şaklatıyorsun. Hiç hoşlanmadım bu işten." Eddie sigarasını attı, hemen bir tane daha yaktı. "Hem de hiç hoşlanmadım. Neler olup bittiğini anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedi Connor. "Anlat bana, Eddie. Neler olup bitiyor?"

"Bu zırvalar doğru değil, arkadaş. Hiçbiri doğru değil." Sigarasından hızlı hızlı soluklar çekti. "Bunlar ne, biliyor musun? Bunlar bir tane lanet olası kızla ilgili değil. Hepsi Cumartesi toplantılarıyla ilgili. Nichibei kar'lerle, Connor-san. Gizli toplantılar. Mesele orada asıl." Connor terslendi. "Sonna bakana." "Bakana değil, Connor-san. Uydurmuyorum." "Teksas'dan gelen kızın biri nichibei fajfleri nereden bilecek?" "Bir şeyler biliyor. Honto nanda. Ve sorun çıkarmaktan da hoşlanıyor bu kız. Patırtı koparmayı seviyor." "Eddie, bence sen bizimle gelsen iyi olacak." "Olur. Mükemmel. Onların yapmak istediği şeyi siz yapın. Kııromakı 'lar sevinir." Connor'a döndü. "Allah kahretsin, Yüzbaşım. Tanrı aşkına, sen de biliyorsun bu işlerin nasıl olduğunu. Bu kız Nakamoto'da öldürüldü. Ailemi tanırsın. Babamı. Daimaşı'yi bilirsin. Osaka'daki gazeteyi alınca ne okuyacaklar? Bir kız Nakamoto'da öldürülüyor ve olayla ilgili olarak ben tutuklanıyorum. Oğulları!" "Göz altına alınıyorsun."

"Göz altı. Her neyse. Bunun ne anlama geldiğini bilmez misin? Taihennakoto ni nam yo. Babam istifa eder, şirketi Na-kamoto'dan özür dilemek zorunda kalır. İşten biraz ödün vermeye mecbur olur. Güçlü bir osaivagi m naruso. Beni alıp götürürsen bunlara yol açacaksın." Sigarasını fırlattı. "Hey. Bu cinayeti benim işlediğimi düşünüyorsan, tutukla beni. Tamam o zaman. Ama sen yalnızca kendini güvene almak peşindesin. Bu arada bana büyük zarar vereceksin, Yüzbaşım. Bunun farkında mısın?"

Connor uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sessizlik içinde, öylece bekledim. İkisi bahçede küçük daireler çizerek geziniyorlardı.

Sonunda Eddie, "Connor-san. Matte küre yo ..." dedi. Sesi yalvarır gibiydi. Sanki kendisine bir fırsat tanınmasını istiyordu.

Connor içini çekti. "Pasaportun yanında mı, Eddie?"

"Evet. Tabii. Her zaman yammdadır."

"Ver bakalım."

"Olur. Tabii. Peki, Yüzbaşım. Buyur."

Connor alıp baktı, bana uzattı. Ben alıp cebime koydum.

"Pekâlâ, Eddie. Ama umarım bu nıırına koto olmaz. Yoksa istenmeyen kişi ilan edilirsin, Eddie. İlk kalkan uçağa seni kendi elimle bindirir, Osaka'ya yollarım. Wakattaka?"

"Yüzbaşım, ailemin onurunu korudunuz. On ni kiru yo." Resmî biçimde eğilip selam verdi. Elleri iki yanındaydı.

Connor da eğilip onu selamladı.

Ben bakıp duruyordum. Gözlerime inanamamıştım. Connor onu serbest bırakıyordu. Buna izin vermesi delilik değil de neydi?

Eddie'ye kartvizitimi uzattım, aklına bir şey gelirse beni arayabileceği yolundaki beylik sözleri söyledim. Eddie omuzlarını kaldırdı, kartı gömleğinin cebine soktu, bir sigara daha yaktı. Benim önemim yoktu. O Connor'la iş görüyordu.

Dönüp eve doğru yürürken Eddie birdenbire durdu. "Burada kızıl saçlı bir kız var, çok ilginç," dedi. "Partiden çıkınca tepedeki evime gidiyorum. Bana ihtiyacınız olursa oradayım. İyi geceler, Yüzbaşım. İyi geceler, Teğmen."

"İyi geceler, Eddie."

Dönüp basamaklardan indik.

"Umarım ne yaptığımı biliyordur," dedim.

"Ben de aynı şeyi umuyorum." "Çünkü herif bana bal gibi suçlu gözüküyor."

"Belki."

"Bana sorarsan, onu alıp götürmek daha iyi olurdu. Daha güvenli."

"Belki."

"Dönüp alalım mı?"

"Hayır." Başım iki yana salladı. "Dai rokkan'ım hayır diyor."

Bu sözün altıncı duyu anlamına geldiğini biliyordum. Japonlar sezgilere çok önem verirdi. "Eh, umarım haklı çıkarsın," dedim.

Karanlıkta basamaklardan inmeyi sürdürdük. Connor, "Hem zaten ... ona borçluyum," dedi. "Neden ötürü?"

"Bir zamanlar bir bilgiye ihtiyacım olmuştu. Birkaç yıl önce. Fugu zehirleme olayını hatırlıyor musun? Hatırlamıyor musun? Her neyse, Japonlardan hiçbiri bana bir şey söylemiyordu. Taş gibi susuyorlardı. Benim de mutlaka bilmem gerekiyordu. Olay ... çok önemliydi. Eddie söyledi bana. Korkarak söyledi. Kimsenin bilmesini istemiyordu. Ama yine de söyledi. Herhalde hayatımı borçluyum ona." Merdivenin dibine vardık. "Sana onu mu hatırlattı?"

"Bana asla hatırlatmaz. Hatırlamak bana düşer." "Çok güzel, Yüzbaşı," dedim. "Bu borçlar falan iyi ve soylu şeyler. Irklar arası uyumu ben de severim. Ama bu arada, kızı bu adamın öldürmüş olması, teypleri bu adamın çalmış olması, kızın evini de bunun aramış olması pekâlâ mümkün. Eddie Sakamura bana tam bu tür biri gibi gözüküyor. Suçlu gibi davranıyor. Biz de çekip gidiyoruz. Onu serbest bırakıyoruz." "Öyle."

Yürümeyi sürdürdük. Düşündükçe kaygılarım artıyordu. "Biliye rsun, resmî açıdan bu soruşturma bana ait," dedim. "Resmî olarak Graham'a ait."

"Evet, tamam. Ama sonunda Eddie'nin yaptığı anlaşılırsa budala durumuna düşeriz."

Connor içini çekti. Sabrının sonuna geliyormuş gibiydi.

"Peki. Senin düşündüğün yoldan olayı bir tarayalım. Eddie kızı öldürüyor, tamam mı?"

"Tamam."

"Onunla ne zaman isterse buluşabilir, ama nedense onunla yönetim kurulu toplantı masasının üstünde sevişip ardından da öldürüyor. Sonra lobiye iniyor, Nakamoto yönetici-siymiş gibi davranıyor ... aslında Eddie Sakamura yöneticiye falan hiç benzemediği halde. Ama diyelim ki kendini yönetici olarak yutturuyor. Güvenlik görevlisine gitmesini söylüyor. Teypleri alıyor. Tam Phillips gelirken odadan çıkıyor. Oradan Cheryl'in evine gidiyor, ne varsa alıyor, bu arada aynanın kenarına nedense kendi resmini sokuyor. Oradan çıkıp Bora Bora'ya uğruyor, herkese Hollywood'da bir partiye gideceğim söylüyor. Onu mobilyasız bir odada bulduğumuz zaman, kızıl saçlı bir dilberle sakın sakın çene çalıyor. Böyle mi oldu akşamın olayları sence?"

Bir şey söylemedim. Doğrusu böyle anlatılınca pek de anlamlı gelmiyordu. Ama beri yandan ...

"Umarım o yapmamış olsun."

"Ben de öyle umarım."

Sokak düzeyine inmiştik. Park görevlisi arabamızı getirmeye koştu.

"Biliyor musun," dedim. "... olup bitenleri anlatış biçimi... torbayı kızın kafasına geçirmek falan ... çok korkunç."

Connor, "Yo, onun hiçbir önemi yok," dedi. "Unutma ki Japonya Freud'u da, Hristiyanlığı da hiçbir zaman kabul etmiş değildir. Onlar seks konusunda suçluluk da, utanç da duymazlar. Homoseksüellikle, sapık seksle sorunları yoktur. Her şey olağandır. Bazıları söyleşinden, bazıları böylesin-den hoşlanır, ne olmuş? Normal bir vücut işlevi konusunda bizim neden bu kadar mesele çıkardığımızı Japonlar bir türlü anlayamazlar. Bizim seks konusunda biraz kaçık olduğumuzu düşünürler. Büsbütün de haksız sayılmazlar." Connor saatine baktı.

Bir güvenlik arabası yaklaştı, üniformalı bir polis, penceresinden başını uzattı. "Hey, içerdeki partide bir sorun mu var?"

"Ne gibi?"

"İki kişi kavga mı etmiş? Öyle bir şey galiba. Telefon geldi de."

"Bilmiyorum," dedi Connor. "Yukarı gidip bir bakın, daha iyi."

Adam arabadan indi, tabancasını eliyle tarttı, merdivenleri çıkmaya koyuldu. Connor dönüp yüksek duvara baktı. "Biliyor musun, artık özel koruma görevlilerinin sayısı polisleri aştı buralarda. Herkes bahçesini duvarlarla çeviriyor, özel muhafızlar tutuyor. Ama Japonya'da geceyarısı bir parka girip kanepeye oturabilirsin, başına da hiçbir şey gelmez, ister gece, ister gündüz olsun, tümüyle güvendesindir. Nereye istersen gidersin. Soyulmadan, dövülmeden, öldürülmeden. Habire arkana bakmak, kaygılanmak zorunda değilsin. Duvara da, muhafıza da ihtiyacın yok. Senin güvenliğin, tüm toplumun da güvenliğidir. Özgürsün. Harika bir duygu. Burada herkes kilit üstüne kilit kullanıyor. Kapıları kilitliyor, arabayı kilitliyor. Bütün ömürlerini kilitli yerde geçiren insanlar hapiste sayılır. Çılgın bir şey bu. Ruhu öldürüyor. Ama bu o kadar uzun zamandır sürüyor ki, Amerikalılar artık gerçekten güvende olmanın nasıl bir duygu olduğunu unuttular. Neyse. İşte bizim araba. Merkeze gidelim."

Biz arabayı sokağın ucuna doğru sürerken telefon çaldı. "Teğmen Smith," dedi. "Özel Hizmetler Bölümünün bir işi

var."

"Çok meşgulüm," dedim. "Yedek nöbetçi devralabilir

mi?"

"Teğmen Smith, Özel Hizmet'i devriye polislerimiz istiyor. On dokuzuncu bölgede ÜK durumu."

Bana ünlü bir kişiyle ilgili durum olduğunu anlatmaya

14!

I

çalışıyordu. "Ama ben bir olay peşindeyim. Yedek sorumluya verin."

"Ama olay Sunset Plaza Drive'da," dedi kız. "Sizin şu anda yeriniz .."

"Evet," dedim. Bu kadar ısrar etmesinin nedenini şimdi anlıyordum. Çağrı birkaç blok ilerden geliyordu. "Peki," dedim. "Sorun neymiş?"

"Çok büyük bir ÜK, İAK durumu. Gelen rapora göre G artı bir. Soyadı Rowe."

"Tamam, gidiyoruz." Telefonu kapayıp arabayı çevirdim.

"İlginç," dedi Connor. "G artı bir demek, Amerikan hükümeti mi demek?"

"Evet."

"Senatör Rovve mu?"

"Öyle gibi," dedim. "İçkili araba kullanma."

SiYAH Lincoln sedan, Sunset Plaza Drive'ın yokuş kısmındaki bir evin bahçesine dalmış, çimenlerin üzerinde durmuştu. İki polis arabası da kaldırıma yanaşıp park etmiş, kırmızı ışıklarını yakmıştı. Çimlerin üzerinde yarım düzine kadar insan, Lincoln'un yanında, ayakta duruyorlardı. Rob-döşambrlı bir adam, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Pırıltılı elbiseler içinde iki kız, kırk yaşlarında, çok yakışıklı, smokin giymiş bir sarışın adam, lacivert elbiseli daha genç başka biri... bu genci tanımıştım. Akşam Senatör Rowe'u asansörden çıkaran adamdı.

Devriye polislerinden biri video kamerayı çıkarmış, spot ışıklarını Senatör Rowe'a çevirmişti. Senatör, Lincoln'un ön çamurluğuna dayanmış, dik durmaya çalışıyor, bir yandan ışıklara karşı elini gözlerine siper etme savaşı veriyordu. Connor'la ben yaklaşırken, yüksek sesle küfürler savurmakta olduğunu duyduk.

Robdöşambrlı adam bize doğru yürüdü, "Bunun parasını kim verecek, onu bilmek istiyorum," dedi.

"Bir dakika, efendim." Yürümeyi sürdürdüm.

"Bahçemi böyle mahvedemez. Zararı ödemesi gerek."

"Bana bir dakika izin verin, efendim."

"Karımın da ödünü kopardı. Üstelik karım kanser."

Adama döndüm. "Efendim, lütfen bana bir dakika izin verin, sonra sizinle konuşacağım."

"Kulak kanseri," dedi heyecanla. "Kulak!"

"Evet, efendim. Peki, efendim." Lincoln'a doğru, parlak ışıkların altına doğru ilerliyordum.

Yaverin yanından geçtiğim sırada o da dönüp adımını benimkine uydurdu, bir yandan da konuşmaya başladı. "Her şeyi açıklayabilirim, memur bey." Otuz yaşlarındaydı. Meclis memurlarının o temiz, yakışıklı görünümüne sahipti. "Tüm sorunları çözebileceğimden eminim."

"Bir dakika," dedim. "Senatörle konuşmama izin verin."

"Senatör kendini iyi hissetmiyor," dedi yaver. "Çok da yorgun." Önüme geçip durdu. Ben onun çevresinden dolaşım. Yetişmek için acele etti. "Jet yolculuğu sarsıntısı, sorun o. Senatör yolculuk yorgunluğu çekiyor."

"Onunla konuşmak zorundayım," dedim, adımımı atıp parlak ışıkların altına çıktım. Rowe kolunu hâlâ yüzüne doğru kaldırmış durumdaydı. "Senatör Rowe," dedim.

"Kapatın o kahrolası şeyi, Tanrı aşkına," dedi Rowe. Çok sarhoştı. Dili öyle dolanıyordu ki, lâfını anlamak bile zordu.

"Senatör Rowe," dedim. "Korkarım sizden rica etmek zorunda olduğum ..."

"Senin de, ricanın da Allah belâsını versin."

"Senatör Rowe," dedim.

"Söndürün kahrolası ışıkları."

Dönüp polislere baktım, işaret ettim. Adam kamerayı istemeye istemeye durdurdu. Işık söndü.

Senatör Rowe, "Ulu Tanrım," deyip sonunda kolunu indirdi. Gözleri akarak bana baktı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Kendimi tanıttım.

"Öyleyse şu maskaralığı bitirsene," dedi Rowe. "Ben otelime gidiyordum zaten."

"Anlıyorum, Senatör."

"Bilmem ..." Elini sarsak bir hareketle havada çevirdi. "Burada ne oluyor bilmiyorum."

"Senatör, arabayı siz mi kullanıyordunuz?"

"Kahretsin. Kullanmak!" Başını çevirdi. "Jerry? Anlat onlara. Hay Allah."

Yaver hemen yaklaştı. "Bütün bu olanlar için çok üzgünüm," dedi rahat bir ifadeyle. "Senatör çok rahatsız. Tokyo'dan daha dün geldik. Jetin sarsıntısı. Kendinde değil. Yorgun."

"Arabayı kim kullanıyordu?" dedim.

"Ben kullanıyordum," diye karşılık verdi yaver. "Kesinlikle ben."

Kızlardan biri kıkır kıkır güldü.

Robdöşambrlı adam arabanın öbür yanından, "Hiç de o kullanmıyordu," diye bağırdı. "Şu kullanıyordu. Üstelik arabadan inerken de düştü."

Senatör Rowe başını ovalayarak bir kere daha, "Kahretsin!" dedi.

Yaver bana döndü: "Memur bey, arabayı ben kullanıyordum, bu iki hanım da buna tanıklık edebilir." Parti kılığında-ki kızları gösterdi, bir yandan onların gözlerine dik dik baktı.

Robdöşambrlı adam, "Kuyruklu yalan," dedi.

Smokinli, yakışıklı adam ilk defa söze karıştı. "Yoo, doğru," dedi. Teni güneş yanığıydı. Çok rahat bir hali vardı. Emirlerinin dinlenmesine alışkın gibiydi. Herhalde Wall Street iş adamlarındandı. Kendini tanıtmadı.

Yaver, "Arabayı ben kullanıyordum," diye tekrarladı.

Rowe, "Hepsi bok oldu," diye mırıldandı. "Otelime gitmek istiyorum."

"Kimse yaralandı mı burada?" diye sordum.

Yaver, "Kimse yaralanmadı," dedi. "Herkesin durumu iyi."

Arkamdaki polise döndüm. "Yanında bir form var mı?" Sözünü ettiğim form, araba kazalarında doldurulan zarar ziyan formuydu.

'Polis, "Gerekmiyor," dedi. "Tek bir araba. Zarar da sınırın altında." Formlar iki yüz doları aşan hasarlar için dolduruluyordu. "Bende beş yüz bir var eğer isterseniz."

İstemiyordum. İnsan Özel Hizmetler bölümünde bir tek şey öğreniyorsa, o da DGT idi. Yani, Duruma Göre Tepki. Seçimle gelmiş yetkililer ya da ünlü kişiler söz konusu olduğunda, eğer suçlama yapmakta direnen biri yoksa, salıvermek en uygunuydu. Uygulamada bunun anlamı, saldırı söz konusu olmadıkça tutuklama yapmamaktı.

Yavere döndüm. "Mal sahibinin adını ve adresini alın, bahçeye verdiğiniz zararı ödeyin." Robdöşambrlı adam, "Adımla adresimi aldı zaten," dedi. "Ama ben ne yapılacağını bilmek istiyorum."

Yaver, "Ona zarar ziyanı ödeyeceğimizi söyledim," dedi. "Güvence verdim. Ama görünüşe göre ..."

"Allah kahretsin, karımın bütün çiçekleri ezildi ... üstelik de kulak kanseri var!"

"Bir dakika, efendim," deyip yavere döndüm. "Arabayı şimdi kim kullanacak?"

"Ben," dedi.

Senatör Rowe başını sallayarak, "O kullanacak," dedi. "Jerry. Arabayı kullan."

Yavere, "Peki, alkol kontrol âletini elinize alın," dedim.

"Tabii. Peki..."

"Sürücü belgenizi de görmek istiyorum."

"Tabii."

Yaver âlete üflledi, ehliyetini de bana uzattı. Teksas ehliyetiydi. Gerrold D. Hardin. Yaşı otuz dört. Adresi, Austin, Teksas. Bu bilgileri not ettim, ehliyeti geri verdim.

"Pekâlâ, Bay Hardin. Bu gece senatörü sizin vesayetinize teslim ediyorum."

"Teşekkür ederim, Teğmenim. Çok makbule geçti."

Robdöşambrlı adam, "Yani onu serbest mi bırakacaksın?" diye sordu.

"Bir dakika, efendim." Hardin'e döndüm. "Bu adama kartvizitinizi vermenizi istiyorum. Onunla teması sürdüreceksiniz. Zarar ziyanın onu tatmin edecek biçimde giderilmesini istiyorum."

"Kesinlikle. Elbette. Evet." Hardin kartını çıkarmak için elini cebine attı, önce beyaz bir şey çıkardı. Mendile benzer bir şey. Sonra onu telaşla tekrar cebine tıktı, kartını vermek üzere robdöşambrlı adama yürüdü.

"Bütün begonyaları ödeyeceksin."

"Peki, beyefendi," dedi Hardin.

"Hepsini!"

"Evet. Olur, beyefendi."

Senatör Rowe ön çamurluğu itip sallanarak doğruldu. "Kahrolası begonyalar," dedi. "Tanrım, amma boktan bir gece bu böyle. Karın var mı?"

"Hayır," dedim.

"Benim var," dedi Rovve. "Kahrolası begonyalar. Bok."

Hardin, "Şu taraftan, Senatör," diye araya girdi. Rovve'u yolcu koltuğuna oturttu. Kızlar arka kanepeye geçtiler, Wall Street'li adamın iki yanına yerleştiler. Hardin direksiyona geçti, Rowe'dan anahtarları istedi. Ben başımı çevirip polis arabalarının uzaklaşışına baktım. Tekrar döndüğümde Hardin camı indirip bana döndü. "Çok teşekkürler," dedi.

"Sağlıkla gidin, Bay Hardin," diye karşılık verdim.

Arabayı geri geri bahçeden çıkarırken arka lastikler çiçek tarhını daha beter ezdi.

Araba uzaklaşırken robdöşambrlı adam, "İrisleri de!" diye haykırdı. Dönüp bana baktı. "Söylüyorum size, arabayı kullanan öteki adamdı ve zil zurna sarhoştı."

"İşte kartım," dedim. "İşler doğru dürüst gitmezse beni arayın."

Karta baktı, başını iki yana salladı, sonra evine girdi. Connor'la ben arabaya döndük, binip yokuş aşağı inmeye başladık.

Connor, "Yaver hakkında bilgi var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Neydi cebindeki?"

"Bana kadın külotu gibi geldi."

"Bana da," dedi Connor.

Tabii yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bana kalsa, o küstah piç kurusunu yakalayıp olduğu yerde döndürmek, arabaya itip ellerini dayattırmak, hemen oracıkta üstünü aramak doğrusu hoşuma giderdi. Ama ellerimizin bağlı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Mardin'in üstünü aramamızı gerektirecek neden yoktu elimizde. Genç bir adamdı Hardin. İki kadınla arka kanepede yolculuk yapıyordu. O kadınların herhangi biri külotsuz olabilirdi. Önde de sarhoş bir ABD Senatörü arabayı kullanmaktaydı. Yapılabilecek en akıllıca iş gitmelerine izin vermektir.

Ama bu gece sanki herkesi serbest bırakma gecesi gibi

gözükmeye başlıyordu.

Telefon çaldı, düğmeye bastım. "Teğmen Smith," dedim.

"Hey, ahpap." Graham arıyordu. "Ben burada, morgdayım. Ne olduğunu dünyada düşünemezsin. Başımda bir Japon, ille otopsiyi seyredeceğim diye tutturuyor. Oturup izlemek istiyormuş. İnanabiliyor musun buna sen? O gelmeden otopsiye başladık diye ne hale girdi, anlatamam. Ama labo-ratuvar sonuçları da gelmeye başladı. Durum Nippon âlemi için parlak değil gibi. Bence katilin Japon olması ihtimali oldukça yüksek. Sen buraya geliyor musun, yoksa... yoksa

ne?"

Connor'a baktım. O başını evet anlamında salladı.

"Hemen geliyoruz," dedim.

koridordaki kerevete oturmuş, "Papayı öldürün! Papayı öldürün! Allah kahretsin onu!" diye haykırıyordu. Uyuşturucu aldığı kesindi. Yarım düzine görevli onu zaptı rapta alma savaşı veriyordu. Omzunda ve elinde kurşun yaraları vardı. Acil servisin duvarları ve yerleri sıçramış kanlarla doluydu. Hademe de koridor boyunca yürüyor, yerleri paspaslıyordu. Her taraf siyahlarla ve İspanyol asıllılarla doluydu. Bazılarının kucağında çocuklar vardı. Kanlı paspastan herkes gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Koridorun ilerisinden daha başka çığlıklar da duyduk.

Asansöre bindik. Ortalık sessizleşti.

Connor, "Her yirmi dakikada bir cinayet işleniyor," dedi. "Yedi dakikada bir ırza geçme. Dört saatte bir çocuk öldürme. Bu düzeyde şiddete hiçbir ülke dayanamaz."

Kapılar açıldı. Morgun bodrum katı koridorları, acil servise göre pek sessizdi. Ortalıkta güçlü bir formaldehit kokusu kol geziyordu. Masaya yürüdük. İncecik, kemikli yapılı Harry Landon orada kâğıtların üzerine eğilmiş okuyor, bir yandan da jambonlu sandviçini yiyordu. Başını kaldırmadı. "Merhaba çocuklar."

"Merhaba, Harry."

"Niye geldiniz? Austin cinayeti mi?"

"Evet."

"Yarım saat önce başladılar. Bu iş çok patırtı kopardı, ha?"

"Nasıl yani?"

"Şef telefon edip Doktor Tim'i yatağından kaldırmış, otopsiyi hemen yapmasını söylemiş. Terslemiş de. Her saniye peşinde artık. O yetmiyormuş gibi, Japon da yarım saatte bir gelip telefon etme izni istiyor. Açıp bir süre Japonca konuşuyor, sonra dönüp Graham'ın başına belâ oluyor. Otopsiyi görmek istiyormuş. İnanılacak şey değil. Habire ısrar ediyor. Her neyse, son telefonunu on dakika kadar önce etti, birdenbire değişiverdi. Ben burada, masada otuyordum.

Morga en kısa yol, County General Hastanesi'nin acil servisinden geçmektir. Biz geçerken, kan içinde bir siyah adam

Yüzünden belli oldu değiştiği. Telefona ınojo ınojo dedi. Kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. Sonra koşarak çıktı gitti. Yani gerçek anlamda koştu demek istiyorum."

"Otopsi nerede peki?"

"İki numaralı odada."

"Sağol, Harry."

"Kapatın kapıyı."

"Merhaba, Tim," dedim otopsi odasına girerken. Tim Hal-ler'ı herkes" Doktor Tim diye tanırdı. Şu anda paslanmaz çelik masanın üzerine eğilmiş durumdaydı. Saat gecenin 1:40'ını gösteriyordu ama o her zamanki gibi kusursuz kılıktaydı. Her şeyi yerli yerindeydi yine. Saçları düzgün taranmış, kravatı düzgün düğümlenmiş, kalemleri kolalı doktor gömleğinin göğüs cebine sırayla sokulmuştu.

"Duydunuz mu beni?"

"Kapatıyorum, Tim." Kapı zaten kendiliğinden kapanan türdendi ama besbelli o hız Doktor Tim'e yetmiyordu.

"O Japon'un içeri bakmasını istemiyorum da ondan."

"O gitti, Tim."

"Yaa, gitti mi? Ama geri dönebilir. İnanamayacağın kadar ısrarcı ve sinirlendiriciydi." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Yanındaki de kim? John Connor olamaz herhalde, değil mi! Seni görmeyeli ne kadar çok oldu, John!"

"Merhaba, Tim." Connor'la ikimiz masaya yaklaştık. Cesette kesme işinin bir hayli ilerlemiş durumda olduğunu gördüm. Y biçiminde bir kesme yapılmış, ilk organlar çıkarılıp paslanmaz çelik tepsilere dizilmişti bile.

"Belki de artık biri bana bu cinayetin neden bu kadar önemli olduğunu söyler, ha?" dedi Tim. "Graham öyle bozuk çalışıyor ki ağzını bile açmıyor. Bitişikteki laboratuvara, ilk sonuçları görmeye gitti. Ama ben hâlâ bu iş için neden yataktan kaldırıldığımı merak edip duruyorum. Bu gece Mark nöbetçi, ama besbelli bu otopsiyi yapacak kadar tecrübeli sayılmıyor. Adlî tabip de tabii kent dışında. San Fransisco'ya bir toplantıya gitti. Artık kendine bir sevgili buldu ya... habire kent dışına gidip duruyor. Bu yüzden ben çağrılıyorum. En son ne zaman yataktan kaldırıldığımı hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?" dedim. Doktor Tim her işinde olduğu gibi belleği konusunda da pek sistemliyi.

"Son kaldırılışım üç yıl önce Ocak ayındaydı. Ama birinin yerini doldurmak içindi. Departmandakilerin çoğu gripten yatıyordu. İşler bekliyor, birikiyordu. Sonunda bir gece cesetleri koyacak çekmece kalmadı. Onları torbalar içinde yerlere yatırmaya başladılar. Üstüste. Bir şeyler yapmak şarttı. Koku dayanılır gibi değildi. Ama ... yoo ... olay siyasal açıdan gergin diye ne zaman çağırılmıştım, onu hatırlamıyorum. Bunun gibi olanını yani."

Connor, "Neden gergin sayıldığından biz de emin değiliz," dedi.

"Belki de öğrenseniz iyi edersiniz. Çünkü çok baskı yapılıyor. Adlî tabip beni San Fransisco'dan arıyor, hemen yap, bu gece yap, çabuk bitir deyip duruyor. Ben peki deyince de, Bak Tim, bunu dikkatli yap, yavaş yap, çok fotoğraf çek, çok not al, diyor. Belge topla, iki kamerayla filme çek, çünkü içimde bir duygu, bu olaya el sürmüş herkesin başının belâya gireceğini söylüyor, diyor. Bu durumda, tabii neler oluyor diye merak etmem çok doğal."

Connor, "O telefon sana saat kaçta geldi?" diye sordu.

"On buçuk, on birde."

"Adlî tabip sana kendisini kimin aradığını söyledi mi?"

"Hayır. Ama genellikle iki kişiden biridir. Ya emniyet müdürüdür ya da belediye başkanı."

Tim karaciğere baktı, onu iki ucundan tutup iki yana çekti, çelik tepsiye koydu. Asistanı her organın fotoğraflarını çekiyor, sonra ileriye itiyordu.

"Eee? Ne buldun?"

"Doğrusunu istersen şu ana kadar en ilginç bulgular hep dış bulgular," dedi Doktor Tim. "Boynuna yoğun makyaj yapmış. Bir yığın çürüğü gizlemek için. Çürüklerin eskilik derecesi hep birbirinden farklı. Henüz çürük yerlerde spekt-roskopik grafik için hemogloblin ayrımı yapılmadı ama ben yine de eskilik derecelerinin iki hafta kadar geriye gidebildiği kanısındayım. Belki daha bile eski. Tekrarlanan, kronik servik travma sonucu. Kuşku yok bence ... karışımızda cinsel asfiksiya durumu var."

"Soluksuz kalma tutkunu mu yani?"

"Öyle. Tam öyle."

Kelly de öyle tahmin etmişti. Bu sefer haklı çıkmıştı Kelly.

"Erkeklerde daha yaygındır ama kadınlarda da olduğu görülür. Bu sendromda kişinin cinsel olarak uyarılması için boğulmaya yakın hipoksi gerekir. Böyleler! cinsel ilişki sırasında eşlerinden boğazlarını sıkmasını isterler ya da başlarına plastik torba geçirtilirler. Yalnızken bazen boyunlarına ip bağlayıp kendilerini neredeyse asar, mastürbasyona başlarlar. Etkiyi yaratmak için kendinden geçecek kadar

soluksuz kalmak gerektiğine göre de, bazen bir hatâ yapıp fazla ileri gitmek kolaydır. Sık rastlanır öyle ölümlere."

"Ya bu olay?"

Tim omuz silkti. "Cinsel asfiksiya sendromu işaretleri var doğrusu. Vajinasında meni var, dış labia'da tahriş var. Yani öldüğü gece zorlamalı seks ilişkisinde bulunduğunu gösteren işaretler."

Connor, "Vajinal tahrişin ölümden önce olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Ondan eminim. Kesinlikle ölüm öncesi tahrişler. Ölmeden önce bir ara zorlamalı seks yaptığına kuşku yok."

"Yani ırzına mı geçildi diyorsun?"

"Hayır, o kadar ileri gidemem. Görüyorsun ki tahrişler

pek ciddi değil. Vücudunun başka taraflarında zorlama izleri de yok. Hattâ hiçbir fiziksel mücadele izi yok. Bu durumda izleri, hazır olmadan vajinal penetrasyona, yani dış labia'da yetersiz lübrikasyona bağlıyorum."

"Yani diyorsun ki henüz ıslanmamıştı," dedim.

Tim'in yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. "Eh, amatörler özgü kaba ifadeyle konuşacaksak, öyle."

"Tahrişler ölümden ne kadar önce olmuş?"

"Bir ya da iki saat önce olabilir. Ölümüne çok yakın değil, o kesin. Etkilenen alandaki şişlik düzeyinden belli. Eğer hemen ardından ölüm gelse, kan dolaşımı durur, şişme az olurdu. Oysa burada, gördüğünüz gibi, şişlikler çok belirgin."

"Ya sperm?"

"Örnek alınıp laboratuvara götürüldü. Diğer sıvılarla birlikte." Tim yine omuz silkti. "Bekleyip göreceğiz. Şimdi siz bana bilgi verecek misiniz artık? Çünkü bana öyle geliyor ki bu küçük kız er geç başını belâya sokacaktı nasılsa. Yani... güzel ama çok kaçık. O halde... mesele nedir? Bir sapığın otopsisini dikkatli yapmak için neden yatağımdan çağırılıyorum?"

"Ne bileyim!" dedim.

"Yapma Tanrı aşkına. Haksızlık bu," dedi Doktor Tim. "Ben kartlarımı açtım, şimdi de sen aç."

Connor, "Aaa, Tim, sen espri yaptın!" dedi.

Tim, "Kahrol!" diye terslendi. "Bana borçlusunuz ikiniz. Haydi bakalım."

Connor, "Korkarım Peter'in söylediği doğru," dedi. "Tek bildiğimiz, bu olayın büyük bir Japon davetinde olduğu. Herkes hemen çözümlenmesini istiyor."

"Bu akla uygun," dedi Tim. "Bu dairede geçen sefer patırtı koptuğunda da Japon konsolosuyla ilgili bir olay olmuştu. Takaşima kaçırma olayını hatırlıyor musun? Belki hatırlamıyor olabilirsin. Gazetelere geçmemişti. Japonlar işi hasır altı

etmeyi iyi başardılar. Her neyse, muhafızlardan biri garip biçimde öldürülmüştü. İki gün boyunca teşkilâta müthiş baskı yaptılar. Bu kadar güçlü oluşlarına şaşmıştım. Senatör Rowe bizi şahsen arayıp duruyor, emirler yağırdırıyordu. Vali de şahsen aradı. Herkes aradı. Sanki başkanın çocuğu kaçırılmış sanırsın. Bu heriflerin forsu gerçekten çok büyük."

"Tabii öyle. Parasını bol bol veriyorlar çünkü." Graham bunları kapıdan girerken söylemişti.

Tim, "Kapıyı kapa," dedi.

Graham, "Ama bu sefer tüm forslarım toplanabilir bile işe yaramaz," diye devam etti. "Çünkü bu defa onları saçlarından yakaladık. Elimizde bir cinayet var ve şu ana kadar gelen laboratuvar sonuçlarına göre katilin Japon olduğunu kesin olarak söyleyebilecek durumdayız."

DİTİŞİKTEKİ patoloji laboratuvarı, sıralanmış floresan-larla aydınlatılan kocaman bir odaydı. Dizi dizi mikroskoplar pek düzenliydi. Ama gecenin bu geç saatinde, o koca yerde yalnızca iki teknisyen çalışmaktaydı. Graham da onların yanında durmuş, sevinçten uçuyordu.

"Kendiniz bakın ... işte! Kasık tüyleri taramasında erkek tüyleri elde edilmiş. Orta kıvrıcılıkta, ovoit kesitli, hemen hemen kesinlikle Asya kökenli. İlk meni analizinde kan grubu AB. Beyaz ırkta hayli az rastlanan bir kan grubu. Asyalı-lardaysa yaygın. Seminal sıvıdaki ilk protein analizinde genetik işaret... hey, neyin işaretiydi o?"

"Etanol dehidrojenaz," dedi teknisyen.

"Tamam işte. Etanol dehidrojenaz. Bir enzim o. Japonlar-da bulunmuyor. Bu seminal sıvıda da yok. Diego faktörüne bakıyoruz ... o da bir kan grubu proteini. O var. Durum bu. Daha beklediğimiz testler de var. Ama görünüşe göre kız kesinlikle ölmeye önce bir Japon erkeği tarafından sekse zorlanmış ve sonra da onun tarafından öldürülmüş."

Connor, "Kesinlikle gözüken tek şey, vajinasında Japon menisi bulunduğun, hepsi bu," dedi.

Graham, "Tanrım!" diye patladı. "Japon menisi, Japon kasık tüyü, Japon kan faktörleri. Biz burada bir Japon katilden söz ediyoruz."

Suç sahnesinin bazı resimlerini dizmişti masaya. Resimlerde Cheryl konferans masasının üzerinde yatıyordu. Gra-ham resimlerin önünde ileri geri dolaşmaya koyuldu.

"Siz ikiniz nerelere gittiniz, biliyorum. Boşuna vakit öldürdüğünüzün de farkındayım," dedi Graham. "Video kasetleri aramaya gittiniz ama kasetler yok, tamam mı? Sonra kızın evine gittiniz, orası da siz gelmeden önce taranmıştı. Böyle bir şey de ancak katil Japonsa mantıklı. Hepsi birbirini tutuyor. Gün gibi açık."

Parmağıyla resimleri işaret etti. "İşte kızımız. Teksas'h Cheryl Austin. Güzel. Taptaze. Enfes vücutlu. Artist falan, öyle bir şey. Birkaç reklama çıkmış. Belki Nissan reklamı. Her neyse. Birileriyle tanışıyor. Birkaç ilişki kuruyor. Adı bazı listelere giriyor. Dinliyor musunuz?"

"Evet," dedim. Connor dikkatle resimlere bakıyordu.

"Şu ya da bu şekilde, bizim Cheryl, Nakamoto'mm partisine davet edildiğinde bir Yamamoto elbisesine para yetiştirebilecek durumdadır. Yanında bir erkekle geliyor. Bir arkadaşı ya da kuaförü olabilir. Sakallı. Belki partide başka erkekleri de tanıyor, belki tanımıyor. Ama o akşam bir ara önemli ve forslu biri ona bir süre bir tarafa kaçmayı teklif ediyor. Kız razı oluyor ... üst kata çıkıyorlar. Neden olmasın? Kız serüvenden hoşlanıyor. Tehlikeyi seviyor. Çürük çarık içinde gezip duruyor zaten. Bu yüzden de ... çıkıyor üst kata. Belki o adamla birlikte, belki de yalnız başına. Ama sonunda üst katta buluşuyorlar, çevreye bakınıp yatacak bir yer arıyorlar. Heyecanlı bir yer. Ve karar veriyorlar. Herhalde erkek karar veriyor. Yönetim kurulu masası. Başlıyorlar ama iş çığırından çıkıyor. Erkek biraz fazla heyecanlanıyor ya da sapıklaşıyor ve ... kızın boynunu gereğinden fazla sıkıyor. Ve kız ölüyor. Katılıyor musunuz buraya kadar anlattıklarım?"

"Evet..."

"Tabii erkek bir sorunla yüzvüze kalıyor. Üst kata bir kızla yatmak için çıkmış, ama ne yazık ki kızı öldürmüş bulunuyor. Ne yapacak şimdi? Ne yapabilir ki? Tekrar aşağıya inip partiye katılıyor. Samurai kodamanlarından olduğu için de adamlarından birine küçük bir sorunu olduğunu söylüyor. Maalesef buralı bir fahişenin canını aldım, diyor. Onlar gidip üst kattaki izleri yok ediyorlar. Güvenlik teyplerini de alıyorlar. Kızın evine koşup oradaki kanıtları da yok ediyorlar. Bunların hepsi iyi hoş da ... zaman alan şeyler. Bu yüzden, birisinin de polisi oyalaması gerekiyor. İşte züppe avukat İşigura orada devreye giriyor. Bizi bir buçuk saat bir güzel oyalıyor. Böyle işte. Nasıl geliyor kulağa bunlar?"

Sözlerini bitirdiğinde bir sessizlik oldu. Ben Connor'ın konuşmasını bekledim.

Sonunda Connor, "Doğrusu sana şapkamı çıkarıyorum, Tom," dedi. "Anlattığın olaylar dizisi birçok bakımdan kulağa doğru gibi geliyor."

Graham, "Elbette doğru gelir," diye şişindi. "Sapına kadar doğru."

Telefon çaldı. Laboratuvar teknisyeni, "Burada Yüzbaşı Connor diye biri var mı?" dedi.

Connor telefona yürüdü. Graham bana, "Bak, söylüyorum sana," dedi. "Kızı bir Japon öldürdü. Biz de onu bulup canına okuyacağız."

"Onlara karşı neden böylesin?" diye sordum.

Graham yüzüme ters ters baktı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Japonlardan nefret ettiğinden söz ediyorum."

"Dinlesene beni," dedi Graham. "Bir noktayı iyice açıklığa kavuşturalım, Petey-san. Ben kimseden nefret etmiyorum. İşimi görüyorum yalnızca. Siyah adammış, beyaz adammış, Japonmuş, vız gelir bana."

"Pekâlâ, Tom." Gecenin geç saatinde tartışmak istemiyordum.

"Hayır, Allah kahretsin! Sen benim önyargılı olduğumu düşünüyorsun."

"Bırakalım bunları, Tom."

"Niye bırakıyoruz? Hiç de bırakmıyoruz. Hele şimdi. Sana bir şey söyleyeyim mi, Petey-san ... sen kendine bu özel hizmetler bağlantı görevlisi işini bulmuşsun, tamam mı?"

"Tamam, Tom."

"Peki, nasıl oldu da başvurdu bu işe? Japon kültürüne duyduğun hayranlıktan ötürü mü?"

"Eh, o sırada basın bölümündeydim ..."

"Yo, martavalı bırak. Kendin başvurdu," dedi Graham. "Çünkü bu işten çıkarın vardı, tamam mı? Yılda iki bin mi, üç bin mi, her neyse. Eğitim fonundan ders parası. Polis teşkilâtına o parayı Japon-Amerikan Dostluk Derneği veriyor. Polis teşkilatı da alıyor, adamlara ders parası olarak dağıtıyor, Japon dilini ve kültürünü daha iyi öğrenmelerine olanak sağlıyor. Böyle işte. Derslerin nasıl gidiyor, Petey-san?"

"Çalışıyorum."

"Ne kadar sık?"

"Haftada bir kere."

"Haftada bir. Kursu asarsan parayı senden geri alıyorlar Tnı?"

"Hayır."

"Tabii almıyorlar. Hattâ hiç derse gitmesen vız gelir onlara. Çünkü aslında senin aldığın o para bir rüşvet, arkadaş. Cebine üç bin dolar giriyor, o para da yükselen güneşin ülkesinden geliyor. Fazla para sayılmaz tabii. Kimse seni üç bin dolara satın alamaz, değil mi? Tabii alamaz."

"Hey, Tom ..."

"Ama mesele şu ki ... onların niyeti zaten seni satın almak değil. Yalnızca etkiliyorlar seni. Karşına çıkan olayı iki kere düşünmeni istiyorlar. Kendilerine iyimser bir açıdan1 bakmaya eğilimli olasın istiyorlar. Neden olmasın ki? İnsan yaratılışı böyle. Onlar senin hayatını biraz daha iyi hale getiriyor, refahına, aillene, küçük kızına yararlı oluyorlar. Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşırım ilkesi. Doğru değil mi bunlar, Petey-san?"

"Doğru değil," dedim. Kızmaya başlıyordum.

"Doğru bal gibi," dedi Graham. "Etkileme mekanizması böyle çalışır çünkü. Bunu inkâr etmeye olanak yok. Sen etki yok diyorsun. Kendini de kandırıyorsun yok diye. Ama var. Temiz olmanın tek yolu temiz olmaktır, arkadaş. Eğer hiçbir çıkarın yoksa, ancak o zaman konuşabilirsin. Aksi halde ... parayı veren senin sahibindir derim."

"Bir dakika dursana sen..."

"İşte onun için de bana nefret etmekten falan söz etme sakın. Bu ülke savaşta şu anda. Bazı insanlar durumu anlıyor, bazıları da düşmanla işbirliği yapıyor. Tıpkı ikinci Dünya Savaşında olduğu gibi. Bazıları Alınanlardan para alır, Nazi propagandasını desteklerdi. New York gazetelerinin yayınladığı bazı baş makaleler sanki Adolf Hitler'in ağzından çıkmış gibiydi. Bazen insanlar farkına bile varmıyordu bunu yaptıklarının. Ama yapıyorlardı. Böyle olur savaşta, arkadaş. Ve sen de bal gibi işbirlikçisin."

Connor'ın o sıra yanıma gelmesine sevindim. Gra-ham'la ikimiz kapışacakken Connor sakın sakın, "Şunu iyice anlamak istiyorum, Tom," dedi. "Senin senaryona göre, kız öldürüldükten sonra teyplere ne oldu?"

"Allah kahretsin, gitti o teypler," dedi Graham. "Onları bir daha asla göreceğiz değil."

"Bak bu çok ilginç. Çünkü demin merkezden aradılar. Bay İşigura oraya gelmiş. Benim bakmam için bir kutu dolusu teypi de yanında getirmiş."

Connor'la ikimiz arabaya binip yola koyulduk. Graham da kendi arabasıyla geliyordu. Ben, "Neden Japonlar Gra-ham'a el sürmez dedin?" diye sordum.

"Graham'ın amcası ..." diye anlatmaya başladı Connor. "İkinci Dünya Savaşı sırasında esir düşmüş. Tokyo'ya götürülmüş ve sonra da izi bulunamamış. Graham'ın babası savaştan sonra kardeşine ne olduğunu anlamak için oraya gitmiş. Neler olup bittiğine dair tatsız konuşmalar olmuş. Bazı Amerikalı esirlerin Japonya'da tıbbî deneyler sonucu öldüğünü herhalde duymuşsundur. Hattâ Japonların şaka olsun diye onların ciğerlerini daha düşük rütbeli esirlere yedirdiği falan söylenir."

"Hayır, bilmiyordum," dedim.

Connor, "Sanırım o günleri unutmak herkesin işine geliyor," dedi. "Unutup ileriye bakmak daha güzel. Daha da doğru. Artık farklı bir ülke orası. Graham neye köpürüyor-du?"

"Bağlantı görevlisi olarak aldığım eğitim parasına."

Connor, "Haftada elli demiştin," dedi.

"Biraz daha fazla."

"Ne kadar daha fazla?"

"Haftada yüz kadar. Yılda beş bin beş yüz. Ama kurslara, kitaplara, kursa gidip gelirken harcanan yol parasına, bebek bakıcısına falan gidiyor."

"Demek beş bin alıyorsun," dedi Connor. "Ne olmuş yani?"

"Graham bu parayla beni etkilediklerini söylüyor. Japonlar seni satın almış, diyor."

Connor, "Eh, yapmaya çalıştıkları o, orası kesin," dedi. "Üstelik de çok sinsiler."

"Sende de denediler mi?"

"Tabii." Durakladı. "Ve çoğu zaman da kabul ettim. Gereğinde kendilerine iyi gözle bakılsın diye hediyeler vermek, Japonların içgüdüsel olarak yaptığı bir şeydir. Biz nasıl patronu eve, yemeğe davet edersek, tıpkı öyle. İyi niyet iyi niyet. Ama biz patronu tam terfiimiz yaklaşırken davet etmeyiz. En uygun davranış, onu

daha ilişkinin başında, kazanacak ya da kaybedecek bir şey yokken davet etmektir. O zaman iyi niyet sayılır. Japonlar için de aynı şey. Hediyeği erken vermenin yararına inanırlar, çünkü o zaman rüşvet sayılmaz. Hediye sayılır. İlişkiye baskı binmeden önce seninle dostluk kurmanın bir yolu."

"Sence bu normal bir şey mi?"

"Dünya böyle zaten."

"Sence bu rüşvet mi?"

Connor bana uzun uzun baktı, "Ya sence?" dedi.

Cevap vermem uzun sürdü. "Evet, sanırım belki de öyle," dedim.

Gülmeye başladı. "Eh, bu da rahatlatıcı bir şey," dedi. "Çünkü aksi halde Japonlar sana boşuna para harcıyor olurdu."

"Bu kadar komik olan ne?"

"Kafanın karışması, kohai."

"Graham bu bir savaş diyor."

Connor, "Eh, o da doğru" dedi. "Japonya'yla kesinlikle savaştayız. Ama bakalım Bay İşigura bize ne gibi sürprizler hazırlamış."

161

.K.ENTİN iş semtindeki polis merkezinde, beşinci kat salonu yine her zamanki gibi kalabalıktı. Gecenin ikisinde bile. Detektifler sorgulamak amacıyla getirilmiş yorgun fahişelerle tik sahibi olmuş keşlerin arasından gelip geçiyordu. Kareli ceketli bir adam köşede bir yere oturmuş, "Kes sesini dedim sana!" diye haykırmaktaydı. Karşısında durup elindeki bloknota yazı yazan polis bu haykırışı defalarca dinlemek zorunda kalıyordu.

Bütün bu keşmekeşin arasında, Kasaguro İşigura sanki yanlış yere gelmiş gibi gözükmekteydi. Lacivert, ince çizgili takım elbisesiyle, köşedeki bir kerevete oturmuş, başını eğmiş, iki dizini bitiştiirmişti. Kocaman bir kutuyu dizlerinin üzerinde dengelemektedir.

Bizi görünce yerinden fırladı, ayağa kalktı. Yerlere kadar eğilirken iki elini oyluklarına dayadı. Bu da ek bir saygı belirtisiydi. Uzun süre öyle eğik durumda bekledi. Sonra hemen tekrar eğildi. Bu sefer, gözleri yerde, Connor onunla Japonca konuşuncaya kadar bekledi. İşigura'nın cevabı da Japonca geldi. Alçak sesle, saygılı konuşmaktaydı. Gözleri hep .yerdeydi.

Tom Graham beni içme suyu musluğunun oraya çekti. "UluTanrım," dedi. "Sanki ortada bir itiraf sahnesi görüyoruz.

"Belki de," dedim. Ama pek de inanamamıştım. İşigura'nın tutum değiştirdiğine daha önce de tanık olmuşum çünkü.

Connor'ın İşigura'yla konuşurkenki tavrına baktım. Japo-nun başı hâlâ eğikti. Gözleri de yerdeydi.

Graham, "Onu asla anlayamam ben," dedi. "Bir milyon yıl geçse yine anlayamam. Hele onu."

"Nasıl yani?"

"Şaka mı ediyorsun? Kızı öldürüp sonra da o salonda kalmak, bize zart zurt etmek! Sinirleri çelikten midir, nedir? Bir de şu haline bak. Tanrım, ağlayacak neredeyse!"

Doğruydı. İşigura'nın gözlerine yaşlar doluyordu. Connor kutuyu ondan alıp döndü, bize doğru yürüdü. Sonra kutuyu bana uzattı. "Bununla meşgul ol," dedi. "Ben İşigu-ra'dan imzalı ifade alacağım."

Graham, "İtiraf mı etti?" diye sordu.

"Neyi?"

"Cinayeti."

"Yok canım," diye patladı Connor. "O da nereden geldi aklına?"

"Eh, bakıyorum, yerlere eğiliyor, yalvarıp yakarlyör ..."

"O yalnızca sumimasen," dedi Connor. Fazla ciddiye almamak gerek."

"Neredeyse ağlayacak," dedi Graham.

"Kendi çıkarına olur diye düşünüyor da ondan."

"İtiraf etmedi mi?"

"Hayır. Ama teyplerin gerçekten o odadan alındığını öğrenmiş. Bu da demektir ki, belediye başkanının önündeki o böbürlenmesi ciddi bir hatâymış. Şimdi artık kanıtları gizlemekle suçlanabilir. Küçük düşürülebilir. Şirketine kara sürülebilir. İşigura'nın başı büyük deritte ve kendisi de bunun farkında."

"Bu yüzden mi o kadar mütevazı oluverdi?" dedim.

"Evet. Japonya'da insan işleri yüzüne gözüne bulaştırdı

mı, yapılacak en iyi şey yetkililere gidip ne kadar pişman olduğunu, ne kadar utandığını söylemek, bir daha yapmayacağını anlatmaktır. Bunlar hep şekilde kalır, ama yetkililer yine de dersini ne kadar iyi öğrenmiş olduğuna bakıp etkilenirler. Sıtmimasen denir ona. Yani bitip tükenmeyen bir özür dileme. Bizde kendini mahkemenin kararına teslim etmek neyse, Japonya'da onun karşılığı bu. Anlayışlı turum sağlamanın en iyi yolu. İşigura da bunu yapıyor."

"Yani bütün bunlar bir numara mı?" Graham bunu sorarken gözlerindeki bakışlar sertleşmeye başlamıştı.

"Hem evet, hem de hayır. Anlatması zor. Bak. Teypleri incele. İşigura bir de video-player getirdiğini söylüyor, çünkü teyplerin kaydı garip bir teknikle yapılıyormuş, belki bizim makinelerde oynatanlayız diye korkmuş. Tamam mı?"

Karton kutuyu açtım. Ses bantlarına benzer, yirmi kadar ufacık kaset gördüm. VValkman boyunda bir de küçük kutu vardı. Video-player oydu. Ucundan onu televizyona bağlayabilmek için kablolar çıkıyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Bir bakalım şunlara."

Kırk altıncı katı gösteren ilk teyp, atrium kamerasından alınmış, yüksekte çekim, genel manzaraydı. Görüntü si-yah-beyazdı. Teypte insanlar ofiste çalışmaktaydı. Normal bir iş günü. Hızlandırarak oraları geçtik. Pencerelerden gelen ışıkların gölgeleri yerde kayarak geriledi, sonra yok oldu. Yavaş yavaş yere düşen ışık yumuşadı, karardı, gün ışığının sonu geldi. Memurlar birer birer masalarındaki lambaları yaktılar. Artık daha yavaş hareket ediyorlardı. Derken evlerine gitmeye başladılar. Masalarından kalkıyor, asansöre yürüyorlardı. Kalabalık azalırken bir şey daha dikkatimizi çekti. Kamera arasına çok yavaş hareket ediyordu artık.

Altından geçen bir memuru izlemek için dönüyordu. Ama bazen de hiç kıpırdamıyordu. Sonunda anladık. Otomatik odaklama ve izleme yeteneği vardı kameranın. Karşısında çok kişi varsa, hareketler yoğunsa, hiç kıpırdamıyordu. Ama görebildiği alan genellikle boşsa, o zaman tek kıpırdayan insana göre kendini ayarlıyor, onu izliyordu.

"Garip bir sistem," dedi Graham.

Ben, "Güvenlik kameraları için mantıklı ama," dedim. "O kata gelen tek kişi, onların gözünde kalabalığa oranla daha kaygı verici."

Derken gece ışıkları yandı. Bütün masalar boştu artık. Teyp hızla ışıklanıp kararmaya başladı.

Graham kuşkuyla, "Bir bozukluk mu var bunda?" dedi. "Oynamışlar mı bununla?"

"Bilmiyorum. Yo, dur. Mesele o değil. Saate bak."

Karşı duvardaki saati görebiliyorduk. Dakika kolu yedi buçuktan sekize doğru gözle görülür şekilde kaymaktaydı.

"Zaman sıkıştırması," dedim.

"Ne yapıyor yani? Enstantaneler mi çekiyor?"

Başımı evet anlamında salladım. "Herhalde bir süre hiç kimse kıpırdamayınca sistem kendiliğinden on saniyede, yirmi saniyede bir enstantane çekmekle yetiniyor, tâ ki ..."

"Hey! O da ne?"

Görüntüdeki ışık farkları kaybolmuştu. Kamera bir kere daha sağa doğru dönmeye başladı. Ama görüntüye kimse girmiyordu. Boş masalar, tek tuk gece ışıkları, o kadar.

"Belki de video sensörü vardır," dedim. "Belki sensorlar görebildiği alanın dışını da hissediyordur. Ya öyle ya da elle çevriliyor. Bir yerlerde bir nöbetçi var belki. Hattâ belki de aşağıdan, güvenlik odasından çeviriyorlar."

Dönen kamera asansörleri karşısına alıp durdu. Kapılar sağ arka köşede, karanlıklara gömülü durumdaydı. Tavanın o bölümünde, alçak düzeye takılmış bir pano olduğundan, bizim görüşümüzü tıkiyordu.

"Tanrım, amma karanlık orası. Biri mi var orada?"

"Hiçbir şey göremiyorum," dedim.

Görüntü bir netleşip bir bulanıklaşmaya başladı.

Graham, "Şimdi ne oluyor?" diye sordu.

"Galiba otomatik odaklamada sorun var. Belki kendini neye odaklayacağını bilemiyor. Belki oradaki alçak tavan, devreleri etkiliyordur. Benim evdeki video kamera da aynı şeyi yapar. Neyi çekmek istediğimi anlayamadığı zaman görüntünün netliği berbat olur."

"Yani kamera kendini bir şeye mi odaklamaya çalışıyor? Çünkü ben hiçbir şey göremiyorum. Orası kapkara."

"Hayır, bak. Biri var orada. Solgun bacakları görüyor musun? Belli belirsiz."

"Tanrım," dedi Graham. "Bizim kız bu. Asansörün yanında duruyor. Yo, durun. İşte kıpırdıyor."

Bir an sonra Cheryl Austin alçak tavanın altından çıkıp yaklaştı... onu ilk defa net olarak gördük.

Çok güzeldi. Kendine güvenen bir hali vardı. İlerlerken adımlarında hiçbir kararsızlık yoktu. Hareketleri amaçlıydı. Gençlere özgü o ürkek sarsaklıktan eser yoktu bu kızda. Graham, "Tanrım, amma da güzel!" dedi.

Cheryl Austin uzun boylu ve zayıftı. Kısacık sarı saçları onu daha da uzun gösteriyordu. Duruşu dimdikti. Yavaşça döndü, salonu sanki kendisine aitmiş gibi süzdü. Graham, "Bunu seyretmekte olduğumuza inanamıyorum," dedi.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bu kız daha birkaç saat önce öldürülmüştü. Şimdi biz onu video kasette, ölümünden birkaç dakika önce, sapasağlam dolaşırken seyrediyorduk.

Ekranı Cheryl masaların birinden bir kâğıt ağırlığını eline aldı, çevirdi, sonra gerisin geri yerine koydu. Çantasını açtı, hemen kapattı. Kolundaki saate baktı.

"Sabırsızlanmaya başlıyor."

Graham, "Bekletilmekten hoşlanmıyor," dedi. "Pek alışkın olmadığına da bahse girebilirim. Böyle bir kızı kimse beklet-memiştir."

Parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başlamıştı. Ritm bana tanıdık gibi geldi. Başını da o ritme uyarak sallıyordu. "Konuşuyor mu? Bir şey mi söylüyor?"

"Öyle gibi," dedim. Ağızının hareketlerini zar zor görüyorduk. Derken birdenbire ben her şeyi birbirine bağlamayı başardım. Vücut hareketim falan ... hepsini. Dudaklarının kıpırtısı da uyuyordu. "I cheiv my nails and I tıiddle my thumbs. I'm real nervous but it sure is fun. Oh baby, you drive me crazy."

Graham, "Tanrım," dedi. "Hakkın var. Nereden tanıdın şarkıyı?"

"Goodness gracious, great balls of..."

Cheryl şarkı söylemeyi kesti. Dönüp asansörlere doğru baktı.

"Hah. İşte başlıyor."

Cheryl asansörlere doğru yürüdü. Alçak tavanın altına girerken kollarını açtı, gelen adama sarıldı. Kucaklaşıp ihtirasla öpüştüler. Ama adam hâlâ alçak tavanın altındaydı. Kollarının Cheryl'i kucakladığını görebiliyorduk ama yüzü görüntüye girmiyordu.

"Bok," dedi Graham.

"Kaygılanma," dedim. "Az sonra görürüz onu. Bu kamera görmezse başkası görür. Ama sanırım kızın yeni tanıştığı biri olmasa gerek. Eskiden tanıdığı biri."

"Meğer ki kız aşırı sıcak kanlı olsun. Evet, baksana. Adam hiç vakit kaybetmiyor."

Adamın elleri siyah elbisenin üzerinde yukarıya doğru kayarken Cheryl'in eteği de yukarı çekiliyordu. Eller kızın kalçalarını sıktı. Cheryl Austin tüm vücuduyla yaslandı. Sarılışları yoğun, ihtiraslıydı. Birlikte yavaşça dönerek odanın

ortalarına ilerlediler. Adamın sırtı bize döndü. Cheryl'in eteği beline kadar sıyrılmıştı. Adamın kasığını okşamak için elini indirdi. Birlikte yarı yürüyüp yarı sendeleyerek en yakın masaya yaklaştılar. Adam onun sırtını arkaya doğru kavislendirdi ... ama bir anda kız itiraz etti, onu kendinden uzağa itti.

"Yo, yo, acele etmeyelim," dedi Graham. "Kızımızın bazı standartları var galiba."

Acaba o muydu neden? Cheryl ona cesaret veriyorken birden fikrini değiştirmiş gibiydi. Ruhsal durumunun çok sık değişebildiğim görüyordum. Acaba baştan beri rol mü yapıyor, ihtirası sahte mi, diye düşündüm. Ama görünüşe göre adam onun bu değişimlerine pek de şaşırmıyordu. Cheryl masanın kenarına oturmuş, adamı kendinden uzağa itiyordu. Adam geriledi. Sırtı hâlâ bize dönüktü. Yüzünü gör-m'iyorduk. O uzaklaşınca kız yine değişti. Gülümsüyordu. Kedi yavruları gibiydi. Yavaş hareketlerle masadan indi, eteğini düzeltti, vücudunu baştan çıkarıcı biçimde döndürerek çevresine baktı. Adamın kulağını ve yüzünün yan tarafının bir bölümünü görüyorduk. Çenesinin kıpırdadığını farkedecek kadar. Konuşuyordu. Kız gülümsedi, yaklaştı, kollarını onun boynuna doladı. Sonra tekrar öpüşmeye başladılar. Elleri birbirinin vücudu üzerinde kayıyordu. Bir yandan yavaşça konferans odasına doğru ilerlediler.

"Eee? Konferans odasını kız mı seçti?"

"Anlaması zor."

"Allah kahretsin, adamın yüzünü hâlâ göremiyorum."

Artık odanın ortasına gelmişlerdi. Kamera onları tam tepeden çekiyordu. Adamın yalnızca başının tepesini görüyorduk.

"Sence Japona benziyor mu?" diye sordum.

"Allah kahretsin. Belli olmuyor ki! Kaç kamera vardı o odada?"

"Dört tane daha var."

"Eh, yüzü hepsinde de gizli kalmaz. Okuruz canına."

"Biliyor musun, Tom," dedim. "Adam oldukça iri gibi. Kızdan uzun boylu. Oysa kız da çok uzun."

"Bu açıdan belli olur mu? Benim tek görebildiğim, takım elbise giydiği. Tamam. İşte konferans odasına giriyorlar."

Oraya yaklaşıırken kız birden mücadele etmeye başladı.

"Uf, yine mutsuz," dedi Graham. "Çok değişken bir afacan, öyle değil mi?"

Adam onu sımsıkı yakaladı, kız ondan kurtulmak için kıvrandı. Adam onu yan taşıyıp yarı sürükleyerek konferans odasına soktu. Tam kapıdan geçerlerken kız son kere döndü, kapının pervazına sarıldı, direndi.

"Çantası orada mı uçtu elinden?"

"Herhalde. Tam göremiyorum."

Konferans odası kameranın tam karşısındaydı. Tüm odayı görebiliyorduk. Ama odanın içerisi çok karanlıktı. Biz bu iki kişiyi, pencerenin dışındaki gökdelenlerin ışıklarına karşı, birer silüet gibi görüyorduk. Adam onu kucaklayıp kaldırdı, masanın üstüne oturtup arkaya doğru yatırdı. Kız direnmeyi kesmiş, yumuşamıştı. Adam onun eteklerini kalçalarına doğru itti. Kız kabul ediyor, ona doğru yaklaşmak için kıpırdanıyordu. Adam iki vücut arasında anî bir hareket yaptı, bir şeyin havada uçtuğunu gördük.

"İşte külot gidiyor."

Galiba yere düşmüştü. Ama emin olmaya imkân yoktu. Eğer bu külotsa, ya siyah ya da koyu renkti. Senatör Rowe sorunu noktalanıyor, diye düşündüm.

Graham, "Biz oraya girdiğimizde külot yok olmuştu," dedi. Gözleri ekrandaydı. "Resmen kanıt gizleme!" Ellerini birbirine sürtüyordu. "Sende hiç Nakamoto hissesi var mı, arkadaş. Ben olsam hemen satardım. Yarını beklersen metelik etmeyecek o hisseler."

Ekranda kız adama hâlâ sıcak davranıyordu. Adam kendi fermuarıyla uğraşmaktaydı. Kız birden doğrulup oturdu, adamın yüzüne sert bir tokat savurdu.

Graham, "İşte yine başladı," dedi. "Bu da işin tuzu biberi." Adam kızın ellerini yakaladı, onu öpmeye çalıştı, ama kız karşı koydu, başını çevirip yüzünü ondan kaçırdı. Adam kızı yine iterek masaya yatırmaya uğraştı, kendi ağırlığını onun üzerine verdi, onu orada tuttu. Kızın çıplak bacakları havaya tekmeler atıyor, savrulup duruyordu.

İki silüet birleşti, sonra ayrıldı. Neler olduğunu tam anlamak olanaksızdı. Cheryl hâlâ doğrulmaya çalışıyormuş, adam da onu itip yatırıyormuş gibi görünüyordu.. Adam onu elleriyle bastırırken tek elini onun göğsüne dayamıştı. Cheryl'in bacakları onu tekmeledi, vücudu masanın üstünde kıvrandı. Adam onu hâlâ masanın üstünde tutuyordu ama bütün sahne eskisinden çok daha çaba dolu ve tahrik edici bir havaya bürünmüştü. Bu böyle sürerken ben ne görmekte olduğumu anlayamaz hale geldim. Gerçekten irza geçme mi sayılırdı bu? Yoksa kız numara mı yapıyordu? Gerçi tekmeliyor, debeleniyordu ama adamı itmeyi de başaramıyordu. Belki adam ondan kuvvetliydi ... ama içimde bir duygu, kızın isterse onu tekmeleyip

kendinden uzaklaştırabileceğini fısıldıyordu. Zaten arasına kızın ellerini onun boynuna dolanmış gibi de görüyordum. Sürekli olarak itmiyordu demek ki! Ama yine de ne seyrettiğimizden emin olmak zordu

"A-aaa! Sorun var."

Adam ritmik hareketlerini kesti. Altında Cheryl hareketsiz kaldı. Kolları adamın omuzlarından kayıp masanın üstüne düştü. Bacakları adamın iki yanına sarktı.

Graham. "Bu kadar mı?" diye sordu. "Böyle mi bitti?"

"Bilemiyorum."

Adam onun yanağını okşadı, sonra vücudunu sertçe birkaç kere sarstı. Bir şeyler söylüyor gibiydi. Bir süre orada kaldı. Belki otuz saniye kadar. Sonra kızıdan uzaklaştı. Kız

masada kaldı. Adam onun çevresini dolaştı. Yavaş hareket ediyordu. Olup bitenlere inanmamış gibiydi.

Sonra birden sola dönüp baktı. Bir ses duymuş gibi. Bir an donup kaldı, derken karar verir gibi davrandı. Harekete geçip odada ilerledi. Eğilip yerden bir şey aldı. "Külot."

Graham, "Kendisi almış," dedi. "Lanet olsun." Adam yaklaşıp kızın çevresinde bir kere daha dolaştı, yatan gövdeye doğru karşı taraftan eğildi. "Ne yapıyor orada?" "Bilmiyorum. Göremiyorum." "Lanet olsun."

Adam doğruldu, konferans salonundan atrium'a geçti. Artık silüet halinde değildi. Kim olduğunu anlayabilme şansımız doğmuştu. Ama dönmüş, konferans salonuna, ölü kıza bakıyordu.

Graham, "Hey, arkadaş," dedi ekrandaki görüntüye. "Buraya bak, ahbap. Haydi. Bir dakikacık."

Adam ölü kıza bakmayı sürdürüyordu. Geri geri atrium'a geçti, sonra hızla sola doğru yürümeye koyuldu. "Asansöre gitmiyor," dedim. "Hayır. Ama yüzünü göremiyorum." "Nereye gidiyor?"

Graham, "Öbür uçta merdiven var," dedi. "Yangın merdiveni."

"Neden asansöre değil de oraya gidiyor?" "Kimbilir? Yüzünü görmek istiyorum. Bir kerecik." Ama adam artık kamera alanının en soluna varmıştı. Tam arkası dönük değilse bile, ancak sol kulağıyla elmacık kemiğini görebiliyorduk. Hızlı hızlı yürüdü, duvara asılmış olan yıldız çerçeveli aynanın önünden geçti. Aynadan geçerken tepesinde gece ışıklarından biri yanıyordu. Sonra adını atıp karanlığa daldı. "İşte!"

"Nasıl durdurulur bu âlet?"

Ben telaşla düğmelere basıp duruyordum. Sonunda gerekli düğmeyi bulup cihazı dururdum. Geri aldık, tekrar çalıştırdık.

Adam yeni baştan karanlıklarda ilerlemeye koyuldu. Hızlı ve uzun adımlar atıyordu. Aynanın önünden geçti ... bir an için ... bir tek film karesi boyunca, yüzünün aynadaki yansımısını gördük. Net biçimde. Ben o kareyi dondurmak için düğmeye bastım.

"Bingo," dedim.

"Japon işte!" diye patladı Graham. "Söylemiştim size."

Aynada, merdivene doğru gitmekte olan katilin yüzü vardı. O gergin hatları tanımakta hiç zorluk çekmiyordum. Eddie Sakamura.

DU BENİM," dedi Graham. "Benim soruşturmam. Bu iti tutuklayacağım."

Connor, "Elbette," dedi.

Graham, "Yani ... yalnız gitmeyi tercih ederim demek istiyorum," dedi.

Connor, "Tabii," diye onayladı. "Soruşturma senin, Tom. En doğrusu neyse onu yaparsın."

Connor bir kâğıt çıkarıp Eddie Sakamura'nın adresini yazdı, Graham'a verdi.

Graham, "Yardımların makbule geçmedi sanma," dedi. "Ama bu işi kendim yapsam daha iyi olur. Şimdi önce hiçbir kuşkuyla yer bırakmayalım. Siz ikiniz bu gece bu adamla konuştunuz ve onu tutukladınız, tamam mı?"

"Tamam."

Graham, "Eh, üzölmeyin," dedi. "Onu raporda boğuntuya getiririm. Başınıza dert açmaz, söz veriyorum." Graham pek bonkör havalardaydı. Eddie Sakamura'yı tutuklama fikri çok hoşuna gitmişti. Saatine baktı. "Vay vaay!" dedi. "İlk telefon geledi altı saat bile dolmamış. Katili bulduk. Fena de-ğil."

Connor, "Katili henüz bulduk sayılmaz," dedi. "Ben olsam, hiç vakit geçirmeden alıp gelirdim onu."

Graham, "Hemen gidiyorum," deyip ayağı fırladı.

O kapıya doğru yürürken Connor arkasından, "Ha, Tom," diye seslendi. "Eddie Sakamura garip adamdır, ama şiddete eğilimli biri olarak tanınmaz. Silahlı olacağını hiç sanmam. Herhalde ömründe tabanca sahibi olmamıştır. Partiden yanında bir kızıl saçlıyla ayrılıp evine gitti. Şu anda onunla yatakta olmalı. Onu sağ getirmek iyi olur diye düşünürüm."

"Hey," diye patladı Graham. "Ne oluyor sizin ikinize?"

Connor, "Bir öneri yalnızca," dedi.

"O küçük serseriye gerçekten vuracağımı mı sanıyorsunuz?"

"Arkanda destek sağlayacak iki tane siyahlı beyazlı polis arabasıyla gideceksin oraya," dedi Connor. "Devriye polisleri heyecanlanabilir. Ben yalnızca sana olasılıkları anlatıyorum."

"Eh, gereksiz desteğimize teşekkürler." Graham dönüp çıktı. O kadar iriydi ki kapıdan geçebilmek için hafif yan dönmesi gerekmişti.

Arkasından baktım. "Neden yalnız gitmesine izin verdin?"

Connor omuzlarını kaldırdı. "Onun soruşturması."

"Ama bütün gece onun soruşturmasının peşinde canını dişine takıp dolaştın. Neden şimdi durasın ki?"

Connor, "Bırak işin şatafatı Graham'ın olsun," dedi. "Ne de olsa ... bizimle pek bir ilgisi yok, öyle değil mi? Ben süresiz izinde bir polisim. Sen de rüşvetçi bir bağlantı görevlisi-sin." Parmağıyla video kasetini gösterdi. "Beni evime bırakmadan şunu bir oynatmak istiyor musun?"

"Tabii." Teypi geriye sardım. "Bir de kahve içebiliriz diye düşünüyordum. Fen İşlerinin laboratuvarında güzel kahve yapıyorlar. Yani eskiden öyleydi."

"Sen leype bakarken bir kahve alıp geleyim mi?"

"Çok naziksin, kohai."

"Getireyim." Teypi başlattım, çıkmak üzere döndüm.

"Ha, kohai, hazır oraya kadar gitmişken, nöbetçi polise sor bakalım, teşkilâtın video kasetleri konusunda ne gibi olanakları varmış. Çünkü bunların kopyalarını almak gerek. Ayrıca fotoğraf olarak basmamız da gerekebilir. Özellikle Sakamura tutuklanırken patırtı çıkar da polisin Japon düşmanlığı iddiaları başlarsa. O zaman bir resim yayınlamamız gerekebilir. Kendimizi savunmak için."

Güzel bir noktaya değinmişti. "Peki," dedim. "Sorarım."

"Benim kahvem sütsüz, tek şekerli olsun." Ekrana doğru döndü.

Fen İşleri, Parker Center'ın bodrum kalındaydı. Ben oraya vardığımda saat gecenin ikisini geçiyordu. Bölümlerin çoğu kapalıydı. Burası daha çok, dokuzdan beşe kadar çalışan ofislerden sayılırdı. Tabii gezici ekipler geceleri de suç yerlerinden kanıtlar toplardı, ama onları getirip dolaplara kilitler, sabaha kadar bekletirlerdi.

Parmak izi bölümüne bitişik kafeteryada duran kahve makinesine yürüdüm. Duvarlara yazılar asılmıştı: "ELLERİNİ YIKADIN MI?" "BU YAZI SANAI!" "MESLEKDAŞLARI-NI TEHLİKEYE SOKMA; ELLERİNİ YIKA." Bütün bunların nedeni, bu bölümdeki ekiplerin türlü zehirler kullanmasıydı. Özellikle şiddet suçlarına ait kanıt toplar, değerlendirirken. Eski günlerde etrafta öyle çok cıva, arsenik ve krom bulunurdu ki, bazen görevliler başka departmandan birinin el sürdüğü kâğıt bardaktan kahve içmekle bile hastalanırlardı.

Ama bugünlerde insanlar daha dikkatli olmuştu. İki bardağa kahve doldurdum, gece nöbetçisinin oturduğu masaya yöneldim. Nöbette Jackie Levine vardı. Ayaklarını kaldırıp masaya dayamıştı. Oldukça iri ve dolgun bir kadındı. Toreador pantolonu giymiş, başına turuncu bir peruk geçirmişti.

Garip görünüşüne rağmen, teşkilâtın en iyi parmak izi alıcısı olarak saygınlık kazanmıştı. Modern Bride ndlı gelin dergisini okuyup duruyordu. "Hayrola, yine mi niyetlisin, Jac-kie?" diye sordum.

"Yok canım," dedi. "Kızım."

"Kiminle evleniyor?"

"Neşeli bir şeyden konuşalım, olmaz mı?" dedi. "O kahvelerden biri bana mı?"

"Üzgünüm. Ama sana bir sorum var. Bizim buralarda video kanıtlarına kim bakar?"

"Video kanıtları mı?"

"Örneğin güvenlik kameralarının çektiği filmler. Analizini kim yapar, karelerden kim fotoğraf basar?"

Jackie, "Doğrusu pek o tür iş gelmez," dedi. "Eskiden elektronik bölümü bakardı, ama sanırım vazgeçtiler. Şimdi video filmleri ya Valley'e ya da Medlar Hall'a yollanıyor." Masada öne eğildi, telefon defterine baktı. "İstersen Med-lar'dan Bili Harrelson'u ara. Ama çok özel bir durumsa galiba JPL'ye veya Güney California Üniversitesindeki İleri Görüntü Laboratuvarına yolluyoruz. Onların numaralarını mı istersin, yoksa Harrelson'a mı soracaksın?"

Sesinin tonu bana hangisini seçmem gerektiğini anlatıyordu. "O numaralan alsam daha iyi olacak galiba," dedim.

"Eh, tahmin etmiştim."

Numaraları yazıp yukarıya döndüm. Connor filmi seyretmeyi bitirmiş, şimdi Sakamura'nın yüzünün aynada görüldüğü kısmı tekrar tekrar gözden geçirmekle meşguldü.

"Eee?" dedim.

"Bu kesinlikle Eddie," diye mırıldandı. Sakindi. Hemen hemen kayıtsız gibiydi. Kahvesini elimden alıp yudumladı. "Korkunç," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Eskiden daha iyi kahve yaparlardı." Connor bardağı kenara bıraktı, video'yu kapattı, ayağa kalkıp gerindi. "Eh, sanırım bir tek akşam için iyi çalıştık. Biraz uyusak ne dersin? Sabaha Sunset Hills'de önemli bir golf maçım var."

"Peki," dedim, teypleri tekrar kutuya yerleştirdim, video-player'i de kutusuna koydum.

Connor, "O teypleri ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kanıt dolabına kilitleyeceğim."

"Bunlar orijinal ama. Elimizde kopyaları da yok."

"Biliyorum. Ama kopyaları yarından önce çıkarttırma-mam."

"Ben de onu diyorum zaten. Neden yanında tutmuyorsun?"

"Eve mi götürüyüm?" Kanıtları eve götürme konusunda teşkilâtın türlü kuralları ve yasakları vardı. Böyle bir şey asla hoş görülmezdi.

Connor omuz silkti. "Ben olsam bu işi şansa bırakmazdım. Teypleri yanına al, sabaha kopyaları kendin çekirt."

Kutuyu kolumun altına kısırdım. "Yani sence kimse bir şey demez mi bu ..."

"Tabii demez," dedi Connor. "Bu kanıtlar çok kritik. Biz yataklarımızda uyurken birinin o dolapların önünden elinde koca bir mıknaatısla geçmesini istemeyiz, değil mi?"

Böylece teypleri eve götürmeye karar verdim. Kapıdan çıkarken İşigura'nın önünden geçtik. Orada öyle pişman pişman oturuyordu. Connor ona çabucak Japonca bir şey söyle- > di, İşigura ayağa fırladı, eğilip selam verdi, ofisten çıktı.

"Gerçekten o kadar korkuyor mu?"

"Evet," dedi Connor.

İşigura koridorda önümüz sıra hızlı hızlı yürüyordu. Eğilmiş, iki büklüm olmuş gibiydi. Korkak adam karikatürü çizilse, ancak böyle olurdu.

"Neden?" diye sordum. "Bunca zamandır Amerika'da yaşadığına göre onun da bilmesi gerekir ki kanıt gizlemiş olması konusunda elimizde ne dayanak olursa olsun, asla güçlü değildir. Nakamoto'ya karşıysa gücümüz ondan bile az."

Connor, "Mesele orada değil/" dedi. "O hukuksal şeylerden korkuyor değil ki! Skandalden korkuyor. Çünkü Japonya'da olsaydık, olacağı oydu."

Köşeyi döndük. İşigura asansörlerin önünde bekliyordu. Biz de bekledik. Garip bir durum oldu. İlk asansör geldiğinde İşigura yana çekildi, bize binmemiz için yol verdi. Biz bindik. Kapı kapanırken o dışarda eğiliyor, bizi selamlıyordu. Asansör inmeye başladı.

Connor, "Japonya'da olsak kendisinin de şirketinin de işi bitmişti... ebediyen," dedi.

"Neden?"

"Çünkü Japonya'da skandaller, düzeni değiştirmenin en sık kullanılan yoludur. Güçlü bir hasımdan o yolla kurtulu-nur. Normal uygulama sayılır. Karşı tarafın bir zayıf yönünü bulursun, ya basına ya da hükümetin soruşturmacılarına sızdırırsın. Bundan kesinlikle bir skandal doğar, o kişi ya da o kuruluş mahvolur. Recruit skandalinin başbakan Takeşi-ta'yı devirmesi de öyle oldu. Yetmişli yıllarda başbakan Ta-naka'yı deviren mâlî skandaller için de durum aynı. Birkaç yıl önce Japonlar General Electric'in de canına yine aynı yolla okudular."

"General Electric'in canına mı okudular?"

"Yokogawa skandaliyle. Duymamış mıydın? O da klasik Japon manevralarına bir örnek. Birkaç yıl önce General Electric hastaneler için dünyanın en iyi tarama cihazlarından birini yaptı. Gidip Japonya'da bir firma kurdu. Adı Yo-kogavva Tıbbî Malzeme. Bu teçhizatı Japonya'da onlar pazarlayacaktı. GE işini Japon usulü yapmak istedi. Maliyetlerini rakiplerinkinden aşağıya çekip piyasa payı kapmaya uğraştı, kusursuz servis

ve destek sundu, müşterileri ağırladı... potansiyel alıcılara uçak biletleri ve seyahat çekleri ikram etti. Biz olsak bunlara rüşvet deriz, ama Japonya'da bunlar standard iş gereğidir. Yokogavva çabucak piyasanın lideri haline geldi, Toshiba gibi Japon şirketlerini geride bıraktı. Japon şirketleri bundan hiç hoşlanmadılar, haksızlıktan yakınmaya başladılar. Günün birinde hükümetin adamları gelip Yokogawa'nın ofisini bastı, rüşvetlerin kanıtlarını buldu. Birkaç Yokogawa elemanını tutukladılar, şirketin adına skandalle kara sürdüler. Bu durum GE'nin Japon-ya'daki satışlarını korkunç etkiledi. Japon şirketlerinin de habire rüşvet veriyor olması hiçbir fark yaratmadı. Her nedense, yakalanan Japon olmayan şirket olmuştuk. Bunun nasıl böyle olduğu şaşılacak bir şey!"

Ben, "Bu gerçekten o kadar kötü bir sonuç mu verdi?" diye sordum.

Connor, "Japonlar çok sert davranabilir," dedi. "Ticaret savaştır der dururlar ve bunu söylerken de ciddiler. Bilirsin, Japonya bize durmadan kendi piyasalarının açık olduğunu söyler. Eski zamanlarda, bir Japon kalkıp da bir Amerikan arabası alırsa, hükümet onun hesaplarını incelemeye kalkardı. Çok geçmeden, hiç kimse Amerikan arabası almaz oldu. Yetkililer iki ellerini açıp, kimse almıyor, biz ne yapalım, dediler. Yarattıkları bu tıkanıklıkların sonu gelmez. Her ithal arabanın birer birer doka alınması, egzoz yasalarına uygunluğunun saptanması şarttır. Yabancı ilaçların Japon laboratuvarlarında, Japonlar üzerinde denenmesi gerekir. Bir ara yabancı kayakları da yasak etmişlerdi, çünkü Japonya'nın karları Avrupa ve Amerika karlarından daha ıslakmış. İşte böyle davranırlar yabancı ülkelere. Bu nedenle, kendi ilaçlarını kendilerine yutturmaya kalkanlar çıkıyorsa, bunda o kadar şaşılacak bir şey yok."

"O halde İşigura bir skandal bekliyor, öyle mi? Japonya'da olsa öyle olurdu diye mi?"

"Evet. Nakamoto'nun bir darbeye silineceğinden korkuyor. Ama öyle olacağını sanmam. Büyük ihtimalle, Los Angeles'te işleri yine eskisi gibi gidecektir."

Connor'u evine götürdüm. O arabadan inerken ben, "Eh, çok ilginç bir deneydi, Yüzbaşım," dedim. "Benimle bu süreyi birlikte geçirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Connor. "İlerde de yardım istersen beni her zaman arayabilirsin."

"Umarım yarın o golf maçın pek erken saatte başlamıyor-dur."

"Aslına bakarsan yedide, ama benim yaşımdakilere fazla uyku gerekmiyor. Sunset Hills'de oynuyoruz."

"Japon sahası değil mi o?" Sunset Hills Kulübü'nün satışı, Los Angeles'in nisbeten yeni rezaletlerinden biriydi. Batı Los Angeles'in kulübü, iki yüz milyon dolar gibi korkunç bir fiyata satın alınmıştı. O sıralar kulübün yeni Japon sahipleri, hiçbir değişiklik yapmayacaklarını söylemişlerdi. Ama şimdi, Amerikalı üyelerin sayısı çok basit bir süreçle azaltılmaktaydı. Ne zaman bir Amerikalı çıksa, yerine bir Japon üye almıyordu. Sunset Hills üyelikleri Tokyo'da birer milyon dolara satışa sunulmaktaydı. Bu fiyat kelepir sayılıyordu. Upuzun bir bekleme listesi vardı.

"Eh," dedi Connor, "Ben de Japonlarla oynuyorum zaten."

"Bunu sık sık yapar mısın?"

"Japonlar1 golfe çok meraklıdır, bilirsin. Ben haftada iki kere oynamaya çalışırım. Bazen insan ilginç şeyler duyuyor. İyi geceler, kohai."

"İyi geceler, Yüzbaşım."

"Arabayı eve sürdüm."

"Hey, arkadaş!"

Arayan Graham'dı. "Merhaba, Tom," dedim.

"Yalnız kaldın mı sonunda?"

"Evet. Eve gidiyorum. Neden?"

"Düşünüyordum da," dedi Graham. "Belki bu baskında yanımızda Japon bağlantı görevlisi olsa daha iyi olur."

"Yalnız yapmak istiyorsun sanıyordum."

"Evet ... şey ... belki gelip bize yardım etmek istersin. Her şey kitaba uygun yapılsın diye."

"Bu bir KKK önerisi mi?" "Kendi kuyruğunu koruma" demek istiyordum.

"Hey, sen bana yardım edecek misin, yoksa etmeyecek misin?"

"Tabii, Tom. Geliyorum hemen." "Seni bekleyeceğiz."

Santa Monica otoyoluna çıkarken telefon çaldı. Arayan DHD operatörüydü. "Teğmenim, Özel Hizmetler'e bir telefon var. Görevli polisler bağlantı istiyor."

içimi çektim. "Pekâlâ." Bana bir araba telefonunun numarasını verdi.

Sakamura, 101 numaralı otoyolun yukarısındaki tepelerde, o kıvrılarak giden dar sokaklardan birinde, ufacık bir evde oturuyordu. Saat üçe çeyrek kaldığında köşeyi döndüm, siyah beyaz iki polis arabasını, farlarını söndürmüş bekler gördüm. Graham'ın bej sedam da yana parketmiş-ti. Graham devriye polisiyle yanyana durmuş, sigara içmekteydi. Ben park edecek yer bulabilmek için on, on iki metre geri girmek zorunda kaldım. Sonra inip onlara doğru yürüdüm.

Eddie'nin evine doğru baktık. Sokak düzeyindeki bir garajın üstüydü. 1940'h yıllardan kalma, beyaz, pütürlü beton cepheli, iki yatak odalı evlerden biri. Işıklar yanıyordu. İçerden Frank Sinatra'nın şarkı söyleyen sesini duyduk. Graham, "Yalnız değil," dedi. "Yanında kızlar var yukarda."

"Nasıl planlıyorsun?" diye sordum.

Graham, "Çocukları burada bırakacağız," diye anlattı. "Onlara ateş edilmeyecek dedim, kaygılanma. Seninle ben çıkıp baskını yapacağız."

Garajdan eve dik bir merdivenle çıkılıyordu.

"Tamam. Ön taraf senin, arka benim mi?"

"Yok canım," dedi Graham. "Seni yanımda istiyorum, arkadaş. Adam tehlikeli değil demiştin, değil mi?"

Bir kadın silüetinin pencerenin önünden geçtiğini gördüm. Çıplak gibiydi. "Olmaması gerekir," dedim.

"Pekâlâ öyleyse, haydi başlayalım."

Tek sıra halinde merdivenleri çıkmaya başladık. Frank Si-natra, "My Way" şarkısını söylüyordu. Kadınların gülüşmesini duyduk. Tek kadın değildi. "Tanrım, inşallah uyuşturucu da çekiyorlardır."

İçimden, büyük ihtimalle, diye düşündüm. Merdivenlerin tepesine vardık, pencerelerden gözükmemek için eğildik.

Ön kapı İspanyol tarzında, sağlam bir kapıydı. Graham durakladı. Ben evin arka tarafına doğru birkaç adım ilerledim, oradan havuzun yeşilimsi ışıklarını gördüm. Herhalde havuz başına çıkan bir arka kapı vardı. O kapının yerini görmeye çalıştım.

Graham omzuma dokundu. Geri döndüm. O uzanıp ön kapının kulpunu çevirdi. Kilitli değildi. Tabancasını eline alıp bana baktı. Ben de tabancamı çıkardım.

Durakladı, üç parmağını havaya kaldırdı. Üç kadar sayınca!

Sonra tekmeyle patlatıp ön kapıyı açtı, "Duur! Polis! Kıpırdamayın!" diye haykırarak içeri daldı. Ben salona varama-dan kadınların çılgınlıkları yükselmışti bile.

İki kadındılar. Çınlıçplak, odanın içinde koşturup avazları çıktığı kadar bağııyorlardı. "Eddie! Eddie!" Eddie ortalıkta yoktu. Graham da, "Nerede o? Eddie Sakamura nerede?" diye bağırmaya başladı. Kızıl saçlı kanepeden bir yastık kapıp çıplaklığını örtmeye çalıştı, bir yandan, "Defol buradan, sersem!" diye haykırdı, ardından yastığı Graham'a fırlattı. Öteki sarışın kız ciyaklayarak yatak odasına kaçtı. Peşinden gittik. O arada kızıl saçlı arkamızdan bir yastık daha fırlattı.

Yatak odasında sarışın kız yere yığılıp acıyla uludu. Gral

ham elinde tabancasıyla onun üzerine eğildi. "Vurma beni!" diye bağırdı kız. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Graham onu ayak bileğinden yakaladı biraz çevirdi. Kız isteriye tutulmuş gibiydi. "Eddie nerede?" diye sordu. "Nerede o?"

Kız, "Bir toplantıda!" diye haykırdı.

"Nerede?"

"Toplantıda!" Debelenip öteki bacağıyla Graham'ın kasiğine bir tekme attı.

Graham kızı bırakırken, "Ah, Tanrım!" diye bir çığlık kopardı. Öksürüp yere çöktü. Ben tekrar salona döndüm. Kızıl saçlı bu arada yüksek topuklu pabuçlarını giymiş, ama başka bir şey giymemişti.

"Nerede o?" diye sordum.

"Sizi itoğulları," dedi. "Yılanlar!"

Onun yanından geçip odanın karşı tarafındaki kapıya yürüdüm. Kilitliydi. Kızıl saçlı koşup geldi, yumruklarını sırtıma indirmeye başladı. "Rahat bırak onu! Rahat bırak onu!" Ben kilitli kapıyı açmaya çalışırken o habire bana vuruyordu. Kapının öbür yanından sesler duyar gibi oldum.

Az sonra Graham'ın koca cüssesi kapıya çarptı, tahtalar yarıldı, kapı açıldı. Karşımda mutfak vardı. Dışardaki havuzun yeşil ışıklarıyla aydınlanıyordu, içerisi boştu. Arka kapı açık duruyordu.

"Allah kahretsin."

Kızıl saçlı sırtıma çıkmış, bacaklarını belime dolamıştı. Saçlarımı çekiyor, iğrenç küfürler yağıdırıyordu. Olduğum yerde topaç gibi dönüp onu sırtımdan atmaya çalıştım. Bütün bu kargaşalığın ortasında kendi kendime, dikkat et, kızın bir yerine bir şey olmasın, diye uyarılarda bulunduğum o ender anlardan birini yaşıyordum; çünkü güzel bir kızın kolunun kırılması ya da kaburgasının çatlaması kötü gözükür, polis gaddarlığı yaftasını alnıma yapıştırırdı ... şu anda kız saçlarımı kökünden yoluyor olsa bile. Kulağımı ısırdı, canım fena halde yandı. Sırtımı olanca gücümle duvara yasladım, kızın ciğerlerindeki hava boşalırken çıkan homurtuyu duydum. Yakamı bıraktı.

Pencerenin dışında bir gölgenin merdivenlerden aşağıya koşmakta olduğunu gördüm. Graham da görmüştü.

Graham, "Lanet olsun," dedi, koşmaya başladı. Ben de koştum. Ama kız bana çelme takmış olmalıydı, çünkü birden yuvarlanıp küt diye düştüm. Ayağa kalktığımda, siyah beyaz polis arabalarının sirenlerini duydum. Kontaklarını açmışlardı.

Evden fırlayıp merdivenlerden aşağıya uçtum. Graham'ın on metre kadar arkasındayken Eddie'nin Ferrari'si garajdan geri geri çıktı, vites değiştirip sokağın ucuna doğru fırladı.

Siyah beyazlar hemen onu izlemeye koyuldu. Graham kendi arabasına koşuyordu. O park ettiği yerden çıkıp sokağın ortasına geldiğinde ben hâlâ kendi arabama koşmaktaydım, çünkü benimkini daha uzağa park etmişim. Graham yanımdan geçerken yüzünün asık ve öfkeli olduğunu gördüm.

Arabama binip peşlerine düştüm.

Bu virajlı tepe yollarında bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da arabayı hızlı sürmek kolay iş değildi. Buna kalkışmadım bile. Graham'ın yarım kilometre kadar geri-sindeydim. O da iki devriye arabasının biraz gerisinden gidiyordu. Tepenin dibine, 101 numaralı otoyolun üzerimden geçtiği yere vardığımda, çakıp sönen ışıkların yan taraftan sürat yoluna çıkmakta olduğunu gördüm. Geri geri gidip Mulholland'ın aşağısındaki kavşağa girmem gerekiyordu. Ondan sonra, güneye giden trafiğe karıştım.

Trafik yavaşlamaya başlayınca arabamın tepesindeki ışığı yaktım, sağdaki acil durum şeridine doğru kaydım.

Ferrari saatte yüz altmış kilometre hızla beton sete çarptıktan otuz saniye sonra oraya vardım. Herhalde çarpmanın etkisiyle benzin deposu patlamış olmalıydı, çünkü alevler on beş metre havaya yükseliyordu. Sıcaklık inanılacak gibi değildi. Tepe yamacındaki ağaçlar tutuşacak diye korktum. Arabanın eğrilip büğrülüş enkazına yaklaşmaya imkân yoktu.

İlk itfaiye arabası, arkasında üç yeni siyah-beyazla geldi. Her taraf yanıp sönen ışıklarla dolmuştu.

İtfaiyeye yer bırakmak için arabamı biraz geriye aldım, inip Graham'm yanına yürüdüm. Graham sigara içiyordu. İtfaiyeciler bu arada enkaza köpük sıkmaya başlamışlardı.

"Tanrım," dedi Graham. "Amma berbat bir durum!"

"Kapıdaki polisler niye onu garajdayken durdurmadı?"

"Çünkü," diye anlatmaya başladı Graham. "Onlara ateş etmeyin demiştim. Biz kendimiz de orada değildik. Onlar ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken de herif fırladı, gitti." Başını iki yana sallıyordu. "Raporda bu olup bitenler çok kötü görünecek."

"Yine de ona ateş etmeyişin daha iyi herhalde," dedim.

"Belki." Sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi.

Bu arada itfaiyeciler de alevleri söndürmüşlerdi. Ferra-ri'nin betona çökmüş göçük gövdesinden dumanlar tütüyordu. Havada çok kötü bir koku vardı.

"Eh," dedi Graham. "Buralarda oyalanmanın bir yararı yok. Ben o eve dönüyorum. Bakalım kızlar hâlâ orada mı ..."

"Bana ihtiyacın olur mu?"

"Olmaz. Sen artık gitsen de olur. Yarın başka bir gündür. Allah kahretsin, bu işin kırtasiyesi yeter bizi öldürmeye." Yüzüne baktı, bir kararsızlık geçirdi. "Anlaşmış durumdayız değil mi? Yani bu olup bitenler hakkında?"

"Daha neler, elbette!" dedim.

"Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu," dedi. "Benim gördüğüm kadarıyla, tek yolu buydu."

"Öyle," dedim. "Bazen olur böyle şeyler." "Pekâlâ, ahbap. Yarına görüşürüz." "İyi geceler, Tom." Arabalarımıza bindik. Ben eve döndüm.

DAYAN Ascenio kanepeye serilmiş, horluyordu. Saat üçü kırk beş geçmekteydi. Ayaklarımın ucuna basa basa yanından geçip Michelle'in odasına doğruldum. Kızım sırtüstü yatıyordu. Örtüleri üzerinden atmış, kollarını kafasının yukarısına fırlatmıştı. İki ayağının da yatağın parmaklıkları arasından dışarıya uzandığını gördüm. Örtüyü örtüp kenarlarını sıkıştırdım, sonra kendi odama geçtim.

Televizyon hâlâ açıktı. Onu kapattım. Kravatımı boynumdan çekip, pabuçlarımı çıkarmak üzere yatağın kenarına oturdum. Birdenbire, ne kadar yorgun olduğumu farket-tim. Ceketimle pantolonumu çıkarıp televizyonun üstüne fırlattım. Sırtüstü uzandığımda, gömleğimi de çıkarmam gerektiğini düşündüm. Sırtımda

yapış yapıştı. Bir an gözlerimi yumup başımı yastığın yumuşaklığına bıraktım. Çimdikle-niyormuşum gibi oldum, göz kapaklarımda bir batma duygusu hissettim, bir cikleme duydum, bir an için gözlerimi kuşlar gagalıyor sanıp dehşete kapıldım.

Bir ses, "Aç gözlerini, baba," dedi. "Aç gözlerini." Kızımın minik parmaklarıyla göz kapaklarımı çekiştirdiğini anladım.

"Üfff," deyip gözlerimi araladım, gün ışığını gördüm, dönüp yüzümü yastığa gömdüm.

"Baba? Aç gözlerini. Aç gözlerim, baba."

"Baba gece geç geldi," dedim. "Baba yorgun."

Hiç aldırmadı. "Baba, aç gözlerini. Aç gözlerini. Baba? Aç gözlerini, baba."

Beni çıldırtana kadar hep aynı şeyi tekrarlayacağını biliyordum. Gözlerimi açtım. Sırtüstü dönüp öksürdüm. "Baba hâlâ yorgun, Shelly. Git bak bakalım, Bayan Ascenio ne yapıyor."

"Baba, gözlerini aç."

"Bırak da baba biraz uyusun, olmaz mı? Baba bu sabah biraz daha uyumak istiyor."

"Sabah oldu artık, baba. Aç gözlerini. Aç gözlerini."

Gözlerimi yine açtım. Hakkı vardı.

Sabah olmuştu.

Hay Allah.

"KREPLERİNİ YE."

"Artık yemek istemiyorum."

"Bir tek lokma daha, Shelly." Mutfak penceresinden içeriye güneş ışığı doluyordu. Saat yediyi biraz geçmişti.

"Annem bugün geliyor mu?"

"Konuyu değiştirme. Haydi, Shel. Bir tek lokmacık daha. Lütfen, ha?"

Mutfağın köşesinde, onun boyuna uygun minik masanın başına oturmuştuk. Bazen büyük masada yemediklerini ona bu masada yedirebiliyordum. Ama bu sefer şansım tutmuyordu. Michelle yüzüme baktı.

"Annem geliyor mu?"

"Sanırım. Emin değilim." Onu üzmem istemiyordum. "Ondan haber bekliyoruz."

"Annem yine kentten uzağa mı gidiyor?"

"Belki," dedim. Acaba kentten uzağa gitmek, iki yaşında birine ne ifade eder, diye düşündüm. Ne gibi bir imaj beliri-yordu kafasında, kim bilir?

"Rick Amca'yla mı gidiyor?"

Rick Amca da kimdi? Çatalı onun yüzüne yaklaştırdım. "Bilmiyorum, Shel. Haydi, aç ağzını bakalım. Bir lokma daha."

"Rick Amca yeni bir araba aldı." Michelle bunu söylerken başını ciddi ciddi sallıyordu. Bana önemli haberler verirken hep öyle yapardı.

"Öyle mi?"

"Hı-hıı. Siyah."

"Anlıyorum. Nasıl bir araba?"

"Bi Sades."

"Bisades mi?"

"Hayır. Sades."

"Yani Mercedes mi?"

"Hım-hımm. Siyah."

"Ne güzel," dedim.

"Annem ne zaman geliyor?"

"Bir lokma daha, Shel."

Ağzını açtı, çatalı uzattım. Son anda başını yana çevirdi, dudaklarım kapadı. "Hayır, baba."

"Pekâlâ. Pes ediyorum."

"Aç değilim, baba."

"Belli oluyor."

Bayan Ascenio kendi evine dönmeden önce mutfağı temizliyordu. Temizlikçim Elaine'in gelip Michelle'i yuvaya götürmesine on beş dakika vardı. Daha onu giydirmem gerekiyordu. Ben artan krepı musluğa boşaltırken telefon çaldı. Ellen Farley arıyordu. Belediye başkanının basın yardımcısı.

"Seyrediyor musun?"

"Neyi?"

"Haberleri. Yedinci kanal. Şu anda araba kazasını veriyorlar."

"Öyle mi?"

"Beni ara," deyip kapadı.

Yatak odasına geçip televizyonu açtım. Bir ses anlatıyordu. "... bildirdiğine göre Hollywood sürat yolu üzerinde güneye doğru hızlı bir kovalama yer almaktayken, sanık bindiğı Ferrari spor arabayı Vine Sokağı üst geçidinin ayağına çarptırıştır. Olayı görenlerin belirttiğine göre araba betona saatte yüz milden fazla bir hızla çarpmış, bir anda alevlere

gömülmüştür. İtfaiye derhal olay yerine çağrılmış, fakat enkazdan sağ kurtulan olmamıştır. Sürücünün vücudu çok kötü yanmış, hattâ gözlük camları erimiştir, izleme operasyonunun sorumlusu Detektif Thomas Graham, sürücü Bay Ed-die Sakamura'nın kentte bir cinayete kurban giden kadın olayıyla ilgili görüldüğünü ifade etmiştir. Ama bugün Bay Sakamura'nın arkadaşları bu suçlamaya inanmadıklarını belirterek, polisin sert davranmasından ürken sanığın paniğe kapılarak kaçmaya kalkıştığını ifade etmişlerdir. Olayın ırkçı tutum sonucu meydana geldiğı yolunda şikâyetler duyulmaktadır. Polisin Bay Sakamura'yı cinayetle suçlamak isteyip istemediğı belli olmamakla birlikte, gözlemciler bu olayın 101 numaralı otoyol üzerinde son iki hafta içinde yer alan üçüncü kovalamaca kazası olduğunu söylemektedirler. Bu tür izleme olaylarında polis kararının sağlıklılık derecesi, geçen Ocak ayında Compton'lu bir kadının aynı şekilde kaza sonucu ölmesiyle gündeme gelmişti. Detektif Graham da,

yardımcısı Teğmen Peter Smith de bulunamadıkları için kendileriyle görüşülememiştir. Polis teşkilâtının bu görevlileri cezalandırma veya görevden uzaklaştırma gibi bir yolu seçip seçmeyeceği merakla beklenmektedir."

Tanrını.

"Baba..."

"Bir dakika, Shel."

Ekranda hurda halindeki enkazın bir kamyonu yüklenişi gösterilmekteydi. Kaza yerinde, asfaltın üzerinde kocaman bir siyah leke vardı.

Yayın yine stüdyoya döndü, bir kadın ekrana bakarak konuştu. "KNBC'nin öğrendiğine göre, iki görevli akşamın daha erken saatlerinde Bay Sakamura ile konuşmuş, fakat o sırada kendisini tutuklamamışlardır. Yüzbaşı John Con-nor'la Teğmen Peter Smith'in teşkilât tarafından cezalandırılma ihtimali büyüktür, hattâ haklarında usulleri ihlâl suçlaması yapılması da beklenebilir. Fakat iyi bir haber varsa, o

da 101 numaralı otoyolda kazanın yol açtığı trafik sıkışıklığının artık kalktığıdır. Söz senin, Bob."

Televizyona hipnotize olmuş gibi bakıyordum. Ceza soruşturması, ha?

Telefon çaldı. Yine Ellen Farley'di. "Duydun mu hepsini?" "Evet, duydum. İnanamıyorum. Neler oluyor, Ellen?" "Bunlar belediye başkanının başı altından çıkmış değil ... eğer sorduğun oysa.

Ama Japon camiası Graham'dan zaten her zaman şikâyetçiydi. Onu ırkçı gözüyle görüyorlar. Herhalde bu olayı da fırsat bildiler."

"Ben oradaydım. Graham doğru hareket etti."

"Evet, biliyorum orada olduğunu, Peter. Doğrusunu istersen, o senin şanssızlığın. Aynı fırçanın seni de çamurlaması-m istemem."

"Graham doğru hareket etti," dedim yine.

"Sen beni dinliyor musun, Pete?"

"Bu işten uzaklaştırılma ve cezalandırılma da ne oluyor?"

Ellen, "Onu ben de ilk defa duyuyorum," dedi. "Ama o herhalde içerden gelen bir haber. Senin teşkilâtından. Bu arada sorayım ... doğru mu o? Connor'la ikiniz dün gece Sa-kamura'yla konuştunuz mu?"

"Evet."

"Ve tutuklamadınız, öyle mi?"

"Hayır. Onunla konuşurken, tutuklamaya yeterli muhtemel sebep yoktu elimizde. Daha sonra oldu."

Ellen, "Sence gerçekten bu cinayeti o işlemiş olabilir mi?" diye sordu.

"İşlediğini biliyorum. Teypte var."

"Teypte mi? Ciddi misin?"

"Evet. Nakamoto güvenlik kameralarından biri cinayeti video'ya çekmiş."

194 '

Bir an sessiz kaldı. "Ellen?" dedim.

"Bak," dedi. "Bu aramızda kalacak, tamam mı?"

"Tabii."

"Buralarda neler oluyor, bilmiyorum, Pete. Bu iş benim anlayabildiğimden daha derine gidiyor."

"Dün gece neden bana kızın kim olduğunu söylemedin?"

"O konuda özür dilerim. İlgileneceğim çok konu vardı."

"Ellen."

Bir sessizlik oldu, sonra, "Pete," dedi. "O kız ortalıkta çok görülen biriydi. Çok kişiyi tanırdı."

"Belediye başkanını tanır mıydı?"

Sessizlik.

"Ne kadar iyi tanırdı?"

"Bak, istersen şöyle diyelim. Güzel bir kızdı ve bu kentte çok kişiyi tanırdı. Bana sorarsan, azıcık dengesizdi derim, ama güzeldi ve erkekleri çok etkiliyordu. İnanabilmen için gözünle görmen gerekir. Şimdi olay çok kişiyi ilgilendiriyor. Bugünkü Times 'ı gördün mü?"

"Hayır."

"Bir gör. Bana sorarsan şu birkaç gün çok kusursuz hareket etmelisin. Her adımını kollamaksın. Her şeyi kitabına uygun yap. Arkam da kolla hep, e mi?"

"Peki. Sağol, Ellen."

"Bana teşekkür etme. Ben sana telefon etmedim." Birden sesi yumuşadı. "Dikkatli ol, Peter."

Telefon kapandı, kulağıma çevir sesi geldi.

"Baba?"

"Bir dakika, Shel."

"Çizgi film seyredebilir miyim?"

"Tabii, tatlım."

Ona çizgi film gösteren bir kanal buldum, sonra salona geçtim. Ön kapıyı açıp Times'ı paspasın üzerinden aldım. Metro bölümünün son sayfasındaki yazıyı bulmam bir hayli sürdü.

POLİS İRKÇILIĞI SUÇLAMALARI

JAPON KUTLAMASINA GÖLGE DÜŞÜRDÜ

İlk paragrafı gözlerimle taradım. Nakamoto'nun Japon yetkilileri "kaba ve duyarsız" polis davranışlarından yakınıyorlardı. Figueroa caddesindeki yeni gökdelenin yaldızlı ve yıldızlı açılış gecesinin bu yüzden gölgelendiğini ileri sürmekteydiler. Bu yetkililerden bir tanesi de polisin davranışının "ırkçılıktan kaynaklandığını" ileri sürmüştü. Bir sözcü, "Kanımızca eğer söz konusu olan bir Japon şirketi olmasaydı, Los Angeles polisi hiç de böyle davranmazdı," diyordu. "Bizce polisin tutumu, Japonlar konusunda kesinlikle bir çifte Standard yansıtıyor." Nakamoto'nun yönetim kurulu başkanı Bay Hiroşi Ogura da Madonna ve Tom Cruise gibi yıldızları çekmeyi başaran o partiye katılmıştı. Ama onu bulup yorumunu almak mümkün olmamıştı. Bir sözcü, "Bay Ogura resmî çevrelerdeki bu düşmanlık duygularının açılışı lekelemesine çok üzüldü; bu tatsızlıkların olmasından büyük hüznü duyuyor," demişti.

Gözlemcilere göre Binbaşı Thomas polis teşkilâtıyla görüşmek üzere bir görevli yollamış, ama pek sonuç alamamıştı. Irk açısından duyarlı durumları yönetmekle yükümlü özel Japon bağlantı görevlisi Teğmen Peter Smith'in de orada bulunmasına rağmen, polis yine de tutumunu değiştirmemişti ...

Falan filan.

Ortada bir cinayet olduğunu anlayabilmek için yazının dördüncü paragrafına kadar okumak zorunda kalıyordu insan. Bu küçük ayrıntının hiç önemi yokmuş gibi davramlı-yordu.

Başlığa tekrar baktım. Yazı Kent Haber Servisinden geliyordu.

O kadar kızdım ki, Times'daki eski dostum Kenny Shubik'i aradım. Ken, Metro'nun başta gelen muhabirlerinden-di. Ezelden beri o gazetede çalışırdı. Olup biten her şeyi bilirdi. Saat daha sabahın sekizi olduğu için Ken'in ev numarasını çevirdim.

"Ken. Ben Pete Smith."

"Aa, merhaba," dedi. "Mesajımı aldığına sevindim."

Arka planda çok genç bir kız sesinin, "Ama baba, neden gidemeyecekmişim?" diye sızlandığı duyuluyordu.

Ken, "Jennifer, bir dakika bırak da konuşayım," dedi.

"Hangi mesaj?" diye sordum.

Ken, "Seni dün gece aradım, çünkü hemen bilmen gerekir diye düşündüm," dedi. "Herhalde güdümlü davranıyor. Ama altında neler yattığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Neyin altında?" diye sordum. Neden söz ettiğini gerçekten anlayamamıştım. "Özür dilerim, Ken, mesajını almadım."

"Sahi mi?" dedi. "Dün gece on bir buçuk sularında aradım seni. Merkezden bir araştırma peşinde olduğunu, ama arabanda telefon olduğunu söylediler. Önemli demiştim. Gerekirse beni evden aramanı istemiştim. Çünkü bilmek istersin diye düşündüm."

Arka planda genç kız yine, "Baba, haydi izin ver," dedi. "Ne giyeceğimi kararlaştırmam gerek."

"Jennifer, Allah kahretsin, kes sesini." Bana döndü. "Senin de bir kızın var, değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama daha iki yaşında."

"Bekle görürsün. Bak, Pete, mesajımı gerçekten almadın mı?"

"Hayır," dedim. "Ben başka nedenle arıyorum. Bu sabahki yazıyla ilgili."

"Hangi yazı?"

"Sekizinci sayfadaki Nakamoto yazısı. Açılış töreninde polisin 'kaba ve duyarsız davranışı'ndan söz eden."

"Hay Allah, dün hiç sanmamıştım bir Nakamoto yazımızın çıkacağını. Partiyi Jodie izliyordu, onu biliyorum ... ama o yazı yarına kadar çıkmayacak. Japonlar tüm yıldızları topluyor, türünden bir şey. Jeff dün Metro'nun yazıları arasına böyle bir şey koymamıştı."

Jeff, Metro'nun editörüydü. "Bu sabahki gazetede cinayetle ilgili bir yazı var," dedim.

"Ne cinayeti?" Sesi bir garip geliyordu.

"Dün gece Nakamoto'da bir cinayet işlendi. Sekiz buçuk dolaylarında. Konuklardan biri öldürüldü."

Ken hattın öbür ucunda sessizdi. Çılgın bir hızla düşündüğü belliydi. Sonunda, "Sen karıştın mı?" diye sordu.

"Cinayet masası beni Japon bağlantı görevlisi olarak çağırdı."

"Hımmm," dedi Ken. "Bak, ben masama ulaşana kadar bekle ... bakalım neler öğrenebilirim. Bir saate kadar konuşalım. Hem bana numaralarını da ver de seni direkt arayabileyim."

"Tamam."

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Dinle, Pete. Aramızda kalsın. Senin bir sorunun falan var mı?"

"Ne gibi?"

"Ahlâk sorunu gibi ya da banka hesabınla bir sorun gibi. Gelir vergisinde eksik gelir göstermek gibi ... yani benim bilmem gereken herhangi bir şey. Dostun olarak."

"Yok," dedim.

"Ayrıntıları bilmem şart değil. Ama tam yerine oturmayan bir şey varsa ..."

"Hiçbir şey yok, Ken."

"Çünkü ortaya atılıp senin adına kılıç çekeceğime göre ... ayağımı balçığa basmış olmak istemem."

"Ken. Neler oluyor?"

"Şu anda ayrıntılara girmek istemiyorum. Ama kısaca l özetlemek gerekirse, birileri sana bok atmak istiyor demek gerek."

Kızın sesini duydum. "Baba, iğrenç bir söz ol!"

"Eh, senin dinlemiyor olman gerekirdi Pete?"

"Evet," dedim. "Buradayım."

"Beni bir saate kadar ara."

"Gerçek bir dostsun. Sana çok şey borçluyum."

"Hem de nasıl," dedi Ken.

Sonra telefonu kapattı.

Çevreme bakındım. Ev yine her zamanki gibiydi, bir değişikliği yoktu. Sabah güneşi hâlâ içeriye doluyordu. Mic-helle en sevdiği koltuğa oturmuş, çizgi film seyrederken bir yandan baş parmağını emmekle meşguldü. Ama nedense bana her şey farklı gibi geliyordu. Garip bir duyguydu bu duygu. Sanki dünya çarpılıvermişti.

Oysa yapılacak işlerim vardı. Vakit geçiyordu. Elaine kızımı yuvaya götürmeye gelmeden önce onu giydirip hazırlamak zorundaydım. Bunu ona da söyledim. Ağlamaya başladı. Televizyonu kapattım, Michelle kendini yere attı, tekmeler savurup çığlıklar atmaya koyuldu. "Hayır, baba! Çizgi film, baba!"

Onu kucaklayıp kolumun altına kısırdım, üstünü değiştirmek üzere yatak odasına götürdüm. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Telefon bir daha çaldı. Bu sefer merkezden arıyorlardı.

"Günaydın, Teğmenim. Size mesajlarım var."

"Dur, bir kalem alayım," dedim, Michelle'i yere bıraktım. Daha da çok bağırırmaya başladı. "Bugün giymek istediğin pabuçları seçer misin?" dedim ona.

Merkez santrali, "Sizin orada cinayet işleniyormuş gibi," diye yorum yaptı.

"Giyinip okula gitmek istemiyor."

Michelle paçamı çekiştiriyordu. "Hayır, baba. Okula gitmem, baba."

"Gidersin," dedim ciddi bir sesle. Hüngür hüngür ağladı. Ben telefona döndüm.

'Tamam Teğmenim. Dün gece on biri kırk bir geçe sizi Ken Subotik ya da Subotnick adlı biri aradı. Los Angeles Ti-nies'dan. Aramanızı istiyor. Mesaj şöyle: 'Sansar seni araştırıyor.' Ne anlama geldiğini siz anlamışsınız. Onu evinden arayabilirsiniz. Numarası sizde var mı?"

"Var."

"Peki. Gece biri kırk iki geçe de biri daha aradı. Adı Bay Eddie Saka ... galiba Sakamura'ya benzer bir kelime. Çok acil olduğunu söyledi, hemen evinden aramanızı istedi, numarası 550-84 34. Kayıp teyp hakkındaymış. Tamam mı?"

Allah^kahretsin.

"O telefon kaçta geldi?" diye sordum.

"Gece biri kırk iki geçe. Telefonu Devriye Yönetim'e bağladık, ama herhalde sizi bulamadılar. Morga falan mı gitmişsiniz, neymiş?"

"Evet."

"Üzgünüm, Teğmenim, ama arabanızdan indiniz mi, hep araçlar kullanmak zorunda kalıyoruz."

"Peki. Başka bir şey?"

"Sonra bu sabah altı kırk üçte Yüzbaşı Connor sizin için bir çağrı numarası bıraktı, aramanızı istedi. Bu sabah golf oynayacağını söyledi."

"Peki."

"Yediyi on geçe de Robert VWoodson'dan telefon geldi. Senatör Morton'un ofisinden arıyormuş. Senatör Morton sizinle ve Yüzbaşı Connor'la bugün saat birde, Los Angeles Sosyal Kulübünde görüşmek istiyor. VWoodson aramanızı, Sena-tör'le olan randevunuzu konfirme etmenizi istiyor. Sizi bulmaya çalıştım ama telefonunuz meşguldü. Arayacak mısınız Senatörü?"

Arayacağımı söyledim, Connor'u golf sahasında bulmasını, beni arabamdan arasın diye mesaj bırakmasını da istedim.

Ön kapının sesini duydum, Elaine içeriye girdi. "Günaydın," dedi.

"Korkarım Shelly daha giyinmedi."

"Zıyanı yok," dedi. "Ben giydiririm. Bayan Davis onu almaya kaçta geliyor?"

"Haber bekliyoruz."

Elaine bütün bunları daha önce de yaşamıştı. "Haydi, gel, Michelle, bugün ne giyeceğini seçelim. Okula hazırlanma zamanı."

Saatime baktım, bir fincan kahve daha almaya giderken telefon çaldı. "Teğmen Peter Smith lütfen."

Şef yardımcısı Jim Olsen arıyordu.

"Merhaba, Jim."

"Günaydın, Pete." Sesi dostça geliyordu. Ama Jim Olsen hiç kimseyi, eğer büyük bir sorun yoksa, saat ondan önce aramazdı. "Görünüşe göre kuyruğumuzdan yakalandık bu sefer," dedi. "Bugünkü gazeteleri gördün mü?"

"Evet, gördüm."

"Sabah haberlerini de izledin mi?"

"Birazını."

"Şef beni zarar ziyan kontrolü için arayıp duruyor. Bir öneride bulunmadan önce senin görüşünü öğrenmek istedim. Tamam mı?"

"Tamam."

"Demin Tom Graham'la konuştum. Dün gece işlerin çir-kefe battığını kabul ediyor. Olanlar kimseye şan şeref getirmiş değil."

"Korkarım öyle."

"İki tane çıplak kadın, yetenekli iki polisimizi durduruyor ve sanığın tutuklanmasını önlüyor! Öyle mi gerçekten?"

Kulağa gülünç geliyordu. "Orada olup görmen gerekirdi, Jim," dedim.

"Hım-hımmm," dedi. "Eh, şu ana kadar bir tek iyi şey var. İzlemede yasal sürecin uygulanıp uygulanmadığına baktım. Uygulanmış gibi görünüyor. Bilgisayar kayıtları var, telsizden ses kayıtları var, hepsi de kitaba uygun. Tanrıya şükür. Hiç kimse küfür bile etmemiş. İşler daha sarpa sararsa o bantları kamuoyuna sunarız. O yandan sağlamız demektir. Ama Sakamura'nın ölmüş olması çok yazık."

"Evet."

"Graham eve, kızları bulmaya dönmüş, ama evi boş bulmuş. Kızlar girmişmiş."

"Anlıyorum."

"O patırtının arasında kimse kızların adını almadı mı?"

"Hayır, korkarım almadı."

"Demek ki evdeki olaylarla ilgili hiç tanışımız yok. O yönden açığımız var demektir."

"Hım-hımmm."

"Bu sabah Sakamura'nın enkazdan çıkan cesedini, daha doğrusu kalıntılarını morga götürüyorlar. Graham'a göre, dosya kapanıyor gibi. Galiba Sakamura'nın kızı öldürdüğünü gösteren bantlar varmış. Graham son raporunu yazmaya hazır. Sen de böyle mi görüyorsun durumu? Dosya kapandı mı?"

"Herhalde, Şef. Tabii."

"O halde ışığı kapatma zamanı," dedi Olsen. "Japon camiası, Nakamoto'nun uğradığı zararı tedirginlik verici ve incitici buluyor. Olayın gereğinden fazla uzatılmasını istemiyorlar. Yani kapatırsak iyi olacak."

"Bana göre hava hoş," dedim. "Kapatalım."

"Eh, iyi öyleyse, Pete," dedi Olsen. "Ben şefle konuşurum. Ceza uygulamaktan kurtulabilir miyiz, bakarım."

"Sağol, Jim."

"Kaygılanmamaya çalış. Ben şahsen olayda ceza gerektirecek bir durum görmüyorum. Yeter ki elimizde cinayeti Sa-kamura'nın işlediğini gösteren teypler bulunsun."

"Evet, var."

"Ha, o videolar konusunda ... Mary'ye kanıt dolabına bakmasını söyledim. Bulamıyor teypleri."

Derin bir soluk aldım, "Orada değil, bende," dedim.

"Dün gece kanıt dolabına kilitlemedin mi?"

"Hayır. Kopya çıkarttırmak istedim."

Öksürdü. "Pete. O konuda usullere uysan daha iyi ederdin."

"Ama kopya çıkarttırmak istedim," dedim.

Jim, "Bak, şöyle yapalım," dedi. "Sen kopyaları çıkarttır, sonra orijinalleri saat ona kadar masamın üstüne getir. Tamam mı?"

"Tamam."

"Kanıt dolapta aramaya sıra gelene kadar saat on olur nasılsa. Bu işleri bilirsin."

Açığımı kapatacağım söylüyordu. "Sağol, Jim."

"Bana teşekkür etme, çünkü ben bir şey yapmış değilim," dedi. "Benim bildiğim kadarıyla, usullere uyulmuş."

"Tamam."

"Ama lâf aramızda, hemen yap o işi. Kaleyi bir iki saat savunabilirim. Ama buralarda bir şeyler oluyor. Akımın tam nereden geldiğini bilmiyorum. O yüzden ... durumu zora itme, tamam mı?"

"Tamam, Jim. Hemen yola çıkıyorum."

Telefonu kapattım, kopyaları çıkarttırmak üzere çıktım.

DİR bardak ekşimiş sütün dibinde yatan bir kent nasıl görünürse, Pasadena da bugün öyle görünüyordu. Kentin biraz dışındaki laboratuvar, Rose Bovvl'a yakın tepelerin eteklerindeydi. Ama tepenin yukarılarını örten sis sabahın sekiz buçuğunda bile dağılmamıştı.

Teyp kutusunu koluma kısırdım, kimliğimi gösterip koruma görevlisinin defterini imzaladım, Amerikan vatandaşı olduğuma yemin ettim. Görevli beni iç avlunun karşı tarafındaki ana binaya yolladı.

Jet Propulsion Laboratuvarı uzun yıllardan beri Jüpiter'in ve Satürn'ün resimlerini çeken Amerikan uzay gemilerine iş yapan laboratuvarı. Görüntüleri dünyaya video imgesi halinde yollarlardı. Zaten modern video-imgeleme süreçlerinin icad edildiği yerd JPL. Bu teyplerin kopyasını çıkarabilecek bir yer varsa, o da burasıydı.

Basın sekreteri Mary Jane Kelleher beni üçüncü kata götürdü. Yeşil bir koridordan ilerledik, birkaç kapı geçtik. Kapılar açık, içerdeki ofisler boştu. Bunun nedenini sordum.

Mary, "Evet," diye başını salladı. "Çok iyi elemanlardan bazılarını sürekli kaybediyoruz, Peter."

"Nereye gidiyorlar?"

"Genellikle sanayiye geçiyorlar. Buradan Armonk'daki IBM'e ya da Nevv Jersey'deki Bell Laboratuvarlarına geçenler her zaman olurdu. Ama o laboratuvarlarda daha iyi teçhizat da yok, daha çok para da yok artık."

Şimdi başa güreşenler, Long Beach'deki Hitachi, Torrence'deki Sanyo, Ingle-wood'daki Canon gibi Japon laboratuvarları. Şu ara çok sayıda Amerikalı araştırmacı alıyorlar."

"JPL buna kaygılanıyor mu?"

"Tabii," dedi. "Teknoloji tansfer etmenin en iyi yolu, bir adamın kafasının içinde transfer etmektir ve bunu bilmeyen de yoktur. Ama elden ne gelir?" Omuzlarını kaldırdı. "Araştırmacılar araştırma yapmak ister. Oysa Amerika artık pek de çok 'Araştırma-Geliştirme' yapmaz oldu. Bütçeler daha sıkı. Japonlarla çalışmak daha cazip hale geldi. İyi para veriyorlar, araştırmaya da gerçekten saygı duyuyorlar. Bir cihaza ihtiyacın varsa, onu sana getiriyorlar. En azından, arkadaşların söylediği böyle. İşte geldik."

Beni video cihazlarıyla dolu bir laboratuvara soktu. Madenî raflara, madenî masalara kara kutular dizilmişti. Bir yığın monitörler ve gösterim ekranları vardı. Bütün bunların ortasında, Kevin Hovvzer adlı, otuz yaşlarında, sakallı bir adam duruyordu. Ekranların birinde, kayıp duran gök kuşağı renklerinde bir görüntüyle uğraşıyordu. Masasının üstü Coca Cola tenekeleriyle, şeker kâğıtlarıyla doluydu. Bütün gece burada çalışmış olduğu belliydi.

"Kevin, sana Los Angeles Polis Teşkilâtından Teğmen Smith'i getirdim. Kopyasını almak istediği teypleri var."

"Yalnızca kopya mı?" Howzer hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Başka bir işlem yapmamızı istemiyor musunuz?"

"İstemiyor, Kevin," dedi Mary.

"Dert değil."

Hovvzer'e kasetlerden birini gösterdim. Alıp elinde çevirdi, sonra omuz silkti. "Görünüşe göre Standard sekiz milimetrelik film. Ne var kayıta?"

"Japon HD TV'si."

"Yani HD görüntüsü mü?"

"Herhalde."

"Sorun yaratmaması gerekir. Kullanabileceğim bir play-back makineniz var mı?"

"Evet." Makineyi kutudan çıkardım, ona verdim.

"Tanrım, bunları artık ne güzel yapıyorlar, değil mi? Harika bir ünite." Kevin öndeki kontrolleri inceledi. "Evet, HD olduğu kesin. Yaparız." Makineyi çevirip arkasındaki fiş yerlerine baktı, kaşlarını çatı. Masasındaki eklemli ışığı kendine doğru çekti, kasetin plastik kapağını açtı, bantı baktı. Bantın kenarında ancak belli olan gümüş bir şerit vardı. "Hih. Bu bantlarda yasal bir şeyler mi var?"

"Aslında evet, var."

Kaseti bana geri uzattı. "Üzgünüm. Kopyalayamam."

"Neden?"

"O gümüş izi görüyor musunuz? Buharlaşmış metal bant bu. Çok yüksek dansitesi var. Eminim formatta da gerçek zaman kompresyonu ve dekompresyonu vardır. Size kopya çı-karamam, çünkü formatları birbirine uyduramam. Yani alacağım sinyal gözle görülebilecek şekilde olmaz. Bir kopya çıkarırım ama o kopyanın sağlığından emin olamam, çünkü for-matlar uymaz. Demek ki eğer konu yasal bir şeyse ... ki herhalde öyle ... kopyayı başka yerde yaptırmanız gerekiyor."

"Nerede meselâ?"

"Bu belki yeni D-4 formatlarındandır. Eğer öyleyse, ancak Hamaguri'de çektirebilirsiniz."

"Hamaguri mi?"

"Glendale'deki araştırma laboratuvarı. Sahibi Kaikatsu Sanayii. İnsanoğlunun bildiği her tür video teçhizatı var onlarda."

"Bana yardım ederler mi sizce?" diye sordum.

"Kopya çıkartmak için mi? Tabii. Laboratuvar yöneticilerinden birini tanırım. Jim Donaldson'd. İsterseniz onu telefonla da ararım."

"Harika olur."

"Dert değil."

riAMAGURİ Araştırma Enstitüsü dikkati çekmeyen, ayna-camla kaplı bir binaydı. Glendale'in kuzeyine düşüyordu. Koltuğumda kurumla lobiye girdim. Şık resepsiyon masasının arkasında, binanın orta yerindeki toplantı salonunu görebiliyordum. Çevrede de koyu renk camla ayrılmış labo-ratuvarlar vardı.

Doktor Jim Donaldson'u sorup, beklemek üzere lobideki bir koltuğa oturdum. Ben beklerken, takım elbise giymiş iki adam girdi, resepsiyoncuya samimi bir selam verip yanıma oturdular. Ben yokmuşum gibi, çantalarından çıkardıkları parlak broşürleri sehpaye yayıp incelemeye koyuldular.

"Şunu görüyor musun?" dedi içlerinden biri. "Anlatmaya çalıştığım buydu. Şu görüntüyle bitirelim. Kapanış bu olsun."

Yan gözle baktım. Yaban çiçekleri ve karlı dağlar gördüm. Birinci adam parmağıyla resimlere dokundu.

"Burası Kayalık Dağları, dostum. Gerçek Amerikana! Güven bana, bu satar işte bunu. Hem de çok nefis bir yer."

"Ne kadardı demiştin?"

"Dört yüz yirmi dönüm. Montana'mn hâlâ satılık olan en yüksek yeri. Yirmi kilometreye on kilometrelik birinci sınıf çiftlik toprağı orası. Tam Kayalık Dağlarının yamacı. Millî Park kadar yer. Çok görkemli. Manzarası var, kalitesi var. Bir Japon konsorsiyumu için ideal."

"Fiyat konuştular mı?"

"Henüz konuşmadılar. Ama biliyorsun, çiftçiler zor durumda. Artık yabancıların Tokyo'ya sığır eti ihraç etmesi serbest bırakıldı. Japonya'da sığır eti yirmi-yirmi iki dolardan gidiyor. Ama koca ülkede hiç kimse Amerikan eti almıyor, mallar rıhtımlarda çürüyor. Oysa çiftliği Japonlara satarlarsa, o zaman eti ihraç etmek kolaylaşır. Çünkü sahibi Japon olan çiftlikten, Japonlar da et alır. Japon, Japonla iş yapar. Üstelik arazinin etrafı da hep çiftlik. Montana da, Wyo-ming de satıldı artık. Orada kalan çiftçiler, doruklarda at üstünde Japon kovboyları görüyor. Öbür çiftliklerin yenilendiğini, ek ambarlar yaptırdığını, modern teçhizat aldığını falan görüyorlar. Çünkü onlar mallarını Japonya'da yüksek fiyata satabiliyor. Eh, Amerikalı toprak sahipleri de budala değil. Durumu anlıyorlar. Rekabet edemeyeceklerini görüyorlar. Bu yüzden de satıyorlar."

"Ama o zaman Amerikalılar ne yapıyor?"

"Kalıp Japonların yanında çalışıyorlar. Sorun değil. Japonların çiftliği tanıyan adamlara ihtiyacı var. Çiftlikteki herkese de zam veriliyor. Japonlar Amerikalıların duygularını iyi kollarlar. Duyarlı insanlardır."

İkinci adam, "Biliyorum," dedi. "Ama yine de hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum bu durumdan."

"Zıyanı yok, Ted. Ne yapacaksın yani? Bölgeden seçilmiş kongre üyesine mektup mu yazacaksın? Onların da hepsi Japonlar hesabına çalışıyor zaten. Yahu, bu çiftlikleri Japonlar, Amerikan sübvansiyonlarıyla işletiyor." İlk adam altın bir zinciri bileğinde çevirip bücktü, arkadaşına doğru eğildi. "Bak, Ted, duygusallaşmayalım şimdi. Hiç halim yok böyle şeylere. Senin de yok. Biz yedi yüz milyonluk bir satışın beş yılda ödenecek tutarından yüzde dört konuşuyoruz burada. Bunu gözden uzak tutmayalım, tamam mı? Sen

tek başına bile ilk yıl içinde iki milyon dört yüz bin dolar beklersin bu işten. Üstelik de bu beş yıl sürecek. Haksız mıyım?"

"Biliyorum. Ama beni rahatsız ediyor."

"Eh, iş bağlanınca pek rahatsız olacağını sanmıyorum, Ted. Ama idare etmemiz gereken bir takım küçük adamlar var ..." O sırada benim dinlemekte olduğumu farkettiler. Ayağa kalkıp biraz uzaklaştılar. İlk adamın, Montana eyaleti makamlarının tercih ve onayına ait bir şeyler söylediğini duydum. İkinci adam yavaşça başını sallıyordu. İlk adam onun omzuna bir yumruk atıp neşelendirmeye çalıştı.

"Teğmen Smith?"

Koltuğumun yanında bir kadın duruyordu. "Evet?"

"Ben Kristen. Doktor Donaldson'un asistanıyım. JPL'den Kevin az önce sizinle ilgili olarak telefon etti. Bazı kayıtlarla ilgili bir ihtiyacınız mı varmış?"

"Evet. Kopyalarını almak istiyorum."

"Üzgünüm ama Kevin aradığında ben burada değildim. Sekreterlerden biri almış mesajı. Durumu da tam anlayamamış."

"Nasıl yani?"

"Maalesef Doktor Donaldson şu ara burada değil. Bu sabah bir konferans veriyor."

"Anlıyorum."

"Bu da bizim için işi zorlaştırıyor. Kendisi laboratuvarda olmayınca yani."

"Ben yalnızca birkaç teypin kopyasını istiyorum. Belki laboratuvarda bir başkası bana yardımcı olur," dedim.

"Normal olarak öyle, ama korkarım bugün imkânsız."

Karşıma yine Japon duvarı dikilmişti. Çok nazik, ama duvar yine de. İçimi çektim. Bir Japon şirketinin bana yardım edeceğini düşünmek gerçekçi bir şey değildi belki de. Teyp kopyalamak gibi basit bir işte bile.

"Anlıyorum."

"Bu sabah laboratuvarda kimse yok. Dün gece acil bir proje üzerinde hepsi geç saatlere kadar çalıştılar. Belki de sabahlara kadar. Bugün herkes geç geliyor. Öbür sekreterin

anlamadığı buydu, işe geç gelecekler. Bu yüzden ... size ne diyeceğimi bilemiyorum."

Son bir girişimde bulundum. "Bildiğiniz gibi benim patronum Emniyet Müdürü. Bu sabah bu iş için ikinci uğradığım yer burası. Bir an önce kopyaları çıkartmam için çok zorluyor beni."

"Size yardım edebilmeyi çok isterdim. Doktor Donaldson da isterdi, eminim. Polis için daha önce de özel işler yaptık. Elinizdeki malzeme ne olursa olsun kopyalayabileceğimizden eminim. Belki bugün, daha geç saatlerde. Ya da bize bırakmak isterseniz ..."

"Korkarım onu yapamam."

"Peki. Tabii. Anlıyorum. Üzgünüm Teğmen Smith. Belki bugün daha geç bir saatte uğrarsınız, olmaz mı?" Omuzlarını hafifçe kaldırdı.

"Herhalde uğrayamam," dedim. "Sanırım dün gece herkesin geç saatlere kadar çalışmış olması benim şanssızlığım." "Evet. Sık rastlanmayan bir durum." "Ne olmuştu, bir sorun mu çıkmıştı? Araştırma sorunu mu?"

"Aslında bilmiyorum. Bu binada o kadar büyük video ka

pasitesi var ki, arasıra beklenmedik ricalar da geliyor. Özel

efekt isteyen bir reklam falan. Sonny için yeni Michael Jackson video'sunu yaptık örneğin. Ya da birisi mahvolmuş bir

teypi onartmak istiyor. Sinyali diriltmek falan. Ama dün ge

ce ne olduğunu bilmiyorum. Çok uğraşmışlar, onu biliyo

rum. Yirmi kadar teyp üzerinde çalışmışlar. Hem de çok

acele. Geceyarısından sonra bile hâlâ işleri bitmemişmiş di

ye duydum." İçimden ... olamaz, diye düşündüm.

Yerimde Connor olsa ne yapardı? Nasıl bir yaklaşımda

bulunurdu? Bir kör taşı atmaya karar verdim. "Eh, eminim

Nakamoto'nun gözünde bu zahmetiniz çok makbule geç

miştir," dedim.

"Evet, büyük minnet duydular, çünkü oldu işleri. Mutluydular."

"Bay Donaldson'un konferans vereceğini söylemişsiniz," dedim.

"Doktor Donaldson'un. Evet."

"Nerede veriyor?"

"Bonaventure Otelinde, bir şirketin eğitim semineri. Araştırmalara göre yönetim teknikleri. Bu sabah oldukça yorgun olmalı. Ama her zaman için iyi bir hatiptir."

"Sağolun." Ona kartımı verdim. "Çok yardımcı oldunuz. Aklınıza bir şey gelir, benimle konuşmak isterseniz, lütfen arayın."

"Peki." Karta baktı. "Teşekkür ederim."

Gitmek üzere döndüm. Tam çıkarken, yaşı otuza yaklaşan, Armani takım giymiş, moda dergisi tiryakisine benzer biri yaklaşıp deminki iki adamın yanına geldi. "Baylar, Bay Nakagavva sizi bekliyor."

Adamlar ayağa fırladılar, parlak broşürleriyle resimlerini kaptılar, ölçülü adımlarla yürüyen gencin peşine düşüp asansöre ilerlediler.

Ben binadan hava kirliliğinin içine çıktım.

KORİDORUN girişindeki levhada, BİRLİKTE ÇALIŞMA; JAPON VE AMERİKAN YÖNETİM TEKNİKLERİ diye yazıyordu. Konferans salonunda her zamanki seminerlerden biri yer almaktaydı. Bir yığın kadın ve erkek, gri örtülü masaların başına sıralanmış, notlar alıyor, kürsüde de biri ölgün bir sesle konuşup duruyordu. Üzerine geç gelenlerin yaka kartlarının sıralandığı masanın başında duruyordum. Gözlüklü bir kadın bana yaklaştı. "Kaydınızı yaptırdınız mı? Paketinizi aldınız mı?"

Yerimde hafif dönüp kimliğimi gösterdim. "Doktor Donaldson'la konuşmak istiyorum."

"Kendisi bir sonraki konuşucumuz. Yedi sekiz dakikaya kadar kürsüye çıkacak. Size bir başkası yardımcı olabilir mi?"

"Bir dakikadan fazla sürmez."

Kadın kararsızdı. "Ama sıranın ona gelmesine o kadar az zaman kaldı ki..."

"O halde vakit kaybetmeyin."

Tokat atmışım gibi baktı bana. Ne bekliyordu, anlayamadım. Polistim ben. Biriyle konuşmak istemiştım. Bu işi pazarlığa gelecek bir şey mi sanıyordu? Canım sıkındı. Arma-ni takım giyen o moda düşkünü geliyordu aklıma. Ölçülü adımlarla, sanki ağırlığı ve önemi olan biriymiş gibi yürüyen, emlakçilere yol gösteren adam. Neden kendini önemli sanıyordu o genç? Belki master yapmış olabilirdi, ama ne olursa olsun yaptığı iş, Japon patronu için kapıyı açmaktan başka bir şey değildi.

Kadını gözlerimle izledim. Konferans salonunun çevresinden dolaşıp, sonraki konuşmacıların oturmakta olduğu masaya yaklaştı. Dinleyiciler hâlâ not alıyor, kürsüdeki kum rengi saçlı adam da konuşuyordu: "Japon şirketinde bir yabancıya elbette yer vardır. En tepede değil tabii, hattâ belki üst düzeylerde de değil. Ama bir yer olduğu kesindir. Unutmayın ki yabancı olarak Japon şirketinde öneminiz büyüktür. Size saygı gösterilir. Yapacak bir işiniz vardır. Elbette ki yabancı olduğunuz için üstesinden gelmeniz gereken bazı özel zorluklar da olacaktır, ama bunu başarabilirsiniz. Yerinizi bilerseniz, mutlaka başarılı olursunuz."

Salondaki başı eğik, not alan iş adamlarına baktım. Ne yazıyorlar acaba, diye merak ettim. Haddinizi bilin, diye mi yazıyorlardı?

Konuşucu devam ediyordu. "Yöneticilerin sık sık, Japon şirketinde yerim yoktu, o yüzden istifa ettim, dediğini duyarsınız. Ya da, sözümü dinletemiyordum, fikirlerim uygulanmıyordu, ilerleyemiyordum, diye yakınırılar. Bu insanlar, bir yabancıların Japon toplumundaki rolünü anlayamayanlardır. Uyum sağlayamayınca ayrılmışlardır. Bu onların kendi sorunudur. Japonlar Amerikalıları da, başka yabancıları da şirketlerine kabul etmeye hazırdırlar. Hattâ çok heveslidirler. Yerinizi hatırladığınız sürece, kabul görürsünüz orada."

Bir kadın elini kaldırıp konuştu. "Ya Japon şirketlerinde kadınlara ayrımcılık uygulanması konusu?"

"Kadınlara karşı bir ayırım yoktur," dedi konuşucu.

"Kadınlar ilerleyemiyor diye duydum."

"Bu asla doğru değil."

"O halde bunca davanın nedeni nedir? Sumitomo Banka- 'sı kocaman bir ayrımcılık anlaşmazlığını daha yeni çözüme

bağladı. Japon şirketlerinin üçte biri aleyhine, Amerikalı elemanlar tarafından davalar açıldığını okudum. Bunların dayanağı nedir?"

"Bunu anlamak çok kolay," dedi konuşucu. "Yabancı bir şirket, değişik bir ülkede iş yapmaya başladığı zaman, ora- ^ nın âdet ve usullerine alışınca kadar mutlaka bazı hatâlar yapar. Amerikan şirketleri de Avrupa'ya uzanıp ilk defa çok uluslu olduklarında, yani ellili, altmışlı yıllarda, onların da aleyhlerine pek çok dava açılmıştı. Girdikleri ülkelerde çeşitli zorluklarla karşılaştılar, mahkemelere sürüklendiler. Amerika'ya gelen Japon şirketlerinin de bir uyum süresi geçiriyor olmaları son derece doğal. Sabırlı olmak gerekir."

Bir adam gülerek, "Japonlara karşı sabır ne zaman gerekli değil ki?" dedi. Ama sesinde öfke değil, üzüntü vardı. Odadaki diğer dinleyiciler not almayı sürdürüyorlardı. "Memur bey, ben Jim Donaldson. Konu nedir?" Döndüm. Donaldson ince uzun, gözlüklü, ince şeylere dikkat edermiş gibi, çok titizmiş gibi görünen bir adamdı. Üniversite hocası gibi giyinmişti. Tvit spor ceket, kırmızı kravat. Ama gömleğinin göğüs cebinden dışarıya kalemlerinin sapları uzanıyordu. Herhalde mühendis, diye düşündüm. "Nakamoto teypleriyle ilgili bir iki soru soracaktım." "Nakamoto teypleri mi?" "Dün gece laboratuvarımıza gelen teypler." "Benini laboratuvarım mı? Ama Bay ..." "Smith. Teğmen Smith." Ona kartımı uzattım. "Teğmenim, üzgünüm ama neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Dün gece laboratuvara gelen teypler, ha?"

"Sekreteriniz Kristen de, daha başka herkes de geç saatlere kadar o teyplerle uğraşmış."

"Evet, o doğru. Adamlarımın çoğu uğraştı." "Teypler Nakamoto'dan gelmişti."

"Nakamoto'dan mı?" Başını iki yana salladı. "Kim söyledi size bunu?"

"Kendisi söyledi."

"Teğmenim, sizi temin ederim, o teypler Nakamoto'dan gelmemiştir."

"Yirmi teyp varmış diye duydum."

"Evet, en azından yirmi. Tam kaç tane olduğundan emin değilim. Ama onlar McCabb-Erickson'dan geldi. Asahi biralarının reklam şirketi. Kampanyanın her reklamında amblem değişikliği yapmak zorunda kaldık. Artık Asahi biraları Amerika'da bir numara olduğuna göre ..."

"Ama Nakamoto meselesi..."

Sabırsız bir sesle, "Teğmenim," dedi. Gözü kürsüdeydi. "Size bir şey açıklayayım. Ben Hamaguri Araştırma Laboratuvarında çalışıyorum. Hamaguri'nin sahibi da Kaikatsu Sa-nayii'dir. Onlar Nakamoto'nun rakibidir. Japon şirketleri arasında rekabet çok sert olur. Çok sert. Sözümün inanın, benim laboratuvarımda dün gece Nakamoto teypleri üzerinde çalışılmadı. Böyle bir şey asla olamaz. Hiçbir durumda mümkün değil. Sekreterim öyle söylediyse, demek ki yanlışmış. İmkânsız bir şey. Şimdi benim bir konuşma yapmam gerek. Başka sorunuz var mıydı?"

"Hayır," dedim. "Teşekkür ederim."

Kürsüdeki konuşmacı sözlerim bitirdiğinde tek tuk alkışlar duyuldu. Ben dönüp salondan çıktım.

Arabamla Bonaventure'den dönerken Connor golf sahasından aradı. Canı sıkkın gibiydi. "Çağırını aldım. Oyunumu yarıda kesmek zorunda kaldım. Umarım iyi bir nedenin vardır."

Senatör Morton'la saat birdeki randevumuzu söyledim.

"Peki," dedi. "Beni on buçukta buradan al. Başka?"

JPL'e ve Hamaguri'ye yaptığım ziyaretleri anlattım, sonra Donaldson'la konuştuklarımı aktardım.

Connor içini çekti. "Boşuna vakit kaybı olmuş."

"Neden?"

"Çünkü Hamaguri, Kaikatsu'nun kurduğu bir laboratuvar. Nakamoto'yla rakip. Nakamoto'ya yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmazlar."

"Donaldson da öyle söyledi," dedim.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Güney California Üniversitesi video laboratuvarına. Hâlâ o teypleri kopyalatmaya uğraşıyorum."

Connor durakladı. "Benim bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yok."

"İyi. On buçukta görüşürüz."

"Neden o kadar erken?"

"On buçuk," dedi, telefonu kapadı.

şın görevlisiyken bürom Parker-Center'daki merkezdeydi. Times binasıyla aramızda iki blok vardı. Ken yine de benimle yüzyüze konuşacağı yerde hep telefon aracılığıyla konuşurdu.

"Buraya uğra, Pete."

Durum açıktı.

Ken telefonda konuşmak istemiyordu.

"Peki, tamam," dedim. "On dakikaya kadar görüşürüz."

Kapadığım anda telefon yine çaldı. "Beni arayacaktın." Times 'daki Ken Shubik'ti. Küskün gibiydi.

"Özür dilerim. Çok doluydum. Şimdi konuşamaz mıyız?"

"Tabii."

"Bana haberlerin mi var?"

"Dinle." Durakladı. "Buraya yakın bir yerde misin?"

"Beş blok kadar ötede."

"Öyleyse gel de bir kahve iç."

"Telefonda konuşmak istemiyor musun?"

"Şeyyy..."

"Hadi, hadi, Ken. Sen çok seversin telefonda konuşmayı." Shubik de bütün Times muhabirleri gibiydi. Bilgisayar ekranının karşısında, kulağına kulaklıkları geçirip oturur, bütün gün telefonda konuşurdu. Sevdği usuldü bu onun. Tüm elemanları karşısında, gözünün önündeydi. Bir yandan yazı yazarken bir yandan da telefonda konuşur dururdu. Ben baANGELES Times, Amerika'nın en kârlı gazetesi sayılmazdı. Haber bölümü, Times binasının bir katını baştan başa kaplıyordu, üstelik bina da kentin en geniş bloklarından biriydi. Katın içi partiyonlarla çok ustaca bölünmüştü. Alanın ne kadar geniş olduğunu, bu katta nasıl yüzlerce insan çalıştığını pek farkedemiyordunuz. Ama yine de, parlak ekranların karşısında, ışığı yanıp sönen telefonlarının yanı-başında, duvara taktıkları çocuk resimlerinin altında çalışıp duran muhabirlerin masaları arasından insan sanki günlerce yürümek zorunda kalıyordu.

Ken'in bölümü, Metro kısmındaydı. Oraya vardığımda onu masasının yanında volta atar buldum. Beni bekliyordu. Hemen dirseğimden yakaladı.

"Kahve," dedi. "Kahve alalım."

"Ne oluyor?" diye sordum. "Benimle görünmek mi istemiyorsun?"

"Yoo, lanet olsun. Sansar'dan uzak durmaya çalışıyorum. Şu ara Dış Haberlere gelen yeni kızı tavlama uğraşıyor. Kız da henüz pek acemi." Ken başıyla haber odasının ucunu işaret etti. Pencerelelerin orada, herkesin Sansar Wilhelm diye bildiği VVilly VVilhelm'i gördüm. O tilki suratı, bilgisayarın başında oturan sarışın kızla şakalaşırken gülümseyen, ilgi dolu bir maskeye dönüşmüştü.

"**Çok şeker şey," dedim.

"Öyle. Geri tarafı biraz genişçe. Hollandalı. Geleli daha bir hafta oldu. Sansarla ilgili hikâyeleri duyamadı daha."

Sansar gibi biri hemen hemen her kuruluştta bulunurdu. İhtirası dürüstlüğüne baskın çıkan, patronların işine yaramanın bir yolunu her zaman bulan, başka herkesin nefretini mıknaatıs gibi üstüne çeken biri. İşte Sansar Wilhelm de öyleydi.

Hilekârlarm çoğu gibi Sansar da herkesi kötü sanırdı. Olayları en kötü yönüyle yansıtmakta üstüne yoktu. Normal yazıları, 'örtbas etme' diye değerlendirirdi. İnsanların zaafını hemen sezer, üstelik melodramdan da

pek hoşlanırdı. Olayların gerçeği vız gelirdi ona. Dengeli haber aktarımını bir zaaf sayardı. Sansar'a sorarsanız, altta yatan gerçek her zaman pek hırçın bir gerçek olmalıydı. Kendi de hep o tip yazılar

yazardı.

Times'ın öbür muhabirleri nefret ederlerdi ondan. Ken'le ikimiz orta koridora çıktık. Onu kahve makinesine doğru izlemeye başladım, ama o beni yakalayıp kütüphaneye soktu. Katın ortasına rastlayan yerde, bir kütüphanesi vardı Times'ın. Nice üniversite kütüphanesinden daha büyük ve daha zengindi.

"Neymiş Sansarla ilgili durum?" dedim. Ken, "Dün gece buradaydı," diye anlattı. Ben tiyatro çıkışı, sabaha evden yapacağım bir röportajla ilgili kâğıtları almaya uğramıştım. Sansar'ı kütüphanede gördüm. Gecenin on birinde falan. Ne kadar ihtiraslı olduğunu bilirsin. Yüzünden okuyordum. Kan kokusu almış gibiydi. Tabii bunu biliyor olman gerekir."

"Tabii," dedim. Sansar arkadan bıçaklama konusunda pek becerikliydi. Daha geçen yıl Sunday Calendar'ın editörünü işten attırmayı başarmıştı. Kendisi onun yerine geçme fırsatını da son anda, kıl payı kaçırmıştı.

Ken devam etti. "Kütüphanenin gece nöbetçisi Lilly'ye fısıltıyla, 'Ne oluyor, Sansar ne peşinde?' diye sordum. 'Bir

polisle ilgili teşkilât içi raporları inceliyor,' dedi. Biraz içim rahatlar gibi oldu. Ama sonra meraklanmaya başladım. Ne de olsa, Metro'nun en kıdemli kişilerindenim. Ayda bir iki kere Parker Center'la ilgili bir şeyler yazıyorum. Onun bilip de benim bilmediğim şeyin ne olabileceğini merak etmeye başladım. Normal durumda o konu benim konum olmalıydı. Lilly'ye polisin adını sordum." "Dur, ben tahmin edeyim," dedim. Ken, "Evet, öyle," diye onayladı. "Peter J. Smith." "Ne zaman oldu bu?" "On bir sularında." "Harika."

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Ken. "İsterim."

"Lilly'ye dedim ki ... yani gece nöbetçisine ... ne tür bilgi arıyor, diye sordum. Ne bulursa, dedi. Arşivin morguna gömülmüş eski şeyler, kupürler falan. Görünüşe göre Parker'm içinde, ona iç kayıtları sızdıran bir adamı var. Çocuklara saldırmakla ilgili bir soruşturmada falan söz etti. Birkaç yıl önceki bir olay."

"Allah kahretsin," dedim. Ken, "Doğru mu o?" diye sordu. "Soruşturma oldu ... ama saçma bir şeydi," dedim. Ken yüzüme baktı. "Anlat bana."

"Üç yıl önceydi," dedim. "Ben henüz detektif olarak çalışıyordum. Ekip arkadaşım ile birlikte, Ladera Tepesi'ndeki bir eve, aile kavgasına çağırıldık. İspanyol asıllı bir çiftti. İkisi de çok sarhoştı. Kadın benden kocasını tutuklamamı istedi, ben olmaz deyince, kocanın bebeği cinsel amaçlarına âlet ettiğini söyledi. Ben gidip bebeğe baktım. Bebeğin bir şeyi yok gibiydi. Kocayı tutuklamayı yine reddettim. Kadın bozuldu. Ertesi gün çıkagelip bu sefer beni bebeğe tasalluttan şikâyet etti. Ön soruşturma oldu, sonra iddia dayanaksız olduğu için iptal edildi."

"Pekâlâ," dedi Ken. "Şimdi ... hiç seyahat yolsuzluğun

var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Seyahat mı?"

"Sansar dun gece seyahat kayıtlarını da bulmaya çalıştı. Uçak yolculukları, kaçamaklar, şişirilmiş masraflar ..."

Basımı iki yana salladım. "Aklıma öyle bir şey gelmiyor."

"Hımm. O konuda yanlışmış olabileceğini tahmin etmiştim zaten. Sen tek başına çocuk büyüten bir babasın. Kaçamaklara falan kalkışmazsın."

"Asla," dedim.

"İyi."

Kütüphanenin iç kısımlarına doğru ilerliyorduk. Sonunda Metro bölümünü cam ardından görebileceğimiz bir köşeye geldik. Sansar'ın hâlâ kızla konuşmakta olduğunu gördüm. "Anlayamadığım bir şey var, Ken; niye ben?" diye sordum. "Yani, üzerime dikkat çekecek hiçbir durum yok. Tartışmalı bir olay yok. Üç yıl detektiflik yaptım. Artık basın sözcüsü bile değilim. Bağlantı görevlisiyim. Yaptığım iş politikayla ilgili. Bu durumda, neden bir Times muhabiri bana kanca taksın?"

"Yani bir Perşembe gecesi, saat on birde, demek istiyorsun," dedi Ken. Yüzüme aptalmışım gibi bakıyordu. Çenemden salyama akıyormuş gibi.

"Sence bu işi Japonlar mı yaptırıyor?" diye sordum. "Bence Sansar başkalarının hesabına iş görebilecek biri. Kiralık adam. Stüdyolara, plak şirketlerine, komisyonculara... herkese çalışır. Bir danışman o. Şu ara Mercedes'i var, biliyorsun." "Öyle mi?" "Muhabir maaşıyla, hiç fena sayılmaz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"İşte durum bu. Birine ters gitmişsin herhalde. Dün gece

mi yaptın bu işi?" "Belki."

"Çünkü biri Sansar'a telefon etmiş, o da seni araştırıyor." "Buna inanamıyorum."

"İnan," dedi Ken. "Beni tek kaygılandıran, Sansar'ın sizin teşkilâtındaki adamı. İçerden biri ona bilgi sızdırıyor. Kendi departmanında durumun iyi mi senin?" "Bildiğim kadarıyla iyi."

"Güzel. Çünkü Sansar yine eski numaralarının peşinde. Bu sabah bizim hukuk müşaviri Roger Bascomb'la konuştum." "Eee?"

"Bil bakalım dün gece kim ona telaş içinde telefon edip bilgi sormuş ... Sansar. Sorunun ne olduğunu da bilmek istiyor musun?"

Cevap vermedim.

"Soru şu: bir insan basın ilişkilerinden sorumlu olarak görev yaparsa, resmî kişi sayılıyor mu ... yani, hakaret davası açması yasak mı, değil mi?" "Tanrım," dedim. "Hem de nasıl!" "Ya cevabı?"

"Cevabından kime ne? Bu işler nasıl olur, bilirsin. Sansar'm tek yapacağı birkaç kişiye telefon açmak. 'Alo, ben Los Angeles Times'dan Bili VVilhelm. Yarın Teğmen Peter Smith'in çocuklara tasallutuyla ilgili bir yazı yayınıyoruz. Yorumunuz var mı?' Doğru yerleri ararsa, artık yazıyı yayınlamak zorunluluğundan bile kurtulur. Editör yazıya izin vermese bile, o vereceği zararı vermiş olur."

Hiçbir şey söylemedim. Ken'in dediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Daha önce çok olmuştu böyle olaylar. "Ne yapabilirim?" diye sordum.

Ken güldü. "O ünlü polis gaddarlığı sahnelerinden birini gerçekleştirebilirsin." "Hiç komik değil." "Bu gazetede olayı kimse yazmaz, o konuda sana garanti

verebilirim. Yoldan geçen biri çıkar da kamerasıyla filme çekerse ... bizim arkadaşlar o filmi seyredebilmek için üste para bile verir."

"Ken."

Ken içini çekti. "Amma hayalciyim. Pekâlâ. Bir durum var. Geçen yıl Sansar, Calendar editörlüğünün el değiştirmesi işine karışmıştı. Bana postadan imzasız bir paket gelmişti o ara. Birkaç kişiye daha geldi. Hiçbirimiz o konuda bir şey yapmadık. Epey büyük çirkef. İlgilenir misin?"

"Evet."

Ken spor ceketinin iç cebinden sarı bir zarf çıkardı. Zarf lastik bantla kapanıyordu. İçinde bir yığın fotoğraf vardı. VVilly VVilhelm'i siyah saçlı bir adamla yakın ilişki halinde gösteren fotoğraflar. Başı onun kucağına gömülü.

Ken, "Bu açıdan Sansar olduğu pek belli değil," dedi. "Ama o bal gibi. Muhabir, haber kaynağını eğlendiriyor ... enstantane."

"Adam kim?"

"Bir süre bilemedik. Adı Barry Borman. Kaisei Elektronik şirketinin güney California bölgesi satış müdürü."

"Benim ne işime yarar bu?"

"Kartını ver bana," dedi Ken. "Bir ataşla tutturur, Sansar'a yollarım."

Başımı iki yana salladım. "Olacak şey değil."

"En azından dikkatli olmaya iter onu."

"Olmaz," dedim. "Bana göre değil."

Ken omuz silkti. "Öyle. Zaten sonuç vermeyebilir tabii. Sansar'ı köşeye kısarsak bile, Japonlar başka yollar da bulurlar. Gece o yazının nasıl olup da devreye girdiğini hâlâ öğrenemedim. Yalnızca, yukardan emir, yukardan emir, deyip duruyorlar. O da ne demekse! Her anlama gelebilir."

"Birisi o yazıyı yazmış olmak zorunda."

"Diyorum sana, bulamadım. Ama biliyorsun, Japonların bu gazete üzerinde büyük nüfuzu var. Yalnız verdikleri

ilanlardan ötürü değil. Hattâ VWashington'dan habire işlettikleri o amansız Halkla İlişkiler mekanizmasından, politikacılara ve kurumlara yaptıkları seçim bağışlarından da daha derin bir şey. Hepsinin toplamı, artı bir şeyler daha. Ve artık insanların içine işlemeye başladı. Yani diyeceğim, örneğin bir kadro toplantısında oturmuş, yayınlanabilecek bir yazıyı tartışıyorsunuz, bir ara bir de bakıyorsun, kimse onları gücendirmek istemiyor. Yazı doğru mu, değil mi, önemi yok. Hattâ haber değerinin de önemi yok. Misilleme meselesi de değil. Hani, biz onlara bunu yaparsak onlar da ilanlarını vermezler kaygısı değil bu dediğim. Çok daha sinsi bir şey. Bazen editörlerin yüzüne bakıyorum ... belli bir yazıyı basmayacaklarını anlıyorum. Çünkü korkuyorlar. Neden korktuklarının farkında bile değiller oysa. Yalnızca korkuyorlar."

"Al sana özgür basın."

Ken, "Hey, şimdi zırva lise sloganlarının sırası değil," dedi. "Bu dümenler nasıl döner, bilirsin. Amerikan basını genelde kamuoyunun düşüncesini yansıtır. Kamuoyunun düşüncesi ise güçlü grubun düşüncesidir. Şu sıra güçlü grup Japonlar. Basın tabii yine her zamanki gibi kamuoyunun düşüncesini ortaya koyuyor. Şaşılacak bir şey yok. Yalnızca kendini kolla." "Kollayacağım."

"Ayrıca küçük posta hizmetimden yararlanmak istediğine karar verirsen, aramaktan sakın çekinme."

Connor'la konuşmak istiyordum. Connor'ın neden kaygılandığını, neden soruşturmayı çabucak bitirmek istediğini yeni yeni anlamaya başlamıştım. Çünkü kurnaz ve sinsi bir kampanya kadar korkunç şey yoktu. Becerikli biri ... ki Sansar da becerikliydi ... bunu öyle iyi ayarlayabilirdi ki, hiçbir

olay yer almadığı halde gün be gün birike birike ortaya bambaşka bir hikâye çıkabilirdi. Örneğin BÜYÜK JÜRİ, POLİS SUÇU KONUSUNDA KARAR VEREMİYOR diye bir manşet atıverirdi. Oysa büyük jüri daha toplanmamış olurdu. Ama insanlar böyle şeyleri her gün görünce, kafalarında kendilerine özgü yargılar oluşurdu.

Bunu yapmanın bir yolu her zaman vardı. Sinsi kampanyanın sonunda kurbanınız masum çıksa bile, o zaman da BÜYÜK JÜRİ POLİSE SUÇU ÇAKAMADI ya da SAVCI SUÇLANAN POLİSİ KOVUŞTURMAKTA İSTEKSİZ gibi bir manşet atardınız. Böyle manşetler hemen hemen hüküm giymek kadar kötüydü.

Ayrıca olumsuz basının haftalar süren karalamasından sonra insan kolay kolay da aklanamazdı. Suçlamaları herkes hatırlardı da, sonucu kimse hatırlamazdı. İnsan yaratılışı böyleydi. Bir kere suçlandınız mı, normale dönmek zor işti.

Durum tehlikeli olmaya başlıyordu. İçimde kötü sezgiler vardı. Güney California Üniversitesinin park yerine girerken kafam çok meşguldü. O anda telefon tekrar çaldı. Şef yardımcısı Olsen arıyordu.

"Peter."

"Buyrun, efendim."

"Saat ona geliyor. Buraya gelip teypleri masama bırakacaksın sanıyordum. Söz vermiştin bana."

"Kopyalamakta zorluk çekiyorum."

"Onunla mı uğraşıyorsun?"

"Tabii. Neden?"

"Çünkü gelen telefonlara bakılırsa sen bu soruşturmanın peşini bırakmıyormuşsun gibi görünüyor," dedi Jim Olsen. "Son bir saat içinde, bir Japon araştırma enstitüsüne uğrayıp sorular sormuşsun, ardından bir Japon araştırma enstitüsünde çalışan fizikçiyi sorguya çekmişsin, bir Japon seminerine gitmişsin. Bir noktada iyice anlaşılmış, Peter. Bu soruşturma bitti mi, yoksa bitmedi mi?"

"Bitti," dedim. "Ben yalnızca teyplerin kopyalarını almaya çalışıyorum."

"O kadarla kaldığından emin olalım," dedi.

"Tamam, Jim."

"Tüm teşkilâtın iyiliği için ... içindeki kişilerin de. Ben artık bu işi geride bırakmak istiyorum."

"Tamam, Jim."

"Durumun kontrolünü elden kaçırmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Umarım anlıyordursunuz," dedi. "Kopyaları çıkarttır, sonra çabucak buraya gel." Telefonu kapattı.

Arabayı park ettim, fizik binasına girdim.

rHÎLÎPS Sanders dersi bitirene kadar anfinin arka tarafında, yukarda bekledim. Doktor Sanders, üzeri karmakarışık formüllerle dolu bir karatahtanın başındaydı. Sınıfta otuz kadar öğrenci vardı. Çoğu ön taraflara oturmuşlardı. Onları arkadan görüyordum.

Doktor Sanders kırk yaşlarında vardı. Enerjik tiplerdendi. Sürekli hareket eden, ileri geri, sağa sola dolaşarak ders anlatan, tahtadaki formüllere tebeşiriyle vura vura, "Sinyal kovaryant oranı saptama" ya da "faktörel delta şeridi eni gürültüsü" gibi lâflar eden biri. Anlattığı konunun ne olduğunu bile anlayamıyordum. Sonunda herhalde elektrik mühendisliği olmalı, diye karar verdim.

Saat başında zil çalınca öğrenciler kalktılar, çantalarını toplayıp kapıya yöneldiler. Sınıftakilerin hemen hemen hepsinin Uzakdoğulu olduğunu görünce hayli şaşırdım. Erkekler de, kızlar da. Uzakdoğulu olmayanlar da ya Hintli, ya Pakistanlıydı. Otuz öğrenciden yalnızca üçü beyazdı.

Daha sonra birlikte koridordan laboratuara yürürken Sanders bana, "Doğru," dedi. "Fizik gibi bir ders Amerikalıları pek çekmez. Yıllardır böyle. Sanayi de beyaz fizikçi bulamıyor pek. Doktora yapmak için matematik ve mühendislik derslerine gelip de sonra Amerikan şirketlerinde işe girenler olmasa, yanmıştık."

Merdivenlerden inip sola döndük. Bodrum koridorlarından birindeydik. Sanders hızlı yürüyordu.

"Ama işin kötü yanı, durum değişiyor," diye devam etti. "Asyalı öğrencilerim artık vatanlarına döner oldular. Koreliler Kore'ye gidiyor, Tayvanlılar Tayvan'a. Hintliler bile vatana dönüyorlar. Ülkelerinde yaşam standardı yükseldi, fırsatlar da çoğaldı. Bizdekinden fazla. Bu yabancı ülkelerin bazılarında çok sayıda yüksek eğitim almış insan var." Beni çabucak bir merdivenden daha indirdi. "Dünyada kişi başına en çok doktora sahip kent hangisi, biliyor musun?"

"Boştun mu?"

"Seul. Kore. Yirmi birinci yüzyıla girerken bunu da düşünmekte yarar var."

Bir koridoru daha geçiyorduk. Bir ara dışarıya, gün ışığına çıktık, sonra bir başka binaya daldık. Sanders ikide bir arkasına bakıyor, sanki ben kaybolurum diye korkuyordu, ama konuşmayı da hiç kesmiyordu.

"Yabancı öğrenciler vatanlarına dönünce de, Amerika'da araştırmaları yapmaya yetecek mühendis kalmıyor. Yeni Amerikan teknolojisi yaratamıyoruz. Basit bir bilanço işte. Yeterli sayıda vasıflı insan yok. IBM gibi dev şirketler bile sıkıntı çekmeye başladı. Vasıflı adam bulamıyorlar. Kapıya dikkat et."

Kapının kanadı geriye, bana doğru savruldu. Geçerken konuştum. "Ama yüksek teknoloji dalında bu kadar çok iş olanağı varken, öğrencileri çekmez mi bu durum?"

"Yatırım bankacılığı kadar çekemez. Ya da hukuk kadar." Sanders güldü. "Amerika'da belki mühendis ve fizikçi yok, ama avukat yetiştirmede dünyada birinciyiz. Dünya avukatlarının yarısı Amerika'da. Bunu da düşün." Başını iki yana salladı.

"Nüfusumuz dünya nüfusunun yüzde dördü. Avukatlarımız dünya avukatlarının yüzde ellisi. Her yıl da okullardan dışarı otuz beş milyon daha boşalıyor. Üretkenliğimiz

oraya yönelik. Ulusal odağımız o yönde. Televizyon dizilerimizin yarısı avukatlarla ilgili. Amerika avukatlar diyarı oldu. Herkes herkesi dava ediyor, herkes anlaşmazlığa düşüyor. Herkes her an mahkemede. Ne de olsa, üç çeyrek milyon Amerikalı avukatın bir şeyler yapıyor olması şart. Yılda üç yüz binlerini kazanmak zorundalar. Başka ülkeler bizi deli sanıyor."

Bir kapının kilidini açtı. Karşımda elle yazılmış, İLERİ İMGELEME LABORATUVARI levhasıyla yanındaki oku gördüm. Sanders beni bir bodrum koridorundan yürüttü.

"En akıllı çocuklarımız bile kötü eğitim alıyor. En zeki Amerikalı çocuklar bugün dünyada on ikinci sırada. Onların önünde Asya ve Avrupa'nın sanayileşmiş ülkeleri var. Üstelik bu sözünü ettiğim, bizim en belli başlı öğrencilerimiz. Daha alt düzeylerde durum çok daha beter. Lise mezunlarının üçte biri, otobüs tarifesini okuyamıyor. Resmen okuma yazma bilmiyorlar yani."

Koridorun sonuna vardık, sağa döndük. "Benim gördüğüm çocuklar hep tembel. Kimse çalışmak istemiyor. Ben fizik dersi veriyorum. Öğrenmesi yıllar süren bir dal. Ama çocukların hepsi Charlie Sheen gibi giyinip yirmi sekiz yaşına varmadan bir milyon dolar kazanma peşinde. Bu tür para da ancak avukatlıkta ya da yatırım bankacılığında kazanılır. Wall Street'de. Avantadan kâr yazan yerlerde. Çocukların yapmak istediği de bu."

"Belki bu üniversitede böyle."

"İnan bana, her yerde böyle. Hepsi televizyon seyrediyor."

Bir kapı daha açtı, yeni bir koridora daldık. Bu seferki küf kokuyordu. Rutubetliydi.

"Biliyorum, biliyorum, ben eski moda biriyim," dedi Sanders. "Ben hâlâ her insanın bir önemi olduğuna inananlardanım. Sen bir şeyi temsil ediyorsun, ben başka şeyi. Bu gezegenin üzerinde bulunmakla, böyle giyinmekle, işimizi yapmakla, bir şeyleri temsil ediyoruz. Ama dünyanın bu köşesinde bizler hep gırgırı temsil ediyoruz. Televizyon haberlerini izliyor, çekimlerin neresine makas attıklarını, yorum soktuklarını görüyoruz. Reklamları seyrediyor, hileleri buluyoruz."

Sanders birdenbire durdu.

"Ne oldu?"

"Biri daha yok muydu?" dedi. "Sen biriyle gelmemiş miydin?"

"Yoo, yalnız geldim."

"Oh, iyi." Sanders aynı yıldırım hızıyla tekrar yola koyuldu. "Ben bu koridorlarda birini kaybedeceğim diye korkarım hep. Hah, tamam, geldik. Laboratuvar. İyi. Bu kapı tam bıraktığım gibi."

Kapıyı cakayla açtı, ben içeriye baktım, şoka uğradım-.

Sanders, "Pek bir şeye benzemiyor, biliyorum," dedi.

Bundan daha azımsayıcı biçimde ifade edilemezdi, diye düşündüm.

Tavanından paslı boruların geçtiği bir bodrum odasın-daydık. Yerdeki yeşil muşamba yer yer kıvrılmış, altındaki beton taban görünüyordu. Odanın dört tarafına köhne ahşap masalar dizilmiş, üstlerine tepeleme cihazlar yığılmıştı. Her yandan teller, kablolar sarkıyordu. Her masada, monitörün karşısında bir öğrenci oturmaktaydı. Birkaç yerde, ortaya konmuş kovaların içine tavandan su damlıyordu. Sanders, "Bulabildiğimiz tek yer burada, bodrumdaydı," dedi. "Tavan falan yaptırabilecek paramız da yok. Neyse, önemli değil. Sen kafanı kolla, yeter."

İlerledi. Benim boyum bir seksenden fazla olmadığı halde kapıdan girebilmek için eğilmek zorunda kaldım. Başımın yukarısında bir yerden hışırtılı sürtünme sesleri geliyordu.

"Patenciler," diye açıkladı Sanders.

"Efendim?"

"Buz pateni pistinin altındayız. İnsan bu sese alışıyor. Şu ara pek fena sayılmaz aslında. Öğleden sonraları hokey çalışmaya başladıklarında biraz gürültülü oluyor."

Odada ilerledik. Kendimi denizaltının içinde hissettim. Ekran başında çalışan öğrencilere baktım. Hepsi işine gömülmüştü. Kimse başını kaldırıp bize bakmadı. Sanders, "Sen ne tür teyp kopyalatmak istiyorsun?" diye sordu.

"Sekiz milimetrelik Japon teypi. Güvenlik teypi. Zor olabilir."

"Zor mu? Pek sanmam," dedi Sanders. "Biliyor musun, gençliğimde video imge algoritmalarının çoğu benim elimden çıkmıştı. Despeckling, enversiyon, edge tracing falan filan. Herkes Sanders algoritmaları kullanırdı. O sıra Çal Tech'de master yapıyordum. Boş zamanlarımda JPL'de çalışırdım. Yo, hayır, yapabiliriz."

Teypi ona uzattım. Alıp baktı. "Şirin küçük şey," dedi.

"Ne oldu sonra?" diye sordum. "Algoritmalara yani?"

"Ticarî kullanımları kalmadı. Seksenlerde RCA gibi, GE gibi Amerikan şirketleri elektronik işini hepten bıraktılar. Benim imge geliştirme programlarım Amerika'da pek işe yaramaz oldu." Omuz silktili. "Ben de onları Sony'ye, Japonya'ya satmaya çalıştım."

"Eee?"

"Japonların patentini aldıkları ürünleri zaten varmış. Japonya'da."

"Yani algoritmaları mı varmış?"

"Hayır. Yalnızca patentleri. Japonya'da patent çıkarmak bir tür savaştır. Bütün Japonlar deli gibi patent çıkarır. Ama başvurunuz on sekiz ay sonra açıklanır. O zamana kadar toplayabileceğin paralar havaya

gider. Tabii Japonların Amerika'yla cevabı patentleme anlaşmaları yok. Avantajlarının birazı da buradan geliyor.

"Her neyse, Japonya'ya gittiğimde Sony ile Hitachi'nin elinde bazı patentler olduğunu öğrendim. Onları alınca, 'patent akımı' denilen işe kalkışmışlar. Yani bunları akla gelebilecek her türlü kullanıma karşı patentlemişler. Benim algoritmalarımı kullanmaya hakları yoktu, ama baktım ki benim de hakkım yokmuş. Çünkü onlar benim icadımın kullanımını patentlemişler." Omuz silkti. "Anlatması zor. Her neyse, geçti gitti bunlar. Şimdi Japonlar çok daha karmaşık video yazılımları geliştirdiler. Bizimkileri kat be kat aşıyor. Bizim birkaç yıl önümüze geçmiş durumdalar. Ama biz yine de bu la-boratuvarı ugraşıp duruyoruz. Hah, tam bize lâzım olan kişi. Dan. Meşgul müsün?

Genç bir kadın bilgisayar konsolundan başını kaldırıp baktı. İri gözleri bağa çerçeveli gözlüklerin ardından bakıyordu. Saçları siyahtı. Yüzü kısmen tavandan gelen boruların ardındaydı.

"Sen Dan değilsin," dedi Sanders. Şaşırmış gibiydi. "Dan nerede, Theresa?"¹¹

"Sömestr sınavına girdi," diye açıkladı Theresa. "Ben ona bir progresyonu çalıştırmakta yardım ediyorum. Neredeyse bitecek ama." Bu kızın diğer öğrencilerden yaşça biraz daha büyük olduğu izlenimine kapılmıştı. Nedenini tam bilemiyordum. Giyinişinden olmadığı kesindi. Başında parlak renkli bir bant, üzerinde blucin ceketin içine giydiği bir U2 tişörtü vardı. Ama onu büyük gösteren bir sakinliği olduğu kesindi.

Sanders monitora bakmak için masanın çevresini dolaşır

ken, "Bir başka işe de bakabilir misin?" diye sordu. "Burada

acele bir işimiz var da. Polise yardım etmek durumunda

yız." Borulara çarpmamak için başını eğerek Sanders'i izle

dim. "Tabii ... herhalde," dedi kadın. Makinesindeki üniteleri kapatmaya başladı. Arkası bana dönüktü. Sonra birden, yüzünü görebildim. Esmer, egzotik görünümlü biriydi. Hemen hemen Avrasyalıydı. Aslında çok güzeldi. Dönüp bakanın düşüp bayılacağı kadar güzel. Dergilerdeki o elmacık ke-

mikleri çıkık mankenlere benziyordu. Bir an aklım karıştı. Bu kadın bodrumdaki bir elektronik laboratuvarında çalışamayacak kadar güzeldi. Anlamsızdı bu olay baştan sona.

Sanders, "Theresa Asakuma'yı tanıştırayım sana," dedi. "Burada çalışan tek Japon master öğrencisi."

"Merhaba," dedim. Yüzüm kızardı. Kendimi budala gibi hissediyordum. Her şey çok fazla çabuk yer almaktaydı. Beri yandan, doğrusu teyplerime bir Japon'un bakması da hoşuma gitmiyordu. Ama kızın ilk adı Japon adı değildi. Görünüşü de Japon gibi değildi. Avrasyalıydı daha çok. Belki yarı Japon ... öyle egzotikti ki, hattâ belki de ...

"Günaydın Teğmen," dedi Theresa. Bana sol elini uzattı. Ters elini yani. Onu yan tutuyordu. Sağ eli sakatlanan birinin yapacağı gibi.

El sıkıştık. "Merhaba, Bayan Asakuma." "Theresa." "Peki."

Sanders, "Ne güzel, değil mi?" derken sanki kızın güzelliği kendi marifetiymiş gibi davranıyordu. "Harikulade güzel."

"Evet," dedim. "Aslına bakarsanız, sizin mankenlik yapmadığınıza şaşırdım."

Bir an garip bir sessizlik oldu. Nedenini anlayamadım. Kız hemen başını başka tarafa çevirdi. "Mankenliğe pek ilgi duymadım," dedi. Sanders çabucak lâfa karıştı. "Theresa, Teğmen Smith bizden bir takım teyplerin kopyasını çıkarmamızı rica ediyor. Şu teypler."

Sanders teyplerin birini ona uzattı. Kız teypi sol eliyle alıp ışığa tuttu. Sağ eli dirsekten bükük, beline dayalı duruyordu. Derken birden, sol kolunun uca doğru inceldiğini, blucin ceketinin yenidoğan bir yumruyla son bulunduğunu gördüm. Thalidomide ilacının sakatladığı bebeklerden biriymiş gibi.

O gözlerini kısarak teype baktı, "Çok ilginç," dedi. "Sekiz milimetrelik HD. Belki de hep duyduğumuz özel dijital for-mat'tandır. Gerçek zaman imge zenginleştiricisiyle çalışanlardan."

"Özür dilerim, bilemiyorum," dedim. Mankenlik konusunda gevezelik ettiğim için kendimi çok budala hissediyordum. Elimdeki kutuya daldım, oynatma makinesini çıkardım.

Hemen bir tornavida kapıp kapağı açtı, makineye eğildi. Yeşil bir devre panosu gördüm. Bir siyah motor, üç de minik kristal silindir. "Evet, bu yeni düzen. Çok şık. Doktor San-ders, bakın, yalnızca üç başla yapmışlar. Pano herhalde komponent RGB yapabiliyor, çünkü, bakın ... sizce bu kompresyon devresi mi?"

"Herhalde analog çeviricisinin dijitali," dedi Sanders. "Çok nefis. Ne kadar da küçük!" Kutuyu havaya kaldırarak bana döndü. "Japonlar bunları neden böyle yapabiliyor da biz yapamıyoruz, biliyor musun? Onlar kaizeriliyor bunları. Bilinçli, sabırlı, sürekli bir mükemmelleştirme yöntemi. Ürünler her yıl biraz daha iyileşiyor, biraz daha küçülüyor, biraz daha ucuzluyor. Amerikalılar bu türlü düşünmez. Hep "büyük sıçrama"ları arar Amerikalılar. Büyük hamle peşindedirler. Bir voli vurup sonra sırtüstü yatmak isterler. Japonlar ise bütün gün çalışır, hiç arkalarına yaslanmazlar. Yani eline böyle bir şey aldığı anda, bir bakıma bir felsefenin ifade ediliş biçimine bakıyorsun sayılır."

Bir süre böyle konuşmayı sürdürdü, silindirlere baktı, hayranlığını belirtti. Sonunda ben, "Teypleri kopya edebilecek miyiz?" diye sordum.

"Tabii," dedi Theresa. "Çeviriciyi takar, bu makineden sinyali verir, istediğiniz medya'ya alabiliriz. Üç çeyreklik mi istersiniz? Optimal master mi? VHS mi?"

"VHS," dedim.

"Kolay."

"Ama tam ve net bir kopya olacak, değil mi? JPL'dekiler kopyanın okunabilir olduğunu garanti edemediler."

Sanders, "Öff, bu JPL," dedi. "Devlete iş yaptıkları için öyle konuşuyorlar. Biz burada iş çıkaran insanlarız. Değil mi,

Theresa?"

Ama Theresa bizi dinlemiyordu. Onun kabloları, fişleri takıp bağlayışını seyrettim. Sağlam eliyle hızla çalışıyor, sağ yumruğuyla da kutuyu dengeleyip tutmaya yardım ediyordu. Birçok sakat insan gibi, hareketleri öyle hızlıydı ki, sağ elinin eksikliği belli bile olmuyordu. Çok geçmeden küçük oynatma makinesini ikinci kayıt cihazına ve birkaç monitöre bağlamıştı.

"Nedir bütün bunlar?"

"Sinyali denetlemek için."

"Filmi oynatırken mi?"

"Hayır. Görüntüyü büyük ekran gösterecek. Ötekiler sinyal karakteristiklerine bakmamı sağlıyor. Aynı zamanda veri haritasına. Yani imgenin teyp üzerine nasıl işlendiğine."

"Onu yapmak zorunda mısınız?" dedim.

"Hayır. Yalnızca içinde ne olduğunu merak ediyorum. Bu HD formatını nasıl kurguladıklarını görmek istiyorum."

Sanders bana, "Gerçek kaynak nedir?" diye sordu.

"Bir ofisin güvenlik kamerasından."

"Bu teyp orijinal mi?"

"Öyle sanıyorum. Neden?"

"Çünkü orijinal malzemeyse çok daha dikkatli olmamız gerek." Theresa'ya dönmüş, ona talimat veriyordu. "Medya yüzeyini lekeleyen feedback luplan istemeyiz. O başlardan gerçek verilerin entegritesini bozacak sızmalar da istemeyiz."

"Kaygılanmayın," dedi kız. "Ben ayarladım." Kurduğu düzeni gösterdi. "Görüyor musunuz? Empedans kayması olursa uyarı gelir. Merkez prosesörü de kontrol ediyorum."

Sanders, "Pekâlâ," dedi. Gururlu bir baba gibi gülümsüyordu.

"Ne kadar sürer?" diye sordum.

"Çok sürmez. Sinyali çok yüksek hızda aktarabiliriz. Hız sınırı, oynatma cihazının bir fonksiyonudur. Görünüşe göre hızlı ileri sarma yapabiliyor. Demek ki teyp başına iki üç dakika yeter."

Kolumdaki saate göz attım. "On buçukta kaçıramayacağım bir randevum var. Bu teypleri de bırakıp gitmek istemi..."

"Hepsinin mi kopyalanmasını istiyorsunuz?"

"Aslında en hayatî olanlar beş tane."

"O halde önce onları yapalım."

Her teypin başından birkaç saniye izledik, kırk altıncı kattaki kameraların filmlerim aradık. Her teyp başlarken, Theresa'nın masasındaki merkez monitörde görüntüyü görebiliyordum. Yan monitörlerde sinyal izleri sığıyor, yoğun bakım ünitelerindeki cihazlar gibi görüntü veriyordu. Bunu onlara da söyledim.

"Öyledir," dedi Theresa. "Bu da video'nun yoğun bakımı." Bir teypi çıkardı, başkasını taktı, çalıştırdı. "Ayy! Bu malzeme orijinal demiştiniz, değil mi? Kopya aslında. Kopya bu teypler."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü dolaşık sinyalle başlıyor." Theresa cihazın üzerine eğildi, sinyal izlerine baktı, düğmelerle oynayıp onları çevirdi.

Sanders, "Evet, sanırım gördüğün gerçekten dolaşık sinyal," dedi, sonra bana döndü. "Bak, video'da kopyayı imgenin kendisinden ayırdetmek zordur. Eski analog videolar, peşpeşe kopyalarda bir bozulma gösterirler, ama bunun gibi dijital sistemlerde hiçbir fark olmaz. Her kopya, master'in tıpatıp aynıdır."

"O halde bu teyplerin kopya olduğunu nereden anlıyorsunuz?"

"Theresa görüntüye bakmıyor," dedi Sanders. "Sinyale

bakıyor. Kopyayı imgeden ayırdedemeyiz ama bazen imgenin kameradan gelmeyip bir başka teypten çekildiğini anlayabiliriz."

"Nasıl?"

Theresa anlattı. "Sinyalin ilk yarım saniyede nasıl yerleş-tirildiğiyle ilgili. Eğer kayıt videosu, oynatan video'dan daha önce çalıştırılmışsa, bazen playback makinesi başlarken sinyal çıktısında hafif bir dalgalanma olur. Mekanik bir şeydir bu. Playback motorları pek çabuk hız kazanamazlar. Playback'lerde bu etkiyi azaltmak için elektronik devreler bulunur, ama hızlanma aşamasındaki fark her zaman vardır."

"Siz de onu mu gördünüz?"

Başını evet anlamında salladı. "Ona dolaşık sinyal denir."

Sanders, "Sinyal doğruca kameradan geliyorsa, böyle bir şey hiç olmaz," diye sözü devraldı. "Çünkü kamerada kıpırdayan bölümler yoktur. Kamera her seferinde, daha baştan, istenen hızda çalışır."

Kaşlarım çatılmıştı. "Demek bu teypler kopya."

"Kötü haber mi bu?" diye sordu Sanders.

"Bilemiyorum. Eğer kopya edilmişlerse, belki değiştirilmiş de olabilirler, değil mi?"

Sanders, "Kuramsal olarak, evet," dedi. "Ama uygulamada, çok dikkatli aramamız gerek. Yine de emin olmak çok güçtür. Bu teypler bir Japon şirketinden mi geliyor?"

"Evet."

"Nakamoto'dan mı?"

"Evet," diye başımı salladım.

Sanders, "Doğrusu sana kopyaları verdiklerine şaşmadım," dedi. "Japonlar olağanüstü temkinlidir. Yabancılar da pek güvenmezler. Hem Amerika'daki Japon şirketleri ne biçim duygular içindedir, bilir misin? Biz Nijerya'da iş yapıyor olsaydık neler hissedersen, onlar da burada onları hissediyor. Çevrelerini vahşilerin sarmış olduğu inancındalar."

"Hey," dedi Theresa.

Sanders, "Özür dilerim, ama ne demek istediğimi biliyor-sundur," dedi ona. "Japonlar bize tahammül etmek zorunda oldukları inancında. Yeteneksizliğimize, yavaşlığımıza, budalalıklarımıza, beceriksizliklerimize. Bu yüzden, kendilerini koruma havasındalar. Eğer bu teyplerin yasal bir önemi varsa, orijinalleri senin gibi barbar bir polise teslim etmek en son yapacakları şeydir. Yo, hayır, sana bir kopya verirler, orijinalleri kendileri saklarlar. Belki savunmada işe yarar diye. Alt düzeydeki Amerikan teknolojiyle, bu teyplerin kopya olduğunu senin zaten anlayamayacağından emindirler."

Kaşlarımı çattım. "Kopya çıkarmak ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez," dedi Sanders. "Theresa'nın şu andaki tarama hızıyla, teyp başına beş dakika. Herhalde Japonlar çok daha hızlı da yapabilir. Belki teyp başına iki dakika."

"Bu durumda, dün gece kopya çıkarmak için bol bol vakitleri vardı demektir."

Biz konuşurken Theresa da teypleri tarayıp her birinin ilk başını görüntülüyordu. Görüntü belirince bana bakıyor, ben kameraların değişik bir katı gördüğünü farkedince ona başımı sallıyordum. Bütün güvenlik kameralarının kayıtları karşımdaydı. Sonunda, kırk altıncı karın teyplerinden ilki belirdi. Daha önce gördüğüm o tanıdık kat.

"Bu bir," dedim.

"Pekâlâ, başlıyoruz. VHS'e çekiyoruz." Theresa ilk kopyaya başladı. Teypi yüksek hızla ileri sararken görüntünün üzeri çizgi doluydu ve aşırı hız vardı. Yan monitörlerde sinyaller sinirli sinirli titremekteydi. "Bunun dün geceki cinayetle bir ilgisi mi var?" diye sordu.

"Evet. Onu duymuş muydunuz?"

Omuzlarını kaldırdı. "Haberlerde gördüm. Katil bir araba kazasında ölmüş."

"Evet, öyle," dedim.

Yüzünü ekranlara çevirmişti. Görebildiğim çeyrek profili inanılmayacak kadar güzeldi. Hele yanağının çıkıklığı. Ed-die Sakamura'nın o çapkın şöhretini hatırladım. "Onu tanır mıydınız?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Az sonra, "Japondur," diye ekledi.

Küçük grubumuzun üzerine bir garip sessizlik daha çöktü. Theresa'yla Sanders'in bildiği bir şeyi benim bilmediğimi hissettim. Ama nasıl soracağımı da bilemiyordum. Ekrana bakmayı sürdürdüm.

Güneş ışığının yerde kayışını bir kere daha gördüm. Sonra o katta çalışanlar tenhalaşırken ay ışığı doldu içeriye. Ortalık bomboş kaldı. Ardından Cheryl Austin son hızla ortaya çıktı, bir erkek onu izledi. İhtirasla öpüştüler.

Sanders," A-ha," dedi. "Bu mu?"

"Evet."

Hareketleri seyrederken kaşlarını çatmıştı. "Yani cinayet filme mi çekilmiş?"

"Evet," dedim. "Birkaç kamerayla."

"Şaka ediyorsun."

Sanders sessizleşti, ekrana dikkatle baktı. Ekran hız nedeniyle çizgilerle dolduğu için, ana olayları ancak görebiliyorduk. Konferans salonunda hareket eden iki insan. Sonra adam hızla kareden çıkıp konferans salonunu boş bıraktı.

Kimse konuşmadı. Hepimiz ekrana bakıyorduk.

Theresa'ya göz attım. Yüzünde hiç ifade yoktu. Görüntü gözlüklerinin camına yansıyor.

Eddie aynanın önünden geçti, karanlık koridora daldı. Teyp birkaç saniye daha döndü, sonra kaset dışarı çıktı.

"Bu birincisi. Birkaç kamera vardı demiştiniz, değil mi? Hepsi kaç tane?"

"Sanırım beş."

Birinci teypte bir etiket yapıştırdı. Bir başkasını makineye taktı, son hızla onu da kopyalamaya koyuldu.

"Bu kopyalar aslının aynı mı?" diye sordum.

"Tabii."

"Yani yasal!"

Sanders kaşlarını çatı. "Ne bakıma yasal?"

"Kanıt olarak. Mahkemede."

"Yo, değil," diye başını salladı Sanders. "Bu teypler mahkemede asla kabul edilmez."

"Ama aslının aynıysa ..."

"Onunla ilgisi yok. Her tür fotoğrafik kanıt, videolar da dahil olmak üzere, artık mahkemelerde kabul edilmiyor."

"Bunu duymamıştım," dedim.

Sanders, "Çünkü daha olmadı," diye karşılık verdi. Usul yasası da pek açık seçik değil. Ama geliyor. Bugünlerde bütün fotoğraflar kuşkulu sayılıyor. Çünkü bugün dijital sistemlerle fotoğrafları kusursuz biçimde değiştirmek müm-küm. Kusursuz diyorum. Bu yeni bir olay işte. Hatırlar mısın, yıllar önce Ruslar kendi Mayıs Bayramı kutlamalarında bazı politikacıları resimlerden nasıl silip çıkarırlardı? Onların yaptığı kaba işlemdi. Kes-yapıştır, o kadar. Resimle oynandığı her zaman belli olurdu. Öbür insanların omuzlarının arasında garip bir boşluk kalırdı. Arka duvarda renk farkı olurdu. Ya da rötuş yapanın fırça darbelerini

görüldün. Bir şey görürdün ama. Hem de kolaylıkla. Resmin değiştirilmiş olduğunu farkederdin. Yaptıkları iş gülünçtü."

"Hatırlıyorum," dedim.

"Fotoğraflarda her zaman bir dürüstlük vardı, çünkü onları değiştirmek imkânsızdı. Bu yüzden, fotoğrafların gerçeğin aynası olduğuna inanılırdı. Oysa birkaç yıldan beri bilgisayarlar bize fotoğrafları iz bırakmadan, kusursuz şekilde değiştirme olanağı getirdi. Birkaç yıl önce National Geog-raphic dergisi bir kapak resminde Mısır'daki büyük piramidin yerini değiştirip yayınladı. Editörler piramidin yerini beğenmemiş, başka yere taşırılsa daha iyi görüntü vereceğine karar vermişler. Fotoğrafı değiştirip piramidi taşımışlar. Kimse farkım anlayamamış. Ama bir kamera alıp Mısır'a gider, o resmi tekrar çekmeye çalışırsan, bunun olanaksız olduğunu anlarsın. Çünkü dünyanın neresinden bakarsan bak, piramitleri o biçimde dizilmiş göremezsın. Fotoğraflar artık gerçeği göstermiyor. Ve sen de farkına varmıyorsun. Bu ufak bir örnek."

"Yani bir başkası aynı şeyi bu teypte yapmış olabilir mi?"

"Kuramsal olarak, olabilir. Her video değiştirilebilir."

Monitör ekranında cinayetin işlenişini ikinci kere izledim. Bu seferki salonun uzak bir köşesinden çekilmişti. Ama sonunda Sakamura kameraya doğru yürürken çok net gözüküyordu.

"Görüntü nasıl değiştirilebiliyor?" diye sordum.

Sanders güldü. "Bugünlerde cafrın ne değişiklik istiyorsa yapabilirsin."

"Katilin kimliğini değiştirebilirler mi?"

"Teknik olarak, evet," dedi Sanders. "Karmaşık ve kıpırdayan bir obje üzerine bir suratın haritasını çizmek artık mümkün. Teknik olarak mümkün. Ama uygulamaya kalktın mı, canın çıkar."

Hiçbir şey söylemedim. Belki de böylesi daha iyiydi. Sakamura bizim baş sanığımızdı ve ölmüştü. Şef dosyanın kapanmasını istiyordu. Bunu ben de istiyordum.

Sanders, "Tabii Japonların türlü türlü ileri video algoritmaları vardır," dedi. "Yüzey haritalamasını da, üç boyutlu transformasyonları da yapabilirler. Bizim yeni yeni düşünebilmeye başladığımız şeyleri onlar kolayla başarıyor da olabilir." Parmaklarıyla masann üzerinde davul çaldı. "Bu teyplerin zaman programı nasıl? Olayın tarihçesini anlat bana."

"Cinayet dün akşam sekiz buçukta işlendi, duvardaki saatten de belli," dedim. "Bize teyplerin güvenlik odasından sekiz kırk beşte alındığı söylendi. Biz teypleri istedik, Japonlarla biraz tartışma oldu."

"Her zamanki gibi. Sonra teypler size saat kaçta geldi?"

"Gecem'n bir buçuğu dolaylarında merkeze getirdiler."

"Pekâlâ," dedi Sanders. "Demek ki teypler sekiz buçuktan bir buçuğa kadar onlarda kaldı."

"Tamam. Beş saatten biraz az."

Sanders kaşlarını çattı. "Beş teyp, herbiri başka kamera açısından ... beş saatte değiştirilecek." Başını iki yana salladı. "Olamaz. Yapılacak şey değil, Teğmenim."

"Öyle," dedi Theresa da. "İmkânsız. Japonlar için bile. Değişecek çok fazla piksel var."

"Bundan emin misiniz?" dedim.

Theresa, "Şeyy," dedi. "Bu hızda yapılabilmesi için ancak otomatize bir program kullanılmalı. En ileri programlar bile, kusurları elle düzeltmeye ihtiyaç gösterir. Kötü bir bulanıklık her şeyi ele verir."

"Kötü bir bulanıklık mı?" dedim. Ona soru sormaktan hoşlandığımı farketmiştim. Yüzüne bakmak hoşuma gidiyordu.

Sanders, "Kötü bir hareket bulanıklığı," dedi. "Video saniyede otuz kare hızıyla döner. Her kareyi, otuzda bir saniyelik hızda kapanan bir objektifle çekilmiş fotoğraf gibi düşünebilirsin. Bu da çok yavaş sayılır. Hepimizin kullandığı fotoğraf makinelerinden çok daha yavaş. Bir koşucuyu otuzda bir saniyeyle filme çekersen, bacakları bulanık bir leke gibi çıkar.

"Buna hareket bulanıklığı denir. Bunu mekanik süreçle değiştirirsen, bir terslik olduğu anlaşılır. Görüntü fazla net, fazla diri olur. Kenarlar bir garip durur. Rusların fotoğraf değiştirmesine benzer. Gerçekçi bir hareket için bulanıklık tam gerekli dozda olmalı."

"Anlıyorum."

Theresa, "Renk değişimi de olur," dedi.

Sanders, "Doğru," diye ona katıldı. "Bulanıklığın içinde, bir de renk değişimi yer alır. Örneğin şu monitöre bak. Adam lacivert elbise giymiş, kızı odanın ortasında çevirirceketinin ucu havada uçuyor. Şimdi bu hareketten bir kare alırsan, piksellere kadar büyütürsen, ceketin lacivert olduğunu görürsün, ama bulanıklık daha açık mavilerin bir dizisidir. Uçlar iyice saydam gibi durur. Bir tek kareye bakarsan, ceket nerede bitiyor, geri plan nerede başlıyor, tam emin olamazsın."

Kafamda ancak canlandırabiliyordum. "Evet..." "Eğer kenarların renkleri düzgün bir hafifleme göstermezse, onu hemen farkedersin. Birkaç saniyelik bir teypte bunu temizlemek saatler sürer. Ama temizlemezsene, hemen göze çarpar." Parmaklarını havada şaklattı.

"Yani bu teyplerin kopyasını çıkardılar ama değiştirmiş olamazlar."

"Beş saatte olmaz," dedi Sanders. "Vakitleri yetmez." "Demek gerçeği olduğu gibi seyrediyoruz." Sanders, "Ona hiç kuşku yok," dedi. "Ama sen gittikten sonra bu görüntüyle yine de biraz oynarız. Theresa oynamayı çok istiyor zaten, biliyorum. Ben de öyle. Daha sonra bizi bir ara. Bir gariplik varsa, sana söyleriz. Ama esas olarak, yapılamaz. Burada da yapılmamıştır."

DUNSET Tepesi Kulübü önündeki daire biçiminde yola girdiğimde, Connor'ı kulüp binasının önünde bekler gördüm. Yanındaki üç Japon golfçusunu eğilerek selamladı, onlar da ona eğildiler. Sonra hepsiyle el sıkıştı, sopalarını arka kanepeye attı, yanıma bindi.

"Geç kaldın, kohai."

"Özür dilerim. Yalnızca birkaç dakika geciktim. Üniversitede uzadı iş."

"Senin geç kalman herkese rahatsızlık verdi. Terbiye gereği, ben seni beklerken kulübün önünde benimle birlikte durmaya kendilerini mecbur hissettiler. Onların mevkiine yükselmiş insanlar, ayakta dururken çok rahatsız olurlar. Meşgul adamlar bunlar. Ama beni de yalnız bırakmadılar. Beni çok utandırdın. Teşkilâtı da kötü tanıtmış oldun."

"Özür dilerim. Aklıma gelmemişti."

"Gelmeye başlasın o halde, kohai. Bu dünyada tek başına değilsin."

Vitese geçtim, ilerledim. Dikiz aynasından Japonlara baktım. Biz uzaklaşırken el sallıyorlardı. Mutsuz görünmedikleri gibi, aceleleri varmış gibi de durmuyorlardı. "Kimlerle oynuyordun?"

"Aoki-san, Vancouver'deki Tokio Marine'in başıdır. Ha-nada-san da Londra'daki Mitsui Bankasının başkan yardımcısıdır. Keniçi Asaka'ya gelince, Toyota'nın tüm güneydoğu Asya'daki fabrikalarından o sorumlu. Kuala Lumpur'dan Singapur'a kadar. Bürosu Hong Kong'da."

"Burada ne işleri var?"

"Tatildeler," dedi Connor. "ABD'de kısa bir golf tatili. Bizim gibi yavaş tempolu bir ülkede dinlenmek hoşlarına gidiyor."

Kıvrılan yoldan Sunset Bulvarına doğru ilerledim, ışığı beklemek üzere durdum. "Nereye?"

"Dört Mevsim Oteline."

Sağa, Beverly Hills'e doğru döndüm. "Peki, bu adamlar neden seninle golf oynuyor?"

"Onlarla dostluğum çok eskidir," dedi. "Arada sırada karşılıklı birer iyilik. Yıllar boyunca. Ben önemli biri değilim. Ama ilişkileri de sürdürmek şarttır. Telefonla bir arama, küçük bir hediye, kente geldiğinde bir oyun. Çünkü insan ne zaman böyle bir şebekeye ihtiyacı olacağını asla bilemez. İlişkiler insanın enformasyon kaynağı, güvenlik valfi ve erken uyarı sistemidir. Japonların bakış açısından yani."

"Oyun kimin davetiydi?"

"Hanada-san zaten oynamak istiyordu. Ben ona katıldım. Golfu epey iyi oynarım, biliyor musun?"

"Neden oynamak istedin?"

"Çünkü Cumartesi toplantılarıyla ilgili daha çok bilgi edinmek istiyordum," dedi Connor.

Cumartesi toplantılarını hatırlamıştım. Haber odasında izlediğimiz video'da Sakamura, Cheryl Austin'i yakalamış, "Anlamıyorsun, bunların hepsi Cumartesi toplantılarıyla ilgili," demişti.

"Söylediler mi sana?"

Connor başıyla evetledi. "Anladığıma göre toplantılar çok uzun zaman önce başlamış," dedi. "Bin dokuz yüz seksende falan. Önce Century Plaza'da oluyormuş, Sheraton'a geçmişler, en son da Biltmore'da toplanıyorlarmış."

Connor camdan dışarı baktı. Araba Sunset Bulvarının kanalizasyon delikleri üzerinde sekip duruyordu.

"Yıllar boyunca bu toplantılar düzenli biçimde yapılmış. Kente raslantı sonucu uğramış önemli Japon iş adamları da katılır, Amerika konusunda ne yapılacağına dair tartışmalara taraf olurlarmış. Yani Amerikan ekonomisinin nasıl yönetilmesi gerektiğine dair."

"Ne?"

"Evet."

"Büyük küstahlık bu!"

"Neden?" diye sordu Connor.

"Neden mi? Çünkü burası bizim ülkemiz. Bir grup yabancıнын gizli bir toplantıda masa başına geçip buranın yönetimi konusunda karar vermesi olacak şey değil."

Connor, "Japonlar bunu böyle görmüyor," dedi.

"Görmediklerinden eminim! Kendilerinde bu hakkı gördüklerinden de eminim!"

Connor omuz silkti. "Aslına bakarsan, tam da öyle düşünüyorlar. Onlara göre, bu hakkı alın teriyle kazanmış durumdalar çünkü ..."

"Tanrım ..."

"Çünkü bizim ekonomimize büyük yatırımlar yapmış durumdalar. Dünya kadar borç verdiler bize, Peter. Bol miktarda sağlam para. Yüzlerce milyar dolar. Son on beş yılın büyük bölümü boyunca Amerika, Japonlarla ticaretinde her hafta bir milyar dolarlık ticaret açığı verdi. Onlar da haftada bir milyar dolarla bir şeyler

yapmak zorunda kaldılar. Onlara doğru gürleyerek akan bir para ırmağı. O kadar çok doları istedikleri de yoktu. Ne yapabilirlerdi bu fazla milyarları?

"Parayı borç olarak bize geri vermeye karar verdiler. Hükümetimizin bütçe açığı vardı. Her yıl. Kendi programlarımızı finanse edemiyorduk. Bütçe açığımızı Japonlar karşıladı. Bize yatırım yaptılar. Ve borcu da bizim hükümetin bir

takım teminatlarına karşılık olarak verdiler. Washington Japonlara, yurt içi durumu düzelteceği konusunda söz verdi. Açıkları durduracaktık. Eğitimi düzeltip altyapımızı yeniden kuracaktık. Hattâ gerekirse vergileri yükseltecektik. Kısacası, kendimize çekidüzen verecektik. Çünkü Amerika'ya yatırım yapmak ancak o zaman anlam kazanır."

"Hım-hımmm," dedim.

"Ama verdiğimiz bu sözlerin hiçbirini yerine getirmedik. Açıklar daha büyüdü. Doları devalüe ettik. 1985'de değerini yarıya indirdik. Bunun Japonların Amerika yatırımlarını ne hale getirdiğini düşünebiliyor musun? Canlarına okudu. 1984'de yaptıkları her yatırım, şimdi eski kârın yarısını getirir olmuştu."

Böyle bir şeyi belli belirsiz hatırlıyordum. "Bunu ticaret açığımızı kapamak için yaptığımızı sanıyordum," dedim. "İhracatı teşvik etmek için."

"Öyleydi, ama işe yaramadı. Japonya'yla olan ticaret dengemiz daha beter hale geldi. Normal olarak, paranın değerini yarıya indirirsen, ithal ettiğin her şeyin fiyatı iki katına çıkar. Ama Japonlar video kayıt cihazlarının fiyatını kırırverdi-ler, piyasa paylarını korumayı başardılar. Unutma, ticaret demek, savaş demektir.

"Tek başardığımız, Amerikan topraklarını ve Amerikan şirketlerini ucuzlatıp, Japonların bunları satın almasını kolaylaştırmak oldu, çünkü yen artık eski değerinin iki katı gü-cündeydi. Dünyanın en büyük bankalarını Japon bankaları haline getirdik. Ve Amerika'yı yoksul bir ülke yaptık."

"Bütün bunların Cumartesi toplantılarıyla ne ilgisi var?"

"Şöyle düşün," dedi Connor. "Diyelim ki senin sarhoş bir amcan var. Sana geliyor, borç verirsen içkiyi bırakacağını söylüyor. Ama bırakmıyor. Sen de parayı geri istiyorsun. Bu kötü yatırımdan kurtarabildiğini kurtarmak istiyorsun. Ayrıca amcanın kafayı çekip birinin canını yakabileceğinden de korkuyorsun. Kontrolü kaybetmiş çünkü amcan. Bir şeyler yapmak gerek. Aile toplanıp oturuyor, bu sorunlu amca konusunda ne yapmak gerektiğini tartışıyor. Japonlar da bunu yapmaya karar verdiler işte."

"Hımm-hımmm," dedim. Connor sesimdeki kuşku gölgesini sezmiş olmalıydı.

"Bak," dedi. "Bu komplo kuşkusunu kafandan at. Sen Japonya'yı ilhak etmek istiyor musun? Onların ülkesini yönetmek istiyor musun? Elbette ki hayır. Akli başında hiçbir ülke, bir başka ülkeyi devralmak istemez. Ticaret yapmak ister, o tamam. İlişkiler kurmak ister, o da tamam. Ama sırtına almak istemez. O sorumluluğu kimse istemez. Kimse zahmet etmez. Tıpkı sarhoş amca olayında olduğu gibi ... o toplantıları ancak mecbur olunca yaparsınız. Son çaredir o."

"Demek Japonlar durumu böyle görüyor."

"Kendi milyarlarca dolarlarını görüyorlar onlar, kohai. Başı dertte bir ülkeye yatırım yaptıkları paralarını. Durmadan konuşan bireyci insanlarla dolu bir ülke burası. Habire birbirimizle çatışıyoruz. Habire tartışıyoruz. İyi eğitim almamış, dünyayı pek tanımayan, ne biliyorlarsa televizyondan öğrenen bir millet. Çok çalışmayan, şiddete ve uyuşturucuya hoşgörü gösteren, bir itirazı yokmuş gibi davranan bir millet. Japonların bu acayip ülkede milyarlarca doları var ve bu yatırımlarından doğru dürüst bir gelir bekliyorlar. Amerikan ekonomisi çökerken ... çünkü yakında Japonya'nın ve Avrupa'nın ardında üçüncü yeri alacak ... bir şeyler yapıp bu ekonomiyi birarada tutmak büyük önem kazanıyor. Onların yapmaya çalıştığı da yalnız bu."

"O kadar mı?" dedim. "Melek rolüne çıkıp Amerika'yı kurtarmaya çalışıyorlar, öyle mi?"

"Birilerinin yapması şart," dedi Connor. "Böyle devam edemeyiz."

"Bence idare ederiz."

"İngilizler de hep öyle derlerdi," diye başını iki yana salladı. "Ama İngiltere şimdi yoksul. Amerika da yoksullaşıyor."

"Neden yoksullaşıyor?" diye sorarken sesim istediğimden daha yüksek çıktı.

"Japonlara göre, Amerika içeriği olmayan bir ülke haline geldiği için. İmalât sanayiimiz yok oldu. Artık hiçbir şey yapmıyoruz. İmalât denilen şey, ham maddelere değer katar. Tam anlamıyla servet yaratırsın. Ama Amerika bunu yapmayı bıraktı. Artık Amerikalılar parayı kâğıt spekülasyonundan kazanıyorlar. Japonlara göre bu sonunda sırtımızı yere getirecek, çünkü kâğıttan kârlar gerçek serveti yansıtmıyor. Bizim Wall Street'e ve ucuz tahvillere olan tiryakiliğimizi bir çılgınlık olarak görüyorlar."

"Bu yüzden de bizi Japonlar yönetmeli, öyle mi?" "Onlara göre, birileri bizi yönetmeli. Biz kendimiz yapsak daha memnun olurlardı." "Tanırım."

Connor yerinde kıpırdandı. "Öfkene hakim ol, kohai. Çünkü Hanada-san'a göre, Cumartesi toplantılarına 1991'de son verilmiş." "Ya?"

"Evet. Japonlar o ara, Amerikalıların silkinme yapıp yapmayacağına hiç aldırmamaya karar vermişler. Şimdiki durumun bazı avantajlarını görmüşler. Amerika uyuyor ve onu satın almak da çok ucuz."

"Yani artık Cumartesi toplantıları yok mu?" "Arada sırada oluyor. Niçibei nedeniyle. Yani sürüp giden Japon-Amerikan ilişkileri. Artık iki ülkenin ekonomileri bir- birine çok bağlandı. İsteseler bile, ikisi de kendini çekip ayıramaz. Ne var ki, toplantılar artık önemli değil. Daha çok sosyal toplantı. Dolayısıyla Sakamura'nın Cheryl'e söylediği yanlış. Ölümünün de Cumartesi toplantılarıyla hiçbir ilgisi yok." "Neyle ilgisi var?"

"Arkadaşlarım bu işin kişisel bir şey olduğu kanısında. Bir ninjozata. Yani aşk cinayeti. Güzel bir küçük kızla kadınla kıskanç bir erkek."

"Sen de buna inanıyor musun?"

"Eh, doğrusu bu adamlar anonim kişiler. Üçü de tek tek iş adamları. Tabii Japonlar aralarında fikir ayrılığı çıkarmaktan hoşlanmazlar. Gelişmemiş bir köylü ülkedeki golf sahasında oyun oynarken bile. Ama gaijin konusunda görüş birliğinin pek çok günahı örtbas edebildiğini öğrenmiş biriyim ben."

"Sence yalan mı söylüyorlardı?"

"Tam değil," diye başını salladı Connor. "Ama edindiğim izlenim, bana bir şeyi söylememekle bir şey söylüyor olduklarıydı. Bu sabahki oyun bir hara no naka o misenai oyunuydu. Dostlarım kendilerini ortaya koymuyorlardı."

Connor golf oyununu nasıl oynadıklarını anlattı. Sabahı upuzun sessizliklerle geçirmişlerdi. Dört kişinin hepsi de terbiyeli ve nazikti, ama az ve seyrek konuşuyorlardı. Genellikle alanda sessiz dolaşmaktaydılar.

"Sen oraya bilgi almaya gitmiştin oysa, değil mi?" dedim. "Nasıl dayandın bu duruma?"

"Yoo, bilgiyi alıyordum." Ama anlattığına göre hepsini sessiz mesaj halinde almıştı. Esas durum şuydu. Japonların aynı kültürü yüzyıllarca paylaşmaktan gelen bir karşılıklı anlayış özelliği vardı. Duygularını kelimesiz de iletebiliyorlardı. Amerika'da böyle bir yakınlık ancak anneyle veya babayla çocuk arasında olabilirdi. Çocuk her şeyi annesinin bir bakışından anlardı. Ama Amerikalılar genelde sessiz mesajlara pek güvenmezlerdi. Oysa Japonlar güvenirdi. Sanki tüm Japonlar bir tek ailenin üyeleriymiş gibi. Kelimesiz de anlaşabiliyorlardı onlar. Bir Japon için, sessizliğin de anlamı vardı.

Connor, "Bunun mistik ya da mucizevî bir yanı yok," dedi. "Daha çok, Japonlar kurallara ve geleneklere bağlı olduğu için böyle oluyor. Sonunda hiçbir şey söyleyemez oluyorlar. Terbiye uğruna, utançtan kurtulma uğruna, karşıdaki durumu okuyup anlamak zorunda kalıyor. Vücut hareketlerinden, ifade edilmeyen duygulardan falan. Çünkü ilk adam durumu kelimeyle ifade edemeyeceğini hissediyor. Konuşmalar bu durumlarda duygusuzluk sayılır. Demek ki artık başka yollarla iletişim kurmak gerekir."

"Sen de sabahı öyle mi geçirdin?" dedim. "Konuşmadan mı?"

Connor başını iki yana salladı. Japonlarla o golf oyunu sırasında iyi iletişim kurduğuna inanıyordu. Sessizlikler onu pek rahatsız etmemişti.

"Çünkü ben onlardan, başka Japonlar hakkında konuşmalarını istemiştim. Yani ailenin başka üyeleri hakkında. Bu yüzden cümlelerimi çok düşünerek ve incelikle kuruyordum. Abla hapiste mi, dermiş gibi. Sana acı gelecek bir şeyi sorarmış gibi. Senin cevap vermenin ne kadar uzun sürdüğüne, konuşmaların arasında ne kadar sessiz kaldığına dikkat ederim o zaman. Sesinin tonuna da. Normal konuşmanın ötesinde bunlar. Anladın mı?"

"Tamam."

"Yani duyguları sezgilerinle alıyorsun."

"Senin sezgin neydi peki?"

"Bana dedikleri şuydu: Bize geçmişte bir takım hizmetlerde bulunduğunun farkındayız. Sana yardım etmeyi de istiyoruz. Ama bu cinayet Japonları ilgilendirir. Bu yüzden, sana istediğimiz her şeyi söyleyemeyiz. Sessizliğimizden, altta yatan konuyla ilgili yararlı sonuçlar çıkarabilirsin. Buydu işte dedikleri."

"Neymiş altta yatan?"

Connor, "Doğrusu ... MicroCon adı birkaç kere geçti," dedi.

"Yüksek teknoloji şirketi mi?"

"Evet. Şu satılmakta olan. Anlaşılan, Silikon Vadisinde

küçük bir şirket. İhtisaslaşmış bir takım bilgisayar makineleri yapıyor. Satışla ilgili siyasal sorunlar var. O sorunlara birkaç kere değindiler."

"Yani bu cinayetin MicroCon'la mı ilgisi var?"

"Sanırım." Koltuğunda kıpırdandı. "Ha, sen üniversitede ne öğrendin o teypler konusunda?"

"Bir kere, kopyaları çıkarılmış."

Connor başıyla evetledi. "Tahmin etmiştim," dedi.

"Sahi mi?"

"İşigura bize orijinaleri dünyada vermezdi. Japonlar Japon olmayan herkesi barbar sayarlar. Gerçek anlamda. Barbar! Leş kokan, bayağı, aptal barbarlar. Bu konuda nazik davranırlar, çünkü Japon olmayarak doğmak konusunda senin elinden bir şey gelmeyeceğini bilirler. Ama yine de öyle düşünürler."

Başımı salladım. Sanders de buna benzer bir şeyler söylemişti.

"Bir şey daha var," dedi Connor. "Japonlar çok başarılıdır ama fazla cesur insanlar değildir. Habire plan yaparlar. Sana orijinaleri vermezler, çünkü riske girmek istemezler. Evet, başka ne öğrendin teypler konusunda?"

"Başka bir şey olduğunu nereden çıkardın?"

"O teyplere baktığımda eminim görmüşsündür. Önemli bir ayrıntı vardı ..."

O sırada konuşmamız telefonun çalmasıyla yarıda kesildi.

Neşeli bir ses, "Yüzbaşı Connor," dedi. "Ben Jerry Orr. Sunset Kulübündeyim. Kâğıtları almadan çıktınız."

"Kâğıtları mı?"

"Başvuru," dedi Orr. "Onu doldurmanız gerek, Yüzbaşı. Tabii formalite bu. Sizi temin ederim, hiçbir sorun çıkmayacaktır ... referanslarınızın kim olduğu düşünülürse ..."

"Referanslarım mı?" dedi Connor.

"Evet, efendim. Tebrikler. Bildiğiniz gibi, bugünlerde Sunset'e üye olmak hemen hemen imkânsız. Ama Bay Hana-da'nın şirketi bir süre önce birkaç üyelik satın almıştı. Sizin adınızı da listeye katmaya karar verdiler. Doğrusu dostlarınızın çok nazik bir jesti sayılır bu."

"Evet, öyle," dedi Connor. Kaşları çatılmıştı. Yüzüne bakıyordum.

Orr, "Burada golf oynamayı ne kadar sevdiğinizi biliyorlar," diye devam etti. "Koşulları biliyorsunuz tabii. Hanada üyeliği beş yıllığına alıyor, daha sonra sizin adınıza devredilecek. Yani kulüp üyeliğinden ayrıldığınızda, üyeliği satabileceksiniz. Efendim, bu kâğıtları alabileceksiniz, yoksa evinize yollayayım mı?"

Connor konuşmaya başladı. "Bay Orr, lütfen Bay Hana-da'ya yürekten gelen şükranlarımı ve bu cömertliği karşısında teşekkürlerimi iletin. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bu konuda sizi daha sonra aramak zorundayım."

"Ziyarı yok. Ne zaman yollayacağımızı bildirin, yeter." "Sizi ararım," dedi Connor.

Düğmeye basıp görüşmeyi bitirdi, kaşlarını çatıp gözlerini ön cama dikti. Upuzun bir sessizlik oldu. "O kulüpte bir üyelik kaç?" diye sordum. "Yedi yüz elli. Belki bir milyon."

"Dostlarından güzel bir hediye," dedim. Aklıma yine Gra-ham gelmişti. Connor'ı Japonların çantasında keklik sayıyordu Graham. Artık kuşkuya da yer yoktu galiba.

Connor başını iki yana sallayıp duruyordu. "Anlayamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?" dedim. "Tanrım, Yüzbaşı, bana durum pek açık gibi gözüküyor."

Connor yine, "Hayır, anlayamıyorum," dedi.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Bu sefer beni arıyorlardı.

"Teğmen Smith? Ben Louise Gerber. Sizi bulabildiğime öyle sevindim ki!"

Bu adı hatırlayamamıştım. "Evet?"

"Yarın Cumartesi olduğuna göre, acaba gelip bir evi görebilir misiniz diye merak ettim."

Louise'i o zaman hatırladım. Bir ay kadar önce bir emlak komisyoncusuyla birkaç eve bakmıştım. Michelle büyüyor-du. Onu apartman yaşamından kurtarmayı düşünmüştüm. Belki bahçesi olan bir yer ... eğer çıkışabilirsem. Ama durum cesaret kırıcıydı. Gayrimenkul değerleri düştüğü halde, yine de en küçük ev dört yüz, beş yüz bin dolardı. Benim maaşımla böyle bir şeye kalkışmama olanak yoktu.

"Bu seferki çok özel bir durum," dedi komisyoncu. "Aklıma hemen siz ve küçük kızınız geldiniz. Palms'da küçük bir ev ... çok küçük. Ama iki sokağın kesiştiği köşede. Nefis bir arka bahçesi var. Çiçek dolu, yemyeşil çimen. Üç yüz bin istiyorlar. Sizi arayışımın nedeni, satanların senete de evet demesi. Sanırım çok az bir peşinatla alabilirsiniz. Görmek ister misiniz?"

"Kim satıyor?" diye sordum.

"Tam bilmiyorum. Özel bir durum. Ev yaşlı bir kadına ait. Kadın huzur evine yatmış. Oğlu Topeka'da oturuyor ve evi satmak istiyor. Ama toplu para yerine, sürekli geliri tercih ediyor. Ev henüz resmen satışa

arzedilmedi, ama satmak istediklerini biliyorum. Yarın gelerseniz, yararlı bir şeyler olabilir. Arka bahçesi gerçekten çok güzel. Küçük kızınızı orada gözümün önüne getirebiliyorum."

Bu sefer Connor gözlerini bana dikmişti. "Bayan Gerber," dedim. "Biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Satan kim, falan filan."

Şaşırmış gibiydi. "Ama ... ben hemen üzerine atlırsınız sanmıştım. Böyle bir fırsat her zaman çıkmaz. Bir görmek istiyor musunuz?"

Connor başını sallıyor, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Dudaklarıyla, "Evet de," diye işaret etti.

"Bu konuda sizi sonra aramam gerek," dedim.

"Pekâlâ, Teğmenim." Sesi hevesizdi. "Lütfen bana bir haber verin."

"Veririm."

Telefonu kapattım.

"Neler oluyor?" dedim. Çünkü durum ortadaydı, loplam olarak ikimize dünyanın parası teklif ediliyordu. Dünyanın

parası!

Connor başını iki yana salladı. "Bilemiyorum, dedi.

"MicroCon'la mı ilgili?"

"Bilmem. MicroCon küçük bir şirket sanıyordum. Bu işler

akla sığmıyor." Çok tedirgin görünüyordu. "Nedir bu Micro

Con böyle?" M J JBen, "Kime sormak gerektiğini galiba biliyorum, dedim.

JVİCROCON mu?" dedi Ron Levine kocaman purosunu yakarken. "Tabii anlatırım size MicroCon'u. Çirkin bir hikâyedir."

Havaalanına yakın yerde, kablolu yayın kanallarından American Financial Nervvork'un haber odasında oturuyorduk. Ron'un penceresinden, bitişikteki garajın damına konmuş beyaz anten çanaklarını görebiliyordum. Ron purosundan fosur fosur soluklar çekip bize sırttı. Bu kuruluşa geçip kameralara dönmeden önce Times'da mâlî muhabirlik yapmıştı. Bu yayın kanalında, ekranda yorum yapanların eline yazılı metin verilmezdi. Ekrana çıkanların neden söz ettiklerini iyi bilmesi şarttı. Ron da bilirdi.

"MicroCon beş yıl önce, Amerikan bilgisayar üreticilerinin bir konsorsiyumu tarafından kuruldu," dedi. "Şirket bilgisayar chip'leri için yeni bir kuşak X-ışını litografi makineleri geliştirecekti. MicroCon işe başlarken ortada hiç Amerikalı litografi makinesi üreticisi yoktu. Seksenlerde hepsi, Japon rekabeti yüzünden iflas etmiş durumdaydı. MicroCon yeni bir teknoloji geliştirdi, Amerikan şirketleri için makineler üretmeye başladı. Tamam mı?"

"Tamam," dedim.

"İki yıl önce MicroCon, Darley-Higgins adlı bir yönetim şirketine satıldı. Georgia'da bir şirket. Darley'in işleri iyi gitmeyince, nakit bulabilmek için MicroCon'u satmaya karar verdiler. Alıcı olarak karşlarına Akai Şirketi çıktı. Osaka'lı bir şirket. Japonya'da zaten litografi makineleri üreten bir şirket. Akai'nin bol parası vardı ve bir Amerikan şirketini yüksek fiyata da olsa almayı çok istiyordu. Derken Kongre işe karıştı, satışı durdurdu."

"Neden?"

"Amerikan iş dünyasında görülen aşağıya kayma, artık Kongre'yi bile rahatsız etmeye başladı. Temel sanayilerimizden pek çoğunu Japonlara kaptırdık. Altmışlarda çelik ve gemi yapımı işini, yetmişlerde

televizyon ve chip işini, seksenlerde takım-tezgâhları. Tabii bir sabah birisi yatağında uyanıyor, bu sanayilerin Amerikan savunması için hayatî önem taşıdığını farkediveriyor. Ulusal güvenliğimizin ihtiyacı olan komponentleri yapamaz olduk. Bu açıdan tümüyle Japonya'ya bağımlı durumdayız. Kongre bu nedenle kaygılanmaya başladı. Ama duyduğuma göre satış yine de ger-çekteşecekmiş. Niye soruyorsunuz? Sizin bu satışla bir ilginiz mi var?"

"Bir bakıma," dedi Connor.

"Amma şanslısınız." Ron purosundan bir soluk daha çekti. "Japonlarla ilgili bir satış işine bulaşmışsanız, petrol bulmuş sayılırsınız. Herkes zengin olur o işlerde. Sizlere de bir hayli pahalı hediyeler gelmek üzeredir eminim."

Connor başını evet anlamında salladı. "Hem de çok pahalı."

"Tabii," dedi Ron. "Sizi bebek gibi nazlarlar. Ev alırlar, araba alırlar, ucuza kredi bulurlar, falan filan."

Ben, "Bunları neden yapsınlar ki?" diye sordum.

Ron güldü. "Neden sıışı yiyorlarsa ondan. Bir bakıma, onların iş yönetiş biçimi böyle."

Connor, "Ama MicroCon küçük bir satış değil mi?" diye sordu.

"Evet, oldukça küçük. Şirketin değeri yüz milyon. Akai

onu yüz elliye alıyor. Ek olarak belki şimdiki yöneticilere yirmi milyonluk özendirici giderleri, on milyon hukuksal giderler, on milyon VWashington'da danışman masrafları, on milyon da sizin gibi kimselere müteferrik hediyeler söz konusu olur. Yani toplam iki yüz milyon diyebilirsiniz."

"Yüz milyonluk şirkete iki yüz milyon mu?" dedim. "Neden değerinden fazla harcıyorlar ki?"

"Fazla harcamıyorlar," dedi Ron. "Onların açısından bakarsan, kelepir fiyata alıyorlar."

"Neden?"

"Çünkü ... başka şeyler üretmek için gerekli olan, bilgisayar chip'leri gibi bir şeyi üretecek makinelere sahip olursan, o mala dayalı tüm sanayilere de sahip olmuş sayılırsın. Mic-roCon'u alınca Amerikan bilgisayar sanayiinin kontrolü ellerine geçer. Ve biz de her zamanki gibi ... izin veriyoruz bunun olmasına. Tıpkı televizyon sanayiinde, takım-tezgâh sanayiinde yaptığımız gibi."

"Televizyon sanayiinde ne oldu?" diye sordum.

Ron kolundaki saate göz attı. "İkinci Dünya Savaşından sonra Amerika dünyanın bir numaralı televizyon üreticisiydi. Zenith, RCA, GE, Emerson gibi şirketlerin teknolojisi yabancı firmalardan çok üstündü. Amerikan şirketleri, Japonya hariç, dünyanın her yerinde çok başarılıydı. Ama Japonların o kapalı pazarlarına giremiyorlardı. Onlara, eğer Japon piyasasında satış yapmak istiyorsanız, teknolojinizi Japon şirketlerine lisanslamak zorundasınız, dendi, istemeye istemeye öyle yaptılar. Amerikan hükümetinin baskısıyla. Çünkü hükümet Japonya'nın dost bir ülke olmasını istiyordu. Rusya'ya karşı müttefikimiz olmasını istiyordu. Tamam mı?"

"Tamam ..."

"Şimdi ... lisans vermek budalaca bir fikir. Japonlar bizim teknolojimizi alıp kullanacak demek. Yani biz Japonya'yı bir ihracat pazarı olarak kaybediyoruz demek. Çok geçmeden

Japonlar, siyah-beyaz televizyonlar için chip yapmaya başladı, bunları Amerika'ya ihraç etti. Bu bizim Japonya'da yapamayacağımız bir şey, tamam mı? 1972'de Amerika'da kullanılan siyah-beyaz chip'lerin yüzde altmışı ithal malıydı. 1976'da yüzde yüzü ithal malı oldu. Siyah-beyaz pazarını kaybettik. Amerikalı işçiler artık o televizyonları yapmıyor. O işler Amerika'dan kaçtı.

"Zıyanı yok dedik, şirketlerimiz renkliye doğru kaydı. Ama Japon hükümeti de renkli televizyon sanayiini geliştirmek için yoğun bir program başlattı. Japonya bir kere daha Amerikan teknolojisinin lisansını aldı, o korunmuş piyasaları içinde rafine edip geliştirdi, sonra ihracat seli başladı. Aynı şey yine oldu. Akıp gelen mallar Amerikan şirketlerini piyasadan sildi. 1980'e vardığımızda, renkli televizyon yapan üç tanecik Amerikan şirketi kalmıştı. 1987'de bir tek Zenith kaldı."

"Ama Japon televizyonları hem daha iyi, hem de daha ucuzdu," dedim.

Ron, "Belki daha iyi olabilirler, ama ucuzluklarının tek nedeni, üretim maliyetinin altında satılmaları," dedi. "Amerikan rekabetini silebilmek için. Buna damping denir. Amerikan yasalarına da, devletler hukukuna da aykırıdır."

"O halde neden durdurmadık?"

"İyi bir soru. Özellikle de, damping Japon pazarlama tekniklerinden yalnızca bir tanesi olduğu için iyi bir soru. Ayrıca fiyatları da onlar koyuyorlardı. 'Onuncu-Gün Grubu' diye bir şey vardı. Japon yöneticiler on günde bir Tokyo'nun bir otelinde biraraya geliyor, Amerika fiyatlarını saptıyorlardı. Biz itiraz ettik ama toplantılar devam etti. Ayrıca türlü düzenlemelerle mallarının dağıtımını da yönetiyorlardı. Söylentilere göre Japonlar, Sears gibi Amerikan dağıtım şirketlerine milyonlarca dolarlık yüzde vermişler. Muhteşem gümrük sahtekârlıklarına girişmişler. Ve Amerikan sanayimi de bu yollarla mahvetteler, çünkü Amerikan şirketleri rekabet edemedi.

"Tabii şirketlerimiz itiraz etti, tazminat davaları açtı. Düzinelerce damping davasını, sahtekârlık davaları, Japon şir-, ketlerine karşı antitröst davaları izledi, hepsi birbiri ardından federal mahkemelere aktı durdu. Damping davaları genellikle bir yıl içinde karara bağlanır. Ama hükümetimiz hiç yardım etmedi. Japonlar da ayak sürüme işinde çok ustadırlar. Amerikan lobicilerine milyonlar ödeyip kendi davranışlarını savundular. On iki yıl sonra davalar mahkemeye geldiğinde, piyasadaki savaş çoktan bitmişti. Ve tabii bu süre içinde Amerikan şirketleri de Japonya pazarında asla karşı mücadele yapamamışlardı. O kapının arasına ayaklarım bile sokamamışlardı."

"Yani sen diyorsun ki, Japonlar televizyon sanayiimizi yasa dışı yollarla ele geçirdiler."

Ron omuz silkti. "Bizim yardımımız olmasa yapamazlardı," dedi. "Hükümetimiz Japonya'yı şımartıp duruyordu. Küçük, yeni ortaya çıkmaya çalışan bir ülke olarak görüyorlardı orayı. Amerikan sanayiinin de hükümet yardımına ihtiyacı yok gibi gözüküyordu. Amerika'da zaten her zaman için iş dünyasına karşı altta yatan bir takım duygular vardır. Ama hükümetimiz bu sefer işin öyle olmadığını kavrayamadı. Örneğin Sony tutup VValkman'ı geliştirdiğinde, biz onlara, 'Güzel mal. Şimdi bunun lisansını GE'ye verin, bir Amerikan şirketi kanalıyla satın,' demiyoruz. Dağıtım olanakları aradıklarında da onlara, 'Üzgünüz ama Amerikan mağazalarının Amerikalı üreticilerle önceden yapılmış anlaşmaları var, siz bu ülkede bir Amerikan şirketi kanalıyla dağıtım yapmak zorundasınız,' demiyoruz. Patent istediklerinde, 'Patent çıkması sekiz yıl sürer, o zamana kadar sizin yönteminiz zaten halka açık olur, şirketlerimiz onu bedava alıp kullanabilir, biz size patent çıkarana kadar bizim şirketler de sizin teknolojinizin kendi versiyonlarını geliştirmiş olurlar,' demiyoruz.

"Biz bunların hiçbirini yapmıyoruz, ama Japonlar hepsini

yapıyor. Onların pazarı kapalı. Bizim pazarlar apaçık. Hakkaniyetli bir yarış değil bu. Hattâ yarış bile değil. Tek Yön' bir yol, o kadar.

"Tabii bugüne kadar, ülkemizdeki iş dünyasında yenilgi ezikliği taşıyan bir iklim oluştu. Amerikan şirketleri, önce si-yah-beyaz televizyon işinde ayvayı yediler. Sonra renkli televizyonda. ABD hükümeti şirketlerin haksız Japon rekabetine karşı yardım isteklerini reddetti. Sonunda Ampex bir-gün video kayıt makinelerini geliştirdiğinde, bunu ticarî bir mal olarak sunmaya hiç kalkışmadı bile. Sessizce teknolojiyi Japonlara lisansladılar, geçip gittiler. Derken Amerikan şirketleri araştırmaları kesti. Hükümetiniz size düşmansa, malı piyasaya bile süremeyecekserüz, ne diye zahmet edip araştırmalarla yeni ürünler geliştireceksiniz ki?"

"Ama Amerikan iş dünyası zayıf bir dünya değil mi? Kötü yönetilen bir dünya değil mi?"

"Herkesin ağzındaki lâf o," dedi Ron. "Bunu Japonlar ve onların Amerikalı sözcüleri ortaya attı. Millet Japonların ne müthiş olduğunu ancak bir iki olayda görebildi. Houdaille olayı gibi. Onu biliyor musunuz?"

Houdaille bir takım-tezgâh şirketi idi. Japonya'daki şirketler bizim patent ve lisanslarımızı ihlâl ediyor diye iddiada bulundular. Federal yargıçlardan biri, Houdaille'nin avukatını Japonya'ya, kanıt toplamaya yolladı. Ama Japonlar adama vize vermediler."

"Şaka ediyorsun."

"Onlara vız gelir," dedi Ron. "Asla misilleme yapmayacağımızı biliyorlar zaten. Houdaille olayı Reagan yönetimine sunulduğunda, yönetim hiçbir şey yapmadı. Böyle olunca Houdaille de takım-tezgâh işinden çekildi. Çünkü dampingli mallarla kimse rekabet edemez. Zaten damping yapılmasının amacı bu."

"İnsan damping yaparken para kaybetmez mi?"

"Bir süre için, evet. Ama milyonlarca ünite satıyorsun. Bu sayede üretimini daha rafine edebilir, maliyetini düşürebilirsin. Bir iki yıl sonra mallan gerçekten daha ucuza üretmeye başlayabilirsin. Bu arada rekabeti de piyasadan silmiş olur, piyasanın kontrolünü eline alırsın. Durum ortada. Japonlar stratejik düşündükleri için, olaya uzun vadeli bir bakış açısından baktıkları için, hep elli yıl sonrasını düşünürler. Amerikan şirketiye, her üç aylık dönem sonunda kâr göstermek zorundadır, yoksa genel müdürüyle yönetici kadrosu kendim sokakta bulur. Buna karşılık Japonlar kısa dönemli kârlara hiç aldırmazlar. Onlar piyasa payının peşindedir. Ticaret bir savaştır onlar için. Alan kazanmak. İlerlemek. Rekabeti silmek. Piyasa kontrolünü ele geçirmek. Son otuz yıldır bütün yaptıkları bu.

"Yani Japonlar çelikte, televizyonda, tüketici elektroniğinde, bilgisayar chip'lerinde, takım-tezgâhlarında damping yaptı ve kimse onları durdurmadı. Biz bu sanayileri kaybettik. Japon şirketleriyle Japon hükümeti hep belli sanayileri hedefler, onları devralırlar. Bir sanayii, ardından bir sanayii daha. Yıl be yıl. Biz de oturur, serbest ticaret nutukları atarız. Ama hakkaniyetli bir ticaret olmadıkça, serbest ticaret fasafiso sayılır. Japonlar ise hakkaniyetli ticaret diye bir şeye hiç inanmazlar. Biliyor musunuz, Japonların Reagan'ı sevmesinin çok önemli bir nedeni vardır. Onun başkanlığı döneminde dümdüz ettiler ortalığı. Serbest ticaret adına, Reagan bacaklarımızı açtıverdi."

"Amerikalılar bunu neden anlamıyor?" diye sordum.

Connor güldü. "Neden hamburger yiyorlarsa ondan. Yapıları öyle, kohai."

Haber odasından bir kadın seslendi. "Connor diye biri var mı burada? Dört Mevsim Otelinden arıyorlar."

Connor saatine göz atıp ayağa kalktı. "Özür dilerim.'" Haber odasına geçti. Camdan telefonla konuşuşunu, notlar alışını görebiliyordum.

Ron, "Bütün bunların hâlâ devam ettiğini anlıyorsundur," dedi. "Bir Japon fotoğraf makinesi neden New York'da daha

ucuz da -Tokyo'da daha pahalı? Dünyanın öbür yanına kadar taşıyorsun, gümrükler ödüyorsun, dağıtım giderlerin oluyor, hâlâ da daha ucuz. Nasıl olabilir böyle bir şey? Japon turistler alışverişlerini gelip burada yapıyorlar, çünkü daha ucuz. Buna karşılık Japonya'da satılan Amerikan mallarının fiyatı buradakinden yüzde yetmiş daha fazla. Amerikan hükümeti neden biraz sertleşmiyor? Bilemiyorum. Cevabın bir bölümü burada iste."

Parmağıyla odasındaki monitörü gösterdi. Ekranda kibar görünümlü bir adam bir şeyler anlatıyordu. Ses kısılmıştı. "Şu adamı görüyor musunuz? Adı David Ravlings. Stanford Üniversitesinde işletme profesörü. Pasifik bölgesi uzmanı. Bu adam çok tipik bir ... şu sesi biraz açsana, belki de MicroCon'u anlatıyordur."

Düğmeyi çevirdim, Rawlings'in sesi duyuldu. "... Amerikan tutumunun tümüyle mantıksız olduğu kanısındadır. Ne de olsa, Amerikalılara istihdam yaratanlar, Japonlardır. Buna karşılık Amerikan şirketleri üretim faaliyetlerini başka ülkelere taşımakta, istihdamı kendi halklarının elinden almaktadır. Japonlar şikâyetlerin nereden kaynaklandığını bir türlü anlayamıyorlar."

Ron içini çekti. "Tipik palavralar," dedi. Ekranda Profesör Ravlings devam ediyordu. "Bence Amerikan halkı yabancı yatırımcılardan alabildiği yardım için minnet duymaktadır."

Ron güldü. "Ravvlings bizim Krizantem Öpenler dediğimiz gruptandır. Yani Japon propagandası yapan üniversite hocalarından. Aslında başka seçenekleri de yok, çünkü çalışabilmek için Japonya'ya sokulabilmek zorundalar. Eleştirici havalara girerlerse, Japonya ilişkileri kesiliverir. Kapılar yüzlerine kapanır. Japonlar Amerika içinde bile çeşitli kulaklara falan kişinin güvenilmez olduğunu, fikirlerinin demode olduğunu fısıldamaya başlarlar. Hattâ daha beteri, o adam ırkçıdır, derler. Japonya'yı eleştiren kim varsa ırkçıdır

onlara göre. Profesörler yavaş yavaş konferans vermeye çağrılmaz olur, danışmanlık görevlerini kaybederler. Raydan çıkmış arkadaşlarının başına daha önce gelenleri görmüşlerdir. Aynı hatayı yapmamaya çalışırlar."

Connor yanımıza döndü. "MicroCon satışıyla ilgili yasa dışı bir durum var mı?" diye sordu.

"Tabii," dedi Ron. "VWashington'un ne yapmaya karar vereceğine bağlı. Akai Seramik zaten Amerikan pazarının yüzde altmışına sahip. MicroCon'u aldı mı, hemen hemen tekel olacak. Akai bir Amerikan şirketi olsaydı, hükümet an-titröst yasalarına dayanarak satışı durdururdu. Ama Akai Amerikan şirketi olmadığı için, satışı pek dikkatle incelemiyorlar. Sonunda herhalde izin verilecek."

"Yani bir Japon şirketi Amerikan pazarında tekel olabiliyor da bir Amerikan şirketi olamıyor mu diyorsun?"

"Bugünlerde hep olan bu," dedi Ron. "Amerikan yasaları genellikle şirketlerimizin yabancılara satışını kolaylaştırıyor. Matsuşita'nın Universal Stüdyolarını satın alması gibi. Uni-versal yıllardır satılıktı. Nice Amerikan şirketi onu almaya kalkıştı, alamadı. VVestinghouse da 1980'de denedi. Olmadı. Antitröst yasalarına aykırı dendi. RCA de denedi. Olmadı. Bu sefer de çıkar çatışmasını ihlâl dendi. Ama Matsuşita geldiğinde, satışa karşı hiçbir yasa yoktu. Son zamanlarda yasalarımızı değiştirdiler. Bugünkü yasalara göre RCA de alabilir Universal'i. Ama o sıra alamazdı. MicroCon da kaçık Amerikan yasalarının en son örneği işte."

Ben, "Peki, Amerikan şirketleri ne diyor MicroCon satışı konusunda?" diye sordum.

Ron, "Amerikan şirketleri bu satıştan hoşlanmıyor," dedi. "Ama karşı da gelmiyorlar." "Neden?"

"Çünkü Amerikan şirketleri hükümetin zaten işlere çok fazla burnunu soktuğu kanısında. Amerika'dan yapılan ihracatın yüzde kırkı güvenlik denetimine tabî. Bilgisayar şirketlerimizin doğu Avrupa'da satış yapmasına hükümet izin vermiyor. Soğuk savaş bitti, ama yasalar hâlâ yerli yerinde. Bu arada Japonlarla Almanlar oralarda deli gibi mal satıyorlar. Yani Amerikalılar daha az hükümet kontrolü, yasa kontrolü istiyor. MicroCon satışını engelleme girişimlerini de hükümetin burnunu sokması olarak görüyorlar."

"Bence yine de pek mantıklı değil," dedim.

"Bence de," diye görüşüme katıldı Ron. "Amerikan şirketleri birkaç yıla kadar cinayete kurban gidecek. Çünkü eğer Japonya chip makinelerinin tek kaynağı olursa, Amerikan şirketlerine makine vermeyebilirler."

"Yaparlar mı bunu?"

"Daha önce yaptılar," dedi Ron. "İyon yerleşimcilerde ve başka makinelerde. Ama Amerikan şirketleri birleşemiyor. Aralarında didişip duruyorlar. Bu arada Japonlar da yüksek teknoloji şirketlerini on günde bir tane hızıyla satın alıyorlar. Altı yıldır böyle. İçimiz oyuluyor. Hükümet hiç dikkat etmiyor, çünkü bizde CFIUS diye bir şey var. ABD'de Yabancı Yatırım Komitesi. Yüksek teknoloji şirketlerinin satışlarını onlar denetliyor. Ama CFIUS asla hiçbir şey yapmaz. Son beş yüz satıştan yalnız birini engellediler. Şirket ardından şirket satılıyor, VWashington'da kimse kalkıp Hey! demiyor. Sonunda Senatör Morton atağa kalktı, 'Bir dakika durun bakalım,' dedi, ama onu da kimse dinlemiyor."

"Satış yine de olacak mı?"

"Bugün duyduğuma göre öyle. Japon Halkla İlişkiler mekanizması dört nala çalışıyor. Habire satıştan yana yazılar yayınlanıyor. Çok da dinliyorlar. Her şeyi biliyorlar. Her şeyi."

Kapı vuruluyordu. Sarışın bir kadın başını uzattı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm., Ron," dedi. "Keith'e Japon ulusal TV'si NHK'nin Los Angeles temsilcisinden bir telefon geldi. Muhabirimizin neden Japonya'ya çamur attığını soruyorlar."

Ron kaşlarını çatı. "Japonya'ya çamur mu? Ne diyor muhabir?"

"İddialara göre programda, 'Lanet olası Japonlar bütün ülkemizi elimizden alıyor,' demiş."

"Hadi, hadi," dedi Ron. "Hiç kimse böyle bir şey söylemez ... yani yayında. Kim söylemiş diyorlar bunu?"

"Lenny. New York'dan. Fon paraziti arasında."

Ron yerinde kıpırdandı. "Haa, şu mesele," dedi. "Teypleri dinledin mi?"

"Evet. Şu anda ana kontrol odasında dinliyorlar. Ama inan bana, doğru."

"Allah kahretsin."

"Fon paraziti nedir?" diye sordum.

"Uydudan gelen ses. Her gün New York'dan ve Washing-ton'dan parçalar alır, yayınları. Yayından önce ve sonra her zaman bir dakikalık bir boşluk olur. Onu kesip atarız ama ham yayını anteni olan herkes alabilir. Çoğu insan da izler. Ekrana çıkanları, ne yaptığınıza dikkat edin diye hep uyarırız. Ama geçen yıl Louise bluzunun düğmelerini açıp ekranda görününce ülkenin her yanından telefonlar yağdı."

Ron'un telefonu çalmaya başladı. Açıp bir an dinledi, sonra, "Peki, anlıyorum," deyip kapadı. "Teypi kontrol etmişler. Lenny yayından önce kamera karşısında beklerken Louise'e, 'Akıllanmazsak bu lanet olası Japonlar ülkemizin sahibi olacak,' demiş. Bu bölüm yayına dahil değilmiş ama yine de söylemiş." Başını üzgün üzgün salladı. "NHK'nın adamı biliyor mu o bölümü yayınlamadığımızı?"

"Biliyor. Ama izleyenlerin o kısmı da duyabildiğini söylüyor ve protesto ediyor."

"Lanet olsun," dedi Ron. "Program dışı faaliyeti bile denetliyorlar. Tanrım. Keith ne yapmak niyetinde?"

"New York'lu sanatçıları uyarmaktan bıktığını söylüyor. Bu sefer senin konuşmanı istiyor."

"NHK temsilcisini de arayacak mıymışım?"

"Kafanı kullan, diyor. Ama NHK ile bir anlaşmamız var. Her gün onlara aktardığımız yarım saatlik programla ilgili."

Onu riske atmak istemiyor. Özür dilemen gerektiği kanısında."

Ron içini çekti. "Şimdi programa bile girmeyen bir şey için özür dilemek zorundayım. Allah kahretsin." Bize baktı. "Çocuklar, benim gitmem gerek. Başka bir şey var mıydı?"

"Yok," dedim. "İyi şanslar."

Ron, "Bakın" dedi. "Şansa hepimizin ihtiyacı var. NHK'nin bir milyar dolar sermayeyle Global Haber Yayını başlatmak üzere olduğunu biliyorsunuzdur. Ted Turner'ın CNN'ini tüm dünyaya taşıyacaktı. Ve eğer tarihten ders alacaksak ..." Omuz silkti. "Amerikan kitle iletişiminde veda etme zamanı geliyor demektir."

Biz çıkarken Ron'un telefonda konuşan sesi geliyordu. "Bay Kasaka? AFN'den Ron Levine. Evet, efendim. Evet, Bay Kasaka. Efendim, muhabirimizin uydu paraziti sırasında söylediği söz için kaygılarımı ve özürlerimi ifade etmek istiyordum ..."

Kapıyı kapadık ve uzaklaştık.

"Şimdi nereye?" diye sordum.

Fikrimi değiştirdim, bu aşk fena değil. Ulu Tanrım, ne ateş amal

sun.

LÖRT Mevsim, yıldızlarla politikacıların pek sevdiği bir yerdı. Giriş bölümü çok hoştu, ama biz arabayı servis kapısının kenarında bir yere park etmek zorunda kaldık. Yükleme rampasına kocaman bir mandra kamyonu yanaşmıştı. Mutfak görevlileri kasa kasa sütleri indirip içeri alıyorlardı. Biz beş dakikadır beklemekteydik. Connor saatine göz attı.

"Niye geldik buraya?" diye sordum.

"Yüksek Mahkeme'nin isteğine uyuyoruz, kohai."

"Detektiflikte öğrendiğim en önemli şeylerden biri, otellerde çalışanların çok yardımcı olabildiği," dedi bana. "Özellikle de günümüzde polislerin hareketleri hayli kısıtlandığı için. Arama ruhsatı olmadan kimsenin otel odasına giremeyiz Gırersek, orada bulduklarımız mahkemede kanıt olarak kullanılamaz. Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Ama hizmetkârlar girebilir. Temizlikçiler de, oda servisi de, onarımcılar da"

"Evet."

"Ben de bu nedenle büyük otellerdeki ilişkilerimi iyi tutmayı öğrendim." Kapıyı açtı. "Bir dakikaya kadar dönerim."

Sinirlerimi sarsıyor, beynimi yerinden oynatıyorAşkın fazlası insanı delirtir, irademi yıktın, ama ne heyecan ...

Görevli ilk elbiseyi götürüp bir ikincisini getirdi. Bu seferki de lacıvert, ama ince çizgiliydi. Connor onu da inceledi. Cekette bir şey bulmuş gibiydi. Onu dikkatle alıp küçük bir plastik torbaya koydu. Sonra adama para verip arabaya döndü.

"Senatör Rovve'u mu araştırıyorsun?" diye sordum.

"Birkaç şeyi araştırıyorum," dedi. "Ama evet, Senatör Ro-we'u da."

"Rovve'un yardımcısının cebinde dün gece beyaz külot vardı. Ama Cheryl'in külotu siyahtı."

"Doğru," dedi Connor. "Ama yine de bence ilerleme kaydediyoruz."

"Torbaya koyduğun ne?"

Torbayı çıkardı, ışığa tuttu. Plastiğin içindeki incecik iplikleri gördüm. "Halı havı sanıyorum. Koyu renk. Nakamoto konferans odasındaki halı gibi. Emin olabilmek için labora-tuvara danışmam gerek. Bu arada, çözüm bekleyen bir başka sorun daha var. Çalıştır arabayı."

"Nereye gidiyoruz?"

"Darley-Higgins'e. MicroCon'un sahibi olan firmaya."

LOBİDE, resepsiyoncunun yanıbaşmdaki duvara birisi kocaman harflerle DARLEY-HIGGINS ŞİRKETİ yazısını takmaktaydı. Birkaç işçi de hole hah dşşüyordu.

Kimliklerimizi gösterdik, Darley-Higgins'in patronu Art-hur Greiman'la görüşmek istediğimizi söyledik.

Resepsiyoncunun güneyli aksam ve kalkık bir burnu vardı. "Bay Greiman bütün gün toplantıda olacak. Sizi bekliyor muydu?"

"MicroCon satışıyla ilgili olarak geldik."

"O halde Bay Enders'i görün. Tanıtımla görevli başkan yardımcımız. MicroCon konusundaki açıklamaları o yapar."

"Peki," dedi Connor.

Bir kanepeye oturduk. Karşıımızdaki kanepeye de daracık etek giymiş güzel bir kadın oturmuştu. Koltuğunun altında bir deste ozalit taşıyordu. İşçiler çekiş seslerini sürdürmekteydiler. "Bu şirketin mâlî sorunları var sanıyordum," dedim. "Niye dekorasyon yapıyorlar?"

Connor omuz silkti.

Sekreter telefonlara cevap veriyor, arayanları ilgili yerlere bağlıyordu. "Darley-Higgins, bir dakika lütfen. Darley-Higgins ... A, lütfen bir dakika bekleyin, Senatör ... Darley-Higgins, evet, teşekkür ederim ..."

Sehpanın üzerindeki broşürü aldım. Şirketin yıllık rapo27i

ruydu. Atlanta, Dallas, Seattle, San Fransisco ve Los Ange-les'de büroları vardı. Arthur Greiman'ın bir resmini gördüm. Mutlu ve kendinden memnun bir hali vardı. Raporda onun imzasını taşıyan bir de yazı buldum: "Mükemmelliğe Adanmak."

Sekreter bize, "Bay Enders şimdi gelecek," dedi.

Connor, "Teşekkür ederiz," diye karşılık verdi.

Az sonra'takım elbise giymiş iki adam hole girip bize doğru yürüdüler. Ozalitleri taşıyan kadın ayağa kalktı. "Merhaba, Bay Greiman," dedi.

"Merhaba, Beverly. Şimdi geliyorum."

Connor da ayağa kalktı. Sekreter hemen atıldı. "Bay Greiman, bu beyler ..."

"Bir dakika," dedi Greiman. Yanındaki adama döndü. Gençti ikinci adam. Otuzunu yeni geçmiş gibiydi. Greiman ona, "Roger'e durumu iyice anlatmayı unutma," dedi.

Genç adam başını iki yana sallıyordu. "Hiç hoşlanmayacak."

"Onu biliyorum. Ama yine de anlat. Genel müdür maaşı olarak altı milyon dört asgarî."

"Ama Arthur ..."

"Sen söyle ona."

"Söylerim, Arthur," dedi genç adam. Kravatını düzeltti, sesini alçalth. "Ama şirket kazançları bu kadar düşükken seni altının üstüne çıkarmaya yönetim kurulu itiraz edebilir."

"Biz kazançtan söz etmiyoruz," dedi Greiman. "Biz maaştan söz ediyoruz. Genel müdürlerin yaygın maaş düzeyine yönetim kurulu da uymak zorunda. Roger kurulu buna razı edemezse, Mart toplantısını iptal eder, değişiklikler öneririm. Bunu da söyle ona."

"Peki, söylerim, Arthur. Ama ..."

"Dediğimi yap. Beni bu gece ara."

"Peki, Arthur."

El sıkıştılar. Genç adam mutsuz adımlarla uzaklaştı. Re-272

sepsiyoncu, "Bay Greiman, bu adamlar ..." diye yeniden başladı.

Greiman bize döndü. Connor, "Bay Greiman, sizinle Mic-roCon konusunda bir dakika konuşmak istiyorduk," dedi, olduğu yerde hafif yan dönüp kimliğini gösterdi.

Greiman'ın öfkesi patlayıverdi. "Öff, Tanrı aşkına, yine mi! Baş belâsı oldu bu iş artık!"

"Baş belâsı mı?"

"Ya ne? Senatörlerin yardımcıları geldi, FBI geldi, şimdide Los Angeles polisi geliyor. Suçlu muyuz biz? Bir şirketimiz var ve onu satmaya da hakkımız var. Louis nerede?"

Resepsiyoncu, "Bay Enders şimdi gelecek," dedi.

Connor sakın sakın, "Bay Greiman," diye tekrar başladı. "Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. Bir tek sorumuz var. Yalnızca bir dakika sürer."

Greiman'ın gözleri ateş saçıyordu. "Neymiş sorunuz?"

"MicroCon'u almaya kaç talip çıkmıştı?"

"O sizi hiç ilgilendirmez," dedi adam. "Zaten Akai ile olan anlaşmamız, satış ayrıntılarını kimseye açıklamamızı da yasaklıyor."

Connor, "Bir talipten fazla mı vardı?" dedi.

"Bakın, sorularınız varsa Enders'le konuşun. Ben meşgulüm." Ozalitleri getiren kadına döndü. "Beverly? Ne getirdin bana?"

"Yönetim kurulu toplantı odasının yeni tefriş planları, Bay Greiman. Banyonun da fayans örnekleri. Çok güzel bir gri. Beğeneceğinizden eminim."

"İyi, iyi." Kadını alıp uzaklaştı.

Connor onların arkasından baktı, sonra birden asansöre yöneldi. "Yürü, kohai. Biraz temiz hava alalım."

T

ARABAYA döndüğümüzde, "Başka alıcılar olsa ne fark eder ki?" diye sordum.

Connor, "Yine ilk sorumuzla ilgili," dedi. "Nakamoto'yu küçük düşürmeyi kim isteyebilir, sorusuyla. MicroCon satışının stratejik önemi olduğunu biliyoruz. Kongre bu yüzden kaygılı. Ama bunun anlamı, mutlaka kaygılanan başkalarının da olduğuna işaret eder."

"Japonya'da mı?"

"Tabii."

"Kim bilebilir onların kim olduğunu?"

"Akai."

Japon resepsiyoncu Connor'un kimliğini görünce ürper-di. Connor, "Bay Yoşida'yla görüşmek istiyoruz." dedi.

"Bir dakika lütfen." Kalkıp koşar adım uzaklaştı.

Akai Seramik, El Segundo'da kişiliksiz bir ofis binasının beşinci katına yerleşmişti. Dekorü çıplak ve sanayi tipi idi. Resepsiyon yerinden bakınca çok geniş bir alan görüyorduk. Partisyonlarla ayrılmamıştı. Bir yığın çelik masa, ve telefonlarda konuşan insanlar. Bilgisayarların yumuşak tik-takı.

Büroya baktım. "Oldukça sade."

"İş ortamı," diye başını salladı Connor. "Japonya'da kasm-tılığa iyi gözle bakılmaz. Ciddi bir tavır değildir. Bay Matsu-şita Japonya'nın üçüncü büyük şirketinin başındayken, Osa-ka'daki bürosundan Tokyo'dakine

gitmek için tarifeli yolcu uçaklarına binerdi. Elli milyar dolarlık bir şirketin başındaydı, ama kendi özel jeti yoktu."

Beklerken masalarda çalışanlara baktım. Pek azı Japon-du. Çoğu beyazdı. Herkes lacivert takım giymişti. Hemen hemen hiç kadın yoktu.

Connor, "Japonya'da bir şirketin işleri iyi gitmiyorsa, yöneticilerin ilk yapacağı iş kendi maaşlarında kısıntıya gitmektir," dedi. "Kendilerini şirketin başarısı konusunda sorumlu hissederler. Kendi servetlerinin de şirketin başarı düzeyine göre yükselip alçalmasını doğal sayarlar."

Kadın geri döndü, bize bir şey söylemeden masasına oturdu. Hemen ardından, lacivert elbiseli bir Japon bize doğru geldi. Kır saçlı, gözlüklü, ciddi tavırlı biriydi. "Günaydın, Ben Yoşida," dedi.

Connor ikimizi tanıştırdı. Hepimiz eğilip birbirimizi selamladık, kartvizitleri alıp verdik. Adam her seferinde resmî tavırla eğiliyordu. Biz de aynı şeyi yaptık. Connor'ın onunla Japonca konuşmadığı dikkatimi çekti.

Yoşida bizi odasına götürdü. Pencereleri havaalanına bakıyordu. Döşeniş yine pek yalındı.

"Çay ya da kahve ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Connor. "Buraya resmî bir ziyaret için geldik."

"Anlıyorum." Oturmamız için eliyle işaret etti.

"Sizinle MicroCon şirketinin satın alınması konusunda konuşmak istiyoruz."

"Ha, evet. Sıkıntılı bir konu. Ama polisi ilgilendireceğini sanmıyordum."

"Belki de ilgilendirmiyor," dedi Connor. "Bize o satıştan söz edebilir misiniz? Yoksa anlaşma imzalandı mı?"

Bay Yoşida şaşırmış gibiydi, "imzalanmak mı? Yok, efendim. Her şey hâlâ ortada. En başta nasılsa öyle. Darley-Higgins'in Tokyo temsilcisi olan Bay Kabayaşi bizimle geçen yılın Eylül ayında temasa geçti. Şirketin satılık olduğunu ilk o zaman duyduk. Doğrusu buna biraz şaşıtık. Temaslara Ekim başlarında başladık. Kasım ortalarında, temsil grubumuz anlaşmanın kaba hatlarını hazırlamıştı. Son pazarlık aşamasına geçtik. Ama o sırada Kongre itiraz etti. On altı Kasım'da."

Connor, "Şirketin satılmakta olduğuna şaştığınızı söylemişsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, Tabii."

"Neden şaşırdınız?"

Bay Yoşida avuçlarını masaya dayayıp ağır ağır konuştu. "MicroCon'un sahibinin devlet olduğunu düşünüyorduk. Finansmanının bir kısmı hükümet fonlarından geliyordu. Doğru hatırlıyorsam, sermayesinin ancak yüzde on beşi özeldi. Japonya'da böylelerine devlet şirketi deriz. Tabii temaslara başlarken tereddüt içindeydik. Kimseyi gücendirmek istemeyiz. Ama VVashington'daki temsilcilerimiz, satışa itiraz olmayacağı konusunda bize güvence verdi."

"Anlıyorum."

"Oysa şimdi sorunlar çıktı. Tıpkı korktuğumuz gibi. Sanırım şimdi Amerikalıların gözünde kötü olduk. VVashing-ton'da bazı kimselerin canı sıkkın. Bunu hiç istemeyiz."

"VVashington'un itiraz etmesini beklemiyor muydunuz?"

Bay Yoşida omuzlarını hafifçe kaldırdı. "İki ülke birbirinden çok farklı. Japonya'da, ne beklememiz gerektiğini biliriz. Buradaysa her an bir tek kişinin farklı bir görüşü olabiliyor ve o görüşü seslendiriyor. Oysa Akai Seramik göze batmaktan hoşlanmaz. Garip bir duruma düşmüş bulduk kendimizi."

Connor anlayışla başını salladı. "Sanki satın almaktan vazgeçecekmışsiniz gibi bir havanız var."

"Memleketteki merkezde birçokları beni eleştiriyor. Neler olacağım kestiremediğim için. Ben de onlara, bilmeye imkân yoktu, diyorum. VWashington'un kesin bir politikası yok. Siyaset rüzgârlarına göre her gün değişiyor." Gülümsedi ve ekledi. "Ya da daha doğrusu, bize öyle gözüküyor demem gerekir."

"Ama satışın gerçekleşmesini bekliyor musunuz?"

"Onu bilemem. Belki VWashington'un eleştirileri fazla ağır gelebilir. Tokyo hükümeti de Amerika'yla dost kalmak ister, biliyorsunuz. İş dünyasına talimatlar verir, Amerika'yı sinirlendirecek alımlar yapılmamasını isterler. Rockefeller Center gibi, Universal Stüdyoları gibi. Bu alımlar bize eleştiri getiriyor. Bize yojinbukai olmamız söyleniyor. Bunun anlamı..."

"Göze batmamak," dedi Connor.

"Dikkatli. Evet. Tetikte." Connor'a baktı. "Japonca bilir misiniz?"

"Biraz."

Yoşida başını salladı. Bir an, sanki Japonca'ya dönecek-miş gibi gözüktü, sonra vazgeçti. "Dostça ilişkilerimiz olsun istiyoruz," dedi. "Bize yöneltilen bu eleştirilerin haksız olduğuna inanıyoruz. Darley-Higgins şirketinin birçok mâlî so--runları var. Belki kötü yönetimden, belki başka nedenlerden, onu bilemem. Ama bunlar bizim suçumuz değil. Sorumluluğu bizim değil. Hem MicroCon'un peşine biz kendiliğimizden düşmedik. Onlar bize teklif ettiler. Şimdi de yardım etmeye çalıştığımız için eleştiriliyoruz." İcini çekti.

Dışarda kocaman bir jet pistten kalkıp yükseldi, pencereler titredi.

Connor, "Ya MicroCon'u almak isteyen başka müşteriler?" diye sordu. "Onlar ne zaman devre dışı kaldı?"

Bay Yoşida kaşlarını çattı. "Başka müşteri yoktu. Şirket bize özel olarak teklif edildi. Darley-Higgins mâlî sıkıntılarının duyulmasını istemiyordu. Biz de onlara yardımcı olduk. Ama şimdi ... basın olayları çarpıtıp duruyor. Kendimizi

çok ... kega o şita hissediyoruz. Yani yaralanmış mı diyorlar?"

"Evet."

Yine omuz silkti "Duygularımız böyle. Umarım zayıf İn-gilizcemi anlıyorsunuzdur."

Bir sessizlik oldu. Bir dakika kadar, hiç kimse bir şey söylemedi. Connor, Yoşida'nın karşısına oturmuştu. Ben de Connor'ın yanındaydım. Bir jet daha kalktı, camlar yine titredi. Hâlâ kimse konuşmuyordu. Yoşida uzun uzun içini çekti, Connor başını evet anlamında salladı. Yoşida koltuğunda kıpırdandı, ellerini göbeğinin üstünde kenetledi. Connor içini çekti, homurdandı. Yoşida içini çekti, ikisi de son derecede dikkatli gibiydiler. Bir şeyler oluyordu, ama ben pek anlayamıyordum. Herhalde sessiz sezgilerdir, diye karar verdim.

Sonunda Yoşida konuştu. "Yüzbaşım, bir yanlış anlama olmasın. Akai Seramik şerefli bir şirkettir. Yer alan sorunlar- t] da bizin payımız yok. Durumumuz zor. Ama size herhangi bir yardımım olabilirse, o yardımı sunmak isterim."

Connor, "Minnet duyuram," dedi.

"Rica ederim."

Sonra Yoşida ayağa kalktı, Connor ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım. Hepimiz eğildik, el sıkıştık.

"Bir yardımım olabilirse lütfen tekrar benimle temas etmekten çekinmeyin."

"Teşekkür ederim," dedi Connor.

Yoşida bizi odanın kapısına kadar geçirdi. Tekrar eğildik, o uzanıp kapıyı açtı.

Dışarda kırk yaşlarında, temiz yüzlü bir Amerikalı gördük. Onu hemen tanıdım. Dün gece Senatör Rowe'la birlikte arabada olan sarışın adamdı. Kendini takdim etmeyen adam.

"Aa, Richmond-san," dedi Yoşida. "Gelmeniz ne şans. Bu beyler MicroCon başı'sunu soruyorlar." Bize döndü. "Belki

Bay Richmond'la konuşmak istersiniz. Onun İngilizcesi benimkinden çok daha iyi. Bilmek istediğiniz pek çok ayrıntıyı size o verebilir."

"Bob Richmond. Myers, Lavvson ve Richmond avukatlık firması." El sıkışı sağladı. Teni güneşten yanmıştı. Çok tenis oynayanlar gibi formda görünüyordu. Neşeyle gülümsedi. "Dünya ne küçük, değil mi?"

Connor'la ben de kendimizi tanıttık. Ben, "Senatör Rowe sağ salim döndü mü?" diye sordum.

"Ha, evet," dedi Richmond. "Yardımlarınıza teşekkürler." Gülümsedi. "Bu sabah kendini nasıl hissettiğini düşünmek bile istemiyorum. Ama herhalde ilk olayı değildir bu onun." Tabanları üzerinde öne arkaya sallanıyordu. Servis bekleyen tenisçiler gibi. Biraz kaygılı bir hali vardı. "İtiraf etmem gerekir, sizi burada görmeyi hiç beklemiyordum. Bilmem gereken bir şey mi var? MicroCon görüşmelerinde ben Akai'yi temsil ediyorum."

"Yok," dedi Connor alçak sesle. "Yalnızca genel bilgi istiyorduk."

"Dün gece Nakamoto'da olan olayla mı ilgili?"

Connor, "Pek sayılmaz," dedi. "Yalnızca genel bilgi."

"isterseniz konferans odasında konuşabiliriz."

Connor, "Ne yazık ki bir randevumuza geç kalıyoruz," dedi. "Ama belki daha sonra konuşabiliriz."

"Tabii," diye patladı Richmond. "Memnun olurum. Bir saat kadar sonra kendi büroma dönmüş olurum." Kartını uzattı.

"Güzel," dedi Connor.

Ama Richmond hâlâ kaygılıydı. Bizimle asansöre kadar yürüdü. "Bay Yoşida eski ekoldendir," dedi. "Eminim size nazik davranmıştır. Ama MicroCon olayında olanlara çok öfkelenmişim söyleyebilirim size. Akai-Tokyo'dan çok zılgıt yiyor. Büyük haksızlık aslında. Washington indirdi tokadı ona. Satışa itiraz çıkmayacak demişlerdi, sonra Morton bastığımız halıyı altımızdan çekiverdi."

"Olup biten bu mu?" diye sordu Connor.

Richmond, "Kesinlikle," dedi. "Johnny Morton'un sorunu nedir, bilmiyorum, ama bu olayda soldan sıçradı üstümüze. Tüm gerekli başvuru yapılmış. Görüşmeler sona erene kadar CFIUS da bir itiraz belirtmemişti. Böyle iş yapılmaz ki! Umarım John sonunda gerçeği görür, işin geçmesine olanak tanır. Çünkü bu arada genel tutum pek ırkçı görünüyor."

"İrkçi mi? Sahi mi?"

"Tabii. Tıpkı Fairchild olayı gibi. O olayı hatırlıyor musunuz? Seksen altı yılında Fujitsu, Fairchild Semikondüktör şirketini satın almak istemişti, Kongre izin vermedi, ulusal güvenlikle ilgilidir dedi. Yani Fairchild'm bir yabancı şirkete satılmasını istemedi. İki yıl sonra Fairchild bu sefer bir Fransız şirketine satıldı, Kongre hiç itiraz etmedi. Demek ki yabancı şirkete satmanın bir sakıncası yokmuş da, Japon olursa sakıncalıymış. Ben buna ırkçı politika derim, çünkü durum ortada." Asansörlere varmıştık. "Her neyse, bana telefon edin, hemen zaman ayırıyorum."

"Teşekkür ederiz," dedi Connor.

Asansöre bindik, kapılar kapandı.

"İtoğlu," dedi Connor.

ARABAYI kuzeye, Wiltshire kavşağına doğru sürüyordum. Senatör Morton'un randevusuna gidiyorduk. "Neden itoğlu oluyor?" diye sordum.

"Bob Richmond geçen yıla kadar, Amanda Marden'in yardımcısı olarak Japonya ticaret temasları komitesindeydi. Amerikan hükümetinin tüm strateji toplantılarına katılır, her şeyi bilirdi. Bir yıl geçmeden, Japonlar hesabına çalışmaya başladı. Şimdi Japonlardan yılda beş yüz bin dolar maaş, ayrıca da ikramiyeler alıyor. Bu satışı bağlamak için özel para alacak. Değer de, çünkü bilinmesi gereken her şeyi biliyor."

"Yasal mı bu?"

"Tabii. Standard olaylardan. Hepsi yapıyorlar. Eğer Richmond, Microsoft gibi bir yüksek teknoloji şirketinde çalışıyor olsaydı, ayrıldığında beş yıl boyunca rakip şirkete geçemez diye anlaşma imzalatırlardı. Rakibe ricarî sırları vermesin diye. Ama hükümetin kuralları daha gevşek."

"Neden itoğlu oluyor?"

"İrkçilik lâflarından," diye homurdandı Connor. "İşin aslını bal gibi bilir. Fairchild olayında neler olduğunu bilmemesi imkânsız. İrkçilikle da zerrece ilgisi yoktu."

"Yok muydu?"

"Bir şey daha var. Richmond Japonların dünyanın en ırkçı insanları olduğunu da bilir."

"Öyle midirler?"

"Kesinlikle. Hattâ ne zaman Japon diplomatları kalkıp..."

Telefon çaldı. Konuşma düğmesine basıp, "Teğmen Smith," dedim.

Telefondaki ses, "Tanrım, nihayet!" diye patladı. Nerelerdeydiniz siz ikiniz? Artık uyumak istiyorum."

Sesi tanımıştım. Fred Hoffman'dı. Dün geceki nöbetçi sorumlu subay.

Connor, "Bizi aradığın için teşekkürler, Fred," dedi.

"İstedığınız nedir?"

"Dün gece sana gelen Nakamoto telefonlarını merak ediyorum."

"Siz ve daha da kentte her kim varsa hepsi," diye patladı Hoffmann. "Bu yüzden teşkilâtın da yarısı peşimde. Jim Ol-sen masama kamp kurdu sayılır. Gelip giden her kâğıdıma bakıyor. Oysa sıradan bir olay gibi başladı."

"Olup bitenleri şöyle bir özetlesen ..."

"Tabii. Birincisi, metro'dan gelen telefonun bağlanması. İlk haberi veren telefon. Metro tam ne söylendiğinden emin değildi, çünkü arayanın Asyalı aksanı varmış ve sesi de sanki kafası karışmış gibiymiş. Ya da belki uyuşturucu çekmiş. Durmadan, bir cesetten kurtulmanın sorunlarından söz edip durmuş. Ne demek istediğini anlayamamışlar. Her neyse, sekiz buçuk sularında bir siyah-beyaz araba yolladım. Giden devriyeler cinayet dedi. Tom Graham'la Roddy Merino'yu görevlendirdim ... ki bu kararım da sonradan olmadık eleştiriler getirdi."

"Hım-hımm ..."

"Ama bana ne! O gün sıra onlardaydı. Detektif görevlerinde rotasyona kesin bağlı hareket etmemiz gerektiğini biliyorsun. Özel muamele olmasın diye. Politikamız böyle. Ben de ona uydum."

"Hımm-hımmm ..."

"Her neyse. Sonra Graham dokuzda aradı, olay yerinde sorun olduğunu, özel bağlantı görevlisi istendiğini söyledi. Ben yine listeye baktım, nöbetçi bağlantı görevlisinin Pete Smith olduğunu gördüm. Graham'a Pete'in ev numarasını verdim. Herhalde seni o aradı, Pete." "Evet," dedim. "O aradı."

Connor, "Pekâlâ," dedi. "Ondan sonra ne oldu?" "Graham'dan iki dakika kadar sonra, belki dokuzu beş geçte, aksanlı konuşan birinden telefon geldi. Bana Asyalı aksanı gibi geldi ama tam da bilemem. Adam bana, Nakamoto adına, bu olaya Yüzbaşı Connor'ın atanmasını istediklerini söyledi." "Arayan adını vermedi mi?"

"Tabii verdi. Sordum adını ona. Yazdım da. Roiçi Nişi." "Nakamoto'dan mı arıyormuş?"

"Öyle dedi. Ben burada habire telefonlara cevap veriyorum. Ne bileyim! Sonra bu sabah Nakamoto, olaya Connor'ı atadığımız için resmî şikâyetle bulunuyor, Roiçi Nişi diye birinin şirketlerinde çalışmadığını söylüyor. Biz uydurduk sanıyorlar. Ama bakın, size kesin söylüyorum, birisi beni gerçekten aradı ve kendiliğimden uydurmuyorum."

"Uydurmadığından eminim," dedi Connor. "Arayanın aksam mı vardı dedin?"

"Evet. İngilizcesi oldukça iyiydi. Yeni gençler gibi konuşuyordu hemen hemen. Ama kesinlikle aksanı vardı. Benim garipsediğim tek şey, senin hakkında bir hayli şey biliyor gibi gözükmesiydi."

"Ya?"

"Evet. Önce senin telefonunu bilip bilmediğimi sordu, bende yoksa verebileceğini söyledi. Ben numarayı biliyorum dedim. İçimden, teşkilâtın adamlarının telefonlarını bir Japondan alacak değilim diye düşündüm. Sonra bana, Yüzbaşı Connor telefonlara her zaman cevap vermez, biliyorsunuz, dedi. Biri uğrasın, onu evinden alsın, dedi."

"İlginç."

"Ben de Pete Smith'i aradım, gelirken sana uğramasını söyledim. Bildiğim bu kadar. Yani bütün bunlar, Nakamo-to'daki bir takım politik sorunlarla ilgili. Graham'ın çok canı sıkıldığını biliyorum. Herhalde başkalarının canı da sıkkın. Connor'ın o toplumla özel ilişkileri olduğunu herkes biliyor. Adamın dediğini bu yüzden yaptım. Şimdi de geri tepti. Afalladım kaldım."

"Nasıl geri teptiğini anlat," dedi Connor.

"Dün gece on bir sularında başladı. Şef beni Graham konusunda aradığında. Niye Graham'ı görevlendirmişim. Nedenini anlattım, ama sevinmedi. Sonra benim nöbetin sonuna doğru, saat sabahın beşine gelirken, Connor'ın neden olaya karıştığı meselesi ortaya çıktı. Nasıl olmuş, neden olmuş. Şimdi de Times 'daki yazı var ... polis ırkçılığı falan. Ne yana döneceğimi şaşırdım burada. Herkese, en normal biçimde davrandığımı anlatıp duruyorum. Kitaba uygun. Kimse inanmıyor ama aslında doğru."

"Eminim doğrudur," dedi Connor. "Bir tek şey daha, Fred. Sen o ilk gelen metro telefonunu kendi kulağınla hiç dinledin mi?"

"Tabii dinledim. Daha bir saat önce yine dinledim. Neden?"

"Arayanın sesi Bay Nişi'ye benziyor muydu?"

Hoffmann güldü. "Tanrım. Ne bileyim, Yüzbaşı! Belki de. Sen bana, bir Asyalı ses, daha önce duyduğum bir başka Asyalı sese benziyor mu diye soruyorsun. Doğrusu emin değilim. İlk arayan ses gerçekten akli karışmış gibiydi. Belki şoka kapılmıştı. Belki uyuşturucu çekmişti. Emin olamam. Tek bildiğim, bu Bay Nişi kimse, senin hakkında gerçekten çok şey biliyor."

"Eh, bunlar çok yardımcı oldu. Artık biraz dinlen." Connor ona teşekkür etti, telefonu kapadı. Ben otoyoldan çıkıp VViltshire'a doğrudum. Senatör Morton'la olan randevumuza gidiyorduk.

I AMAM, Senatör, şimdi bu yana bakın lütfen ... biraz daha ... tamam, bu çok güçlü, çok erkeksi, bayağı beğendim. Evet, harika. Şimdi üç dakika rica edeyim lütfen." Yönetmen keten ceket ve beyzbol kepi giymiş sinirli bir adamdı. Kamera platformundan inip İngiliz aksanıyla emirler haykırdı. "Jerry, filtreyi getir, güneş fazla parlak. Gözleri konusunda da bir şeyler yapalım. Ellen, gözlerde biraz doygunluk istiyorum. Sağ omzundaki parlaklığı görüyor musun? Onu geçiştir, tatlım. Yakayı düzelt. Kravatındaki mikrofon da görünüyor. Saçındaki akları hiç göremiyorum. Onlar göze çarpsın. Yerdeki halıyı da düzeltin, yürürken takılıp tökezlemesin. Lütfen. Haydi, çabuk olun. Bu güzel ışığı kaçırmıyoruz."

Connor'la ben kenara çekilmiş, şirin yapımcı yardımcısı Debbie'nin yanında duruyorduk. Kız bloknottunu göğsüne bastırmıştı. Anlamalı bir sesle, "Yönetmen, Edgar Lynn," dedi.

Connor, "O ismi tanımamız mı gerekiyor?" diye sordu.

"Dünyanın en pahalı ve en aranan reklam yönetmenidir. Büyük bir sanatçıdır. O harika Aple 1984 kampanyasını o yapmıştı. Daha da bir yığın şeyi. Çok tanınmış filmler de çevirdi. İçlerinde en iyisidir Edgar." Durakladı. "Çok da fazla çılgın sayılmaz aslında. Gerçekten."

Kameranın karşısında Senatör John Morton sabırlı sabırlı duruyor, dört kişi onun kravatıyla, ceketıyla, saçlarıyla, makyajıyla uğraşıyordu. Morton takım elbise giymişti. Golf alanında, bir ağacın dibinde, ayakta idi. Geri planda Beverly Hills'in gökdelenleri göze çarpıyordu. Çekim ekibi, kameraya yaklaşırken üzerine bassın diye yere de bir yol halısı yaymıştı.

"Ya Senatör nasıl?" diye sordum.

Debbie başını salladı. "Bayağı iyi bence. Sanırım elinde bir fırsat var."

"Yani başkan olma şansı mı var?" diye sordu Connor. "Evet. Özellikle de Edgar bu büyüü tutturursa. Şimdi gerçeği söylemek gerekirse, Senatör Morton pek Mel Gibson sayılmaz, ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Burnu kocaman, kafası biraz kel, çilleri de baş belâsı, çünkü kamerada çok belli oluyor. İnsan o çiller yüzünden gözlerine bakamaz oluyor. Oysa bir adayı satan, gözleridir." "Gözleri," dedi Connor.

"Tabii. İnsanlar seçimleri gözlerinden ötürü kazanır." Omuzlarını kaldırdı. Herkesin bildiği bir şeyden söz ediyormuş gibiydi. "Ama Senatör kendini Edgar'm ellerine teslim ederse ... Edgar büyük sanatçıdır. Olduruverir o işi."

Edgar Lynn yanımdan geçti, kameramanla birlikte görüntüye baktı. "Tanrım, gözlerinin altındaki o bağajları yok et. Çeneyi de düzelt. Koyu renkle sağlamlaştırın o çeneyi." "Peki," dedi kameraman.

Yapım asistanı bizden özür dileyip ayrıldı, biz bekledik, seyrettik. Senatör Morton hâlâ bizden epey uzaktaydı. Kostüm ve makyaj görevlileri onunla uğraşıyordu.

"Bay Connor? Bay Smith?" Döndüm. Lacivert, ince çizgili elbise giymiş genç bir adam yanıma gelmişti. Senato görevlilerinden biri olabilirdi. Dikkatli, zeki, terbiyeli. "Adım Bob VWoodson. Senatör'un ofisinden. Geldiğiniz için teşekkürler."

Connor, "Bir şey değil," dedi.

"Senatörün sizinle konuşmayı çok istediğini biliyorum," dedi VWoodson. "Üzgünüm, biraz uzun sürüyor bu iş. Saat birde çekimi bitirecektik, olmadı." Saatine baktı. "Daha biraz sürer herhalde. Ama Senatör'un sizinle konuşmak istediğini"

biliyorum."

Connor, "Ne konuda konuşacağını biliyor musunuz?" diye sordu.

Birisi bağırdı. "Deney çekimi, deney çekimi. Ses ve kamera için, haydi!"

Senatör Morton'un çevresindeki kalabalık dağıldı, VWoodson dikkatini kameraya çevirdi.

Edgar Lynn mercekten bakıyordu. "Ak saçlar hâlâ yeterli değil. Ellen? Ak saçı arttır. Gözüküyor."

VWoodson, "Umarım onu çok yaşlı göstermezler," dedi.

Debbie, "Bir tek açıdan alırken," diye açıkladı. "Gözükmeyince biraz ekliyorlar. Bak, Ellen şakaklarına sürüyor. Kibar

gösterir."

"Yaşlı gözükmesini istemiyorum. Hele yorgunken ... bazen yaşlı gösterir."

"Üzülme," dedi Debbie.

Lynn, "Şimdi tamam," diye seslendi. "Bu kadarı şimdilik yeter. Senatör? Çekime geçelim mi?"

Senatör Morton, "Nereden başlıyoruz bu seferkine?" diye

sordu.

"Sufle?"

Senaryo görevlisi kız okudu. "Belki benim gibi..."

Morton, "Demek ilk bölüm bitti," dedi.

Edgar Lynn cevap verdi. "Evet, öyle, tatlım. Kameraya dönüyorsun, oradan başlıyoruz. Dosdoğru, güçlü, erkeksi bir bakış istiyorum. 'Belki benim gibi,' diye başlıyorsun, tamam mı?"

"Tamam," dedi Morton.

"Unutma. Erkeksi düşün. Güçlü düşün. Kontrol elimde diye düşün."

Morton, "Çekelim mi?" diye sordu.

VWoodson, "Lynn onu pıstıracak," dedi.

Edgar Lynn, "Tamam, provayı çek ... motor!" diye bağırdı.

Senatör Morton kameraya doğru yürüdü. "Belki benim gibi siz de son yıllarda ulusal durumumuzun erozyona uğramasına kaygılanıyorsunuz. Amerika hâlâ en büyük askerî güç, ama güvenliğimiz kendimizi hem askerî, hem de ekonomik bakımdan savunabilmemize bağlı. Oysa Amerika ekonomide geri kalıyor. Ne kadar geri kalıyor? Eh, son iki yönetimde Amerika en çok borç veren ülke olmaktan çıkıp en çok borçlu ülke durumuna düştü. Daha önce hiçbir ülke bu kadar borçlu duruma düşmemişti. Sanayilerimiz dünyanın gerisinde kaldı. İşçilerimiz başka ülkelerin işçilerinden daha eğitimsiz. Yatırımcılarımız kısa vadeli kâr istiyor, sanayiimizin gelecek için planlama yapma yeteneğini sakatlıyor. Sonuç olarak, yaşam standardımız hızla düşüyor. Çocuklarımızın geleceği karanlık."

Cortnor mırıldandı. "Birisi söylüyor sonunda bunları!"

Morton devam etti. "Ve bu ulusal kriz döneminde birçok Amerikalının bir başka derdi daha var. Ekonomik gücümüz gerilerken, yeni bir tür işgale açık hale geldik. Amerikalıların çoğu, Japonya'nın ekonomik sömürgesi olacağımızdan korkuyor. Ya da Avrupa'nın ... ama özellikle Japonya'nın. Pek çok Amerikalıya göre Japonlar bizim sanayilerimizi, arazilerimizi, hattâ kentlerimizi elimizden alıyor." Eliyle arkasında gökdelenler olan golf alanını gösterdi.

"Bunu yaparken de Japonya'nın artık Amerika'nın geleceğini biçimlendirme ve saptama gücüne sahip olduğundan korkanlar var."

Morton sustu, ağacın dibinde durdu. Düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Amerika'nın geleceğiyle ilgili bu korkular ne kadar gerçek? Ne boyutlarda kaygılanmamız gerek? Bazıları size, yabancı yatırımın iyi bir şey olduğunu söyleyecektir. Milletimize yardımcı oluyor, diyecektir. Bazıları da karşı görüştedir. Doğal haklarımızı sattığımızı üeri süreceklerdir. Bu görüşlerin hangisi doğru? Hangisi,... hangisine ... hangisini ... öff, bok!. Neydi o cümle?"

"Kes, kes," diye bağırdı Edgar Lynn. "Herkese beş dakika mola. Benim birkaç şeyi temizlemem gerek. Sonra gerçek çekimi yaparız. Çok iyiydi, Senatör. Beğendim."

Senaryo görevlisi kız, "Amerika'nın geleceği için hangisine inanmamız gerek?" dedi.

Senatör tekrarladı. "Amerika'nın geleceği için hangisine..." Başını iki yana salladı. "Hatırlamayışım boşuna değil. O cümleyi değiştirelim. Margie? Cümleyi değiştir lütfen. Her neyse, bana getir yazıyı. Kendim değiştirim."

Kostüm ve makyaj ekipleri bir kere daha başına üşüştüler, orasını burasını düzeltmeye başladılar.

VWoodson, "Burada bekleyin," dedi. "Birkaç dakika sizinle konuşmasını sağlayacağım."

Uğultular çıkaran bir karavanın yanında duruyorduk. Arabanın her yanından kablolar çıkıyordu. Morton bize yaklaştığında iki kişi, ellerinde bilgisayar sayfalarıyla koşarak geldiler. "John, şuna baksan iyi olur."

"John, şunu bir düşünmen gerek."

Morton, "Nedir o?" diye sordu.

"John, bu Gallup kamuoyu yoklamasının son sonuçları."

"John, bu da, yaş gruplarına göre seçmen çapraz analizi."

"Ne diyor?"

"Özet olarak, John, başkan haklı."

"Bana bunu söyleyip durmayın. Ben başkana karşı adayım."

"Ama John, Ç-kelimesi konusunda haklı. Televizyon konuşmada Ç-kelimesini ağzına alamazsın."

"Çevre koruma diyemez miyim?"

"Diyemezsin, John."

"Neden?"

"Ölümün olur, John."

"Rakamlar öyle gösteriyor."

"Rakamları vereyim mi, John?"

"Hayır," dedi Morton. Connor'la bana baktı. Gülümseyerek, "Hemen geliyorum," dedi.

"Ama şunlara bak, John."

"Her şey açıkça belli, John. Çevre koruma demek, yaşam düzeyinin aşağıya sarkması demek, insanlar zaten yaşam düzeyinin düşüşünü yaşıyorlar. Daha fazlasını istemiyorlar."

"Ama bu yanlış," dedi Morton. "Bu işler öyle olmuyor."

"John, seçmenler öyle düşünüyor."

"Ama bu konuda yanılıyorlar."

"John, seçmenleri eğitmek niyetindeysen, ne istersen yap."

"Evet, seçmenleri eğitmek niyetindeyim. Çevreyi korumak demek, hayat biçiminin yoksullaşması demek değildir. Daha fazla servet, daha fazla güç ve özgürlük demektir. Az miktarla idare etmek değildir. Şimdi yaptıklarımızın hepsini yine yapacağız. Evimizi de ısıtacağız, arabamızı da süreceğiz, ama daha az benzin ve yağ kullanacağız. Evlerimize daha rantabl kazanlar koyup sokaklarda daha rantabl arabalara bineceğiz. Daha temiz havamız, daha iyi sağlığımız olacak. Yapılabilir şeyler bunlar. Başka ülkeler yaptı. Japonya yaptı."

"John, lütfen."

"Japonya olmaz, John!"

Morton, "Son yirmi yılda Japonya mamul malların enerji maliyetini yüzde altmış düşürdü," dedi. "Amerika hiçbir şey yapmadı. Japonya malları bizden ucuza mal ediyor, çünkü Japonya, yatırımları enerji tasarrufu yapan teknolojilere yöneltti. Çevreyi korumak, bir ulusu rekabet edebilir durumda tutar. Biz ise rekabet edemiyoruz ..."

"Anladık, John. Çevre koruma ve istatistikler. Çok can sıkıcı."

"Kimsenin umurunda değil, John."

Morton, "Amerikan halkının umurunda," dedi.

"John, hiç de değil."

"Hem dinlemeyecekler de. John, beni dinle. Karşımızda yaş durumu var. Özellikle elli beşini aşmışlar. En sağlam seçmen grubu onlar. Bu konuda da kararlar kesin. Hiçbir şeyin kısıntısını istemiyorlar. Koruma yok. Amerika'nın yaşlıları istemiyor."

"Ama o yaşlıların çocukları var, torunları var. Geleceği düşünmek zorundalar."

"Yaşlıların umurunda değil, John. İşte, şurada siyah beyaz belli. Çocuklarının kendilerini umursamadığına inanıyorlar, hakları da var. Onlar da çocuklarını umursamıyorlar. O kadar basit."

"Ama çocuklar herhalde ..."

"Çocuklar oy kullanmaz, John."

"Lütfen, John, dinle bizi."

"Çevre koruma olmaz, John. Rekabet edebilirlik, evet. Geleceğe bakmak, evet. Sorunlarımızla yüzleşmek, evet. Yeni bir ruh, evet. Ama çevre koruma olmaz. Şu rakamlara bir bak. Sakın yapma."

"Lütfen."

Morton, "Bir düşüneyim, çocuklar," dedi.

İki yardımcısı yolun sonuna geldiklerini anlamışlardı. Kâğıtlarını katladılar.

"Metni değiştirmek için Margie'yi gönderelim mi?"

T

"Hayır. Düşünüyorum."

"Belki Margie birkaç cümleyi değiştirmekle ..."

"Hayır."

"Peki, John. Peki."

Onlar giderken Morton., "Biliyor musunuz," dedi. "Bir gün Amerikalı politikacılar kamuoyu yoklamalarına bakmaksızın kendi doğru bildiklerini söyleyecekler. Ve bu devrimsel bir atılım sayılacak."

İki yardımcısı birden ona döndüler. "John, yapma. Yorgunsun sen."

"Uzun bir gezi oldu. Anlıyoruz."

"John, bu konuda bize güven. Rakamlar elimizde. Biz sana halkın yüzde doksan yedisinin duygularını söylüyoruz."

"Ben onların ne hissettiklerini biliyorum. Çaresizlik hissediyorlar. Nedenini de biliyorum. On beş yıldır bir lider görmediler."

"John, yine bu konuya girmeyelim. Yirminci yüzyıldayız. Liderlik insanlara duymak istediklerim söylemek demektir."

Uzaklaştılar.

VWoodson hemen ilerledi. Elinde bir telsiz telefon vardı. Konuşmaya başlayacağı sırada Morton elini havaya kaldırdı. "Şimdi olmaz, Bob."

"Senatör, sanırım konuşmanız gerek ..."

"Şimdi olmaz."

VWoodson geri çekildi. Morton kolundaki saate baktı. "Siz Bay Connor'la Bay Smith misiniz?"

"Evet," dedi Connor.

"Biraz yürüyelim." Çekim ekibinden uzaklaşıp golf alanındaki bir tepeye yöneldi. O gün Cumaydı. Alanda pek golf oynayan yoktu. Ekipten elli metre kadar ilerde durduk.

Morton, "Gelmenizi istedim, çünkü Nakamoto olayıyla ilgili görevliler sizmişsiniz diye duydum," dedi.

Tam itiraz edip esas görevlinin Graham olduğunu söyleyeceğim sırada Connor, "Evet, biziz," dedi.

"O olayla ilgili bir takım sorularım var. Anladığıma göre olay çözümlenmiş."

"Öyle görünüyor."

"Soruşturmanız bitti mi?"

Connor, "Sonuçlar açısından, evet," dedi. "Soruşturma bitti."

Morton başını salladı. "Duyduğuma göre sizler Japon toplumu konusunda derin bilgiye sahipmişsiniz. Doğru mu? Biriniz Japonya'da yaşamış bir süre."

"Size doğru bilgi vermişler."

"Bu sabah Bay Hamada'yla konuştum. Daha önce de çeşitli fırsatlarla ilişkilerimiz olmuştu." Morton birden bize döndü. "Sorum şu. Nakamoto olayı MicroCon'la ilgili mi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Connor.

"MicroCon'un Japonlara satılması, benim başkanlığını yaptığım Senato Mâlî Komisyonuna gelmişti. Bilim ve Teknoloji Komitesinden tavsiye almamız istendi. Şahsı onların onaylaması gerek. Bildiğiniz gibi, satış çok

tartışılıyor. Bir ara ben bu satışa karşı çıkm, sözlerim zabıtlara geçti. Çeşitli nedenleri vardı. Bu olayları biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Connor.

"O konuda hâlâ bazı sorularım var," diye devam etti Morton. "MicroCon'un ileri teknolojisi kısmen Amerikalı vergi mükelleflerinin parasıyla geliştirildi. İnsanlarımızın Japonya'ya satılacak bir teknolojinin masrafını taşıması beni kızdırıyor. Japonlar o bilgiyi kullanıp bizim şirketlerle rekabet edecek sonunda. Amerika'nın yüksek teknoloji alanındaki kapasitesini korumamız gerektiğine kuvvetle inanıyorum. Entelektüel kaynaklarımızı korumak zorundayız. Şirketlerimizde ve üniversitelerimizde yabancı yatırımı sınırlamamız gerektiğine inanıyorum. Ama bu konuda yalnız gibiyim. Senatoda da, sanayide de destek bulamıyorum. Ticaret dünyası da yardım etmiyor bana. Ticarî danışmanım bu tutumun güzel ilişkileri bozacağından korkuyor. Pentagon bile bana

karşı. Ben de merak ettim. Nakamoto, Akai Seramiğin sahibi olduğuna göre, acaba dünkü olaylar bu satışla ilgili miydi diyorum."

Sustu. Yüzümüze dikkatle bakıyordu. Bizim bir şeyler bilmemizi bekliyormuş gibiydi.

Connor, "Ben bir ilişki göremedim," dedi.

"Nakamoto o satış geçirmek için haksız ya da uygunsuz bir şey yaptı mı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Ve soruşturmanız resmen sona erdi, öyle mi?"

"Evet."

"Tam anlamak istiyorum. Çünkü satışa muhalefetten vazgeçersem, elimi çirkefe daldırmış olduğumu öğrenmek istemem. Belki Nakamoto partisi muhalifleri kendi taraflarına çekmenin bir yoluydu. Bu açıdan bakınca, tutum değiştirmek tehlikeli olur. Kongre'de bu tür şeyler insanı siliverir, bilirsiniz."

Connor, "Satışa muhalefetten vaz mı geçiyorsunuz?" diye sordu.

Çimenlerin ilerisinden bir yardımcı, "Senatör?" diye seslendi. "Hazırlar, efendim."

Morton omuzlarını kaldırdı. "Eh, ben bu konuda epey açık verdim. MicroCon'la ilgili tutumumu kimse kabullenmiyor. Bana göre, bu da yeni bir Fairchild olayı. Ama bu ka-zanılamayacak bir savaşa, bari kalkışmayalım, diyorum. Daha yapılabilecek pek çok savaş var nasılsa." Dikleşti, elbisesini düzeltti.

"Senatör? Siz hazır olunca çekeceğiz, efendim." Sonra yardımcı ardından, "Işık geçer diye telaş ediyorlar," diye ekledi.

re dün gecenin MicroCon'la bir ilgisi yok. Gelecek ay bir gazetede bir takım gizli oyunlara ait haberler okuyacak değilim yani. Böyle bir durum yok."

"Bildiğim kadarıyla, hayır," dedi Connor.

"Baylar, geldiğiniz için teşekkür ederim." Ellerimizi sıktı, yürümek üzere döndü, sonra cayıp geri geldi. "Bu konuyu gizli tutarsanız makbule geçer. Çünkü, anlıyorsunuzdur, dikkatli olmamız gerek. Biz Japonya'yla savaştayız." Buruk buruk gülümsedi. "Gevezelik gemi batırır."

"Evet," dedi Connor. "Ve Pearl Harbor'u da unutmayalım."

"Tanrım, o da var." Yine başını salladı. Sesini alçaltıp dostça konuştu. "Biliyor musunuz, bazı arkadaşlarıma göre, er geç bir bomba daha atmak zorunda kalacağımız. İşin oraya varacağını söylüyorlar." Gülümsedi. "Ama bana pek öyle gelmiyor. Genellikle."

Hâlâ gülümseyerek kameraya doğru yürüdü. Yürürken çevresine insanlar toplanıyordu. Senaryo değişimi için, kostüm için, makyaj için, sonra mikrofonla uğraşan ses sorumlusu ... yavaş yavaş Senatör gözden kayboldu, çimenler üzerinde ilerleyen kalabalık bir grup gördük.

di.

Morton başını sallayarak, "Işığa kaygılamıyorlarmış," deConnor, "Sizi geciktirmeyelim," diye mırıldandı.

"Her neyse, sizden görüş almak istedim. Anladığıma göre HOŞLANDIM ondan," dedim.

Arabayı gerisin geri Hollywood'a doğru sürüyordum. Binalar hafif bir sisin ardından görünüyordu.

"Neden hoşlanmayasın ki," dedi Connor. "Politikacı o. Kendini sevdirmek onun mesleği."

"O halde mesleğinde başarılı."

"Çok... bence."

Connor sessizce camdan dışarıya baktı. Canını sıkan bir şey olduğunu sezdim.

"Ekranı söyledikleri hoşuna gitti mi?" dedim. "Senin söylediklerine benziyordu."

"Evet, öyle gibiydi."

"O halde derdin ne?"

"Hiçbir şey. Ben aslında ne dediğini düşünüyorum."

"Fairchild'a değindi."

"Elbette," dedi Connor. "Morton, Fairchild'ın gerçeğini çok iyi bilir."

Ona gerçeğin ne olduğunu soracaktım ama o kendiliğinden anlatmaya başladı.

"Seymour Cray'i hiç duydun mu sen? Yıllar boyunca dünyanın en iyi bilgisayar tasarımcısı olmayı sürdürdü. Cray Araştırma, dünyanın en hızlı bilgisayarlarını yaptı. Japonlar hep ona yetişmeye çalışıyorlardı. Çok zekiydi. Ama

seksenlerin ortasında Japon chip dampingi, Cray'e yurt içinde mal satanların çoğunu iflasa sürükledi. Cray özel tasarım sipariş chip'lerini Japon üreticilere ısmarlamak zorunda kaldı. Amerika'da onları yapacak kimse kalmamıştı. Japonlar ise mal tesliminde esrarengiz gecikmeler yaratıyorlardı. Bir seferinde, belli bir siparişi tam bir yıl sonra teslim ettiler. O süre içinde de Japon rakipleri büyük hamleler yaptı. Ayrıca yeni teknolojiyi ondan çalıp çalmadıkları durumu da vardı. Cray öfkeden kudurdu. Kendisini oyaladıklarını biliyordu. Bir Amerikalı üreticiyle bağlantı kurması gerektiğini anladı ve Fairchild Semikondüktör'ü seçti. Şirket mâlî bakımdan zayıf olduğu, en iyilerden olmadığı halde. Çünkü artık Japonlara güvenemiyordu. Fairchild'la yetinmek zorundaydı. Bu sefer Cray'in chip'lerini Fairchild yapmaya başladı. Derken bir ara, Fairchild'ın Fujitsu'ya satılmak üzere olduğunu duydu. En büyük rakibine. Kongre'nin satışı durdurmasına işte bu tür kaygılarla ulusal güvenlik düşünceleri yol açtı."

"Ya sonra?"

"Satışı durdurmak Fairchild'ın mâlî sorunlarını çözmedi tabii. Şirket hâlâ zorluklar içindeydi. Sonunda satılması şart oldu. Ama onu Bull adında bir Fransız şirketi aldı. Süper bilgisayarlarla rekabet etmeyen bir şirket. Kongre satışa o nedenle izin verdi."

"MicroCon da yeni bir Fairchild mı?"

"Evet, bir bakıma, MicroCon da Japonlara çok önemli chip yapım makinelerinin tekeli verecek. Tekeli bir kere ele geçirdiler mi, artık Amerikan şirketlerine o makineleri vermeyebilirler. Ama şimdi düşünüyorum da ..." O sırada telefon çaldı. Düşmeye bastım.

Lauren arıyordu. Eski karım.

"Peter?"

"Merhaba Lauren," dedim.

İ:

"Peter, bugün Michelle'i erken alacağımı söylemek için arıyorum." Sesi gergin ve resmîydi.

"Öyle mi? Onu bugün alacağından bile haberim yoktu."

"Ben öyle bir şey söylemedim, Peter," dedi hemen. "Tabii alıyorum."

"Peki, iyi. Bu arada sorayım ... Rick kim?"

Bir sessizlik oldu. "Daha neler! Bunlar senin düzeyinden aşağı şeyler, Peter."

"Neden?" diye sordum. "Merak ettim yalnızca. Michelle bu sabah konuşuyordu. Siyah bir Mercedes'i varmış. Yeni erkek arkadaşın mı?"

"Peter. Bence bu aynı düzeyde değil."

"Neyle aynı düzeyde değil?" dedim.

"Oyun oynamayalım," dedi. "Durum zaten zor. Sana Mic-helle'i erken alacağımı söylemek için telefon ettim, çünkü onu doktora götüreceğim."

"Neden? Nezlesi geçti." x

"Muayeneye götürüyorum, Peter."

"Ne konuda?"

"Muayeneye!"

"Duydum dediğini. Ama ..."

"Ona bakacak doktorun adı Robert Strauss. Uzmanmış diyorlar. En iyi uzman kim diye ofiste sordum. Bunun sonucu nasıl gelecek, bilemiyorum, Peter, ama kaygılı olduğumu bilmeni istiyorum. Özellikle de geçmişin açısından."

"Lauren, sen neden söz ediyorsun?"

"Çocuklara tasalluttan söz ediyorum. Cinsel saldırıdan söz ediyorum."

"Ne?"

"Lâfı dolaştırmanın anlamı yok artık. Geçmişte bu konuda suçlandığını biliyorsun."

Midemin bulandığını hissettim. Bir ilişki bozulunca, insanın içinde her zaman bir direnme, bir acı duygusu kalır. Biraz da öfke. Ayrıca, diğer kişiyle ilgili bir sürü şey biliyor

olur insan. Kullanmak isterse. Ama Lauren buna hiç kalkış-marmıştı.

"Lauren o tasallut olayının numara olduğunu biliyorsun. O konuda her şeyi biliyorsun. O sıra evliydik seninle."

"Tek bildiğim senin bana söylediklerin." Sesi mesafeli olmuştu. Bilgiç ve biraz da alaycı. Savcı sesi.

"Lauren, Tanrı aşkına. Gülünç bu. Neler oluyor?"

"Gülünç değil. Anne olarak sorumluluklarım var."

"Ama, Tanrı aşkına, daha önce annelik sorumluluklarına pek de kaygılanmıyordun. Şimdi kalkmış ..."

"/İşimin benden çok şey beklediği doğru," dedi buz gibi bir sesle. "Ama kızım her zaman önce gelir. Benim bazı davranışlarımın bugünkü duruma yol açması söz konusuysa, ondan büyük pişmanlık duyarım." Sanki bunları bana söyle-miyormuş gibi bir duyguya kapıldım. Prova yapıyordu. Yargıca söyleyeceği kelimeleri deniyordu. "Şurası kesin, Peter, eğer ortada çocuk tasallutu varsa Michelle seninle kalamaz artık. Seni göremez bile."

Göğsümde bir acı hissettim. Bir burulma.

"Sen neden söz ediyorsun? Çocuk tasallutu var diye kim söylüyor?"

"Peter, şu ara yorum yapmam uygun olmaz kanısındayım."

"VVilhelm mi? Kim aradı seni, Lauren?"

"Peter, bunu sürdürmenin bir anlamı yok. Sana resmen haber veriyorum, Michelle'i saat dörtte alacağım. Hazır olmasını istiyorum."

"Lauren ..."

"Sekreterim Bayan YWilson bu konuşmayı dinliyor ve stenoyla not alıyor. Kızımı alıp muayeneye götüreceğimi sana resmen bildiriyorum. Kararımla ilgili soruların var mı?"

"Yok."

"Saat dörtte o halde. İşbirliğine teşekkürler. Kişisel bir şey

T

eklemek istiyorum, Peter, işlerin bu hale gelmesinden ötürü çok üzgünüm." Telefonu kapattı.

Cinsel tasallut olaylarıyla detektifken bir hayli uğraşmıştım. Bu işlerin nasıl olduğunu biliyordum. Tıbbî muayeneden kesin bir şey anlaşılmazdı genellikle. Durum her zaman yoruma kalırdı. Çocuğa bir psikolog durmadan aynı soruları sorarsa, çocuk sonunda psikologu memnun edecek cevaplar uydurmaya başlardı. Normalde psikolog soru sorarken video çekimi yapılır, çocuğun yönlendirilmediği kanıtlanmaya çalışılırdı. Ama yargıç önüne geldiğinde durum her zaman kesinlikten uzak olurdu. Yargıç da tutucu bir karar vermek zorunda kalırdı. Yani eğer tasallut ihtimali diye bir şey varsa, çocuğu suçlanan kişiden uzak tutmakta yarar vardı. Gece ziyaretleri yasak. Hattâ belki de ...

"Yeter artık," dedi Connor. "Dünyaya dön."

"Özür dilerim. Ama can sıkıcı bir durum."

"Eminim. Şimdi... bana söylemediğin bir şeyler var mı?"

"Ne konuda?"

"Tasallut soruşturması konusunda."

"Yok. Hiçbir şey yok."

"Kohai," dedi alçak sesle. "Bana anlatmazsan yardımcı olamam."

"Benim çocuklara tasallutla falan ilgim yok," dedim. "Konu bambaşkaydı. Parayla ilgiliydi."

Connor bir şey söylemedi. Yalnızca bekledi. Bana bakı

yordu. ~

"Allah kahretsin," dedim.

Ona anlatmaya başladım.

İnsanın hayatında bazı dönemler olur, ne yaptığını bildiğine inanır, oysa bilmiyordur. Daha sonra geriye baktığında, doğru hareket etmediğini görür insan. Bir yanlara sapmıştır, işleri berbat etmiştir. Ama olay sırasında her şeyin doğru gittiğine inanır.

Benim başıma gelen de âşık olmaktı. Lauren soylu hareket eden, soylu görünen kızlardandı. İncecik, zarif ve mütevazı. Atlarla bir arada büyümüş gibi dururdu. Benden gençti... ve çok güzeldi.

Bu işin yürümeyeceğini biliyordum, ama yine de yürümesi için uğraşıyordum. Evlenmiş, birlikte oturmaya başlamıştık. Karım hoşnutsuzluğunu yeni yeni belli ediyordu. Oturduğum daire, mahalle, aldığım maaş ... hepsi. Durmadan kusuyordu. O da işi daha kötüye götürüyordu. Arabada, yatağın yanında, her yerde krik-krakları vardı. Öyle sefil ve öyle mutsuzdu ki, onu küçük jestlerle memnun etmeye çalıştım. Bir şeyler alıyordum ona. Hediyeler getiriyordum. Yemekleri pişiriyordum. Ufak tefek ev işleri yapıyordum. Bunlar benim normal davranışıma uygun değildi, ama âşıktım. Onu memnun etme alışkanlıklarına doğru kayıyordum.

Ortada sürekli bir baskı vardı. Şundan isterim, bundan isterim. Daha çok para. Daha çok, daha çok.

Bir de belirli sorunumuz vardı. Savcılıktaki sağlık sigortası hamileliği kapsamıyordu. Benim sigortam da kapsamıyordu. Evlendikten sonra yeterince çabuk sigorta yaptıramadığımız için bebeğin masrafları bizden çıkacaktı. Sekiz bin dolar bulmak zorundaydık. İkimizde de öyle bir para yoktu. Lauren'in babası Virginia'da doktordu, ama parayı-ondan isteyemiyordu, çünkü baba zaten benimle evlenmesine karşıydı. Benim ailemde de para yoktu. O kadar. Paramız yoktu işte. Lauren Savcılıkta çalışıyordu. Ben polis teşkilâtındaydım. MasterCard'ının çok borcu vardı. Arabasının taksitleri de vardı. Sekiz bin dolar da gerekiyordu. Kafamızda Demokles'in kılıcı gibiydi o konu. Ne yapacaktık? Sözü-301

T

nü etmediğimiz bir konu haline geldi bu iş. En azından, onun açısından. Çözümü benim bulmam gerekiyordu.

Ağustos ayında bir gece, Ledera Heights'daki aile kavgasına çağırıldım. İspanyol asıllı çift. Hayli içmişlerdi ikisi de. Kavga da etmişlerdi. Kadının dudağı yarık, adamın gözü morarmıştı. Çocuk içerki odada çığlık çığlığa haykırıyordu. Onları çabucak sakinleştirdik, kimsenin ağır yaralı olmadığını anladık. Gitmek üzereydik. Kadın bunu farkettiler, avaz avaz ağlamaya, kocasının kızlarıyla oynaştığından yakınmaya başladı. Ona fiziksel olarak sataşılıyor, dedi. Koca bunu duyunca fena halde bozuldu. Ben, saçma, dedim içimden. Kadın onu bozum etmek için yapıyor bunu, diye düşündüm. Ama kadın, çocuğu muayene etmem için direndi. İçe-riki odaya girdim. Çocuk dokuz aylık falandı. Durmadan bağıırıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çürük falan var mı diye bakmak için yorgani açtım, çocuğun yatağında bir kilo kadar beyaz tuğla parçaları bulunduğunu gördüm. Garip.

Bilemiyordum. Durum pek acayipti. İki evli olduklarına göre, kadın kocasının aleyhinde ifade verecek demektir. Muhtemel bir neden olmadığından, arama yapamazdık. Adam kendine şöyle orta karar bir avukat bulsa, sıyrılırdı bu işten. Sorun olmazdı. Salona çıkıp adamı içeriye çağırdım. Bir şey yapamayacağımı biliyordum. Tek düşündüğüm, çocuk o tuğla kırıntılarını ağızına atıp çiğnerse ... ölürdü. Adamla onu konuşmak istiyordum. Onu biraz azarlarım, diyordum. Biraz korkuturum.

Çocuğun odasında adamla yalnızdık. Kadın salonda, benim ekip arkadaşım ile birlikteydi. Birdenbire adam cebinden iki santim kalınlığında bir zarf çekti, kapağını açtı. Yüz dolarlıkları gördüm. Bir inç kalınlığında yüz dolarlar. "Yardımaınıza teşekkürler, memur bey," dedi bana.

O zarfta on bin dolar olmalıydı en azından. Belki daha

fazla. Bilmiyorum. Adam zarfı uzatıp yüzüme baktı. Almamı bekliyordu.

Ben çocuğun yatağında pislik bulundurmanın tehlikele-riyle ilgili yarım yamalak bir şeyler söyledim. Adam hemen tuğlaları alıp yere koydu, bir tekmede yatağın altına itti. Sonra, "Hakkınız var," dedi. "Teşekkür ederim, memur bey. Kızıma bir şey olmasını hiç istemem." Zarfı yine uzattı. Böyle işte.

Kafamın içinde fırtınalar kopuyordu. Dışarda kadın ekip arkadaşım a bağırırmaktaydı. Çocuk da bize haykırıyordu. Adam zarfı bana uzatmış, bekliyordu. Gülümsüyor, başını sallıyordu. Haydi, al, senin, dermiş gibi. Benim kafamda ... o sıra ne düşündüğümü bilemiyorum.

Kendime geldiğimde salondaydım. Çocuğun bir şeyi yok, diyordum. Kadın bu sefer sarhoş sarhoş bağırırmaya, çocuğuna benim saldırdığımı söylemeye koyuldu. Bu sefer suçlu kocası değil, bendim. Kocasıyla komplo kurmuştum. İkimiz de çocuk sapığydık. Ekip arkadaşım kadının kaçık olduğuna karar verdi, oradan çıktık. Arkadaşım, "Odada epey kaldın," dedi. "Çocuğu muayene ettim," dedim. O kadar. Ertesi gün kadın çıkageldi, çocuğuna saldırdığımı söyleyip resmî şikâyetle bulundu. Akşamdan kalmaydı. Sicili de temiz değildi. Ama suçlama yine de ciddi idi. İlk aşamaya kadar sürdürüldü, ifade verdim, sonra iddia geçersiz bulundu.

Hepsi bu.

Olan biten buydu.

Hikâyenin tümü bu kadardı.

"Ya para?" dedi Connor.

"Hafta sonunda Vegas'a gittim. Çok para kazandım. O yıl kumar kârım olan on üç bin doların vergisini verdim."

"Bu fikir kimin fikriydi?"

"Lauren'in. Ne yapacağımı o öğretti bana."

"Yani olanları biliyor."

"Tabii."

"Ya teşkilâtın soruşturması? İlk ifadeden rapor yazılıp dosyana girdi mi?"

"O kadar ileri gittiklerini sanmıyorum. Sözlü sorular sordular, sonra caydılar. Herhalde dosyaya bir not sokmuşlardır ama rapor yoktur."

"Peki," dedi Connor. "Şimdi bana gerisini anlat."

Ona Times'daki Ken Shubik'i ve Sansar'ı anlattım. Connor kaşlarını çatarak dinliyordu. Ben konuşurken o dışlerinin arasından içine soluklar çekiyor, hoşnutsuzluğunu Japonlar gibi belirtiyordu.

Ben bitirince, "Kohai," dedi. "Hayatımı çok zorlaştırıyor-sun. Ayrıca beni hak etmediğim halde budala durumuna düşürdün. Bunları neden daha önce anlatmadın bana?" "Çünkü seninle bir ilgisi yoktu." "Kohai." Başım iki yana sallayıp duruyordu. "Kohai..." Aklıma yine kızım gelmişti. Onu bir daha görememe ihtimali ... yalnızca bir ihtimal... bir daha onu hiç ...

"Bak," dedi Connor. "Bu işin tatsızlaşabileceğini söylemiştim sana.. İnan bana, şu durumdan çok daha fazla da tatsız-laşabilir. Bu daha başlangıcı. İyice kötü olabilir. Hızlı hareket etmeli, işi bağlamaya çalışmalıyız." "Bağlandı sanıyordum."

Connor içini çekti, başını iki yana salladı. "Daha değil," dedi. "Şimdi sen dörtte karınla buluşmadan önce her şeyi çö-zümlemeliyiz. O saate kadar bitirmek zorundayız."

M<-p

I ANRIM, bence bayağı çözümlendi artık," dedi Gra-ham. Hollyvwood tepelerinde, Sakamura'mn evinde dolaşıyordu. Olay yeri ekibi son kalıntıları toplamakta, gitmeye hazırlanmaktaydı.

Graham, "Şef neden bu konuda bu kadar pireleniyor, anlamıyorum," dedi. "Ekip işin çoğunu burada yaptı. Şefin acelesi yüzünden. Ama bereket versin, her şey birbirini çok güzel tutuyor. Sakamura olduğu kesin. Yatağında kasık tüyleri aradık ... kızinkilere uyuyor. Yüzde doksan yedi sonuç. Kızın içindeki onun seminal sıvısı. Onunla sevişti, sonra da öldürdü. Biz onu tutuklamaya gelince paniğe kapıldı, kaçmaya kalktı ve öldü. Connor nerede?"

"Dışarda," dedim.

Pencereden Connor'ın garajın yanında, devriye arabasının polisiyle konuşmakta olduğunu görüyordum. Connor eliyle sokağın iki başını gösteriyor, polis de onun sorularına cevap veriyordu.

"Ne yapıyor orada öyle?" diye sordu Graham.

Bilmediğimi söyledim.

"Lanet olsun, onu hiç anlayamıyorum. Sorduğu sorunun cevabının hayır olduğunu söyle ona."

"Hangi soru?"

"Bir saat önce aradı beni," dedi Graham. "Burada kaç tane

okuma gözlüğü bulduğumuzu sordu. Baktık. Hiç yoktu. Cevap bu. Bir yığın güneş gözlüğü var, bir iki tane kadın güneş gözlüğü de var. Ama o kadar. Neden soruyor, anlayamadım. Garip bir adam, değil mi? Şimdi ne yapıyor öyle?"

Connor devriye arabasının çevresinde dolaşırken ona baktık. Tekrar eliyle yolun iki ucunu gösterdi. Polislerden biri arabada, telsizle konuşuyordu. Graham, "Sen anlayabiliyor musun onu?" diye sordu.

"Hayır, anlayamıyorum."

"Herhalde kızların izini sürmeye çalışıyor," dedi Graham. "Tanrım, keşke o kızıl saçlının kimliğini almış olsaydık. Hele de sonuç böyle olunca. O da yatmış olmalı onunla. Ondan biraz sperm alır, tüm faktörler uyuyor mu diye bakardık. Kızlar kaçınca budala durumuna düştüm. Her şey öyle hızlı oldu ki. Burada çıplak kızlar zıplayıp hopluyor falan. İnsanın aklı karışıyor. Doğal bir şey. Allah kahretsin, ne güzeldiler, değil mi?"

Gerçekten güzel olduklarını söyledim.

"Sakamura'dan da geriye bir şey kalmadı," dedi Graham. "Morgla bir saat önce konuştum. Ceset tanımlanamayacak kadar yanmış. Adli tabip de deneyecek ama boşuna." Mutsuz bakışlarla pencereden dışarıya baktı. "Biliyor musun, bu olayda elimizden gelenin en iyisini yaptık," dedi. "Bence bayağı başarılı da olduk. Bulduğumuz adam gerçek katil. Hızlı yaptık işimizi. Oysa şimdi kulağıma yalnız Japonlara karşı ırkçılık sözleri geliyor. Lanet olsun. Ne yapsan boşuna."

"Hım-hımmm," dedim.

"Hem şimdi iyice azıttılar," diye devam etti. "Üzerimdeki baskı müthiş bir şey. Şef habire arıyor, olayı bağla, dosyayı kapa, diyor. Times'dan bir muhabir beni araştırıyor. 1978'de İspanyol asıllılara karşı gereksiz şiddet kullanmış mıyım, ona bakıyor. Muhabirin derdi, benim ezelden ırkçı olduğumu göstermek. Yazacağı

hikâyenin özü de ne? Dün geceki olayın ırkçılıktan kaynaklandığı. Ben ırkçılığın dirilişi oldım çıktım. Bak, sözüm kulağa kulak ver, bu Japonlar insana kara çalmakta çok usta. Korkutucu bir şey."

"Biliyorum," dedim.

"Sana da mı bulaşıyorlar?"

Başımı evetlercesine salladım.

"Ne konuda?"

"Çocuklara tasallut."

"Tanrım," dedi Graham. "Üstelik senin bir kızın var."

"Evet."

"Bozulmuyor musun? Bunlar kara çalmanın ustası, Pe-tey-san. Gerçekle ilgisi olmasa da. Ama gel de bunu muhabire anlat."

"Adı nedir?" dedim. "Yani seninle konuşan muhabirin?"

"Linda Jensen, dediği galiba."

Başımı salladım. Linda Jensen, Sansar'ın koruduğu bir kızdı. Birisi bir zamanlar bana, Linda yükselmek için yatağa girmiyor, insanların şerefiyle oynuyor, demişti. Los Ange-les'e gelmeden önce Washington gazetelerinin birinde dedikodu sütununu yazıyordu.

Graham ağırlığını öbür ayağına aktararak, "Bilemiyorum," dedi. "Bence değmez. Bu ülkeyi ikinci bir Japonya haline getiriyorlar. Konuşmaya korkan insanlar çoğalmaya başladı bile. Onlara karşı bir şey söylemeye korkuyor herkes. Olup biteni anlatmıyorlar."

"Hükümet bir iki yasa çıkarsa yararı olurdu."

Graham güldü. "Hükümet! Hükümetin de sahibi Japonlar. VWashington'da her yıl kaç para harcıyorlar, biliyor musun? Senato'daki ve Temsilciler Meclisi'ndeki herkesin seçim kampanyalarını finanse etmeye yeter. Bol para. Şimdi sen söyle bana. Bir çıkarları olmasa her yıl bu parayı harcarlar mıydı? Tabii harcamazlardı. Allah kahretsin. Amerika'nın sonu geliyor, arkadaş. Hey, galiba patronun seni çağırıyor."

Pencereden baktım. Connor bana el sallıyordu.

"Gitmem gerek," dedim

T

"İyi şanslar. Bak, ben belki iki hafta izne çıkarım."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Belki bu akşam," dedi Graham. "Şef öyle bir şey söyledi. Times peşimde olduğuna göre, iyi bir fikir olur dedi. Bir haftalığına Phoenix'e gideyim diyorum. Ailem var orada. Neyse, bilmeni istedim. Belki giderim."

"Peki, tamam."

Connor hâlâ bana el sallıyordu. Sabırsızlanmıştı. Çabucak aşağıya indim. Merdivenlerden inerken siyah bir Mercedes sedanın durduğunu, içinden tamdık birinin indiğini gördüm.

Sansar VVilhelm.

Z5OKAĞA indiğimde Sansar not defteriyle teypini çıkarmıştı bile. Ağzının köşesinden bir sigara sarkıyordu. "Teğmen Smith," dedi. "Acaba sizinle konuşabilir miydim?"

"Oldukça meşgulüm," dedim.

Connor, "Haydi, çabuk," diye seslendi bana. "Vakit geçiyor." Kapıyı benim için açık tutuyordu.

Connor'a doğru yürümeye başladım. Sansar adımını benimkine uydurdu. Küçük, siyah bir mikrofonu yüzüme doğru tutuyordu. "Teype alıyorum, umarım bir itirazınız yoktur. Malcolm olayından sonra bu konuda dikkatli olmamız gerekiyor. Dün geceki Nakamoto soruşturması nedeniyle, meslekdaşınız Detektif Graham'la ilgili ırkçılık suçlamaları konusunda yorum yapabilir misiniz?"

"Hayır," eledim, yürümeyi sürdürdüm.

"Onlardan 'Lanet olası Japonlar' diye söz ettiğini duyduk."

"Yorumum yok," dedim.

"Ayrıca, 'küçük Nipler' de demiş. Görevli bir memurun böyle konuşması doğru mu sizce?"

"Üzgünüm, yorum yok, VVilly."

Yürürken mikrofonu suratımın önünde tutuyordu. Canım sıkıldı. Elini itmek geldi içimden. Ama yapmadım. "Teğmen Smith, sizinle ilgili bir yazı hazırlıyoruz. Martinez

T

olayıyla ilgili birkaç sorumuz var. Olayı hatırlıyor musunuz? Birkaç yıl öncesine ait."

Yürümeyi sürdürdüm. "Şimdi çok işim var, VVilly," dedim.

"Martinez olayı, Sylvia Morelia'nın, yani Maria Marti-nez'in annesinin yaptığı çocuk tasallutu suçlamalarıyla sona ermişti. İç soruşturma yapıldı. Yorumunuz var mı diye merak ettim."

"Yorum yok."

"O zamanki ekip arkadaşınızla konuştum. Ted Ander-son'la. Sizin yorumunuz var mı diye merak ettim."

"Üzgünüm. Yok."

"Hakkınızdaki bu ciddi suçlamalara cevap vermeyecek misiniz yani?"

"Bildiğim kadarıyla suçlama yapan bir tek sensin, VVilly."

"Aslında bu tam da doğru değil," diye gülümsedi. "Savcılık da bir soruşturma başlatmış diye duydum."

Bir şey söylemedim. Acaba doğru mu, diye düşündüm.

"Bu durumda, Teğmenim, acaba sizce mahkeme kızınızın velayetini size verirken bir hatâ mı yaptı?"

"Üzgünüm, yorum yok, VVilly," dedim. Sesimi güvenli çıkarmaya çalışıyordum. Ama terlemeye başlamıştım.

Connor, "Haydi, çabuk ol, vakit yok," dedi. Arabaya bindim. Connor, VVilhelm'e, "Evlât, üzgünüm ama gitmemiz gerek," dedi. Kapıyı çarparak kapattı, ben motoru çalıştırdım. "Gidelim," dedi Connor.

VVilly başını pencereden içeri uzatmıştı. "Sizce Yüzbaşı Connor'ın Japon nefreti de teşkilâtın duyarlı ırk sorunları karşısındaki yanlış davranışının bir başka ifadesi mi?"

"Görüşürüz, VVilly." Camı kapattım, arabayı sürdüm.

Connor, "Biraz daha hızlı gitssek de olur," dedi.

"Tabii," deyip gaza yüklendim.

Dikiz aynasından Sansar'ın Mercedes'ine koştüğünü görüyordum. Lastiklerimi gıcırdatarak köşeyi döndüm. "Bu

aşağılık köpek yerimizi nereden bildi? Telsiz mesajlarını mı dinliyor?"

Connor, "Biz telsizle konuşmadık," dedi. "Biliyorsun, o konuda uyarlıyım. Ama belki devriye aabası bizim buraya geldiğimizi merkeze bildirmiş olabilir. Belki de bu arabada sinyal verici vardır. Belki kendiliğinden tahmin etmiştir buraya geleceğimizi. İğrenç herif. Japonlarla da bağlantıları var. Times'daki casusları onların. Genellikle Japonlar kiminle iş gördükleri konusunda biraz daha dikkatli davranır, kalite seçerler. Ama herhalde istedikleri işi bu herif de görebiliyor. Güzel araba, ha?"

"Japon arabası değil ama."

"O kadar açık oynanmaz," dedi Connor. "Bizi izliyor mu?"

"Hayır. Sanırım ettik onu. Nereye gidiyoruz şimdi?"

"Üniversiteye. Sanders'e yeterince zaman bıraktık."

Tepeden indik, sürat yoluna çıktık. "Aklıma gelmişken..." dedim. "Şu gözlük hikâyesi nedir?"

"Onaylanması gereken küçük bir nokta. Okuma gözlüğü bulamadılar, değil mi?"

"Öyle. Yalnızca güneş gözlükleri var."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Connor.

"Graham da kentten ayrılacağını söylüyor. Phoenix'e gidiyormuş."

"Hımm-hımmm." Yüzüme baktı. "Sen de mi istiyorsun kentten gitmeyi?"

"Hayır," dedim.

Connor, "Peki," dedi.

101 numaralı yol üzerinde güneye döndüm. Eski günlerde olsa, Güney California üniversitesine on dakikada varırdık. Şimdi otuz dakika zor yetiyordu. Hele öğle saatinde. Ama trafik zaten her an sıkıştı. Hava kirliliği de berbattı. Bir sis içinde ilerliyordum.

"Sence budalalık mı ediyorum?" dedim. "Ben de mi çantayı alıp kaçayım?"

"O da bir çözüm yolu," diye karşılık verdi. İçini çekti. "Japonlar dolaylı eylemin ustasıdır. İçgüdüsel olarak o yolu seçerler. Japonya'da biri senden hoşnut değilse, bunu asla yüzüne söylemez. Arkadaşına, ortağına, patronuna söyler. Ama söz döner, sana da ulaşır. Dolaylı iletişim çok geçerlidir o ülkede. O yüzden sosyal hayata o kadar önem verir, golf oynar, barlarda içerler. İletişimin dış kanallarına ihtiyaçları vardır, çünkü kafalarındaki açık açık söyleyemezler. Düşünürsen, çok mantıksız bir yol. Zaman, enerji ve para kaybı. Ama onlar yüzleşemezler. Yüzleşmek ölümden beterdir. Terlerler, paniğe kapılırlar. Başka çareleri yoktur. Japonya dolaylı kanajlar ülkesidir. Asla orta yoldan gitmezler."

"Evet, ama !.."

"Bu yüzden de, Amerikalılara korkak ve sinsi gözüken davranış, Japonlar için normal davranıştır. Bir özelliği yoktur. Sana yalnızca bir takım nüfuzlu insanların hoşnutsuzluğunu belirtmek istiyorlar."

"Belirtmek, ha? Kızım konusunda mahkemelere sürüklenebilirim bu yüzden. Çocuğumla ilişkim mahvolabilir. Şerefime leke sürülür."

"Evet, öyle. Bunlar normal cezalardır. Sosyal prestij kaybı, hoşnutsuzluk belirtmenin normal bir yoludur."

"Eh, mesajı aldım artık. Durumu kavradım."

Connor, "Kişisel bir şey değil bu," dedi. "Onların hareket tarzı böyle."

"Evet, anladım. Bir yalanı yayıyorlar."

"Bir bakıma."

"Bakımı falan yok. Resmen yalan."

Connor içini çekti. "Anlamam uzun sürmüştü," dedi. "Japon davranışı, çiftlik ahlâkına dayalıdır. Bir yığın samurai ve feodalizm masalları dinlersin, ama aslında Japonların hepsi köylüdür. İnsan köyde yaşıyorsa, etrafındakilerin hoşnutsuzluğunu kazandığı anda cezalandırılır. Bunun da anlamı ölmektir, çünkü sorun çıkaran adamı başka köyler

de kabul etmez. O kadar. Gruba ters gidersen ölürsün. Onlar durumu böyle görürler.

"Demek ki Japonlar grup konusunda çok duyarlı. Her şeyden çok, grupla geçinmeye önem verirler. Göze batmamak, riske girmemek, bireyci olmamak gerekir. İlle de doğruyu savunmak, olacak şey değildir bu durumda. Japonlar gerçeklere pek güvenmezler. Gerçek onlara çok soğuk ve soyut gelir. Çocuğu bir suçla itham edilen annenin durumu gibidir daha çok. O kadın gerçeği pek merak etmez. Oğlunu merak eder. Japonlar da öyle. Onlar için en önemlisi, insanlar arasındaki ilişkilerdir. Asıl gerçek odur. Öbür gerçeğin önemi yoktur."

"Evet, tamam," dedim. "Ama şimdi neden yükleniyorlar? Ne fark eder artık onlara? Cinayet çözümlendi, değil mi?"

"Yo, çözümlenmedi," dedi Connor.

"Çözümlenmedi mi?"

"Hayır. Baskı bu yüzden hâlâ üstümüzde. Besbelli birisi dosyanın kapanmasını çok istiyor. Bizim pes etmemizi, vazgeçmemizi istiyor."

"Bana da, Graham'a da yüklendiklerine göre ... nasıl oluyor da sana yüklenmiyorlar?"

"Yükleniyorlar," dedi Connor.

"Nasıl?"

"Sana olanların sorumluluğunu bana bindiriyorlar."

"Seni nasıl sorumlu tutarlar? Anlayamıyorum!"

"Anlamadığınızı biliyorum. Ama öyle. Bana inan. Öyle yapıyorlar."

İlerleyen arabalara baktım. Hitachi'nin ışıklı panosunun yanından geçtik. Amerika'nın I Numaralı Bilgisayarı. Sonra Canon. Amerika'nın Fotokopi Lideri. Ardından Honda. Amerika'nın I Numaralı Arabası. Yeni Japon ilanlarının çoğu gibi bunlar da gündüz bile parlayan türdendi. Panoların kirası günde otuz bin dolardı. Amerikan şirketlerinin çoğunun parası yetmiyordu artık.

Connor, "Mesele şu ki, Japonlar iyice rahat kaçırdıklarını biliyorlar," dedi. "Senin çevrendeki toz bulutunu kaldırmakla, bana bir mesaj veriyorlar. Durumu düzelt, diyorlar. Çünkü benim bu işi başarabileceğimi, dosyayı kapatabileceğimi düşünüyorlar."

"Yapabilir misin?"

"Tabii. Hemen bitirmek ister misin? Gidip birer bira içeriz, sonra Japon gerçeklerinin zevkini çıkarırız. Yoksa Cheryl Austin'in neden öldürüldüğünü merak mı ediyorsun?"

"Merak ediyorum."

"Ben de," dedi Connor. "O halde devam edelim, kohai. Bence Sanders'in laboratuvarı bize ilginç bilgiler verecek. Artık anahtar o teyplerde."

I HİLLİP Sanders topağ gibi dönüyordu. "Laboratuvar kapandı," dedi. Ellerini bir çaresizlik hareketiyle tavana doğru kaldırdı. "Elimden hiçbir şey gelmiyor. Hiçbir şey!"

Connor, "Ne zaman oldu bu?" diye sordu.

"Bir saat önce. Bina Denetim yetkilileri geldi, herkese la-boratuvardan çıkmasını söyledi, kapıyı kilitlediler. Bir anda. Şimdi ön kapıya kocaman bir kilit asılmış durumda."

"Nedeni neymiş?" diye sordum.

"Tavan sağlam değilmiş, güvensizmiş. Paten pisti kafamıza çökerse, üniversitenin sigortası bunu kapsamazmış. Öğrenci güvenliği her şeyden önemliymiş. Her neyse, laboratu-varı kapadılar. İnşaat mühendisleri inceleyip rapor verecekmiş."

"Ne zaman?"

Telefonu işaret etti. "Haber bekliyorum. Belki haftaya.

Belki gelecek aya."

"Gelecek aya mı?"

"Evet. Tabii." Sanders çılgın saçlarını parmaklarıyla düzeltmeye çalıştı. "Dekana kadar çıktım. Ama dekanın ofisinde kimsenin haberi yok. Daha yukardan geliyor. Yönetim kurulundakiler, bol bağış yapan zenginlerin kim olduğunu bilir. Milyonlarca dolar verenleri tanır. Emir çok büyük yerden." Sanders güldü. "Bugünlerde gizli değil artık bunlar."

"Nasıl yani..." dedim.

"Japonya'nın Amerikan üniversitelerine ne ölçüde sızdığını biliyorsunuz. Özellikle de teknik bölümlere. Her yerde böyle. M.I.T.'de Japonlar yirmibeş profesörü finanse ediyor. Her ülkeden çok onlar veriyor. Çünkü bizim kadar yenilik yaratamayacaklarını biliyorlar aslında. Yeniliklere ihtiyaçları olduğuna göre de, ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Satın alıyorlar onu."

"Amerikan üniversitelerinden mi?" "Tabii. Irvine'daki California Üniversitesine baksanıza. Teknik araştırma bölümünün iki katma girebilmek için Japon pasaportun olması gerek. Hitachi için araştırma yapıyorlar orada. Amerikalılara kapalı bir Amerikan üniversitesi." Sanders olduğu yerde döndü, kollarını savurdu. "Burada da hoşlarına gitmeyen bir şey olursa, birisi rektöre bir telefon sallıyor, o da söz dinliyor. Ne yapsın? Japonları gücendirmeyi göze alamaz. Ne istiyorlarsa, onların. Laboratuvarı kapatmak isterlerse ... kapanır." "Ya teypler?" diye sordum.

"Her şey orada kilitli. Elimizde ne varsa bıraktırdılar." "Sahi mi?"

"Çok aceleleri vardı. Gestapo tutumu. Bizi ite kaka çıkardılar. Amerikan üniversiteleri para kaybedeceklerini hissedince nasıl telaşlanıyor, dünyada bilemezsin." İcini çekti. "Bilmiyorum. Belki Theresa birkaç teypi yanına almayı başarmıştır. Kendisine sorabilirsiniz." "Nerede o?"

"Galiba buz pateni yapmaya gitti."

Kaşlarımı çattım. "Buz pateni mi?" «^

"Öyle dedi. Oraya bir bakın."

Dosdoğru Connor'a baktı. Anlamalı anlamalı.

Theresa Asakuma paten yapmıyordu. Pistte otuz kadar çocukla onları kontrol etmeye çalışan bir genç öğretmen vardı. Çocuklar dördüncü sınıf öğrencisi gibiydi. Gülüşmeleri, çığlıkları yüksek tavanda yankılanıyordu.

Bina hemen hemen boştu. Kerevetlerde kimse yoktu. Bir köşede birkaç üniversite öğrencisi didişiyor, birbirinin omzuna yumruklar atıyor, gülüyorlardı. Bizim tarafta, tribünlerin tepesinde, bir odacı yerleri paspaslamaktaydı. Pistin kenarında bir anneyle bir baba, raya tutunmuş, çocuklarını seyreliyorlardı. Karşımızda gazete okuyan bir adam vardı.

Theresa Asakuma'yı hiçbir yerde göremedim.

Connor içini çekti. Dikkatle kerevete oturdu, arkasına yaslandı, bacaklarını üstüste attı. Ben ayakta kaldım. Ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun? Belli ki burada değil," dedim.

"Bir yer bul, otur," dedi.

"Ama sen hep çok acele edersin."

"Otur şuraya. Hayatın tadını çıkar."

Yanına oturdum. Çocukların pisti kayarak turlayışını seyrettik. Öğretmenleri bağırıyordu. "Alexander? Alexan-der! Sana daha önce de söyledim. Vurmak yok! Sakın vurma ona bir daha!"

Kerevetin arka tahtasına yaslandım, kendimi rahat bırakmaya çalıştım. Connor çocuklara bakıp kıkır kıkır güldü. Pek rahat gibiydi. Dünyada tek bir derdi yokmuş gibi.

"Acaba Sanders'in dediğı doğru mu?" dedim. "Japonlar üniversiteye baskı mı yapıyor?"

"Tabii," dedi Connor.

"Ya Japonya'nın Amerikan teknolojisini satın alması? M.I.T.'de profesörlükler satın alması?"

"Yasaya aykırı değil. Burslar veriyorlar. Soylu bir ideal.":

Kaşlarımı çattım. "Yani sence ziyanı yok mu?" "Hayır, öyle değil," dedi. "Ziyanı çok var. Kendi kurumlarının kontrolünü kaptırırsan, her şeyi kaptırdın demektir. Ve genel olarak, kurumlara kim para veriyorsa, kontrol ondadır. Eğer parayı Japonlar veriyorsa, Amerikan sanayiiyle Amerikan hükümeti hiçbir şey vermiyorsa, o zaman Amerikan eğitimini Japonlar kontrol ediyor demektir. On tane Amerikan üniversitesinin sahibi zaten onlar, biliyorsun. Resmen sahibi. Kendi gençlerinin eğitimi için satın aldılar o üniversiteleri. İlerde de Japon gençleri Amerika'ya yollamayı sürdürebileceklerinden emin olmak için."

"Ama onu zaten yapabiliyorlar. Amerikan Üniversitelerine bir yığın Japon geliyor."

"Evet. Ama Japonlar yine her zamanki gibi ileriye dönük planlar yapıyorlar. Bu işin ilerde çok zorlaşabileceğini biliyorlar. Er geç sarkaç geriye sallanır. Oyunu .ne kadar dipo-matça oynuyor olurlarsa olsunlar ... ki henüz hep alma aşma-masmdalar ... ülkeler kimsenin boyunduruğuna girmekten hoşlanmaz. İşgal edilmeyi sevmez. İster ekonomik olsun, ister askerî. Japonlar da günün birinde Amerikalıların uyanacağı kanısındalar."

Pistteki çocuklara baktım, onların kahkahalarını dinledim. Kendi kızımı düşünüyordum. Sonra saat dörtteki buluşmayı düşündüm.

"Burada neden böyle oturuyoruz?" diye sordum.

"Çünkü," dedi.

Oturmayı sürdürdük. Öğretmenler çocukları toparlamaya başlamışlardı artık. Buzun dışına doğru götürüyorlardı. "Patenler buraya. Pateler buraya lütfen. Sen de Alexander. Alexander!"

"Biliyor musun," dedi Connor. "Eğer sen bir Japon şirketini satın almak istesen, dünyada alamazsın. Şirkettekiler bir yabancı tarafından alınmayı ayıp sayar. Asla kabul etmezler."

"Japonların kuralları serbestleştirdiklerini sanıyordum."

Connor gülümsedi. "Teknik olarak, evet. Teknik olarak bir Japon şirketini satın alabilirsin. Ama uygulamada, alamazsın. Çünkü bir şirketi almak için önce o şirketin bankasıyla

temasa geçmen gerek. Bankanın onayını almak zorundasın. Bu şart. Ondan sonra yürütebilirsin ancak muameleyi. Ve banka da asla izin vermez."

"General Motors, Isuzu'yu satın aldı sanıyordum." "GM, Isuzu'nun üçte birini aldı. Çoğunluk hissesi değil. Hem, evet, tek tuk istisna durumlar da var. Ama genelde, Ja-ponya'daki yabancı yatırımlar son on yılda yarıya düştü. Şirket ardından şirket, Japon piyasasını çok zor buluyor ve vazgeçiyor. O tarafgir tutumlardan, komplolardan, çatışmalardan, bölüşülen pazarlardan, kendilerini dışta tutmaya yönelik gizli anlaşmalardan usanıyorlar. Devlet müdahalesinden beziyorlar. Geri dönüveriyorlar. Pes ediyorlar. Evet ... pes ediyorlar. Başka ülkelerin de çoğu vazgeçti. Almanlar, İtalyanlar, Fransızlar. Japonya'da iş yapmaktan herkes yoruluyor. Çünkü sana ne söylerlerse söylesinler, Japonya aslında kapalıdır. Birkaç yıl önce T. Boone Pickens bir Japon şirketinin dörtte birini almıştı. Ama yönetim kuruluna giremedi. Japonya kapalıdır."

"O halde ne yapmamız gerek?"

"Avrupalıların yaptığını," dedi Connor. "Karşılık vermeliyiz. Kısasa kısas. Senden bir, benden bir. Dünyada herkes aynı sorunu yaşıyor Japonlarla. Mesele hangi çözümün en iyi sonuç vereceğinde. Avrupa çözümü oldukça kestirme. İyi işliyor. En azından, şu ana kadar."

Pistte birkaç genç kız ısınma turlarına başlıyordu. Öğretmen de küçükleri bizim yanıımızdan geçirip koridora doğru yürütme çabasıındaydı. Tam bizim hizamızdan geçerken, "Birinizden biriniz Teğmen Smith misiniz?" diye sordu. "Evet, hanımefendi," dedim. Çocuklardan biri, "Tabancan var mı?" deyiverdi. Öğretmen, "O kadın bana, aradığınız şeyin erkekler soyunma odasında olduğunu söyledi," dedi. "Öyle mi?" Çocuk, "Görebilir miyim?" dedi.

Öğretmen, "Hani şu doğulu kadın," diye açıkladı. "Sanırım doğuluydu."

Connor, "Evet," dedi. "Teşekkür ederiz."

"Tabancayı görmek istiyorum."

Bir başka çocuk, "Sus, sersem," diye söze karıştı. "Bir şey bildiğin yok. Bunlar gizli polis."

"Tabancayı görmek istiyorum."

Connor'la ikimiz kalkıp yürümeye başladık. Çocuklar peşimizden geliyorlar, hâlâ tabancayı soruyorlardı. Pistin kenarında gazete okuyan adam bize merakla baktı. Biz kapıdan çıkana kadar gözleriyle izledi.

Connor, "Belli etmeden çıkmak kadar iyisi yoktur," diye gülümsedi.

Erkekler soyunma odası boştu. Ben yeşil çelik dolaplara birer birer bakıp teypleri aramaya koyuldum. Connor zahmet ermedi. "Buraya gel," diye seslendiğini duydum.

Duşların kapısında duruyordu. "Teypleri buldun mu?"

"Hayır."

Kapıyı açmış, beklemekteydi.

Bir merdivenden ara sahanlığa indik. İki kapı vardı. Biri kamyon giriş yerine çıkıyordu. Öteki ahşap kirişli, karanlık bir koridora açılmaktaydı. "Buradan," dedi Connor.

Koridorda ilerledik, kirişlerin altından eğilerek geçtik. Pistin tam altına girmiştik. Nabız gibi atan paslanmaz çelik makinelerin arasından geçtik. Sonunda karşımıza bir dizi kapı çıktı.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordum.

Kapılardan biri aralık duruyordu. Connor onu itti. Odanın ışıkları sönüktü ama laboratuvara geldiğimizi hemen anladım. Bir köşede bir ekranın soluk ışığı yanıyordu.

Oraya doğru ilerledik.

I HERESA Asakuma arkasına yaslandı, gözlüğünü alnına doğru kaldırdı, güzel gözlerini ovaladı. "Fazla gürültü çıkarmazsak mesele kalmaz," dedi. "Ana kapının dışına bir nöbetçi koymuşlardı. Hâlâ orada mı, bilmiyorum."

"Nöbetçi mi?"

"Evet. Laboratuvarı kapatma konusunda ciddi davranıyorlar. Görmeye değerdi. Uyuşturucu baskını gibiydi. Amerikalıları gerçekten pek şaşırttı." ,

"Ya seni?"

"Benim bu ülkeyle ilgili olarak onlar gibi beklentilerim yok."

Connor onun karşısındaki monitörü gösterdi. Ekrandaki çift kucaklaşmış durumda konferans salonuna doğru ilerlerken, kare dondurulmuştu. Masanın üstündeki başka ekranlarda da aynı sahne, başka kameraların açısından görünmekteydi. Bazı ekranlarda kırmızı çizgiler vardı. Salondaki gece ışıklarından yayılan çizgiler. "Teyplerden ne öğrendin?"

Theresa ana ekranı işaret etti. "Emin değilim," dedi. "Tam emin olabilmek için 3D modelleme sekansını odanın boyutlarına uydurmak, tüm ışık kaynaklarına bir bir bakmak zorundayım. Bunları yapamadım. Herhalde bu odadaki cihazlarla yapamam da. Sanırım bir mini cihaz gerekir. Belki gelecek hafta astrofizik departmanından bir tane ödünç alabilirim. Ama duruma bakılırsa, belki de alamam. Ama beri yandan... içimde çok güçlü bir duygu var."

"Neyle ilgili?"

"Gölgeler uymuyor."

Karanlıkta Connor başım yavaşça salladı. Sanki anlamış gibidi.

Ben, "Hangi gölgeler uymuyor?" diye sordum.

Parmağıyla ekranı gösterdi. "Bu insanlar ilerlerken, yere düşen gölgeleri tam hizalanmıyor. Yanlış yere düşüyorlar, ya da biçimleri yanlış oluyor. Genellikle pek de belli değil. Ama sanırım uyum yok."

"Ve gölgelerin uymamasının anlamı da ..."

Omuzlarını kaldırdı. "Bence bu teyplerle oynamışlar, Teğmenim."

Bir sessizlik oldu. "Nasıl oynamışlar?"

"Ne kadar oynandığını bilemem. Ama odada biri daha varmış gibi. En azından, sürenin bir kısmında."

"Biri daha mı? Yani üçüncü bir kişi mi?"

"Evet. Seyreden biri. O üçüncü kişiyi hep silmişler görüntüden."

"Sahi mi?" dedim.

Başım dönmeye başlamıştı. Connor'a baktım. Gözünü ekrana dikmişti. Hiç şaşırma benzemiyordu. "Bunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Böyle bir şeyden kuşkulaniyordum."

"Neden?"

"Çünkü daha soruşturmanın başlarında, teypler değişecekmiş gibi bir hava vardı."

"Ama neden?" dedim.

Connor gülümsedi. "Ayrıntılar, kohai. Hep unuttuğumuz o küçük şeyler." Theresa'ya baktı. Sanki onun önünde daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi.

"Yo, ben bunu duymak istiyorum," dedim. "Teyplerle oynandığını ilk ne zaman anladın?"

"Nakamoto güvenlik odasında."

"Neden?"

"Kayıp teypten."

"Hangi kayıp teyp?" dedim. Bundan daha önce de söz etmişti.

Connor, "Hatırlamaya çalış," dedi. "Güvenlik odasında görevli bize, nöbeti devraldığında teypleri değiştirdiğini söylemişti. Saat dokuz dolaylarında."

"Evet..."

"Kayıt cihazlarının üzerinde saat vardı. Hepsi iki saattir çalışıyor görünmekteydi. Herbiri bir öncekinden on, on beş saniye sonra takılmış olduğu için, zaman farkı da belliydi. Adamın değiştirme süresi."

"Tamam ..." Bunların hepsini hatırlıyordum.

"Ona teyplerin birinde zaman göstergesinin farklı olduğunu işaret ettim. O makine yarım saattir çalışıyordu. Bozuk mu, diye sordum."

"Nöbetçi de, herhalde, dedi."

"Evet. Öyle dedi. Kaçamak yapmasına izin verdim. Aslında bozuk falan olmadığını çok iyi biliyordu."

"Bozuk değil miydi?"

"Değildi. Japonların yaptığı pek az hatâdan biriydi o. Ama çaresiz kaldıkları için yaptılar. Çözüm bulamadılar. Kendi teknolojilerini yenmelerine imkân yoktu."

Duvara dayandım, Theresa'ya özür dileyen bakışlarla baktım. Ekran ışıklarının o loşluğunda çok güzel görünüyordu. "Üzgünüm. Aklım karıştı."

"Gözünün önünde duran açıklamayı reddediyorsun da ondan, kohai. Hatırlamaya çalış. Bütün makineler birkaç saniye farklı rakamlar gösteriyorsa, bir tanesi çok farklıysa ... ne düşünürsün?"

"Birisinin o makinedeki bantı daha sonraki bir saatte değiştirdiğini."

"Evet. Olan da oydu zaten."

"Bantın biri geç mi takılmıştı?" "Evet."

Kaşlarımı çattım. "Ama neden? Teyplerin hepsi saat dokuzda değişmişti. Zaten yeni takılanlar cinayeti göstermiyordu ki!"

"Doğru," dedi Connor. "Neden o saatten sonra değiştirdin?" "İyi bir soru. Akıl karıştırıyor. Ben de uzun süre anlam veremedim. Ama artık biliyorum," dedi Connor. "Zaman ayarlamasını düşünmen gerek. Teyplerin hepsi dokuzda değişti. Sonra bir tanesi, onu çeyrek geçe tekrar değişti. İlk akla gelen, dokuzla onu çeyrek geçe arasında önemli bir olay olduğu, teype kaydedildiği, bu yüzden teypin sonradan bir amaçla oradan alındığı olmalı. Ben de kendi kendime, acaba o olay ne olabilir, diye sordum."

Theresa gülümseyerek başını sallamaya başlamıştı. Bir şey pek hoşuna gitmiş gibi.

"Sen de mi biliyorsun?" dedim. - Gülümseyerek, "Tahmin edebiliyorum," dedi.

"Eh, benden başka herkesin anladığına sevindim. Çünkü benim aklıma, o teype kaydedilebilecek hiçbir önemli olay gelmiyor. Saat dokuzda sarı şeridi kurmuştuk, suç yerini ayırmıştık. Kızın cesedi şeridin öbür yanındaydı. Asansörlerin orada bir yığın Japon duruyordu. Graham beni telefonla yardıma çağırıyordu. Ama esas soruşturma, ben saat on sularında oraya gelinceye kadar başlamamıştı. Daha sonra İşi-gura'yla bir hayli tartıştık. On buçuğa kadar kimsenin şeridin öbür yanına geçtiğini sanmıyorum. En erken, on on beş. Yani birisi o teyplere baksa, bomboş bir odayla masada yatan kızı görür. O kadar."

Connor, "Çok iyi," dedi. "Ama bir tek şeyi unuttun." Theresa, "Kimse geçti mi öbür yana?" diye sordu. "Herhangi bir kimse?"

"Hayır," dedim. "Sarı şerit takılıydı. Kimsenin öbür yana geçmesine izin verilmedi. Hattâ ..."

O anda hatırladım. "Durun bir dakika! Biri geçmişti! Fotoğraf makineli o küçük adam," dedim. "Engeli aşmış, iç tarafta resim çekiyordu."

Connor, "Evet, öyle," dedi.

Theresa, "Hangi küçük adam?" diye sordu.

"Bir Japon. Resim çekiyordu. İşigura'ya sorduk, bize adını da söyledi... şeyyy."

"Bay Tanaka," dedi Connor.

"Evet, tamam. Bay Tanaka. Sen de İşigura'dan o makinedeki filmi istedin." Kaşlarımı çattım. "Ama film hiç gelmedi."

"Gelmedi," dedi Connor. "Zaten geleceğini de hiç sanmıyordum."

Theresa, "Bu adam resim mi çekiyordu?" diye sordu.

Connor, "Gerçekten resim çektiğinden de emin değilim," dedi. "Belki çekmiştir ... çünkü elinde o küçük Canon'lardan vardı."

"Film yerine video kareleri çekenlerden mi?"

"Evet. Röntgen onlar işe yarar mı?"

"Yarayabilir," dedi Theresa. Doku haritalaması için o görüntüler kullanılabilir. Çabur yerleştirilir, çünkü zaten dijitaldir."

Connor başıyla evetledi. "O halde belki resim de çekiyordu. Ama resim çekmenin, sarı şeridin iç tarafında dolaşmak için bir bahane olduğunu hemen anladım."

"Evet," diye başını salladı Theresa.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Connor yine, "Hatırlasana," dedi.

Ben İşigura'yla karşı karşıya dururken Graham birden bağırmıştı. "Ah, Tanrım, bu da ne?" Ben başımı çevirince, kİT

C-ONNOR birdenbire Theresa'ya döndü. "İşinde iyi misindir?"

"Evet," dedi kız.

"Çok mu iyisindir?"

"Sanırım."

"Pek az vaktimiz kaldı. Peter'la birlikte çalış. Bakalım ne çıkarabileceksiniz teyplerden. Elinden geleni yap. Tüm çabalarının ödüllendirileceği konusunda bana güven. Bu arada benim birkaç telefon etmem gerek."

"Gidiyor musun?" dedim.

"Evet. Arabayı da almak zorundayım."

Anahtarları uzattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben senin karın değilim."

"Sordum yalnızca."

"Kaygılanma. Birkaç kişiyle görüşmem gerek." Döndü.

"Ama neden Tanaka öldü diyorsun?"

"Belki de ölmemiştir. Zaman bulunca tartışırız onu. Şimdi çok işimiz var, hepsini saat dörde kadar bitirmemiz gerek. Kronometre o zaman duruyor. Sanırım seni bazı sürprizler bekliyor, kohai. Bu da benim çokkan'ım, yani sezgim. Tamam mı? Bir sorun çıkarsa ya da beklenmedik bir şey olursa, beni araba telefonundan ara. İyi şanslar. Şimdi bu güzel bayanla birlikte çalış. Urayamaşii nal"

Çıkıp gitti. Arka kapının kapandığını duyduk.

Theresa'ya, "Ne dedi?" diye sordum.

"Sana imrendiğini söyledi." Karanlıkta gülümsüyordu. "Başlayalım."

Cihazın birkaç düğmesine peşpeşe bastı. Teyp geri satıldı, o sahnenin başlangıcına döndü.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Bir videoyla nasıl oynandığını anlamak için üç temel yaklaşım vardır. Birincisi bulanık lekeler ve renk kenarlarıdır. İkincisi gölge dış çizgileridir. Bunları kullanmaya çalışabiliriz. Ama ben iki saattir bunları yapıyorum zaten. Pek de bir aşama kaydedemedim."

"Ya üçüncü yöntem?"

"Yansıyan unsurlar. Henüz onlara bakmadım."

Başımı iki yana salladım.

"Esas olarak yansıyan unsurlar, sette bulunan ve görüntüyü yansıtan yüzeylerdir. Hani Sakamura salondan çıkarken yüzü aynada gözükmüştü ya! O odada mutlaka daha başka yansıtan yüzeyler de bulunmak zorunda. Masa lambalarından biri krom olabilir, insanları geçerken, çarpıtarak da olsa, gösterebilir. Konferans salonunun duvarları cam. Belki camda bir yansıma yakalarız. Masaya konmuş gümüş bir kâğıt ağırlığı olabilir. Cam bir vazo olabilir. Plastik bir kutu. Yani görüntü yansıtacak kadar parlak herhangi bir şey."

Teypleri yeniden başa sarışına baktım Bir yandan konuşurken bir yandan da sağlam eli makineler arasında hızla dolaşıyordu. Bu kadar güzel olan, ama kendi güzelliğinin hiç farkında olmayan bir kadınla birarada bulunmak garip bir duyguydu.

"Çoğu cisimlerde yansıtıcı bir nitelik vardır," dedi There-sa. "Sokakta otomobil tamponları, ıslak kaldırımlar, vitrin camları olur. Oda içinde de resim çerçeveleri, aynalar, gümüş şamdanlar, krom masa ayakları falan vardır. Her zurnan bir şey vardır."

"Ama yansımaları da değiştirmezler miydi?"

"Zaman olsa, tabii. Çünkü artık bir imgeyi her biçime sokacak bilgisayar programları var. Karmakarışık, kıvrım kıvrım bir yüzeye bile görüntüyü işleyebilirsin. Ama zaman ister. Umalım ki vakitleri yetmemiştir."

Teypleri çalıştırdı. İlk bölüm karanlıktı. Cheryl Austin asansörlerin orada ortaya çıkıyordu. Theresa'ya bakıp, "Bu konuda duyguların nedir?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bize yardım etme konusunda yani. Polise."

"Japon olduğum için mi?" Yüzüme baktı, gülümsedi. Garip, çarpık bir gülümseme. "Japonlar konusunda fazla hayalperest değilizdir. Sako nerede, biliyor musun?"

"Hayır."

"Bir kerrtin. Kasaba, daha doğrusu. Kokkaido'nun kuzeyinde. Taşra. Bir Amerikan hava üssü var orada. Ben Sa-ko'da doğdum. Babam kokujin bir teknisyenmiş. Kokujin kelimesini bilir misin? Niguro. Siyah adam yani. Annem üs personelinin gittiği bir şehriye lokantasında çalışmış. Evlenmişler, ama ben iki yaşındayken babam bir kazada ölmüş. Dul eşine küçücük bir maaş bağlamışlar. Yani birazcık paramız varmış. Ama onun da çoğunu büyükbabam alıyormuş, çünkü benim doğumumun onu küçük düşürdüğünü iddia ediyormuş. Ben ainoko ve niguro'yum çünkü. Büyükbabamın bana uygun gördüğü bu kelimeler pek iyi kelimeler değildir. Ama annem yine de o yerde kalmak istemiş. Japonya'da. Yani ben Sako'da büyüdüm. O ... yerde ..."

Sesindeki acı ifadeyi algılayabiliyordum.

"Bırakuniriler nedir biliyor musun?" diye sordu. "Bilmiyor musun? Hiç şaşmadım. Japonya sözde herkesin eşit olduğu diyardır ama kimse burakumin'lerden söz etmez. Yalnızca insanlar evlenmeden önce damadın ailesi gelinin geçmişini inceler, aileye burakumin karışmadığından emin olmaya çalışır. Gelinin ailesi de damada aynı şeyi yapar. Burakumitt'ler, Japonya'nın paryalarıdır. Yani en alttakiler. Aşağının aşağısı. Onlar deri tabakçılarının soyundan gelir ve Budizm'de bu da temiz değil demektir."

"Anlıyorum."

"Oysa ben bırakumirilerden de aşağılık bir yaratıktım, çünkü sakattım. Japonların gözünde sakatlık ayıptır. Üzücü demiyorum, yük olur da demiyorum ... düpedüz ayıptır. Kötü bir yanın var demektir. Sakatlık seni de, aileni de, toplumunu da utandırır. Çevrendekiler senin ölmeni ister. Bir de yarı siyahsan, Amerikalı bir züppenin amofco'suysan ..." Başım iki yana sallıyordu. "Çocuklar çok zalim olur. Orası da taşraydı."

Teypin ileri sarılışını izledi.

"Bu yüzden, ben burada bulunmaktan memnunum. Siz Amerikalılar, ülkenizin ne nimetleri olduğunun farkında değilsiniz. Ne büyük özgürlüklerin tadını çıkardığınızı. Ja-ponya'daki hayatın ne kadar katı olduğunu düşünemezsiniz bile ... hele grubun dışına düşmüşseniz. Ama ben çok iyi bilirim. Benim tek sağlam elimin çabalarıyla Japonlar birazcık acı çekecekse, buna hiç üzülmem."

Yüzüme ateş saçan bakışlarla baktı. Bu yoğun bakışlar yüzünü bir maskeye benzetiyordu. "Sorunuza cevap oldu mu, Teğmenim?"

"Evet," dedim. "Oldu."

"Amerika'ya geldiğimde, Amerikalıları Japonlar konusunda çok saf buldum ... ama boş verin. İşte, sekans başlıyor. Üstteki iki monitora siz bakın. Ben alttaki üç tanesine bakacağım. Yansıtan yüzeylere çok dikkat edin. Atlamayın. İşte, geliyor."

T

"Ama yansımaları da değiştirmezler miydi?"

"Zaman olsa, tabii. Çünkü artık bir imgeyi her biçime sokacak bilgisayar programları var. Karmakarışık, kıvrım kıvrım bir yüzeye bile görüntüyü işleyebilirsin. Ama zaman ister. Umalım ki vakitleri yetmemiştir."

Teypleri çalıştırdı. İlk bölüm karanlıktı. Cheryl Austin asansörlerin orada ortaya çıkıyordu. Theresa'ya bakıp, "Bu konuda duyguların nedir?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bize yardım etme konusunda yani. Polise."

"Japon olduğum için mi?" Yüzüme baktı, gülümsedi. Garip, çarpık bir gülümseme. "Japonlar konusunda fazla hayalperest değilimdir. Sako nerede, biliyor musun?"

"Hayır."

"Bir kerttin. Kasaba, daha doğrusu. Kokkaido'nun kuzeyinde. Taşra. Bir Amerikan hava üssü var orada. Ben Sa-ko'da doğdum. Babam kokujin bir teknisyenmiş. Kokujin kelimesini bilir misin? Nigüro. Siyah adam yani. Annem üs personelinin gittiği bir şehriye lokantasında çalışmış. Evlenmişler, ama ben iki yaşındayken babam bir kazada ölmüş. Dul eşine küçücük bir maaş bağlamışlar. Yani birazcık paramız varmış. Ama onun da çoğunu büyükbabam alıyormuş, çünkü benim doğumumun onu küçük düşürdüğünü iddia ediyormuş. Ben ainoko ve niguro'yum çünkü. Büyükbabamın bana uygun gördüğü bu kelimeler pek iyi kelimeler değildir. Ama annem yine de o yerde kalmak istemiş. Japonya'da. Yani ben Sako'da büyüdüm. O ... yerde ..."

Sesindeki acı ifadeyi algılayabiliyordum.

"Bırakumiriler nedir biliyor musun?" diye sordu. "Bilmiyor musun? Hiç şaşmadım. Japonya sözde herkesin eşit olduğu diyardır ama kimse bırakumin 'lerden söz etmez. Yalnızca insanlar evlenmeden önce damadın ailesi gelinin geçmişini inceler, aileye bırakumin karışmadığından emin olmaya çalışır. Gelinin ailesi de damada aynı şeyi yapar. Bırakumz'n'ler, Japonya'nın paryalarıdır. Yani en alttakiler. Aşağının aşağısı. Onlar deri tabakçılarının soyundan gelir ve Budizm'de bu da temiz değil demektir."

"Anlıyorum."

"Oysa ben bumkunin'lerden de aşağılık bir yaratıktım, çünkü sakattım. Japonların gözünde sakatlık ayıptır. Üzücü demiyorum, yük olur da demiyorum ... düpedüz ayıptır. Kötü bir yanın var demektir. Sakatlık seni de, aileni de, toplumunu da utandırır. Çevrendekiler senin ölmeni ister. Bir de yarı siyahsan, Amerikalı bir züppenin ainoko'suysan ..." Başını iki yana sallıyordu. "Çocuklar çok zalim olur. Orası da taşraydı."

Teypin ileri sarılışını izledi.

"Bu yüzden, ben burada bulunmaktan memnunum. Siz Amerikalılar, ülkenizin ne nimetleri olduğunun farkında değilsiniz. Ne büyük özgürlüklerin tadını çıkardığınızı. Ja-ponya'daki hayatın ne kadar katı olduğunu düşünemezsiniz bile ... hele grubun dışına düşmüşseniz. Ama ben çok iyi bilirim. Benim tek sağlam elimin çabalarıyla Japonlar birazcık acı çekecekse, buna hiç üzülmem."

Yüzüme ateş saçan bakışlarla baktı. Bu yoğun bakışlar yüzünü bir maskeye benzetiyordu. "Sorunuza cevap oldu mu, Teğmenim?"

"Evet," dedim. "Oldu."

"Amerika'ya geldiğimde, Amerikalıları Japonlar konusunda çok saf buldum ... ama boş verin. İşte, sekans başlıyor. Üstteki iki monitora siz bakın. Ben alttaki üç tanesine bakacağım. Yansıtan yüzeylere çok dikkat edin. Atlamayın. İşte, geliyor."

JVARANLIKta gözlerimi ekranlara diktim.

Theresa Asakuma Japonlara karşı gücenikti, ama ben de öyleydim. Sansar VVilhelm olayı beni kızdırmıştı. Korkan birinin kızgınlığı. Söylediği bir cümle ikide bir aklıma geliyordu.

Bu durumda, sizce kızınızın velayetini size veren mahkeme bir hatâ mı yaptı?

Ben velayeti hiçbir zaman istemiş değildim. Boşanma patirtısı arasında, Lauren evden taşınırken, eşyalarını toplarken, şu senin, bu benim diye ayırırken ... benim en son isteyeceğim şey yedi aylık bir bebeğin velayetiydi. Shelly daha yeni yeni salonda emeklemeye başlamıştı. Eşyalara tutunup ayağa kalkmaya çalışıyordu. İlk kelimesi "Anne" olmuştu. O kadar. Ama Lauren onun sorumluluğunu istemiyordu. "Başa çıkamam, Peter," deyip duruyordu. "Dünyada yapamam." Böylece velayeti ben aldım. Başka ne yapabilirdim?

Ama şimdi aradan hemen hemen iki yıl geçmişti. Hayatımın düzenini değiştirmiştım. İşimi, çalışma saatlerimi değiştirmiştım. O benim kızımdı artık. Ondan ayrılma düşüncesi, karnıma sokulup çevrilen bir bıçak gibi etkiliyordu beni.

Bu durumda sizce, Teğmen, acaba ...

Ekranla Cheryl Austin'in karanlıkta sevgilisini bekleyişine bakıyordum.

... mahkeme bir hatâ mı yaptı ...

Hayır, diye düşündüm. Mahkeme hatâ yapmamıştı. Lauren bu işin üstesinden gelemezdi. Hiçbir zaman becereme-mişti. Hafta sonlarında gelip çocuğu bazen alır, bazen almazdı. Kendi kızını göremeyecek kadar meşguldü. Bir keresinde böyle bir ziyaretten sonra Michelle'i bana getirdiğinde, çocuk ağlıyordu. Lauren, "Nesi var, bilemiyorum," demişti. Baktım. Altı ıslaktı. Poposu pişik içindeydi. Bezlerini düzenli değiştirmeyince Michelle'de hep pişik olurdu.

Lauren onun altını yeterince sık değiştirmemişti hafta sonu boyunca. Ben değiştirdim. Değiştirirken, vajinasının içinde dışkı bulaşıkları gördüm. Kızını doğru dürüst temizleme-mişti bile.

Mahkeme sizce bir hatâ mı yaptı?

Hayır, yapmadı.

Bu durumda, acaba sizce ...

"Allah kahretsin," dedim.

Theresa bir düğmeye bastı, teypleri durdurdu. Görüntü

ler çevremizdeki tüm ekranlarda donuverdi. "Ne oldu?" di

ye sordu. "Ne gördün?" . ' -"Hiçbir şey."

Yüzüme baktı.

"Özür dilerim. Başka şey düşünüyordum."

"Düşünme."

Teypleri yeniden çalıştırdı.

Ekranların hepsinde adam Cheryl Austin'i kucakladı. Çeşitli açılardan çekim yapan kameraların görüntüleri garip bir koordinasyon içindeydi. Sanki olayı her yandan görüyorduk. Arkadan, tepeden, yanlardan. Hareket halindeki bir mimarî plan gibi.

Esrarengiz bir duygu veriyordu insana seyretmek.

Benim iki ekranımın biri olayı odanın uzak ucundan, öteki tam tepeden çekmişti. Bir ekranda Cheryl'le adam çok küçüktü, öbüründe de yalnızca kafalarının tepesini görebiliyordum. Ama baktım.

T

Theresa yanımda ağır ağır soluyordu. Soluklan düzenliydi. Bir içeri, bir dışarı. Ona baktım.

"Dikkat et," dedi.

Ekranlara döndüm.

Sevgililer ateşli bir kucaklaşma sahnesindeydiler. Adam Cheryl'i masaya doğru itti. Tepeden çekimde kızın yüzünü görebildim. Yatarken dosdoğru yukarıya bakıyordu. Başının yanında bir resim çerçevesi devrildi.

"İşte," dedim.

Theresa bantları durdurdu.

"Ne?" diye sordu.

"Şurada." Çerçeveyi parmağımla gösterdim. Devrilmiş, yatıyordu. Camında Cheryl'in üzerine eğilen adamın başı siluet halindeydi. Çok karanlıktı.

"Ondan bir görüntü alabilir misin?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Deneyelim."

Eli kontrol düğmelerinde hızla gezindi. "Video imgesi dijital," dedi. "Şimdi bilgisayarda. Bakalım ne yapabileceğiz." Görüntü titremeye başladı, mercek çerçeveye zoom yaparken irileşti. Cheryl'in donmuş, kumlu suratını geride bıraktık, omuzunun üzerinden çerçeveye doğru kaydık.

Resim büyürken görüntü kumlu bir hal alıyordu. Derken noktalardan oluşan bir patern haline geldi. Yüzünüze çok yakın tuttuğunuz bir gazete gibi. Sonra noktalar da irileşmeye başladı, kenarları oluştu, küçük gri bloklar haline geldiler. Az sonra, neye bakmakta olduğumuzu anlayamaz oldum.

"Sonuç verecek mi bu?"

"Kuşkuluyum. Ama çerçevenin kenarı şu.'Şu da surat."

Onun görebildiğine sevindim. Ben göremiyordum.

"Netleştirelim."

Düğmelere bastı. Bilgisayar menüleri aşağıya kaydı, parladı. Görüntü netleşti, daha kumlu oldu. Ama çerçeveyi görebiliyordum. Başın silüetini de.

"Daha netleştirelim."

Dediğimi yaptı.

"Pekâlâ. Şimdi gri eşeli ayarlayalım..."

Çerçevedeki yüz karanlığın içinde belirginleşmeye başladı.

İlik dondurucu bir şeydi.

Bu kadar büyüyünce kumluluk korkunçtu. Gözlerin bebekleri birer kara noktaydı. Kim olduğunu pek anlayamı-yorduk. Gözleri açıktı adamın. Ağzı bükülmüştü. İhtirastan çarpılmıştı yüzü. Ya da tahrik. Ya da nefret. Ama tam belli olmuyordu.

Anlaşılmıyordu.

"Bu Japon yüzü mü?"

Theresa başını iki yana salladı. "Orijinalde yeterli ayrıntı yok."

"Ortaya çıkaramıyor musun?"

"Sonra uğraşırım. Ama, sanmıyorum. Tam tutturamayız gibi geliyor. Devam edelim."

Görüntü tekrar harekete geçti. Cheryl adamı itti. Avucu-nu onun göğsüne dayayıp itti. Çerçeveadaki yüz kayboldu.

İlk beş görüntüyü izlemeye döndük.

Ekrandaki çift ayrıldı. Cheryl sızlanıyor, onu sürekli itiyordu. Kızgın gibiydi. Demin adamın yüzünün çerçeveadaki yansımaları görmüş olduğum için, acaba kız karşısındakin-den korkuyor mu, diye düşündüm. Ama anlamaya imkân yoktu.

Aşıklar boş odada duruyor, nereye gideceklerini konuşuyorlardı. Kız çevresine bakmıyordu. Adam başını evet der gibi salladı. Kız konferans odasını gösterdi. Adam kabul etmiş gibiydi.

Öpüştüler, tekrar sarıldılar. Sarılıp ayrılıp sonra yeniden sarılmalarında bir yakınlık vardı.

Bunu Theresa da farketti. "Onu tanıyor."

"Evet. Bence de."

T

*

Hâlâ öpüşerek, garip adımlarla konferans odasına doğru ilerlediler. O noktada benim ekranlarım artık işe yaramaz oldu. Uzak çekim yapan bütün odayı gösteriyordu. Kızla adam birer minik nokta halinde soldan sağa ilerlerken onları görmek çok zordu. Masaların arasından kayarak doğruca.

"Dur," dedim. "Neydi o?"

Kare kare geri gitti.

"İşte," dedim.

Parmağımı bir noktaya uzattım. "Şunu gördün mü? Nedir o?"

Aşıklar ilerlerken kamera asansörlerin oradaki duvara asılmış kocaman bir Japon kaligrafisinin üzerinden kaymıştı. Camlıydı çerçeve. Bir an için orada bir ışık parlamıştı. Gözüme çarpan oydu.

Bir ışık yansıması.

Theresa kaşlarını çatı. "İnsan yansıması değil," dedi.

"Değil."

"Bakalım."

Görüntüyü bir ileri, bir geri almaya başladı. Birer kare. Birbirine bitişik karelerden birinde düşey çizgi halindeki ışık görünmezken, ikincisinde vardı. On kare kadar devam etti, sonra yok oldu, bir daha da ortaya çıkmadı. Ama köşedeki sisli benek hep duruyordu.

"Hımmm."

Bir düğmeye bastı, görüntüyü adım adım büyütmeye koyuldu. Sonunda o ışık, astronomik resimlerdeki yıldız kümelerine benzedi. Ama bir iç yapısı var gibiydi. "X" biçimin-deymiş gibi hayal ediyordum onu. Theresa'ya da söyledim.

"Evet," dedi. "Netleştirelim." - Onu da yaptı. Bilgisayarlar verileri işleyip duruyordu. Sisli küme toparlandı. Gözlerimiz Roma sayılarına bakıyordu.

"Bu da ne böyle?" dedim

O hâlâ uğraşıyordu. "Kenar izi," dedi. Roma sayılarının silueti daha da netleşti.

Theresa olayı çözmek için çabalıyordu. O uğraşırken her nasılsa resim de bazı bakımlardan iyileşmekte, bazı bakımlardan daha beter olmaktaydı. Ama sonunda anladık.

"Bir 'EXIT ' işaretinin görüntüsü," dedi. "Çıkış kapısı. Odanın uzak tarafında, asansörlerin karşısında bir çıkış kapısı var, değil mi?"

"Evet," dedim. . , "Ekranı ışığı yansıyor, o kadar." Bir sonraki kareye geçti. "Ama bu düşey çizgi halindeki ışık ilginç. Görüyor musun? Bir görünüyor, sonra kayboluyor." Birkaç kere teypi ileri geri sardı.

O arada ben anladım.

"Orada bir yangın merdiveni var," dedim. "Birisi kapıyı açıp sonra yine kaparken merdivenlerdeki ışık görünüyor olmalı."

"Yani odaya biri mi girdi?" diye sordu Theresa. "Arka merdivenlerden mi?"

"Evet."

"İlginç. Bakalım kimmiş."

Teypi ileriye sardı. Görüntü bu kadar büyükken ileri sarınca kumlu imge havaî fişekler gibi parlayıp söner duruma geldi. Sanki görüntünün en küçük zerreciklerinin bile kendine göre bir hayatı vardı, kendi danslarını ediyorlardı. Ama seyretmesi çok yorucuydu. Gözlerimi ovaladım. "Tanrım."

"Tamam. İşte."

T

', :!*

Baktım. Görüntüyü dondurmuştu. Siyah beyaz acayip noktalardan başka bir şey göremiyordum. Bir patern var gibiydi ama ne olduğunu anlayamıyordum. Lauren hamileyken çektiğimiz sonogramları hatırlatıyordu bana. Doktor bakıp, "Başı şurada, karnı şurada ..." derdi, ama ben hiç göremezdim. Soyuttu tümüyle. Kızımın ana rahmindeki görüntüsü.

Doktor, "Görüyor musun?" demişti. "Minik parmaklarını kıpırdatıyor. Görüyor musun? Kalbi atıyor."

Onu görebilmiştim. Kalbi gerçekten atıyordu. Küçücük kalbi, küçücük kaburgaları.

Bu durumda Teğmen, sizce acaba ...

"Görüyor musun?" dedi Theresa. "Şu omzu. Şu başının silueti. Şimdi ilerliyor ... bak, nasıl büyüyor ... şimdi de o koridorda duruyor, köşeden bakıyor. Tedbirli davranıyor. Bakmak için dönerken bir an burnunun siluetini görebiliyorsun. Gördün mü? Zor, biliyorum. Dikkatli bak. Şimdi onlara bakıyor. Onları seyrediyor."

Ve birdenbire görebildim. Benekler yerlerine oturdu sanki. Siluet halindeki adamın koridorda durduğunu gördüm.

Seyrediyordu.

Odanın karşı tarafında sevgililer sarılmış, öpüşmekteydi. Yeni geleni farketmemişlerdi.

Ama biri onları seyrediyordu. Ürperdim.

"Kim olduğunu görebiliyor musun?"

Theresa başını iki yana salladı. "İmkânsız. Her şeyin sınırına vardık. Gözleri, ağzı bile ayırtedemiyorum. Hiçbir şey yok."

"O halde devam edelim."

Teypler eski haline döndü, hızla ilerlemeye başladı. Normal boya ve hıza dönmek beni sarsmıştı. Öpüşerek odada ikileyen sevgililere baktım.

"Demek şimdi izleniyorlar/'dedi Theresa. "İlginç. Ne tür bir kız bu?"

"Galiba onun terimi torigaru onnai," dedim.

"Kuşu mu hafif? Tori ne?"

"Boş ver. Yani hafif bir kadın."

Theresa başını sallıyordu. "Erkekler hep bu tür şeyler söyler. Bana kız bu adamı seviyor gibi görünüyor. Ama kafasından biraz zoru var."

Sevgililer konferans salonuna yaklaşıyorlardı. Cheryl birden büküldü, kendini çekti, adamdan kurtulmaya çalıştı.

"Eğer seviyorsa, bunu çok garip bir biçimde gösteriyor," dedim.

"Bir terslik olduğunu hissediyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki bir şey duyuyor. Öteki adamı belki. Bilmiyorum."

Nedeni ne olursa olsun, Cheryl sevgilisiyle mücadele ediyordu. Adam iki kolunu onun beline sarmış durumda, onu hemen hemen zorla konferans salonuna soktu. Kapıdan geçerken Cheryl yine büküldü, adam onu içeri çekmeye çalıştı.

"Burada bir şans var," dedi Theresa.

Teyp yine dondu.

Konferans salonunun bütün duvarları camdandı. Dış pencerelerden kentin ışıkları görünüyordu. Atrium'a bakan iç duvarlar ise ayna görevi yapacak kadar koyu renkti. Cheryl'le sevgilisi iç cam duvarların iç tarafında olduğuna göre, onlar mücadele ederken görüntüleri camlara yansımış olmalıydı.

Theresa teypi kare kare ilerletti, dişe dokunur bir görüntü aradı. Bazen bir kareyi büyüttü, pikselleri yokladı, sonra yine küçülttü. Zor işti. Ekrandaki iki kişi hızlı hareket ediyordu. Çoğu zaman da bulanıktılar. Dışardaki gökdelenlerin ışıkları da, iyi olabilecek görüntüleri bazen karanlıklaştır-maktaydı.

İnsana bir çaresizlik duygusu geliyordu.

Çok yavaş giden bir işti.

Dur. Zoom. Görüntünün çevresinden kay, yeterince ayrıntı içeren bir yeri bul. Vazgeç. Yine ileri sar. Dur ...

Sonunda Theresa içini çekti. "Olmuyor. Bu cam bir felâket."

"O halde devam edelim."

Cheryl'in kapı pervazına sarıldığııı gördüm. Odaya çekilmek istemiyordu. Adam sonunda onu içeri çekmeyi başardı. Cheryl yüzünde bir korku ifadesiyle geriye doğru kayıp devrilirken kollarını savurdu, adama tokat atmaya çalıştı.

Adam onu masaya yasladı, Cheryl tepeden çeken kameranın altında belirdi. Kısa sarı saçları, masanın koyu renk tahtasıyla kontrast oluştuyordu. Ruhsal durumu yine değişti. Bir an için mücadeleyi kesti. Yüzünde bir beklenti okunuyordu. Heyecan. Dudaklarını yaladı. Gözleri kendi üzerine doğru eğilen adamı izledi. Eteklerim kalçasına doğru sıvadı.

Gülümsedi, dudaklarını sarkıttı, adamın kulağına bir şey fısıldadı.

Adam onun külotunu çekti. Hızlı bir hareket.

Kız gülümsedi. Gergin bir gülümsemeydi. Yarı heyecanlı, yarı yalvaran bir gülümseme.

Kendi korkusu tahrik ediyordu onu.

Adamın elleri onun boğazını buldu.

JxARANLIK laboratuvarında, yukardaki patencilerin buzda yarattığı hışırtılar arasında öylece durmuş, son şiddet sahnesini tekrar tekrar seyrediyorduk. Beş ekranda, farklı açılardan. Cheryl'in solgun bacakları yükseldi, adamın omuzlarını buldu, adam onun üzerine eğildi. Elleri kendi pantolonuyla meşguldü. Birkaç kere tekrarlayınca, daha önce görmediğim küçük ayrıntıları da gördüm. Cheryl'in masa üstünde kayıp kendini ona yaklaştırmaması, kalçalarını kıvrması. Adamın sırtının belli bir anda kavislenmesi. Kızın gülümsemesindeki değişim. Kedi gibi ... bilgiç, hesapçı. Bir şey söyleyip adamı cesaretlendirmesi. Sarılıp onun sırtını okşayan kolları. Sonra anı ruhsal değişim, gözlerdeki öfke, saklayan tokat. Mücadele ediyordu adamlarla. Önce onu tahrik etmek için, ama sonra başka türlü. Çünkü bir terslik vardı o sıra. Gözleri yuvalarından uğradı, yüzüne gerçek bir çaresizlik ifadesi geldi. Elleri adamın kollarını itiyordu. Kolları sıvanıyordu adamın. Kol düğmelerinin metalik pırlıltısı.

Saatin ışık yansıtması. Cheryl'in kolunun düşüp sarkması ... avucu açık. Beş parmağı masanın siyahı üzerinde çok solgun. Sonra bir titreme, parmakların kıpırtısı ... ve hareketsizlik.

Adamın bir terslik olduğunu geç anlayışı. Bir an dönüşü, sonra onun başını ellerine alışı, öne arkaya sallayıp onu ayıltmaya çalışması. Ama sonunda çekildi. Onu arkasından

i

gördüğümüz halde, duyduğu dehşeti hissedebiliyorduk.' Hareketleri hâlâ yavaştı. Sanki trans halindeydi. Amaçsız yarım adımlarla odada geriledi. Önce bir yana, sonra öbür yana. Aklını başına toplamaya çalışıyordu. Ne yapacağına karar vermek istiyordu.

Bu sekansı her seyredişimde bir başka duyguya kapılmaktaydım. İlk birkaç sefer, gerilimdi duyduğum. Röntgencilik heyecanı. Hemen hemen cinsel bir duygu. Ama sonra giderek kendimi olaydan daha uzakta hissettim, daha analitik bir yaklaşım edindim. Sanki ben de geriye çekiliyor, ekrandan uzaklaşıyordum. Sonunda da tüm sekans gözlerimde önemini değiştirdi, o vücutlar vücut olmaktan çıktı, birer desen oldu. Karanlıkta kıpırdayan desenler.

Theresa, "Bu kız hasta," dedi.

"Öyle görünüyor."

"Kurban değil o. Böylesi kurban sayılmaz."

"Belki haklısın."

Tekrar seyrettik. Ama artık neden seyrettiğimi bilmiyordum. Sonunda, "Devam edelim, Theresa," dedim.

Teypte sekansı bir yere kadar izliyor, sonra geri dönüp tekrar izliyorduk. Daha ilerisini hiç görmemiştik. İlerlemeye karar verdiğimiz anda çok garip bir şey oldu. Adam dolaşmayı kesti, başını hızla bir yana çevirdi ... sanki bir şey görmüş ya da duymuş gibi.

"Öteki adam mı?" dedim.

"Belki." Theresa ekranları gösterdi. "İşte ekranda bu bölümün gölgeleri tutmuyordu. Şimdi nedenini biliyoruz."

"Bir şey silinmiş, öyle mi?"

Teypi geri sardı. Yandan çekimin ekranında adamın başını kaldırdığını, çıkış kapısına doğru baktığını görebiliyorduk. Bir şey görmüşe benziyordu. Her haliyle. Ama korkmuş ya da suçluluk duyar hali yoktu.

Theresa zoom yaptı. Adam yalnızca bir siluetti. "Bir şey göremiyorsun, değil mi?"

"Profil."

"Nesi var?"

"Çene çizgisine bakıyorum. Evet. Bak, çene kıpırdıyor. Konuşuyor adam."

"Öteki adamla mı?"

"Ya da kendi kendine. Ama uzağa doğru baktığı kesin. Şimdi, bak ... aniden enerji geldi vücuduna."

Adam konferans salonunda ilerliyordu. Adımları amaçlıydı. Dün gece merkezde seyrederken bu bölümü hiç anlayamadığımı hatırlıyordum. Ama beş kamera olunca, durum ortadaydı. Ne yaptığı belliydi artık. Yerden külotu aldı

Sonra ölü kızın üzerine eğildi, kolundan saatini çıkardı.

"Gördün mü?" dedim. "Saatini aldı."

Aklıma bir tek neden geliyordu. Saatte bir yazı olmalıydı. Adam külotla saati cebine koydu, uzaklaşmak üzere dönerken resim yine dondu. Theresa durdurmuştu.

"Ne oldu?" dedim.

Beş ekrandan birini gösterdi. "Orada," dedi.

Yandan çekime bakıyordu. Genel görüntüye. Konferans salonunu atrium tarafından görene. Masada kızın silüetini, konferans salonundaki adamı gördüm.

"Evet? Ne var?"

"Şurada," dedi, gösterdi. "Şunu silmeyi unutmuşlar." Ekranın köşesinde bir şekil çarptı gözüme. Açık da, gölge de tamamı. Bir adam.

Üçüncü adam.

Öne ilerlemişti. Şimdi atriumun ortasında duruyor, katile bakıyordu. Üçüncü adamın görüntüsü tümüyle cama yansımıştı. Ama soluktu.

"Onu yakalayabilir misin? Netleştirebilir misin?"

"Denerim."

Zoom'lar başladı, görüntü kumlandı, Theresa netleştirdi,

kontrastı yükseltti. İmge çizgilendi, soldu, yassıldı. Theresa onu tekrar işledi. Yaklaştı, büyüttü. Bezdirici bir isti. Neredeyse tanıyacaktık adamı.

Neredeyse ... ama tam değil.

"Bir kare ileri," dedi.

Kareler teker teker ilerledi. Adamın görüntüsü bazen biraz daha net, bazen bulanık, sonra yine netti.

Ve sonunda ... orada bekleyen adamı görebildik.

"Olamaz!" dedim.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Eddie Sakamura."

v_xNDAN sonra hızla ilerledik. Teyplerle oynandığını, katilin kimliğinin değiştirildiğini artık kesinlikle biliyorduk. Katilin odadan çıkışını, kapıya yürüyüşünü gördük. Başını çevirip ölü kıza son bir kere baktı.

"Birkaç saat içinde katilin yüzünü nasıl değiştirebildiler?" dedim.

"Onlarda çok ileri haritalama yazılımları var. Dünyanın en ileri sistemleri. Japonlar yazılımda çok ilerliyor. Yakında Amerikalıları bu alanda da geçecekler. Bilgisayarlarda geçtikleri gibi."

"Yani bunu daha iyi yazılımla mı yaptılar?"

"En ileri yazılımla bile, buna kalkışmak cesaret ister. Oysa Japonlar öyle kumarbaz değildir. Demek ki bu iş fazla da zor olmamalı. Çünkü katil zamanının çoğunu, ya kızı öperek ya da karanlıklar içinde geçiriyor. Yvizü görünmüyor. Bence bu akıllarına sonradan geldi. Yani kimlik değiştirmek. Çünkü yalnızca şu yaklaşan bölümdekini değiştirmenin yeterli olacağını gördüler ... aynanın önünden geçerken."

Aynada Eddie Sakamura'nın yüzünü gördüm. Açık seçik. Duvara değen elinde yara izi de tamamdı.

"Görüyor musun?" dedi. "Bunu değiştirirlerse, teypin geri kalanı yutulurdu. Tüm kameralarda. Altın bir fırsat. Onlar da kaptılar. Bana öyle geliyor."

T

Ekranlarda Eddie Sakamura aynanın önünden geçti, gölgelere daldı. Theresa geri aldı. "Bir bakalım."

Aynadaki görüntüyü büyüttü, zerrelere ayırdı. "Hah," dedi. "Pikselleri görüyor musun? Ne kadar düzgün, bak. Biri buraya rötuş yapmış. Yanağa. Göz çukurunun gölgesine. Normal olarak, iki gri eşel arasında bir düzensizlik olurdu. Burada o çizgi temizlenmiş, onarılmış. Dur bakayım ..."

Görüntü yavaşça döndü.

"Evet Burada da."

Yine zerrelere. Neye baktığım anlayamıyordum. "Ne var?"

"Sağ eli. Yara yeri. Bak, yara sonradan eklenmiş. Pikselle

rin biçiminden belli." ,

Ben göremiyordum ama ona inandım. "O halde gerçek katil kim?"

Başını iki yana salladı. "Saptaması zor olacak. Yansımalara baktık, bulamadık. Bir de son bölüm var. Orayı denemedim, çünkü en kolay o. Ama değiştirmesi de kolay. Gölge detayı taramak yani."

"Gölge detayı mı?"

"Evet. Resmin karanlık yerlerinde görüntü yoğunlaştırmaya çalışabiliriz. Gölge ve silüetleri. Belki bir yerde yeterli ışık bulur, bir yüzü tanıyabiliriz. Deneyelim."

Pek de hevesli değildi.

"Sonuç vermez mi sence?"

Omuz silkti. "Sanmam. Ama bir de onu deneyelim. Bir o kaldı zaten geriye."

"Peki," dedim. "Yapalım."

Teypi geri sarmaya başladı. Eddie Sakamura geri geri yürüdü, aynayı geçti, konferans salonuna yaklaştı. "Dur bir dakika," dedim. "Aynadan sonra ne oluyor? Oraya bakmadık."

"Ben daha önce baktım. Alçak tavanın altına giriyor ve merdivene yöneliyor."

"Yine de bakalım."

"Peki."

Teyp ileri sarılmaya başladı. Hızla. Eddie Sakamura çıkış kapısına doğru yürüdü. Aynanın önünden geçerken yüzü görüldü. Seyrettikçe o sahne daha sahte gelmeye başlıyordu. Hattâ hareketine bir gecikme, bir yavaşlama katılmış gibiydi. Biz farkedelim de tanıyalım diye.

Katil yoluna devam etti, merdivene giden karanlık geçide girdi. Merdiven köşenin öbür yanında, göremediğimiz bir yerdedi. Karşı duvar aydınlıktı. Adam silüet halindeydi. Ama silüetin görünebilir bir detayı yoktu. Tümüyle karaydı.

"Hayır," dedi Theresa. "Bu kısmı hatırlıyorum. Bir şey yok burada. Fazla karanlık. Kırırbo. Bana öyle derlerdi. Siyah insan."

"Gölge detayı alabilirsin sanıyordum."

"Olur, ama burada değil. Hem zaten bu bölüme rötuş yapmışlardır, eminim. Aynanın öncesini ve sonrasını tarayacağımızı bilirler. Piksel mikroskoplarıyla her kareyi inceleyeceğimizi düşünmüşlerdir. Buralara dikkat ederler. Adamın gölgelerini daha siyahlaştırırlar."

"Peki, ama yine de ..."

"Hey!" dedi birden. "Neydi o?"

Görüntü dondu.

Katilin silüetini gördüm. Arkadaki aydınlık duvara doğru yürüyordu. EXIT yazısı başının yukarısındaydı.

"Silüete benziyor."

"Evet, ama bir terslik var."

Teypi geri sardı. Yavaşça.

Ben bakarken, "Maçigai no umi oshete kudasai," dedim. İlk derslerimden öğrendiğim bir cümle.

Karanlıkta gülümsedi. "Sana Japoncanda yardım etmem gerek, Teğmen. Bir yanlışlık olup olmadığını mı soruyorsun bana?"

"Evet."

"O kelime umu. Umi değil. Umi okyanus demek. Umu ise

bir şeyin evet mi, hayır mı olduğunu sormak. Evet, burada bir yanlışlık olduğuna inanıyorum."

Teyp geri sarılmayı sürdürdü, katilin silueti geri geri bize yaklaştı. Theresa soluğunu şaşkınlıkla içine çekti.

"Gerçekten var yanlış. İnanamıyorum. Şimdi görüyor musun?"

"Hayır," dedim.

Teypi benim için ileri sardı. Adamın silüetinin uzaklaşmasına baktım.

"Şimdi gördün mü?"

"Hayır, üzgünüm."

Tedirginleşiyordu. "Dikkat et. Omuza bak. Adamın omzunu izle. Her adımda nasıl inip kalkıyor, ona bak. Ritmik biçimde. Sonra birden ... İşte! Gördün mü?"

Görmüştüm. Sonunda. "Dış çizgi sanki sıçradı. Büyüdü adam."

"Evet. Tam öyle. Bir anda büyüdü." Kontrolleri ayarlıyordu. "Hem de çok fazla büyüdü, Teğmenim. O geçişi bir adım sarsıntısı gibi göstermeye çalışmışlar. Dikkati çekmesin diye. Ama fazla uğraşmamışlar. Belli oluyor."

"O ne anlama geliyor?"

"Küstah olduklarını gösteriyor." Sesi öfkeliydi. Nedenini anlamıyordum.

Kendisine sordum.

"Evet. Bozuldum," dedi. Bir görüntüyü büyütüyordu. "Çünkü apaçık bir hatâ yaptılar. Bizim dikkatsiz olacağımızı varsayıyorlar. Üstünkörü bakacağımızı. Aptallık edeceğimizi. Japon olamayacağımızı."

"Ama ..."

"Öff, nefret ediyorum onlardan!" diye patladı Theresa. Görüntü kırırdadı, şişti. Şimdi başın dış çizgisine dikmişti Theresa gözlerini. "Takeşita Noboru'yu tanır mısın?"

"Bir üretici mi?" diye sordum.

"Hayır. Takeşita başbakandı. Birkaç yıl önce, limana gelen Amerikan gemisinin denizcileriyle ilgili bir espri yapmıştı. Amerikalılar artık öyle fakir ki, kıyıya çıkıp Japonya'nın keyfini çıkarmaya paralan yetmiyor, her şey onlara çok pahalı geliyor, demişti. Gemilerinde kalıp birbirine AIDS bulaştırmaktan başka çareleri yok, demişti. Büyük şakaydı bu Japonya'da."

"Gerçekten söyledi mi bunu?"

Theresa başını salladı. "Ben Amerikalı olsam, biri bana bunu söylese, hemen gemiyi çalıştırır, o limandan giderdim, Japonya'ya da cehennemin dibine gitmesini söyledim. Varsın kendi savunmasının masrafını kendisi karşılasın bakalım. Takeşita'nın böyle dediğini bilmiyor muydun?"

"Hayır ..."

"Amerikan haberleri işte!" Başını iki yana salladı. "İçi

kof." 'ı

Öfkeliydi. Çok hızlı çalışıyordu. Parmakları düğmeler üzerinde oynuyor, görüntüler titriyor, kesinliğini kaybediyordu. "Allah kahretsin."

"Sakin ol, Theresa."

"Sakin falan olmam. Şimdi gol atıyoruz."

Siluetin başına yöneldi, onu ayırdı, sonra kare kare ilerledi. Siluetin büyüdüğünü daha belirgin biçimde gördüm.

"İşte bağlantı yeri," dedi. "Değişmiş imge orada orijinal haline dönüyor. Şimdi bizden uzaklaşan, asıl adam."

Siluet karşı duvara doğru gitti. Theresa kare kare ilerledi. Derken dış çizgi biçim değiştirmeye başladı.

"Hah, tamam. Tam umduğum gibi ..."

"Nedir o?"

"Soi bir kere geriye bakıyor. Odaya. Görüyor musun? Baş dönüyor. İşte burnu. Şimdi de burun kayboldu. Çünkü yüzünü bize döndü artık. Bize bakıyor."

Siluet kapkaraydı.

"Bize hiçbir yararı olmuyor ki!"

"Bekle."

T

Yine kontrol düğmeleri.

"Detay burada," dedi. "Karanlık çekilmiş bir resim gibi. Detay da kaydedilmiş, ama biz henüz göremiyoruz. O halde... Donduralım. Gölge detayına bakalım ... Şimdi!"

Şok dolu bir an içinde karanlık siluetin rengi açıldı, arkadaki duvar bembeyaz kesildi, başın çevresinde bir hale gibi göründü. Yüz de daha açık renkti. O yüzü ilk defa görüyorduk. Net olarak.

"Aa, beyaz adam!" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ulu Tanrım," dedim.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim.

Yüz hatları gerilimin etkisiyle kasılmış, değişmişti. Dudaklar homurdarur gibi kıvrılmıştı. Ama kim olduğunu tanıyamaya imkân yoktu.

Senatör John Morton'un yüzüne bakmaktaydım.

ARKAMA yaslanıp donmuş görüntüye baktım. Makinelerin uğultusunu duyuyordum. Kovalara damlayan suların sesini de. Theresa'mn soluklarını dinledim. Yarış bitirmiş koşucu gibi soluyordu.

Öylece oturup ekrana baktım. Her şey yerine oturuyordu artık. Gözümün önünde tamamlanan bir bulmaca gibi.

Julia Young: Çok seyahat eden bir erkek arkadaşı var. Kendisi de hep seyahatte. New York, Washington, Seattle ... onunla buluşuyor. O adama delice âşık.

Televizyon stüdyosundaki Jenny: Morton'un genç bir sevgilisi var, aklını başından alıyor. Kışkandırıyor onu. Bir genç kız.

Eddie: Bu kız sorun çıkarmaktan hoşlanıyor. Fırtınalar koparmayı seviyor.

Jenny: Bu kızı partilerde VWashington'lu tiplerle yaklaşık altı aydır görüyorum.

Eddie: Hasta bir kızdı o. Acıdan hoşlanırdı.

Jenny: Morton Senatonun Mâlf Komitesi Başkanı. Micro-Con satışı konusunda soruşturma başlatan komite.

Güvenlik görevlisi Çöle: Büyük adamlar onların çantasında keklik. Büyük adamlara sahip oluyorlar. Artık aşamayız onları.

Ve Connor: Birisi bu soruşturmanın bitmesini istiyor. Bizi pes ettirmek istiyorlar.

Ve Morton: Demek soruşturmanız resmen sona erdi, öyle mi?

"Allah kahretsin!" dedim.

"Kim bu?" diye sordu.

"Bir senatör."

"Ya!" Ekrana baktı. "Neden koruyorlar onu?"

"VWashington'da güçlüdür. Sanırım bir şirketin satışıyla da ilgisi var. Belki daha başka nedenler de vardır."

Başım evet anlamında salladı.

"Bunun bir baskısını alabilir miyiz?" diye sordum.

"Alamayız. O tür cihazlarımız yok. Laboratuvarın parası yetmiyor."

"O halde ne yapabiliriz? Yanımda götürecek bir şeye ihtiyacım var."

"Bir Polaroid resim çekebilirim," dedi. "Çok iyi çıkmaz, ama şimdilik yeter." Kalkıp laboratuvarında bir şeyler aradı. Karanlıkta eliyle yokluyordu. Sonunda bir fotoğraf makinesiyle döndü. Ekrana yaklaştı, birkaç resim çekti.

Resimlerin koyulmasını bekledik. Ekranların ışığı altında, ayaktaydık.

"Sağol," dedim. "Bütün yardımlarına teşekkürler."

"Bir şey değil. Ve özür dilerim."

"Ne için?"

"Sonunda katilin Japon çıkmasını bekliyordun, biliyorum."

Kendi duygularını anlatmaktaydı. Cevap vermedim. Resimler koyuldu. Kaliteli çıkmışlardı. Görüntü netti. Onları cebime koyarken, elime bir sertlik geldi. Tutup çıkardım.

"Japon pasaportun mu var?" diye sordu.

"Hayır, bu benim değil. Eddie'nin." Tekrar cebime koydum. "Gitmem gerek," dedim. "Yüzbaşı Connor'ı bulmalıyım."

"Peki." Ekranlara döndü. "Ne yapacaksın?" diye sordum. "Kalıp biraz daha çalışacağım."

Ondan ayrılıp arka kapıya yürüdüm, karanlık koridordan geçtim, üst kata çıktım.

Gün ışığında gözlerimi kırpıştırarak paralı telefona yürüdüm, Connor'ı aradım. Arabadaydı.

"Neredesin?" diye sordum.

"Otele döndüm."

"Hangi otele?"

"Dört Mevsim'e. Senatör Morton'un oteli."

"Orada ne yapıyorsun? Biliyor musun ki ..."

"Kohai," dedi. "Bu açık hat, unutma. Bir taksiye atla, benimle Westwood Bulvarı 1430 numarada buluş. Yirmi dakikaya kadar."

"Ama nasıl ..."

"Başka soru sorma." Telefonu kapattı.

Westwood Bulvarı 1430 numaraya baktım. Kahverengi cephe, kapısına numarası boyayla yazılmış, sıradan bir binaydı. Bir yanında bir Fransız kitabevi, öbür yanında saat tamircisi vardı.

İlerleyip kapıyı vurdum. Numaranın altında Japon harfleriyle yazılmış küçük yazıyı şimdi farketmiştim.

Hiçbir şey olmadı. Kapıyı itince kendimi zarif bir suşi barında buldum. Müşteriler için yalnızca dört sandalyesi vardı. Connor tek başına, uç tarafa oturmuştu. Bana el salladı. "İmae'ye merhaba de. Los Angeles'in en iyi aşçısı. İmae-san, Sumisu-san."

Şef başını sallayıp gülümsedi. Oturacağım yerin karşısına, rafa bir şey koydu. "Kore o dozo, Suniisi-san."

Oturdum. "Domo,tnia-san."

"Hai."

Sıışı'ye baktım. Bir tür pembe balık yumurtasıydı. Ortasında çiğ bir yumurta sarısı vardı. İğrenç görünüyordu.

Connor'a döndüm.

Bana, "Kore o tabetakoto arıakai?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Anlamadım."

"Japoncam geliştirmen gerek. Yeni sevgilin için."

"Hangi yeni sevgili?"

Connor, "Bana teşekkür edersin sanmıştım," dedi. "Onunla onca zaman yalnız bıraktım seni."

"Theresa'yı mı demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Daha kötüsü pek çok, kohai. Geçmişte rastlamışsın da zaten anladığıma göre. Her neyse, ben sana, şu tabaktakinin ne olduğunu biliyor musun diye sordum." Parmağıyla sıışı'yi gösterdi.

"Bilmiyorum."

"Bıldırcın yumurtasıyla çiğ somon, iyi proteindir. Enerji. İhtiyacın var."

"Mecbur muyum?" diye sordum.

İmae, "Sevgili için kuvvetli yapar," dedi, sonra güldü. Connor'a çabucak Japonca bir şeyler söyledi.

Connor cevap verdi, ikisi gülüştüler.

"Komik olan ne?" diye sordum. Ama konuyu değiştirmek istiyordum artık. İlk stışfyi bu yüzden yedim. O kaygan dokuya aldırmamayı başarinca ... doğrusu tadı hiç fena değildi.

İmae, "İyi?" diye sordu. "Çok iyi," dedim.

İkincisini de yiyip Connor'a döndüm. "O teyplerde ne bulduk, biliyor musun? İnanılacak gibi değil?"

Connor elini havaya kaldırdı. "Lütfen. Japon usulü dinlenmeyi öğrenmen gerek. Her şeyin bir yeri var. Oaiso otire-gai şinasıı."

"Hai, Connor-san."

Sıışı aşçısı bir hesap uzattı, Connor para verdi. Sonra eğildiler, hızlı hızlı Japonca konuştular.

"Gidiyor muyuz?"

"Evet," dedi Connor. "Ben çoktan yedim, senin de geç kalmaman gerek."

"Nereye?"

"Eski karına, unuttun mu? Şimdi senin eve gidip onu bulmalıyız."

Arabayı sürüyordum. Connor camdan dışarı bakıyordu. "Nereden bildin Morton olduğunu?"

"Bilmedim," dedi Connor. "En azından, bu sabaha kadar bilemedim. Ama o teyple oynandığını dün akşamdan anlamıştım."

Theresa'yla neler çektiğimizi, ne kadar çok uğraştığımızı düşündüm. "Yani teype öyle bakıp anladın mı?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Apaçık bir hatâ yapmışlardı. Partide Eddie'yi görmüştün, hatırlıyor musun? Elinde yara izi vardı."

"Evet. Eski bir yanık izine benziyordu."

"Hangi elindeydi?"

"Hangi elinde mi?" Kaşlarımı çattım, hatırlamaya çalıştım. Kaktüs bahçesinde, karşımızda Eddie. O sinirli hareketler. Sigarayı tutuşu. "Sol elinde," dedim.

"Evet," dedi Connor.

"Ama yara izi teypte de var," dedim. "Aynanın önünden geçerken açıkça görünüyor. Eli bir an duvara dokunuyor"

ve...

Durdum.

Teypte duvara dokunan sağ eldi.

"Tanrım," dedim.

"Evet," dedi Connor. "Bir hatâ yaptılar. Belki hangisi asıl, hangisi yansıma, onu karıştırdılar. Ama aceleleri de vardı. Hangi elde olacağını hatırlayamadılar, yine de yara izini eklediler. Olur böyle hatâlar."

"Yani dün gece sen yaranın yanlış elde olduğunu gördün"

"Evet. Ve teyple oynanmış olduğunu hemen anladım," dedi Connor. "Seni bu sabah teypin analizine hazırlamam gerekiyordu, bu yüzden seni merkeze, bunu yapabilecek laboratu-varların adlarını almaya yolladım. Sonra eve gidip yattım."

"Ama Eddie'yi tutuklamamıza izin verdin. Neden? Ed-die'nin katil olmadığını biliyor olmalıydın."

"Bazen suyu akıntısına bırakmak gerekir," dedi Connor. "Belli ki kızı Eddie'nin öldürdüğünü sanmamızı bekliyorlardı. Öyle davranmalıydık."

"Ama masum bir adam öldü," dedim.

"Eddie'ye pek masum denemez. Eddie bu işe gırtlığına kadar bulaşmıştı."

"Ya Senatör Morton? Morton olduğunu nereden bildin?"

"Bilmedim. Tâ ki kendisi bizi arayıp konuşmak isteyene kadar. O zaman kendini ele verdi."

"Nasıl?"

"Davranışı sakindi. Ağzından çıkanları düşünmen gerek," dedi Connor. "Bütün o lâfların arasında bize tam üç kere, soruşturma bitti mi diye sordu. Cinayetin MicroCon satışıyla bir ilgisi olup olmadığını da sordu." "Peki ..."

"Ama bir kritik noktayı hiç açıklamadı. MicroCon satışıyla ilgili tutumunu neden değiştirmek istediğini."

"Söyledi ya," dedim. "Destek bulamıyor. Kimsenin aldıracağı yok."

Connor bana bir fotokopi uzattı. Alıp göz attım. Bir gazete sayfasının kopyasıydı. Geri verdim. "Ben araba sürüyorum. Sen söyle neymiş!"

"Senatör Morton'un The Washington Post'ta çıkan bir röportajı. MicroCon'la ilgili tutumunu özetliyor. Şirketi satmak ulusal savunmaya ve Amerika'nın rekabet edebilirliğine ters düşer, diyor. Falan filan. Teknoloji tabanımızın sonunu getirir Japonlara satmak ... geleceğimizi de onlara satmış oluruz, diyor. Perşembe günü, tutumu bu. Perşembe gecesi California'ya, bir partiye geliyor. Cuma sabahı bakıyorsun, MicroCon konusundaki görüşü bambaşka. Satışın ziyanı yok, diyor. Şimdi sen anlat bana ... neden?"

"Tanrım," dedim. "Ne yapacağız şimdi?"

Çünkü polis olmak belâlı iştir. Çoğu zaman insan kendinden memnundur. Ama bazı durumlarda, kendisinin basit bir polis olduğunu fena halde hatırlar. Merdivenin en dibin-dedir o. Bazı kimselerle kapışmak zor gelir. Güçlü kimselerle. Durum pis bir hal alır. Kontrolden çıkar. Canına okuyabilirler.

"Ne yapacağız?" dedim bir kere daha.

Connor, "Biraz biraz," dedi. "Senin apartman şu muydu?"

Sokağa televizyon kamyonetleri dizilmişti. Ön camında BASIN yazılı bir yığın sedan araba vardı. Apartmanın kapısında kalabalık bir muhabirler grubu duruyordu. Aralarında Sansar VVilhelm'i de gördüm. Arabasına dayanmıştı. Eski karım ortalarda yoktu.

"Sürmeye devam et, kohai," dedi Connor. "Blokun sonuna kadar git, sağa dön."

"Neden?"

"Ben demin savcılık bürosuna telefon ettim. Karınla ilerdeki parkta buluşmanı sağladım."

"Sen mi?"

"Herkes için daha iyi olur diye düşündüm."

Köşeyi döndüm Hampton Parkı, ilkokulun bitişiğindeydi. Öğleden sonra bu saatte çocuklar bahçedeydi Beyzbol oynuyorlardı. Ben yavaşça ilerledim, park edecek yer aradım. İçinde iki kişinin oturmakta olduğu bir sedan'ın yanından geçtim. Yolcu koltuğundaki adam sigara içiyordu. Direksiyonda bir kadın vardı. Parmakları ön panelde davul çalıyordu. Lauren.

Arabayı park ettim.

Connor, "Ben burada bekliyorum," dedi. "İyi şanslar."

İLER zaman pastel renkleri tercih ederdi. Bej tayyör ve krem rengi ipek bluz giymişti. Sarı saçlarını arkasına toplamıştı. Mücevheri yoktu. Aynı anda hem seksi, hem iş kadını. Bu da onun özel yeteneğiydi.

Parkın dışındaki kaldırımdan yürüdük, top oynayan çocuklara baktık. İkimiz de bir şey söylemiyorduk. Onunla birlikte gelen adam arabada bekliyordu. Bir blok ötede, apartmanın kapısındaki gazetecileri görebiliyorduk.

Lauren onlara baktı, "Ulu Tanrım, Peter," dedi. Şu yaptıklarına inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum. Çok kötü bir yönetim. Benim pozisyonum açısından büyük düşüncesizlik."

"Kim söyledi onlara?" dedim.

"Ben değil."

"Biri söylemiş. Biri senin dörtte geleceğini söylemiş."

"Eh, ben değilim."

"Yani raslantı sonucu mu böyle komple makyajlı geldin?"

"Bu sabah duruşmadaydım."

"Peki, tamam."

"Allah belânı versin, Peter."

"Tamam dedim."

"Amma detektif!"

Döndü, geri yürümeye başladık. Basından uzağa.

İçini çekti. "Bak," dedi. "Bu konuda birbirimize uygar davranmaya çalışalım."

"Peki."

"Kendini bu çirkefe bulaştırmayı nasıl basardın, bilmiyorum, Peter. Üzgünüm ama velayetten vazgeçmek zorunda kalacaksın. Kızımın kuşkulu bir çevrede büyümesine izin veremem. Veremem. Mevkiimi düşünmek zorundayım. Bürodaki şerefimi."

Lauren her zaman dış görünüşü düşünürdü. "Çevre neden kuşkuluymuş?"

"Neden mi? Çocuklara tasallut çok ciddi bir suçlamadır, Peter."

"Çocuklara tasallut diye bir şey yok."

"Geçmişinden kalma suçlamaların arındırılması gerek."

"O suçlamaların aslını çok iyi biliyorsun," dedim. "Benimle evliydin o sıra. O olayı en ince ayrıntısına kadar biliyorsun."

İnatla, "Michelle'in muayene edilmesi şart," dedi.

"Güzel. Muayene olumsuz çıkacak."

"Şu anda muayenenin ne çıkacağına da o kadar aldırımıyorum. Olay onu da aştı, Peter. Velayeti ben almak zorundayım. Kendi zihinsel huzurum için."

"Öf, Tanrı aşkına."

"Evet, Peter."

"Çocuk büyütmek nedir, bilmezsin bile. Meslek hayatından çok vakit çalar."

"Başka seçeneğim yok, Peter. Bana seçenek bırakmadın." Sesi çoktan beri acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. Haksızlığa uğramak onun en güçlü olduğu rollerden biriydi.

"Lauren, o eski suçlamaların yalan olduğunu biliyorsun," dedim. "Bu işe kalkışmanın tek nedeni, VVilhelm sana telefon etti diye."

"O beni aramadı. Savcı yardımcısını aradı. Patronumu aradı."

"Lauren."

"Üzgünüm, Peter. Ama kuyunu kendin kazdın."

"Lauren."

"Ciddiyim."

"Lauren, bu çok tehlikeli bir iş."

Ağzından sert bir gülüş çıktı. "Bana mı söylüyorsun. Ne kadar tehlikeli olduğunu ben bilmiyorum muyum, Peter? Canımı koyuyorum ortaya belki de."

"Neden söz ediyorsun?"

"Neden söz ettiğimi sanıyorsun, hayvanoğlu hayvan," dedi öfkeyle. "Las Vegas'dan söz ediyorum."

Sessiz kaldım. Kafasından neler geçtiğini hiç anlayamamıştım.

"Bak," dedi. "Sen Las Vegas'a kaç kere gittin?"

"Bir tek kere."

"Ve o sefer de büyük para kazandın, öyle mi?"

"Lauren, bunların hepsini biliyorsun ..."

"Evet, biliyorum. Kesinlikle biliyorum. Peki, senin o kârlı Las Vegas seferinle, çocuklara tasallut suçlamasının zaman ilişkisi neydi? Bir hafta arayla mı? İki hafta arayla mı?"

Demek mesele buydu. Birilerinin o iki olayı bağdaştıracığından korkuyordu. Geriye doğru izleyeceğinden. Bütün bunların kendisini suçlu duruma düşüreceğinden.

"Geçen yıl da bir kere girmeliydin."

"İşim vardı."

"Hatırlarsan sana her yıl gitmeni söylemiştim, Peter. En azından birkaç yıl boyunca. Hayatında bir patern oluşsun, demiştim."

"İşim vardı. Çocuk büyütüyordum."

"Eh!" Başını iki yana salladı. "Şimdi bu duruma düştük işte."

"Sorun ne ki?" dedim. "Kimse bunu arayıp bulamaz."

İşte asıl o zaman patladı. "Hiç bulamaz, ha? Çoktan buldular bile! Buldular, Peter. Eminim Martinez mi, Hernanez mi, o aileyle bile konuşmuşlardır."

"Ama asla ..."

"Tanrı aşkına! insan Japon bağlantı görevlisi olarak ise nasıl alınır sanıyorsun? Sen nasıl alındın o işe, Peter?"

Kaşlarımı çatıp hatırlamaya çalıştım. Aradan bir yılı aşkın zaman geçmişti. "Departmana o iş boş diye ilan asılmıştı. Birkaç kişi başvurdu ..." "Evet. Ya sonra?"

Bir kararsızlık geçirdim. Aslında idarî yönden neler olduğunu bilmiyordum. Başvuruyu yapmış, sonra da kafamdan silmiştim. O sıra çok meşguldüm. Basın bölümünde çalışmak berbat bir işti.

"Ben sana anlatayım neler olmuş olabileceğini," dedi Lau-ren. "Özel Hizmetler Bölümünün başı, kabul edilebilecek adayların son listesini hazırlar, ama Asya toplumundan birkaç üyeye danışarak hazırlar."

"Bu doğru olabilir, ama benim anlayamadığım ..." "Peki, Asya topluluğu adayların son listesini ne kadar zamanda inceler, biliyor musun? Üç ay, Peter. Listedeki insanlarla ilgili her şeyi öğrenmeye yeter bu süre. Her şeyi. Senin gömlek yaka numarandan gelir vergine kadar her şeyini biliyor onlar, inan bana, çocuklara tasallut suçlamalarını da biliyorlar. Las Vegas seyahatim da. İkiyle ikiyi toplamasını da. Herkes anlar işin aslını."

ttiraz edecektim, ama Ron'un o gün söylediği bir söz geldi aklıma. Şimdi de etkileri izliyorlar, demişti.

Lauren, "Sen şimdi bana bütün bunların nasıl olduğunu bilmediğini mi söyleyeceksin? Bu işlere dikkat etmediğini mi? Tanrım, Peter, kendine gel. O bağlantı görevini neden istediğini bal gibi biliyorsun. Parası iyiydi. Japonlarla iş gören başka herkes gibisin sen de. Onlar nasıl anlaşma yapar, bilirsin. Herkese bir parmak bal vardır. Şef bir şey alır, herkes bir şey alır. Buna karşılık da, istedikleri adamı bağlantı görevlisi olarak seçme fırsatına kavuşurlar. Sana takabileceklere bir kulp olduğunu gördüler. Bana da. Tek sebebi de geçen yıl Las Vegas'a gitmemiş olman. Oysa söylemiştim."

"Bu yüzden şimdi Michelle'in velayetini alman gerektiğine mi inanıyorsun?"

İçini çekti. "Bu noktada artık yalnızca rollerimizi oynuyoruz."

Saatine baktı, muhabirlere göz attı. Sabırsızlandığını görüyordum. Basınla konuşacak, bir nutuk atacaktı. Şimdiden hazırlamış olmalıydı onu. Lauren'in tiyatro yeteneği her zaman güçlü olagelmmişti.

"Rolünün ne olduğundan emin misin, Lauren? Çünkü birkaç saat içinde buralar çok pislenecek. Karışmak istemeyebilirsin."

"Karışmış durumdayım."

"Hayır." Polaroid'i cebimden çıkarıp ona gösterdim.

"Ne bu?"

"Nakamoto güvenlik teyplerinden bir kare. Dün gece çekilmiş. Cheryl Austin cinayeti sırasında."

Kaşlarını çatıp resme baktı. "Şaka ediyorsun!"

"Hayır."

"Bunu izleyecek misin?"

"Mecburuz."

"Senatör Morton'u mu tutuklayacaksın? Akimi mı kaybettin sen ? "

"Belki."

"Bir daha gün ışığını göremezsin, Peter."

"Belki."

"Seni öyle hızlı ve öyle derine gömerler ki, başına gelenin ne olduğunu bilemezsin."

"Belki."

"Tutturamazsın bunu. Sen de biliyorsun. Sonunda yalnızca Michelle'e zarar verir."

Buna cevap vermedim. Her an onu biraz daha az sevdiğini

mi hissediyordum. Yürüdük. Sivri topukları kaldırımda tı-kırdıyordu.

Sonunda konuştu. "Peter, eğer bu tehlikeli yolda ilerlemekte direneceksen, benim yapabileceğim bir şey yok. Sana arkadaşın olarak bunu yapmamı öneririm. Ama direnir-sen, sana yardımcı olmak elimden gelmez."

Cevap vermedim. Bekledim, onu süzdüm. Güneşin sert. ışığı altında, yüzünde kırışıklar oluşmaya başladığı görünüyordu. Saçlarının koyu renk köklerini gördüm. Dışındaki ruj lekesini. Güneş gözlüğünü çıkarıp bana baktı. Gözlerinde kaygı vardı. Sonra başını çevirdi, basın temsilcilerine doğru baktı. Gözlüğüyle avucuna tıp tıp vurdu.

"Eğer olay bununla ilgiliyse, Peter, belki bir iki gün bekleyip sonucun ne olacağını görsem daha iyi olur."

"Peki."

"Anlıyorsundur. Kaygılarımdan vazgeçmiyorum, Peter." "Anlıyorum."

"Ama Michelle'in velayetinin bambaşka çılgın bir olayla ilişkilendirilmesini istemiyorum." "Elbette."

Gözlüğünü yine taktı. "Sana acıyorum, Peter. Gerçekten acıyorum. Bir zamanlar polis teşkilâtında parlak bir geleceğin vardı. Şefin hemen altındaki bir görev için adın geçmişti, onu da biliyorum. Ama bundan sonra seni hiçbir şey kurtaramaz."

Gülümsedim. "Eh!" dedim.

"Fotoğraf kanıtından başka bir şey var mı elinde?" "Sana fazla ayrıntı anlatmanın doğru olup olmayacağından emin değilim."

"Çünkü yalnız fotoğraf kanıtlarına dayanırsan, davan tutmaz, Peter. Savcı elini bile sürmez. Fotoğraf kanıtları artık sayılmıyor. Çok kolay değiştirilebiliyor. Mahkemeler de farkında. Elinde yalnızca adamın cinayeti işlerkenki resmi varsa, tutturamazsın."

"Göreceğiz."

"Peter," dedi. "Her şeyini kaybedeceksin. İşini de, mesleğini de, çocuğunu da ... her şeyini. Uyan artık. Yapma bunu."

Arabaya doğru baktı. Onunla birlikte yürüdüm. Hiçbir şey söylemedik. Michelle'i sormasını bekliyordum ama sormadı. Ben de şaşırmadım. Kafası başka şeylerle meşguldü. Sonunda arabanın yanına vardık. O direksiyon tarafına yürüdü.

"Lauren."

Arabanın üzerinden bana baktı.

"Yirmi dört saat boyunca olayı temiz turalım, tamam mı? Seçilmiş bir takım kimselere telefon falan yok."

"Kaygılanma," dedi. "Bunların hiçbirini duymadım. Aslına bakarsan, keşke senin de adını duymamış olsaydım."

Arabaya binip sürdü. Arkasından baktım, omuzlarımın sarktığını hissettim. Üstümden bir gerilim kalkmıştı. Amaçladığımı başarmaktan daha fazla bir şeydi bu. Yani ... onu ikna etmişim, en azından bir süre için. Ama gerilimin kalkması daha derin nedenlere dayanıyordu. Bir şey daha vardı... o şey sonunda yok olmuştu artık.

. C_ONNOR'la birlikte apartmanın arka merdivenlerinden çıktık, basınla yüzleşmekten kurtulduk. Ona olup biteni anlattım. Omuz silkti.

"Bu sana sürpriz mi oldu? Yani bağlantı görevlilerinin nasıl seçildiği?"

"Evet. Herhalde hiç üzerinde durmamışım."

Başım salladı. "Öyle olur. Japonlar 'özendirici' dedikleri şeyleri dağıtmak çok beceriklidirler. Başlangıçta teşkilât, kimin hangi göreve geleceği konusunda yabancılara söz hakkı tanımaya karşıydı. Ama Japonlar kendilerine danışılmasını istediler ve ısrar ettiler. Tavsiyelerine uyma zorunluluğu yoktu. Kendilerini ilgilendiren bağlantı görevlisi konusunda biraz katkıda bulunmanın da normal olduğunu savundular."

Hım-hımm ..."

"Ve ne kadar âdil olduklarını göstermek için de, polis yardım sandığına bağışta bulunmayı, böylelikle bütün teşkilâtı yararlandırmayı önerdiler."

"Ne kadar para?"

"Galiba yarım milyon. Şefi Tokyo'ya davet ettiler, kendi suçlu kayıt sistemlerini incelemesini sağladılar. Üç haftalık bir gezi. Yolda Havvahi'de bir haftalık dinlenme. Birinci sınıf bilet. Bol da basın ilgisi. Şef bayılır buna."

İkinci kat sahanlığına varmıştık. Üçüncü merdivene başladık.

"Evet," dedi Connor. "Bunlar hepsi olup bittikten sonra, teşkilât artık Asya topluluğunun önerilerini dikkate alma-mazlık edemez. Çok fazla şeyi tehlikeye sokmuş olur."

"İçimden istifa etmek geliyor," dedim.

"O da bir seçenek," dedi. "Her neyse, karının atağını savuşturdu mu?"

"Eski karımın. Hemen konuya girdi. Siyasal bir hayvan olarak akordu çok iyidir. Ama ona katilin kim olduğunu söylemek zorunda kaldım."

Omuz silkti. "Şu bir iki saatte fazla bir şey yapamaz."

"Ama ya o resimler?" dedim. "Lauren bunların mahkemede geçerliliği olmadığını söylüyor. Sanders de öyle demişti. Fotoğraf kanıtlarının günü gerilerde kaldı artık. Başka kanıtımız var mı?"

"Onun üzerinde çalışıyorum," dedi Connor. "Sanırım durumumuz sağlam."

"Nasıl?"

Yine omuz silkti.

Benim dairenin kapısına geldik. Kilidi açtım, mutfığa girdik. Mutfak boştu. Koridordan ön hole yürüdüm. Evim sessizdi. Salonun kapıları kapalı duruyordu. Ama belli belirsiz bir sigara kokusu vardı.

Hizmetçim Elaine ön holdeydi. Pencereden gazetecilere bakıyordu. Sesimizi duyunca döndü. Korkmuş görünüyordu.

"Michelle iyi mi?" diye sordum.

"Evet."

"Nerede?"

"Salonda oynuyor."

"Onu görmek istiyorum."

Elaine, "Teğmenim, önce size söylemem gereken bir şey var," dedi.

Connor, "Boş ver, zaten biliyoruz," diye karşılık verdi

ona.

Salonun kapısını açtım ... ve hayatımın en büyük şokunu yaşadım.

JOHN Morton televizyon stüdyosunda, makyaj koltuğunda oturuyordu. Yakasına bir kâğıt mendil tıktırılmıştı. Bir kız alnını pudralıyordu. Yanıbaşında duran yardımcısı VWoodson, "Şöyle yaklaşımda bulunmanızı öneriyorlar," deyip ona bir faks uzattı.

"Temel yaklaşım," diye açıklıyordu bir yandan.. "Yabancı yatırım Amerika'yı canlandırıyor. Yabancı para içeriye aktıkça Amerika daha güçlü oluyor. Amerika'nın Japonya'dan öğreneceği çok şey var."

"Ama öğrendiğimiz yok," dedi Morton gamlı gamlı.

Woodson, "Ama bu görüş ileri sürülebilir," dedi. "Kabul edilebilir bir tutum. Gördüğün gibi, Marjorie ifadelendirdi. Tutum değiştirmek gibi gözüküyor da, daha önceki bakış açının daha rafine edilmiş gibi gözüküyor. Bunu tutturabilirsin, John. Mesele edileceğini sanmıyorum."

"Böyle bir soru gelecek mi ki?"

"Sanırım. Muhabilere MicroCon konusundaki görüşünün bir modifikasyonunu tartışmaya hazır olduğunu söyledim. Satışı şimdi nasıl desteklediğini."

"Kim soracak?"

"Herhalde Times'dan Frank Pierce."

Morton başını evet dercesine salladı. "İyi seçim."

"Evet. İş dünyasına yönelik biri. İyi sonuç verir herhalde."

Serbest pazarlardan, hakkaniyetli ticaretten söz edebilirsin. Bu satışın ulusal güvenlikle ilgisi olmadığı falan. Bunlar işte."

Makyajcı kız işini bitirdi, Morton koltuktan kalktı.

"Senatör, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir imzanızı rica edebilir miydim?"

"Tabii."

"Oğlum için."

"Tabii."

VWoodson, "John," dedi. "Sabahki çekimin baskısı hazır. Belki görmek istersin. Henüz pek ham durumda ama belki yorum yapmak istersin. Öbür odadaki televizyonu hazırladım."

"Ne kadar zamanım var?"

"Dokuz dakikaya kadar yayındasın."

"1yi."

Kapıdan çıkarken bizi gördü. "İyi akşamlar, baylar," dedi. "Bana herhangi bir şey için ihtiyacınız mı var?"

Connor, "Yalnızca kısa bir konuşma, Senatör," dedi.

"Bir teypte bakacağım, o kadar," dedi Morton. "Ondan sonra konuşalım. Ama ancak bir iki dakikam var ..."

Connor, "Yeter," dedi.

Arkasından öbür odaya yürüdük. Bu oda aşağıdaki stüdyoya bakıyordu.. Bej renginde döşenmiş bir set ve tepede HABER DEĞERİNDE yazısı. Üç muhabir notlarını elden geçiriyorlardı. Bir yandan yakalarına mikrofon takılmaktaydı. Morton televizyonun karşısına oturdu, VWoodson kaseti taktı.

Sabah çekilen filmi seyrettik. Karenin sağ alt köşesinde zaman kodu sayıları gözüküyordu. Senatör Morton'un yüzü belirdi. Kararlı bir tavırla golf alanında yürüyordu.

Esas mesaj olarak, Amerika'nın ekonomik rekabet edebilirliğinin azaldığı veriliyordu. Onu geri kazanmalıydı bu ülke.

"Hepimizin birleşmesi zamanı geldi," diyordu Morton ekranda. "VVashington'daki politikacılarımızdan, iş dünyasının ve sendikaların liderlerine, öğretmenlere ve çocuklara kadar, hepimizin. Faturalarımızı ödemek, hükümet açığını kapamak zorundayız. Tasarrufu arttırmalıyız. Yollarımızı ve eğitim sistemimizi düzeltmek için. Enerji tasarrufu konusunda bir hükümet politikasına ihtiyacımız var. Çevre uğruna... çocuklarımızın ciğerleri için ve dünyadaki rekabet edebilirliğimiz için."

Kamera senatörün yüzüne yaklaştı, son sözleri almaya hazırlandı.

"Bazılarına göre yeni global bir dünya ticareti dönemine giriyoruz," dedi. "Artık şirketlerin nerede kurulduğunun, malların nerede yapıldığının önemi yok, diyorlar. Ulusal ekonomiler eski modaymış. Bunu savunan insanlara şöyle söylemek isterim ... Japonya öyle düşünmüyor. Almanya öyle düşünmüyor. Dünyanın en güçlü ülkeleri, hep güçlü ulusal ekonomik politikalar uyguluyorlar, enerji tasarrufuna, ithalat kontrolüne, ihracat teşvikine yöneliyorlar. Kendi sanayilerini özenle besliyorlar, dışardan gelen haksız rekabete karşı onları koruyorlar. İş dünyasıyla hükümet elele verip halkı ve istihdamı kolluyor. Ve bu ülkelerin durumu Amerika'dan daha iyi, çünkü uyguladıkları ekonomik politikalar gerçek dünyayı yansıtıyor."

O politikalar sonuç veriyor. Bizimkiler vermiyor. Biz ideal bir dünyada yaşıyor değiliz. Yaşayabildiğimiz günler gelene kadar, Amerika gerçeği kabul etmek zorunda. Biz de kendi ekonomik milliyetçiliğimizi oluşturmaya başlasak hiç fena olmaz. Amerikalıları kollamamız gerek. Çünkü onları başka kimse kollamayacak. "Açık konuşmak istiyorum; bizim sorunlarımızın nedeni. Japonya'nın ve Almanya'nın sanayi devleri değildir. O ülkeler Amerika'ya yeni gerçeklerle meydan okuyor. Ve o gerçeklerle yüzleşmek bize kalıyor. Bunu yaparsak, büyük ülkemiz yeni ve benzersiz bir refah dönemine girecektir. Ama

3 70

şimdiki yolda devam edersek, serbest piyasa ekonomisinin o bayat kalıplarını tekrarlar durursak, bizi bekleyen şey felâkettir. Seçme hakkı sizin. Yeni gerçekleri kabullenme yolunda bana katılın ... Amerikan halkına daha iyi bir ekonomik gelecek verelim."

Ekran boşaldı.

Morton arkasına yaslandı. "Bu ne zaman yayınlanıyor?"

"Dokuz hafta sonra başlıyor. Test yayın Chicago'dan ve Teksas Twin Cities'den. Önce odak gruplar, sonra gerekli değişiklikler, sonra da ulusal yayına geçiş. Temmuz'da."

"Yani MicroCon'dan çok sonra ..."

"Tabii."

"İyi. Peki. Devam et."

VWoodson teypi aldı, odadan çıktı. Morton bize döndü. "Evet? Size nasıl bir yardımım olabilir?"

Bir sessizlik oldu, Morton ikimize ayrı ayrı baktı. Yüzüne boş bir ifade geldi. "Cheryl Austin mi?"

"Evet, Senatör."

"Maalesef bilemem kimin ..."

"Evet, Senatör," dedi Connor. Morton'a bir kol saati uzattı. Altın Rolex bir kadın saati.

"Bunu nereden buldunuz?" dedi Morton. Sesi kısık ve buz gibiydi.

Bir kadın kapıyı tıkırdattı. "Altı dakika, Senatör." Sonra ; kapıyı kapayıp çıktı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye tekrarladı Morton.

Connor, "Bilmiyor musunuz?" dedi. "Arkasına bakmadınız bile. Yazıya."

"Nereden buldunuz bunu?"

"Senatör, sizinle onun hakkında konuşmak istiyorduk." Cebinden bir naylon torba çıkarıp masaya, Morton'un önüne koydu. Torbada siyah bir kadın külotu vardı.

Morton, "Sizlere söyleyeceğim hiçbir şey yok, baylar," dedi. "Hiçbir şey."

Connor cebinden bu sefer bir video kaseti çıkardı, senatörün yanına koydu. "Bu kırk altıncı kata konmuş beş güvenlik kamerasından birinin çektiği film," dedi. "Gerçi teyple oynanmış ama yine de Cheryl Austin'i öldüren kişinin kim olduğunu görüntülemek mümkün oldu."

"Söyleyecek bir sözüm yok," dedi Morton. "Teypler kolayca değiştirilir, sonra yeniden değiştirilir. Hiçbir önemi yoktur. Bunların hepsi yalan ve temelsiz isnatlar."

"Üzgünüm, Senatör," dedi Connor.

Morton ayağa kalktı, gezinmeye başladı. "Baylar, size düşündüğünüz suçlamaların önemini hatırlatmak isterim. Teypler değiştirilebilir. Bu elinizdeki teypler bir Japon şirketinde uzun süre kaldı ve o şirketin de benim üzerimde bir baskı yaratmak isteyebileceğini savunmak mümkün. Teypler ne gösteriyor ya da göstermiyor olursa olsun, inanın ki sıkı bir incelemede buna dayalı suçlamalar ayakta duramaz. Halk bunu, Japonlar aleyhine konuşmayı göze alan az sayıdaki Amerikalılardan birine karşı kurulmuş bir komplo olarak görecektir. Benim bakış açımdan, siz ikiniz de yabancı güçlerin piyonlarısınız. Hareketlerinizin sonuçlarını düşünmüyorsunuz. Kanıt olmaksızın, zararlı suçlamalar yapıyorsunuz. Oldu dediğiniz şeyin hiç tanığı yok. Hattâ diyebilirim ki ..."

"Senatör." Connor'm sesi yumuşak, ama ısrarlıydı. "Devam edip pişman olacağınız bir şey söylemeden önce, lütfen aşağıya, stüdyoya bakar mısınız? Orada görmeniz gereken biri var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir bakın, Senatör. Lütfen."

Morton öfkeyle homurdanarak cama yürüdü, aşağıya, stüdyoya baktı. Ben de baktım. Muhabirleri döner koltuklarında kıpırdarken, gülüp şakalaşırken gördüm. Açık oturma yöneticisi kravatını düzeltiyor, mikrofonunu takıyordu. Bir işçi, HABER DEĞERİNDE yazısının tozunu almaktaydı. Bir köşede de, bizim verdiğimiz talimata uyarak bekleyen tanıdık biri vardı. Elleri ceplerinde, başını kaldırmış, bize bakıyordu.

Eddie Sakamura.

1

1 ABU hepsini Connor düzenlemişti. Benim evde salonun kapısını açıp da kızımı yerde, Eddie Sakamura'yla oyuncak oynar gördüğünde, gözünü bile kırpmamıştı Connor. "Merhaba, Eddie," demişti yalnızca. "Ben de buraya gelmen daha ne kadar sürecek diye merak ediyordum."

"Sabahtan beri buradayım," demişti Eddie de. "Hiç evde yoksunuz ki! Bekledim, bekledim, Shelly ile birer fıstık ezmeli, reçelli sandviç yedik. Kızınız çok tatlı, Teğmen. Çok şeker."

"Eddie çok komik," dedi kızım. "Sigara içiyor, baba!"

"Görüyorum," dedim. Kendimi çok budala hissediyordum. Hâlâ durumu anlamaya çalışmaktaydım.

Kızım yaklaşıp kollarını kaldırdı. "Kucağına al, baba." Eğilip aldım.

"Çok tatlı bir kız" dedi Eddie. "Birlikte bir değirmen yaptık. Bakın!" Değirmenin kanatlarını çevirdi. "İşliyor."

"Seni öldü sanıyordum," dedim.

"Beni mi?" Güldü. "Yo. Hiç ölmedim. Tanaka öldü. Arabamı da berbat etti." Omuz silkti. "Ferrari'lerle şansım tutmaz."

Connor, "Tanaka'nın da şanssı tutmadı," dedi. "Tanaka mı?" dedim.

Michelle, "Baba, Kül Kedisi'ni seyredebilir miyim?" diye sordu.

"Şimdi olmaz," dedim. "Tanaka mıydı arabadaki?"

Eddie, "Telaşlı adamdır," diye açıkladı. "Çok sinirli. Belki suçlu da. Herhalde korktu. Emin değilim."

Connor, "Teypleri Tanaka'yla ikiniz mi aldınız?" dedi.

"Evet. Tabii. Hemen ardından. İşigura, Tanaka'ya, git teypleri al, dedi. Tanaka da aldı. Tabii. Ama ben Tanaka'yı tanıyorum, o yüzden birlikte gittim. Tanaka teypleri bir la-boratuvara götürdü."

Connor başını salladı. "Peki, İmparatorluk Arması apartmanına kim gitti?"

"İşigura birilerini yolladı, onu biliyorum. Temizlemeye. Kimdi, bilmiyorum."

"Ve sen de lokantaya gittin."

"Tabii, evet. Sonra partiye gittim. Rod'un partisine. Sorun yok."

"Ya teypler, Eddie?"

"Söyledim size. Tanaka aldı onları. Yerini bilmiyorum. O yok artık. İşigura hesabına çalışıyordu. Nakamoto'da."

"Anlıyorum," dedi Connor. "Ama bütün teypleri almadı, değil mi?"

Eddie'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Hey."

"Sen bazılarını sakladın, değil mi?"

"Hayır. Yalnız bir tane. Bir yanlışlık, anlarsınız. Cebimde kalmış." Gülümsedi.

Michelle, "Baba, Disney kanalını seyredebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii." Onu yere koydum. "Elaine sana yardım eder."

Kızım uzaklaştı. Connor, Eddie'yle konuşmayı sürdürüyordu. Yavaş yavaş olayların sıralaması da yerine oturdu. Tanaka teyplerle gitmiş, akşam bir ara herhalde bir tanesinin kaybolduğunu farketmişti. Eddie'nin dediğine göre, bunu anlayınca Eddie'nin evine, kayıp teypi almaya gelmişti. Eddie'yi kızlarla bulmuştu orada. Hemen teypi istemişti.

"Tam bilmiyorum ama, sizinle konuştuktan sonra aklıma bana komplo kurabilecekleri geldi. Onunla fena kapiştık."

"Derken polis geldi. Graham geldi."

Eddie yavaşça başını salladı. "Tanaka-san duvara tosladı. Hey! Zavallı Japon!"

"Demek ona her şeyi anlattırdın ..."

"Eh, tabii, Yüzbaşım. Çok çabuk anlattı ..."

"Buna karşılık sen de ona kayıp teypin yerini söyledin."

"Tabii. Arabamdaydı. Ona anahtarları verdim. Açabilsin diye. Anahtarlar ondaydı."

Tanaka garaja, teypi almaya inmişti. Devriyeler ona durmasını söylemiş, o da arabayı çalıştırıp gazlamıştı.

"Arkasından baktım John. Deli gibi gidiyordu."

Demek ki beton duvara çarptığında arabayı kullanan Ta-naka'ydı. Yanarak ölen Tanaka'ydı. Eddie yüzme havuzunun arkasındaki çalıların arasına saklanmış, herkes gidene kadar beklemişti.

"Buz gibi soğuk orası."

Connor'a döndüm. "Bütün bunları biliyor muydun?"

"Kuşkulanıyordum. Kaza raporu cesedin fena halde yandığını söylüyordu. Gözlüğü bile erimiş, diyordu."

Eddie, "Hey, ben gözlük takmam," dedi.

Connor, "Tamam işte," diye karşılık verdi. "Yine de Gra-ham'dan bakmasını rica ettim. Ertesi gün. Eddie'nin evinde hiç gözlük bulamadı. Demek arabadaki Eddie olamazdı. Daha sonra Eddie'nin evine gittiğimizde, devriyelerden o sokağa park etmiş arabaların plakalarını kontrol etmelerini istedim. Sarı bir Toyota sedan vardı. Biraz ileriye park etmişti. Akira Tanaka adına kayıtlı."

"Hey, çok iyi," dedi Eddie. "Zekice."

Ben, "Bunca zamandır neredeydin?" diye sordum.

"Jasmine'in evinde. Çok güzel bir ev."

"Jasmine kim?"

"Kızıl saçlısı. Güzel ev. Jakuzi'si bile var."

"Peki, buraya neden geldin?"

Connor bana, "Mecburdu," dedi. "Pasaportu sende."

Eddie de, "Doğru," dedi. "Sizin kartvizitiniz de bende. Ev adresinizi, telefonunuzu kendiniz verdiniz bana. Pasaport bana gerekli, Teğmenim. Artık gitmem gerek. Bu yüzden buraya gelip bekledim. Bir de baktım, bir yığın muhabir. Kameralar. Tam takım. O zaman saklandım, Shelly ile oynamaya koyuldum." Bir sigara yaktı, yerinde sinirli sinirli kıpırdandı. "Eee, ne diyorsunuz, Teğmenim? Pasaportumu verecek misiniz? Netsıutukı. Zıyanı olmaz. Ben zaten ölüyüm. Tamam mı?"

"Henüz değil," dedi Connor.

"Haydi, John!"

"Eddie, önce senden küçük bir iş rica edeceğim."

"Hey, ne işi o? Benim gitmem gerek, Yüzbaşım."

"Bir tek iş, Eddie."

di, uçak bileti her zaman hazırды. Çılgın bir kızdı. Bazen beni çok kızdırırdı. Sanki benim ... ne bileyim ... şeytammdı. O yakınımıdayken her şey değişiyordu. Delice. Onu görmeyi kesmek zorundaydım. Derken zamanla ... ona bu iş için para veriliyor olması ihtimali geldi aklıma. Biri para veriyordu ona. Biri her şeyi biliyordu. Ya ben? Bunu durdurmalıydım. Bob söylemişti bana. Allah kahretsin, ofisteki herkes söyledi. Yapamadım. Sonunda yaptım ama. Kestim. O gece davete geldiğimde o da oradaydı. Allah kahretsin." Başım sallıyordu. "Oluverdi. Ne terslik!"

Kadın kapıdan başını uzattı. "İki dakika, Senatör. Eğer hazırsanız sizi aşağıya istiyorlar."

Morton bize, "Önce şunu bitirmek istiyorum," dedi.

Connor, "Tabii, Senatör," diye karşılık verdi.

Morton derin bir soluk aldı, camdan geriye döndü. Öz-kontroluna hayranlık duymadan edemedim. Çok sakın görünüyordu. "Görünüşe göre, şu anda seçeneklerim hayli azalmış durumda," dedi.

Connor, "Evet, Senatör," diye karşılık verdi.

Morton içini çekti. "Biliyorsunuz, kazaydı. Gerçekten kazaydı."

Connor anlayışla başını salladı.

Morton, "Nesi vardı, bilmiyorum," dedi. "Çok güzeldi, o kesin ... ama yalnız o kadar değil. Onu tanıyalı çok olmadı. Dört beş ay, o kadar. Hoş bir kız, diye düşündüm. Teksaslı, tatlı bir kız. Ama ... az rastlanan olaylardan biri haline dönüştü. Çılgınlıktı. Beklenmedik bir şey. Her an onu düşünür oldum. Başka türlü

elimden gelmiyordu ... seyahat-tayken çıkagelip beni buluyordu. Ne zaman seyahata çıktığımı öğrenirdi hep. Her nasılsa. Çok geçmeden, ona git diyemez hale geldim. Git diyemiyordum. Her zaman parası varKendine o kadar hakimdi ki, şaşmamak elde değildi. Senatör Morton üç muhabirle yarım saat süren tartışmasını en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden yaptı. Gülümsedi, espriler patlattı, yorumlar yaptı, görüşler ileri sürdü. Sanki hiçbir sorunu yoktu.

Bir ara, "Evet, İngilizlerle Hollandalıların Amerika'da Japonlardan fazla yatırımı olduğu doğru," dedi. "Ama Japonya'nın uyguladığı o hedeflere yönelik, düşmanca ticaret biçimini gözardı edemeyiz. Japon iş dünyasıyla hükümeti birleşip, Amerikan ekonomisinin belli bir alanına planlı saldırılarda bulunuyorlar. İngilizlerle Hollandalılar bu tür çalışmaz. Temel endüstrilerimizi o ülkelere kaptırmış değiliz. Japonlara birçoğunu kaptırmış durumdayız. Aradaki büyük fark bu. Kaygı verici olan şey de bu."

Sonra ekledi. "Ve tabii biz de eğer istersek bir İngiliz şirketini, bir Hollanda şirketini satın alabiliriz. Ama bir Japon şirketini satın alamayız."

Oturum devam etti, ama kimse ona MicroCon'u sormadı. Başka bir soruya cevap verirken konuyu kendisi ortaya getirdi. "Amerikalılar ırkçılıkla suçlanmadan Japonları eleştire-bilmeliler. Her ülkenin başka ülkelerle anlaşmazlıkları olabilir. Bundan kaçınılamaz. Bizim Japonya'yla anlaşmazlıklarımız da serbestçe tartışılabilir, çirkin suçlamalara hedef edilmemelidir. Benim MicroCon satışına karşı çıkışım da ırkçı damgasını yedi, oysa hiç ilgisi yoktu."

Sonunda bir muhabir ona MicroCon satışını da sordu. Morton bir kararsızlık geçirdi, masaya doğru eğilerek şöyle konuştu.

"Sen de bilirsin, George, ben MicroCon satışına baştan beri karşıydım. Hâlâ karşıyım. Amerikalıların bu ülkenin değerlerini korumak için gerekli adımları atma zamanı geldi artık. Gerçek değerleri, mâlî değerleri ve entellektüel değerleri. MicroCon satışı akılsızca bir şey. Muhalefetim devam ediyor. Bu nedenle de şunu memnuniyetle söylemek isterim, Akai Seramik'in MicroCon'u alma teklifini geri çektiğini öğrenmiş bulunuyorum. Bence bu çok daha iyi bir çözüm. Akai'yi bu duyarlılığı için alkışlıyorum. Satış olmayacak. Buna çok memnunuz."

"Ne?" dedim. "Teklifi geri mi almışlar?"

Connor," Herhalde şimdi alırlar artık," dedi.

Morton oturumun sonuna doğru oldukça neşeliydi. "Japonya'yı çok eleştiriyor diye adım çıktığına göre, belki bir an için hayranlığımı da ifade etmeme izin verirsiniz. Japonların harikulade hafif yürekli bir yanı vardır ve bu en beklenmedik yerlerde ortaya çıkar.

"Herhalde bilirsiniz, Zen rahipleri, ölüme yaklaştıklarında bir şiir yazarlar. Çok geleneksel bir sanat türüdür bu. Bazı şiirler yüzlerce yıl sonra bile hâlâ dillerde geziyor. Bu du-380

rumda, Zen ros/'lerin üzerindeki baskıyı da tahmin edebilirsiniz. Ölecekleri zaman herkes onlardan harika bir şiir bekliyor. Adam aylarca bundan başka bir şey düşünemez oluyor. Ama benim en sevdiğim şiiri yazan, bu baskıdan iyice usanan bir rahip. Şiir şöyle."

Sonra şiiri okumaya başladı.

Doğum böyle, Ölüm böyle. Şiir olsun, olmasın Ne gam!

Muhabirlerin hepsi gülmeye başladılar. "Demek ki Japon ticaretini de çok fazla ciddiye almamak gerek," dedi Morton. "Bu da Japonlardan öğrenebileceğimiz bir başka şey."

Oturumun sonunda Morton üç muhabirle el sıkıştı, setten inip yürüdü. İşigura'run stüdyoya gelmiş olduğunu gördüm. Yüzü kıpkırmızıydı. Dişlerinin arasından içine hava çekip duruyordu.

Morton neşeyle, "Aa, İşigura-san," dedi. "Bakıyorum haberi duymuşsunuz." Onun sırtını tıptısladı. Ama sertçe vuruyordu.

İşigura ateş saçıyordu. "Son derece üzgünüm, Senatör. Bundan sonrası hiç iyi girmeyecek." Küplere bindiği belliydi.

Morton, "Hey," dedi. "Biliyor musun ... vız gelir!"

İşigura, "Bir anlaşmaya varmıştık," diye tısladı.

"Evet, varmıştık. Ama siz kendinize düşeni yerine getirmediniz. Öyle değil mi?"

Senatör bundan sonra bize yaklaştı, "Herhalde ifade vermemi beklersiniz," dedi. "İzninizle şu makyajı çıkarayım, sonra gideriz."

Connor, "Peki," diye karşılık verdi.

Morton makyaj odasına doğru yürüdü.

İşigura, Connor'a döndü. "Totenio taibenna koto ni narima-şıta ne."

Connor, "Aynı görüşteyim, çok zor," dedi.

İşigura dişleri arasından, "Kelleler yuvarlanacak," diye tısladı.

Connor, "Önce seninki," dedi. "So omoiva nakai."

Senatör ikinci kata çıkan merdivenlere doğru gidiyordu. VWoodson ona yaklaştı, iyice sokuldu, bir şeyler fısıldadı. Senatör kolunu onun omzuna attı. Bir an o durumda yürüdüler. Sonra senatör üst kata çıktı.

İşigura suratını asarak, "Konna hazuja nakatta no ni," dedi.

Connor omuz silkti. "Korkarım pek acıyamıyorum. Sen bu ülkenin yasalarını çiğnemeye kalktın, şimdi de büyük sorunlar çıkacak. Eraikoto ni nariyo, İşigura-san."

"Göreceğiz, Yüzbaşım."

İşigura döndü, Eddie'ye buz gibi bakışlarla baktı. Eddie omuzlarını kaldırdı, "Hey, benim sorunum yok," dedi. "Anlıyorsun, değil mi, kompadre? Artık sorunların hepsi senin." Sonra güldü.

İri kıyım stüdyo yöneticisi kulağında kulaklıklarla yaklaştı. "Aranızda Teğmen Smith var mı?"

Ben olduğumu söyledim.

"Bayan Asakuma diye biri arıyor. Şuradan konuşabilirsiniz." Köşedeki telefonu gösteriyordu. Kanepe, koltuklar, karşıda kent manzarası. Bir koltuğun yanında da ışığı yanıp sönen bir telefon.

Yürüyüp koltuğa oturdum, telefonun kulaklığını elime aldım. "Teğmen Smith."

"Merhaba, ben Theresa," dedi. Adını söyleyişi çok hoşuma gidiyordu. "Bak, teypin son kısmını seyreliyordum. En sonunu. Sanıyorum bir sorun var."

"Ya? Ne tür sorun?" Ona Morton'un itiraf etmiş olduğunu söylemedim. Sete doğru baktım. Senatör çoktan yukarıya çıkmıştı. Görünürlerde yoktu. Yardımcısı VWoodson merdivenlerin dibinde volta atıyordu. Rengi kül gibiydi. Elleri kemerinin yan tarafını sinirli sinirli yokladı. Ceketinin üstünden.

O sırada Connor'ın sesini duydum. "Ah, Allah kahretsini!" Birden koşmaya başladı. Merdivenlere doğru uçtu. Şaşkınlıkla yerimden kalktım, telefonu düşürüp peşinden seyirttim. Connor, VWoodson'un yanından geçerken, "Seni itoğlu!" diye bağırdı, sonra basamakları ikişer ikişer atlayarak çıkmaya koyuldu. Hemen arkasındaydım. VWoodson'un, "Mecburdum," gibi bir şeyler söylediğini duydum.

İkinci kat holüne vardığımızda Connor, "Senatör!" diye bağırdı. İşte o anda bir tek mermi sesini duyduk. Fazla yüksek bir ses değildi. Bir sandalye devriliyormuş gibiydi.

Ama ben tabanca sesi olduğunu anlamıştım.

vJUNEŞ batı ufkuna doğru iniyordu. Kayaların gölgesi çıplak kumların üzerinde içice daireler halinde kıpırdamak-taydı. Oturduğum yerden o desenlere bakıyordum. Connor içerde, hâlâ televizyon seyrediyordu. Haberlerin sesi kulağıma belli belirsiz ulaşmaktaydı. Zen tapınaklarının elbette televizyonları da olurdu. Artık bu gelişkilere alışmaya başlıyordum.

Ama ben televizyon seyretmek istemiyordum artık. Bir saattir yeterince seyretmiş, basınla yayının bu işe nasıl bir hava vermek niyetinde olduğunu öğrenmiştim. Senatör Morton son zamanlarda büyük bir baskı altındaydı. Aile hayatı sorunluydu. Delikanlı oğlu geçenlerde içkili araba sürmekten tutuklanmış, bu arada bir kazaya da yol açıp bir başka gencin ağır yaralanmasına sebep olmuştu. Kızının kürtaj olduğu söylentileri yaygındı. Bayan Mortonla görüşüp yorumu alınamamıştı ama muhabirler Arlington'daki evin kapısında bekliyorlardı.

Senatörün yardımcılarının hepsi, kendisinin son zamanlarda gerçekten büyük baskı altında olduğunu, aile hayatını yaklaşan adaylığıyla dengelemeye uğraştığını söylemekteydiler. Kendinde değildi, diyorlardı. Sinirli ve içine kapanıktı. Hattâ bu yardımcılardan bir tanesi, "Kişisel bir derdi var gibiydi," diye de yorum yapmıştı.

Hiç kimse senatörün mantığı konusunda kuşku seslen-dirmemekteydi ama meslekdaşlarmdan Senatör Dovvling, Morton'un son zamanlarda Japonya konusunda biraz fana-tikleşmeye başladığına değinmişti. Belki üzerindeki baskının etkisiyle. "John artık Japonya'yla işbirliğinin mümkün olmadığını düşünüyordu," demişti. "Oysa bu işbirliğinin şart olduğunu hepimiz biliyoruz," diye de eklemişti. "Bu iki ulusun birbiriyle yakın bağları vardır. Ne yazık ki hiçbirimiz onun nasıl bir baskı altında olduğunu anlayamadık, çünkü John Morton aslında içine dönük bir insandı."

Bahçedeki kayaların altın rengine, sonra kızıla dönüşünü seyrediyordum. Bili Harris adlı bir Amerikalı Zen rahibi binadan çıktı, bana çay ya da Coca Cola isteyip istemediğimi sordu, hayır dedim. Uzaklaştı. Kapıdan içeriye doğru baktığımda, televizyon ekranının mavimsi ışığını görüyordum. Connor gözüküyordu.

Tekrar bahçedeki kayalara döndüm.

O ilk mermi Senatör Morton'u öldürmemişti. Banyonun kapısını tekmeyle açtığımızda, onu boynundan kanlar akarken ayakta sendeler durumda bulmuştuk. Connor, "Yapmayın!" diye bağırırken Morton namluyu ağzına sokup bir el daha ateş etmişti. İkinci kurşun öldürücüydü. Tabanca elinden tepti, döne döne banyonun seramik tabanına uçtu. Tam ayakkabımın yanına düştü. Duvarlar kan içinde kalmıştı.

Derken insanlar bağırırmaya başladı. Döndüğümde makyajcı kızı kapıda gördüm. Ellerini yüzüne kapamış, avazı çıktığı kadar haykırıyordu. Sonunda sağlık ekipleri geldiğinde ona sakinleştirici verdiler.

Connor'la ikimiz, merkezden Bob Kaplan'la Tony Marsh gelinceye kadar orada kaldık. Görevli detektifler onlardı. Biz artık gitmekte özgürdük. Bob'a istediği zaman ifade vermeye hazır olduğumuzu söyledim, ayrıldık. İşigura'nın çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Eddie Sakamura da öyle.

Connor bundan tedirgin oldu. "Lanet olası Eddie," dedi. "Ne cehenneme gitti?"

"Kime ne?" dedim.

Connor, "Eddie konusunda sorun var," diye mırıldandı.

"Ne sorunu?"

"İşigura'nın yanında nasıl davrandığını görmedin mi? Kendine aşırı güveniyordu. Gereğinden fazla güveniyordu. Korkması gerekirdi, oysa korkmuyordu."

Omuz silktim. "Kendin de söylüyorsun işte, Eddie delinin biri. Neyi neden yaptığını kim bilebilir?" Bu olaylar dizisinden bezmiş, usanmıştım artık. Connor'ın o sonu gelmez Japon nüanslarından da usanmıştım. "Herhalde Eddie Japonya'ya dönmüştür," dedim. "Ya da Meksika'ya geçmiştir. Daha önce niyetinin Meksika olduğunu söylemişti."

Connor, "İnşallah haklısındır," dedi.

Beni arka kapıdan çıkardı. Basın gelmeden oradan ayrılmak istediğini söyledi. Arabaya binip uzaklaştık. Beni bu Zen merkezine getirdi. Hâlâ buradaydık. Lauren'i aradım ama bürosunda yoktu. Laboratuvarda Theresa'yı aradım, telefonu meşguldü. Evi aradım, Elaine bana Michelle'in iyi olduğunu, gazetecilerin de gitmiş olduğunu söyledi. Kalıp Michelle'e akşam yemeğini de yedirmesini isteyip istemediğini sordu, evet dedim. Eve geç dönebilirdim.

Sonra bir saat kadar televizyon seyrettim. Bıkana kadar.

Hemen hemen karanlık basıyordu. Kumlar morumsu gri olmuştu. Vücudum oturmaktan tutulmuş, akşam serinliğinde biraz da ürperiyordu. Çağrı cihazımın sesi duyuldu. Merkezden arıyorlardı. Ya da belki Theresa arıyor olabilirdi. Kalkıp içeriye girdim.

Televizyonda Senatör Stephen Rovve, acılı aileye başsağlığı diliyor, Senatör Morton'un aşırı stres altında olduğunu

söylüyordu. Senatör Rowe ayrıca Akai teklifinin geri çekilmemiş olduğunu da söyledi. Rovve'un bildiği kadarıyla, satış muameleleri hâlâ ilerlemekteydi ve şimdi artık bu konuya ciddi bir muhalefet de gelmeyecekti.

"Hımmm," dedi Connor.

"Satış yine de oluyor mu?" dedim.

"Herhalde hiç cayılmamıştı," dedi Connor. Sesi kaygılıydı.

"Sen bu satışa karşı mısın?"

"Ben Eddie'ye kaygılanıyorum. Öyle dik başlı ki! Şimdi mesele, İşigura'nın ne yapacağında."

"Kime ne?" dedim. Çok yorgundum. Kız ölmüştü, Morton ölmüştü ve satış da ilerliyordu.

Connor başım iki yana salladı. "Nelerin tehlikede olduğunu düşün," dedi. "Çok büyük şeyler tehlikede. İşigura ufacık bir cinayetle ilgilenmiyor. Bir yüksek teknoloji şirketinin stratejik amaçlarla satın alınmasıyla da ilgilenmiyor. İşigura'nın derdi, Nakamoto'nun Amerika'daki saygınlığı. Naka-moto Amerika'ya çok büyük bir teşkilâtla girdi ve onu daha da büyütmek istiyor. Eddie o saygınlığa zarar verebilir."

"Nasıl?"

Yine başını salladı. "Tam emin değilim."

Çağrım yine çaldı. Aradım. Merkezdeki gece nöbetçisi Frank Ellis'di.

"Hey, Pete," dedi. "Özel bağlantı görevlisi isteniyor. Onarım garajından Çavuş Matlovsky."

"Ne varmış?" diye sordum.

"Söylediğine göre oraya beş Japon gitmiş, hurda bir arabayı incelemek istiyorlarmış."

Kaşlarımı çattım. "Hangi hurda arabayı?"

"Ferrari'yi. O hızlı kovalamacada harap olanı. Görünüşe göre arabanın durumu kötü. Hem çarpmadan parçalanmış, hem de yanmış. Cesedi içinden ekipler zorla çıkardı. Ama Japonlar yine de arabayı görmek için ısrar ediyorlarmış."

Matlovsky kâğıtlara bakmış ama arabayı kimseye göstermenin bir sakıncası olup olmadığını anlayamamış. Yani devam eden bir soruşturmaya ilgili mi, değil mi, bilemiyor. Japonlarla konuşabilecek kadar dil de bilmiyor. Japonlardan biri ölenin akrabası olduğunu söylüyormuş. Sen gidip bu işi çözümler misin?"

İçimi çektim. "Bu gece nöbet benim mi? Daha dün gece ben nöbetçiydım."

"Eh, yine senin adın var. Allen'le nöbetleri değişmişsiniz galiba."

Hayal meyal hatırlıyordum. Jim Ailen çocuğunu King takımının hokey maçına götürebilsin diye nöbet değişmiştik onunla. Bir hafta önceydi galiba. Ama bana çok daha eski bir olay gibi geliyordu.

"Peki," dedim. "Giderim."

Connor'a gitmem gerektiğini söylemek üzere içeriye yürüdüm Hikâyeyi dinleyince birden ayağa fırladı. "Elbette! Elbette! Ne budalayım ben, Allah kahretsın!" Yumruğunu öbür avucuna indirdi. "Gidelim, kohai."

"Garaja mı?"

"Ne garajı? Yok canım!"

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Lanet olsun, ne aptalım!" dedi yine. Arabaya doğru koşmaya başlamıştı bile.

Peşinden yetişmeye çalıştım.

Arabayı Eddie Sakamura'nın evine yanaştırırken Connor kendini dışarı atıp basamaklardan yukarı koştu. Park edip arkasından koştum. Gökyüzü koyu mordu. Gece inmişti artık.

Connor basamakları ikişer ikişer atlayarak çıkıyordu. "Hep kendimi suçluyorum," dedi. "Daha önce düşünmeliydim. Anlamını daha önce çözmeliydim."

"Neyin anlamını?" derken soluğum biraz kesiliyordu. Basamakların sonuna varmıştık.

Connor ön kapıyı açtı. İçeriye girdik. Salon sabah bıraktığımız gibiydi. Graham'la en son orada konuşmuştum.

Connor çabucak odaları dolaştı. Yatak odasında bir bavul açık duruyordu. Armani ve Byblos ceketler yatağın üzerine serilmiş, bavula konmayı bekliyordu. "Küçük sersem," dedi Connor. "Buraya hiç uğramamalıydı."

Dışarda havuzun ışıkları yanıktı. Tavanda yeşil kıpırtılar oluşturmuyorlardı. Connor oraya çıktı.

Ceset suyun üzerinde, yüzüstü durumda yüzmekteydi. Çıplaktı. Havuzun orta yerinde, yeşilin ortasında kara bir silüet. Connor bir değnek buldu, Eddie'yi karşı kenara doğru itti. Onu yakalayıp betonun üzerine çektik.

Ceset morarmıştı. Buz gibiydi. Katılaşmaya da başlamıştı. Üzerinde iz yoktu görünüşe göre.

Connor, "Ona tabii dikkat ederler," dedi.

"Neye?"

"Bir şey belli etmemeye. Ama eminim kanıtları buluruz..." Kalem fenerini çıkarıp Eddie'nin ağzının içine baktı. Meme başlarını ve cinsel organlarını inceledi. "Evet. Üç tane. Şu sıralanmış kırmızı noktaları görüyor musun? Husyelerde. Bir de şurada, oyluğun iç tarafında ..."

"Chip mi?"

"Evet. Elektrik şoku. Allah kahretsın! Neden söylemedi bana? Senin evden televizyon stüdyosuna, senatörü görmeye gidene kadar bol bol zaman vardı. O sıra bir şey söyleyebilirdi. Bana gerçeği anlatabilirdi."

"Ne konuda?"

Connor bana cevap vermedi. Kendi düşünceleri arasında kaybolmuştu. İçini çekti. "Biliyor musun, sonunda biz yine

de basit ganjin'leriz. Yabancı yani. Çaresiz durumdayken bile bize açılmadı. Hem zaten herhalde bize söylemezdi, çünkü ..."

Sustu. Cesede baktı. Sonunda cesedi tekrar suya doğru kaydırды, yüzmesine izin verdi.

"Kırtasiye işini başkası yapsın," deyip ayağa kalktı. "Cesedi bizim bulmamız gerekmez. Önemi de yok." Eddie'nin tekrar havuzun ortasına doğru kayışına baktı. Başı hafif batıyor, topukları suyun dışına çıkıyordu.

"Onu severdim," dedi Connor. "Bana bazı iyilikler yapmıştı. Japonya'dayken ailesiyle bile tanışmıştım. Yani ailesinden bazı kimselerle. Babasıyla değil." Cesedin yavaşça dönüşüne baktı. "Ama Eddie iyi çocuktı. Şimdi tabii ... bilmek istiyorum."

Hiçbir şey anlamıyordum. Neden söz ettiği hakkında zerre kadar fikrim yoktu. Ama bir şey sormanın yersiz olacağını hissediyordum. Connor öfkeli görünüyordu.

"Yürü," dedi sonunda. "Çabuk olmalıyız. Birkaç ihtimal var yalnızca. Yine olayların ardında kaldık. Ama o iti ele geçireceğim. Bu uğurda canımı versem bile."

"Hangi iti?"

İşigura'yı."

Arabayı benim eve doğru sürüyordum. "Sen bu gece izinli misin?" dedi.

"Seninle geliyorum," dedim.

"Hayır. Bu işi yalnız yapacağım, kohai. Senin bilmemen daha iyi olur."

Bir süre böylece tartıştık. Bana söylemek istemiyordu. Sonunda konuştu. "Tanaka dün gece Eddie'nin evine gitti, çünkü teyp Eddie'deydi. Herhalde orijinal teyp."

"Tanaka onu gen istiyordu. O yüzden tartıştılar. Gra-ham'la ikiniz geldiğinizde patırtı koptu. Eddie, Tanaka'ya teypin Ferrari'de olduğunu söyledi. Tanaka da garaja indi. Ama polisi görünce paniğe kapıldı, arabaya atlayıp kaçmaya kalktı."

"Tamam."

"Ben teypin kazada ve yangında yok olduğunu varsaydım."

"Evet..."

"Ama besbelli yok olmamış. Çünkü eğer teyp Eddie'nin elinde olmasa, İşigura'ya karşı o kadar küstahlaşmaya cesaret edemezdi. O teyp onun yenindeki kozdu. Kendisi de biliyordu. Ama besbelli İşigura'nın ne kadar amansız olduğunu tahmin edemedi."

"Teyp için ona işkence mi ettiler?"

"Evet. Ama Eddie onları şaşırtmış olmalı. Söylememiş yerini onlara."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ..." dedi Connor. "Söyleseydi geceyarısı beş Japon kalkıp Ferrari'yi incelemeye gelmezdi."

"Yani hâlâ teypi mi arıyorlar?"

"Evet. Ya da teypteki kanıtları. Kaç teypin kaybolduğunu bile bilmiyor olabilirler şu anda."

Bir düşündüm.

"Ne yapacaksın?" dedim.

"Teypi bulacağım. Çünkü önemli. İnsanlar ölüyor o teyp uğruna. Eğer orijinali bulabilirsek ..." Başını iki yana salladı. "İşigura'nın başına büyük dert açılacak. Zaten hak ediyor."

Oturduğum apartmanın önünde durdum. Sokak sessiz ve karanlıktı.

"Yine de seninle gelmek istiyorum," dedim.

Connor başını iki yana sallayıp duruyordu. "Ben uzatmalı izindeyim," dedi. "Sen değilsin. Emekli aylığını düşünmen

gerek. Hem benim bu gece ne yapacağımı da tam bilmiyorsun."

"Tahmin edebiliyorum," dedim. "Eddie'nin izini süreceksin. Son geceden sonra yaptıklarını izleyeceksin. Eddie evinden çıktı, kızıl saçlının evine yerleşti. Belki başka bir yere daha gitmiştir ..."

"Bak," dedi Connor. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim, kohai. Benim bazı tanıdıklarım, baskı yapabileceğim insanlarım var. O kadarla bırak. Bana ihtiyacın olursa araba telefonundan arayabilirsin. Ama mecbur olmadıkça arama. Çok işim var."

"Ama ..."

"Haydi, kolıai. İn arabadan. Çocuğunla güzel bir gece geçir. İyi iş çıkardın, ama bitti işlerin artık."

Sonunda arabadan indim.

"Sayonara," dedi Connor. Elini şakacı bir tavırla salladı. Sonra gaza basıp uzaklaştı.

"Baba! Baba!" Kızım bana doğru koşarken kollarını iki yana açmıştı. "Kucağına al, Baba."

Kucağıma aldım onu. "Merhaba Shelly."

"Baba, Uyuyan Güzel'i seyredebilir miyim?"

"Bilemiyorum. Yemeğini yedin mi sen?"

Elaine, "İki sosisle bir külah dondurma yedi," dedi. Mutfakta bulaşıkları yıkıyordu.

"Tanrım," dedim. "Ona artık uydurma yiyecekler vermeyecektik hani?"

"Başka bir şey yemek istemedi," diye açıkladı Elaine. "Çok huzursuzdu. İki yaşında bir çocukla geçirdiğim en uzun günlerden biriydi bugün."

"Baba, Uyuyan Güzel'i seyredebilir miyim?"

"Bir dakika, Shelly, ben Elaine'le konuşuyorum."

"Çorba içirmeye çalıştım," dedi Elaine. "Ama elini bile sürmedi. Sosis istedi."

"Baba, Disney kanalını seyredebilir miyim?" "Michelle," dedim.

Elaine, "Ben de hiç yoktan iyidir diye düşündüm," dedi bu arada. "Sanırım heyecanlıydı. Anlıyorsunuzdur ... muhabirler falan. Müthiş bir gündü."

"Baba? Seyredebilir miyim? Uyuyan Güzel'i, ha?" Kucağımda kıvranıyor, suratımı çekiştiriyor, dikkatimi ona yöneltmemi istiyordu. "Peki, Shel."

"Hemen, Baba?" ,

"Peki."

Onu yere indirdim. Salona koşup televizyonu açtı. Uzaktan kumanda âletini kararsızlık göstermeden kullanabiliyordu. "Galiba çok fazla televizyon seyrediyor."

Elaine, "Her çocuk öyle," diyerek omuzlarını kaldırdı. "Baba?"

Salona gidip kaseti taktım, jeneriği atlamak için ileriye doğru hızlı sardım, sonra "Play"e basıp geri döndüm. Sabırsız bir sesle, "Orasını değil," dedi. Teypi biraz daha ileri sardım, esas olayların başladığı yeri aradım. Ekranda bir kitabın sayfaları çevriliyordu. Elimi çekiştirerek, "Burası, burası." dedi. "Play"e bastım. Michelle bir koltuğa oturdu, baş parmağını emmeye başladı. Sonra bir an parmağını ağzından çekip yanındaki mindere pat pat vurdu. "Buraya, baba." Yanma oturmamı istiyordu.

İçimi çektim. Odaya şöyle bir bakım. Çok dağınıktı. Boya defterleriyle mum boyalan yere saçılmıştı. Kocaman lego değirmen de orta yerde duruyordu.

"Şurayı toplayayım," dedim. "Şimdi geliyorum yanına." Baş parmağını tekrar ağzına soktu, ekrana döndü. Tüm dikkati oradaydı.

Boyalar' toplayıp karton kutuya doldurdum. Defterleri katlayıp rafa yerleştirdim. Birden çok yorgun olduğumu hissettim. Michelle'in koltuğunun dibine,.yere oturdum. Ekranda üç peri, kırmızı, yeşil ve mavi elbiseleriyle şatonun taht odasına doğru uçuyorlardı.

"Bu Merryvveather," dedi Michelle. Parmağıyla gösteriyordu. "Mavi giyen."

Mutfaktan Elaine, "Size bir sandviç hazırlayayım mı, Teğmenim?" diye seslendi.

"Harika olur," dedim. Orada kızımın öylece oturmak istiyordum. Her şeyi unutmak. En azından bir süre için. Con-nor'a beni zorla arabadan indirdiği için minnet duydum. Oturup aptal aptal televizyon seyretmeye koyuldum.

Elaine salamlı, hardallı ve marul dilimli bir sandviç getirdi. Acıkmıştım. Elaine ekrana göz attı, başını iki yana salladı, mutfığa döndü. Sandviçimi yedim. Michelle de birkaç lokma istedi. Salamı çok seviyordu. Ben içindeki katkı maddeleri nedeniyle biraz kaygılıydım ama herhalde sosisten daha kötü olamazdı.

Sandviçimi bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissettim. Odanın toplanma işini bitirmek üzere ayağa kalktım. Değirmeni elime aldım, parçalarını ayırmaya başladım. Michelle acılı bir sesle, "Onu değil, onu değil," dedi. Değirmeni sökmemi istemiyor sandım ama konu o değildi. Ellerini gözlerine kapatmıştı. Kötü cadı Maleficient'i görmek istemiyordu. Teypi ileri sardım, cadı sahnesi bitince tekrar play'e bastım.

Lego değirmeni söktüm, parçaları kutuya koydum, kitap rafının en altına yerleştirdim. Yeri orasıydı. Oyuncakları Miche'le kolayca alabilsin diye alt katlara koyuyordum.

Kutu raftan halının üzerine düştü. Tekrar elime aldım. Rafta bir şey duruyordu. Küçük, gri bir dikdörtgen. Ne olduğunu bir anda anladım.

Sekiz milimetrelık bir video kasetiydi. Etiketinde Japonca harfler göze çarpıyordu.

tıLAİNE, "Teğmenim, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu. Mantosunu giymiş, gitmeye hazırlanmıştı.

"Bir dakika bekle/"dedim.

Telefona yürüdüm, merkezdeki santrali aradım. Telefonu benim arabamda bulunan Connor'a bağlamalarını söyledim, sabırsızlık içinde beklemeye başladım. Elaine bana bakıyordu.

"Bir dakikacık, Elaine," dedim.

Televizyonda prens, Uyuyan Güzelle birlikte şarkı söylüyor, etrafta kuşlar ötüyordu. Michelle yine parmağını emmekteydi.

Santral, "Üzgünüm, araba cevap vermiyor," dedi.

"Peki," dedim. "Yüzbaşı Connor başka numara bıraktı mı?"

Bir sessizlik oldu. "Güncel listede yazılı değil."

"Biliyorum. Ama numara bıraktı mı?"

"Onu bulmaya çalışıyorum. Bir dakika bekleyin." Beni beklemeye aldı. Bir küfür savurdum.

Elaine ön holde bekliyordu. Gitmeye hazırdı artık.

Santralin sesi geldi. "Teğmenim? Yüzbaşı Ellis diyor ki Yüzbaşı Connor gitmiş."

"Gitmiş mi?"

"Biraz önce buraya uğramış, ama sonra gitmiş."

"Yani kente mi inmişti?"

"Evet, ama şimdi gitmiş. Numara bilmiyoruz. Üzgünüm."

Elaine hâlâ holde bekliyordu. "Teğmenim?"

"Bir dakika, Elaine," dedim.

"Teğmenim, benim bugün bir ..."

"Bir dakika, diyorum."

Odada dolaşmaya başladım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir anda içimi müthiş bir korku kaplamıştı. Eddie o teyp için öldürülmüştü. Başkalarını da öldürmekten çekinmezlerdi. Kızıma baktım. Parmağı ağzında, televizyon seyreden kızıma. Elaine'e, "Araban nerede?" diye sordum.

"Garajda."

"Peki. Bak. Michelle'i de götürmeni istiyorum. Buradan doğruca ..."

Telefon çaldı. Hemen kulaklığı kaptım. İnşallah Con-nor'dır diye umuyordum. "Alo?"

"Moşi moşi. Connor-san desti ka?"

"Burada yok," dedim. Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendime lanet okudum, iş işten geçmişti. Olan olmuştu bir kere.

İngilizceyi ağır bir aksanla konuşan ses, "Çok iyi, Teğmenim," dedi. "İstedığımız şey sizde, değil mi?"

"Neden söz ettiğinizi anlayamadım," dedim.

"Sanırım anladınız, Teğmenim."

Hattaki hafif hışırtıyı duyabiliyordum. Bir arabadan arıyorlardı. Herhangi bir yerde olabilirlerdi.

Kapının önünde bile olabilirlerdi.

Allah kahretsin! N

"Kimsiniz?" diye sordum.

Ama sözüme yalnızca çevir sesi cevap verdi.

Elaine, "Ne oldu, Teğmenim?" diye sordu.

Ben o arada pencereye koşuyordum. Sokakta üç arabanın ikinci bir sıra oluşturarak, dışarıya park etmiş olduğunu gördüm. Beş adam iniyordu. Karanlıkta koyu renk siluetler.

DAKİN olmaya çalıştım. "Elaine," dedim. "Michelle'i alıp benim yatak odama geçmeni istiyorum. Yatağın altına girin ve her taraf tümüyle sessizleşinceye kadar orada kalın. Ne olursa olsun, çıkmayın. Anlıyor musun?"

"Hayır, baba!"

"Dediğimi hemen yap, Elaine."

"Hayır, baba. Ben Uyuyan Güzel'i seyretmek istiyorum."

"Daha sonra seyrederisin." Tabancamı çıkarmış, haznesini kontrol ediyordum. Elaine'in gözleri fincan gibi açılmıştı.

Michelle'i kucakladı. "Gel, hayatım,"

Michelle onun kollarında debeleniyor, itiraz ediyordu. "Hayır, baba!"

"Michelle."

Sessizleşti. Sesimin tonundan şoka kapılmıştı. Elaine onu yatak odasına götürdü. Ben hazneye bir kurşun daha koydum, sonra tabancayı ceketimin cebine attım.

Yatak odasının ve Michelle'in odasının ışıklarını söndürdüm. Kızımın beşiğine baktım. Örtüye fil desenleri aplike edilmişti. Mutfağın ışıklarını da söndürdüm.

Tekrar salona döndüm. Televizyon hâlâ açıktı. Kötü cadı kuzgununa Uyuyan Güzel'i bulmasını söylemekteydi. "Sen benim son umudumsun, tatlım, beni yüzüstü bırakma," di-yorctu kuşa. Kuş uçup gitti.

Yere çömeldim, kapıya doğru süzıldüm. Telefon yine çaldı. Cevap vermek üzere oraya emekledim. "Alo." "Kohai." Connor'ın sesiydi. Araba telefonunun parazitini

de duyabiliyordum.

"Neredesin?" dedim.

"Teyp sende mi?"

"Evet, bende. Sen neredesin?"

"Havaalanında."

"Eh, buraya gel. Hemen. Takviye de çağır. Tanrım!"

Kapımın dışındaki sahanlıkta sesler duydum. Hafif sesler. Ayak sesi gibi.

Telefonu kapattım. Ter içindeydim.

Tanrım.

Eğer Connor havaalanındaysa, benden yirmi dakika uzakta demektir. Belki daha çok. Belki daha çok.

Bu işi kendi başıma halletmek zorundaydım. Gözlerimi kapıya dikip dikkatle dinledim. Ama dışardan başka ses gelmedi.

Yatak odasında kızımın, "Uyuyan Güzel'i istiyorum, Baba." dediğini duydum. Elaine ona fısıldadı. Michelle sızlanı-, yordu.

Sonra sessizlik oldu. Telefon yine çaldı.

"Teğmenim," dedi o aksanlı ses. "Takviyeye gerek yok." Tanrım, telefonumu dinlemişlerdi.

"Size zarar vermek istemiyoruz, Teğmenim. Yalnızca bir tek şey istiyoruz. Lütfen nezaket gösterip teypi dışarıya getirir misiniz?"

"Teyp bende," dedim. "Biliyoruz." "Alabilirsiniz," dedim. "İyi. Çok daha iyi olur."

Tek başıma olduğumun farkındaydım. Yıldırım hızıyla düşünüyordum. Tek amacım onları buradan uzaklaştırmaktı. Kızımdan uzaklaştırmak.

"Ama burada değil," dedim.

Ön kapıya vuruldu. Çabuk çabuk, ısrarlı bir tıkırtı.

Lanet olsun!

Olayların çevreme kapanmakta olduğunu hissettim. Her şey çok çabuk oluyordu. Yere çömelmiş durumdaydım. Telefonu masanın üstünden çekip yanıma almıştım. Pencereleden gözükmemeye çalışıyordum.

Kapı tekrar vuruldu.

Ben telefona, "Teypi alabilirsiniz," dedim. Ama önce adamlarınızı çağırın."

"Tekrar eder misiniz, lütfen?"

Tanrım, yine dil sorunu!

"Adamlarınızı buradan uzaklaştırın. Sokağa insinler. Onları orada görmek istiyorum."

"Teğmenim, biz teypi istiyoruz."

"Onu biliyorum," dedim. "Size vereceğim teypi." Konuşurken gözlerim de kapıdaydı. Tokmağın yavaşça dönmeye başladığını görüyordum. Birisi ön kapıyı açmaya çalışıyordu. Yavaşça, sessizce. Tokmak bırakıldı, kapının altından içeriye beyaz bir şey kaydı.

Bir kartvizit.

"Teğmenim, lütfen kolaylık gösterin."

Emekleyip kartı aldım. Üzerinde "Jonathan Connor, Yüzbaşı, Los Angeles Polis Teşkilâtı" diye yazıyordu.

O sırada kapının dışından bir fısıltı duydum.

"Kohai." ""

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum. Connor havaalanında olduğunu söylemişti. Demek tuzak olduğu kesindi ...

"Belki bir yardımım olabilir, kohai."

Bunlar onun daha önce de kullandığı kelimelerdi. Olayların en başında. Aklım karışıyordu.

"Aç şu lanet olası kapıyı, kolmi."

Connor'dı. Uzanıp kapıyı açtım. Eğilerek içeriye süzüldü. Mavi bir şey vardı elinde. Onu yerde sürüklüyordu. Kurşun geçirmez bir yelek. "Ben sanmıştım ki ..." diye söze başlayacak oldum.

Başını iki yana salladı, fısıldadı. "Buraya geleceklerini tahmin ettim. Öyle olmak zorundaydı. Evin arka sokağında, arabada bekliyordum. Kaç kişi var önde?"

"Sanırım beş. Belki daha çok."

Başını salladı.

Telefondaki aksanlı ses, "Teğmenim?" dedi. "Orada mısınız, Teğmenim?"

Kulaklığı kulağımdan ayırdım, Connor'ın da o sesi duymasını kolaylaştırdım. "Buradayım," dedim.

Televizyonda cadı yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Teğmenim, sizin oradan sesler geliyor."

"Uyuyan Güzel o," dedim.

"Ne? Uyuyan Güzel mi?" Ses şaşkıındı. "Nedir o?"

"Televizyon," dedim. "Televizyon açık."

Hattın öbür ucunda fısıltılar duydum. Sokaktan bir araba geçmekteydi. Adamların dışarda, göze çarpar durumda olduğunu hatırladım. İki yanında apartmanlar olan bir sokağın ortasında durmaktaydılar. Pek çok pencere bakıyordu oraya. Her an birileri pencereden bakabilirdi. Bu adamların hızlı hareket etme zorunluluğu vardı.

Belki de harekete geçmişlerdi bile.

Connor ceketimi çekiştiriyordu. Bana soyunmam için işaret etti. Bir yandan telefonda konuşurken ceketimi çıkardım.

"Pekâlâ," dedim. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Teypi bize getirin."

Connor'a baktım. Başını evet der gibi salladı.

"Peki," dedim. "Ama önce adamlarınızı geri çekin."

"Efendim?"

Connor yumruğunu sıktı. Yüzü kasılıvermişti. Öfkelenmemi istiyordu. Telefonun ağızlığını kapayıp kulağıma fısıldadı. Japonca bir cümle söyledi.

"Dikkat edin!" dedim. "Yoku kike!"

Hattın ucunda bir homurtu duyuldu. Şaşırmışlardı.

"Hai. Adamlarımız geldi. Şimdi de siz gelin, Teğmenim."

"Peki," dedim. "Geliyorum."

Telefonu kapattım.

Connor fısıldadı. "Otuz saniye." Sonra ön kapıdan çıktı. Ben giydiğim yeleğin üzerine geçirdiğim gömleğin düğmelerini ilikliyordum hâlâ. Bu yelekler şişkin ve sıcaktı. Hemen terlemeye başladım.

Otuz saniye bekledim. Gözüm saatimdeydi. Saniye kolunun hareketini izliyordum. Sonra kapıdan çıktım.

Birisi sahanlığın ışığını söndürmüştü. Ayağım bir vücuda takıldı, düştüm. Kalkıp incecik Asyalı yüze baktım. Çocuktan daha. Şaşılacak kadar gençti. Yirmi bile olamazdı. Baygındı. Çok yavaş soluyordu.

Merdivenlerden inmeye başladım.

İkinci kat sahanlığında kimse yoktu. O merdiveni inerken, ikinci kat dairelerinden birinin televizyonundan kon-servelenmiş bir kahkaha sesi geldi kulağıma. Makineden gelme bir kahkaha. Bir ses, "Peki, söyleyin bize, o ilk randevunuzda nereye gitmiştiniz?" diye sordu.

Son merdiveni inmeye koyuldum. Apartmanın ön kapısı camdandı. Baktığımda yalnızca park etmiş arabaları gördüm. Adamlar da, o üç araba da daha soldaydı.

Bekledim. Derin bir soluk aldım. Yüreğim çarpıyordu Dışarı çıkmayı hiç istemiyorum, ama kafamda yalnızca onla

rı kızımın uzak tutmak vardı. Olayları evimden uzağa kaydırmak ...

Dışarıya, gecenin karanlığına çıktım.

Terli yüzüme ve boynuma hava buz gibi geldi.

Öne doğru iki adım ilerledim.

Şimdi görebiliyordum onları. On metre kadar ilerde durmuşlardı. Arabalarının yanındaydılar. Dört kişi sayabildim. Biri bana el salladı, yaklaşmamı işaret etti. Ben kararsızdım.

Ötekiler neredeydi?

Arabaların yanındaki adamlardan başka kimseyi göremi-yordum. Tekrar el salladılar, işaret ettiler. Onlara doğru bir iki adım attım, ama bir anda arkamdan güçlü bir darbe beni ıslak çimenlerin üzerine yüzükoyun serdi.

Ne olduğunu biraz geç anlayabildim.

Beni sırtımdan vurmuşlardı.

Derken silah sesleri her yanıma sardı. Otomatik silahlardı. Sokak ışık içinde kaldı. Sesler sokağın iki yanındaki apartmanlardan yankılanıyor, camlar kırılıyordu. Çevremde insanların bağırtıldığını duydum. Yine silah sesleri. Kontakların çevriliş sesi geldi kulağıma. Sokakta arabalar fırtına gibi ilerledi. Hemen ardından polis sirenleri ve lastik gıcırıltıları duyuldu. Projektör ışıkları yandı. Ben düştüğüm yerde, çimenlerin üzerinde, yüzükoyun yatıyordum. Sanki bir saattir oradaymışım gibi hissettim kendimi. Sonra bütün bağırtıların İngilizce olduğunu farkettim.

Sonunda biri yaklaşıp üzerime eğildi, "Kıpırdama, Teğmen, önce bir bakayım," dedi. Connor'ın sesini tanıdım. Eli sırtıma değdi, yokladı. Sonra, "Dönebilir misin, Teğmen?" diye sordu.

Döndüm.

Connor güçlü projektör ışıkları altında ayakta durmuş, bana bakıyordu. "Delmemiş," dedi. "Ama yarın sırtın fena tutulacak."

Ayağa kalkmama yardım etti.

Beni kimin vurduğunu anlamak için arkama baktım. Orada kimse yoktu. Birkaç boş fişeklik, yeşil çimenlerin üzerinde donuk sarı pırıltılar oluşturmaktaydı. Ön kapının hemen orada.

MANŞET, "VİETNAM ÇETESİ BATI LOS ANGELES'DE ŞİDDET EYLEMİNE GEÇTİ" diyordu. Altındaki yazıda, Los Angeles Polis Teşkilâtından Peter Smith adlı Özel Hizmetler görevlisinin Şıllık Katilleri adlı bir Orange County çetesinin intikam saldırısına uğradığı anlatılmaktaydı. Teğmen Smith'e sırtından iki el ateş edilmiş, o sırada gelen takviye polis ekipleri saldırgan gençleri dağıtmışlardı. Saldırganlardan hiç sağ ele geçen olmamış, ama çatışma sırasında iki tanesi ölmüştü.

Gazeteleri banyoda okuyordum. Küveti doldurup içine uzanmış, sırtımın ağrısını sıcak suyla hafifletmeye çalışıyordum. Omurgamın iki yanında kocaman, çirkin birer çürük vardı. Soluk alırken canım acıyordu.

Michelle'i San Diego'ya, annemin yanına yollamıştım. Hafta sonunda orada kalacaktı. İşler düzelinceye kadar. Ela-ine o gece geç saatte arabasına binip evine gidebilmişti.

Okumayı sürdürdüm.

Yazıya göre Şıllık Katilleri, bir hafta önce, Rodney Ho-ward adlı iki yaşındaki çocuğu Inglevvood'daki evinin önünde üç tekerlekli bisikletiyle oynarken kafasından vuran çeteydi. O olayın, çeteye yeni bir üye kabulü için uygulanan bir tören olduğu söylentileri dolaşmaktaydı. Olayın iğrençliği, Los Angeles polisinin güney California'da şiddeti önleyip

önleyemeyeceği konusunda kuşku ve merak da uyandırmıştı.

Kapımın dışında yine bir yığın muhabir vardı, ama ben hiçbirisiyle konuşmuyordum. Telefonum durmadan çalışıyordu. Telesekretere cevap verdiriyordum. Ben banyoya uzanmış, ne yapacağıma karar vermeye uğraşmaktaydım.

Bir iki saat bekleyip Times'dan Ken Shubik'i aradım.

"Ne zaman ararsın diye bekliyordum," dedi. "Seviniyor olmalısın."

"Neye?"

"Sağ kaldığına. O çocuklar çok tehlikeli."

"Dün geceki Vietnamlı çocukları mı diyorsun?" dedim. "Aralarında Japonca konuşuyorlardı."

"Olamaz."

"Öyle, Ken."

"Yazımız yanlış mı yani?"

"Pek sayılmaz."

"Durum anlaşılıyor," dedi.

"Hangi durum?"

"Sansar'ın yazısıydı o. Ve bugün Sansar'ın süngüsü düşük. Onu kovmaktan bile söz ediliyor. Kimsenin anladığı yok ama buralarda bir şeyler oluyor. Üst düzeylerde birinin poposunda birdenbire Japonya konusunda pireler belirdi. Her neyse, Japonların Amerika'daki operasyonlarını inceleyen bir yazı dizisine başlıyoruz."

"Ya, öyle mi?"

"Bugünkü gazeteye bakarsan tabii hiç anlayamazsın. Ekonomi bölümüne baktın mı?"

"Hayır, neden?"

"Darley-Higgins şirketi MicroCon'u Akai'ye sattığını ilan etti. Ekonomi bölümünün dördüncü sayfasında. İki santimlik bir yazı."

"O kadarcık mı?"

"Fazlasına değmez herhalde. Japonlara satılan bir Amerikan *ı keti daha. Araştırdım. 1987'den bu yana yüz seksen tat iinerikan yüksek teknoloji ve elektronik şirketi Japon-ları ı satılmış. Artık haber değeri yok bunların." "Ama gazete bir araştırmaya mı başlıyor?" "Öyle diyorlar. Kolay olmayacak, çünkü duygusal göstergelerin hepsi pek düşük. Japonya'yla ticaret dengesi düşüyor. Tabii durumun iyi görünmesinin nedeni, artık bize o kadar çok araba ihraç etmemeleri. Çünkü arabaları burada yapıyorlar. İşi küçük ejderhalara dağıttıklarından, açık da onların sütunlarında gözükmüyor, Japonya'yla ilgili gözükmüyor. Bizden turunçgil ve kereste alımlarını hızlandırdılar, açığı küçük göstermeyi başardılar. Aslında bize geri kalmış ülke muamelesi yapıyorlar. Ham maddelerimizi alıyorlar, mamullerimizi almıyorlar. Bizim istediğimiz şeyleri üretmiyorsunuz, diyorlar."

"Belki de üretmiyoruz, Ken."

"Sen onu yargıca söyle." İçini çekti. "Ama halkın umurunda mı, ondan emin değilim. Mesele orada. Vergi konusunda

bile."

Kendimi biraz dalgın hissediyordum. "Vergi mi?" dedim.

"Vergi konusunda kocaman bir yazı dizimiz var. Hükümet sonunda farkına vardı ki, Japon şirketleri burada pek çok iş yapıyor, ama Amerikan maliyesine pek fazla vergi ödemiyor. Kimisi hiç ödemiyor ... ki bu gülünç bir şey. Kârlarını kontrol altında tutmak için Japonya'dan getirdikleri komponentlerin fiyatına bindiriyorlar. Olmayacak şey ... ama tabii bizim hükümet geçmişte hiçbir zaman Japonları cezalandırmakta çabuk harekete geçmedi. Ayrıca Japonlar VWashington'da her yıl yarım milyar dolar dağıtıp herkesin sükûnetini korumasını başlıyorlar."

"Ama siz yine de bir vergi yazısı hazırlıyorsunuz, öyle

mi?"

"Evet. Nakamoto'yu da inceleyeceğiz. Kaynaklarımın dediğine göre, Nakamoto aleyhine ortak fiyatlandırma davası

açılacakmış. Ortak fiyatlandırma denilen şey, Japon şirketlerinin baş oyunu. Ben uzlaşma sağlanan davaların bir listesini çıkardım. 1991'de Nintendo, ortak fiyatlandırma oyunları. Aynı yıl Mitsubishi, televizyonlarda ortak fiyatlandırma. 1989'da Panasonic. 1987'de Minolta. Ve biliyorsun ki bunlar aysberg'in yalnızca tepesi."

"O halde yazıyı yayınlamanız iyi bir şey."

Öksürdü. "Sen adının açıklanmasını ister misin? Şu Japonca konuşan Vietnamlılar konusunda?"

"Hayır," dedim.

"Hepimiz aynı gemide sayılırız," dedi.

"Bir yaran olacağını sanmıyorum," dedim.

Connor'la Culver City'deki sıışı barında öğle yemeği yedik. Biz kaldırıma yanaşırken birisi barın vitrinine KAPALI tabelası asıyordu. Connor'ı görünce tabelayı tersine çevirdi, AÇIK yaptı.

Connor, "Beni tanırlar burada," dedi.

"Yani seni severler mi?"

"Onu bilmek zordur."

"Müşteri olarak mı değerlisin?"

"Hayır. Herhalde Hiroşi şu sıra kapatmayı tercih ederdi. İki ganjin müşteri için adamları öğleyin çalıştırmak ona para kazandırmaz. Ama ben buraya sık gelirim. O ilişkiye saygı gösteriyor. Ticaretle de, sevmekle de ilgisi yok."

Arabadan indik.

"Amerikalılar anlayamaz," dedi. "Çünkü Japon sistemi temelden farklıdır."

"Evet ama artık anlamaya başladıklarını sanıyorum," dedim. Ona Ken Shubik'in ortak fiyatlandırma yazısını anlattım.

Connor içini çekti. "Japonlara dürüst değiller demek çok

ucuz ve bayağı bir atak. Çünkü yanlış. Aslında onlar oyunu farklı kurallara göre oynuyor. Amerikalılar bunu anlayamıyor."

"Olabilir," dedim. "Ama ortak fiyatlandırma yasaya aykırı."

"Amerika'da evet," dedi. "Ama Japonya'da normal usuldendir. Unutma, kohai, orası temelden farklı. Şirketlerin aralarında anlaşması normal ticaret biçimidir. Nomura hisseleri skandalı de bunu ortaya koydu zaten. Amerikalılar birleşmeye ahlâkî açıdan itiraz ediyor, o olayı ticaret yapmanın bir başka biçimi olarak göremiyorlar. Oysa işin aslı o."

Suşi barına girdik. Karşılıklı eğilmeler ve selamlaşmalar yer aldı. Connor Japonca konuştu. Sonunda bara oturduk. Bir şey ismarlamadık.

"İsmarlamıyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Connor. "Kabalık olur. Hiroşi ne yiyeceğimize kendisi karar vermeli."

Barda öylece oturduk. Hiroşi yemekleri getirdi. Balığı kesişine baktım.

Telefon çaldı. Barın öbür ucundan biri, "Connor-san, onna no hito ga mailem to ittenaşıta yo," dedi.

Connor, "Domo," diye başını salladı. Bana döndü, kendini bardan geriye itti. "Yemeye vaktimiz yokmuş meğer. Bir sonraki randevumuza gitme vakti geldi. Teyp yanında mı?"

"Evet."

"İyi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Arkadaşını görmeye," dedi. "Bayan Asakuma'yı."

İ5ANTA Monica sürat yolunun kanalizasyon delikleri üzerinde seke seke kente doğru uçuyorduk. Öğleden sonra gökyüzü grilemişti. Yağmur geliyor gibiydi. Sırtım çok ağrıyordu. Connor camdan bakıp kendi kendine bir ezgi mırıldanmaktaydı.

O heyecanın arasında, Theresa'nın dün gece aradığını unutmuştum. Teypin sonunu seyrettiğini, bir sorun olduğunu söylemişti.

"Onunla konuştun mu?"

"Theresa'yla mı? Pek kısa. Ona bazı tavsiyelerde bulundum."

"Dün gece teypte bir sorun olduğunu söylemişti."

"Ya? Bana bundan söz etmedi."

İçimde gerçeği söylemediğine dair bir duygu vardı. Ama sırtım çok zonkladığı için ona baskı yapmayı canım istemiyordu. Bazen bana Connor'ın kendisi de Japon olmuş gibi geliyordu. Onlar gibi içine kapanık, ketum davranışları vardı.

"Japonya'dan neden ayrıldığını hiç anlatmadın, bana," dedim.

"Ha, o mu?" içini çekti. "Bir şirkette çalışıyordum. Güvenlik danışmanlığı yapıyordum. Ama olmadı." "Neden?"

"Doğrusu işin kendisi iyiydi. Yakınacak bir yanı yoktu. "

"Ne oldu o halde?"

Başım iki yana salladı. "Japonya'da yaşamış insanların çoğu karmakarışık duygularla ayrılır. Japonlar birçok bakımlardan harika insanlardır. Çalışkan, zeki ve şakacı. Çok sağlam bir namus anlayışları ve tutarlılıkları vardır. Ama aynı zamanda bu gezegende yaşayan en ırkçı insanlar onlardır. Başkalarını habire ırkçılıkla suçlamaları da bu yüzdendir. Ayrıca, çok ön yargılıdırlar ... ve tabii herkesin de öyle olacağını varsayarlar. Japonya'da yaşamak ... bezdirdi beni. Bir süre sonra, olayların oluş biçimine dayanamaz oldum. Geceleri beni kaldırımda karşıdan yaklaşır gören kadınların öbür kaldırıma geçmesinden usandım. Metroda en son dolan yerlerin benim iki yanımdaki yerler olduğunu farketmekten usandım. Japon hosteslerin beni anlamaz sanarak Japon yolculara, "Bir ganjirile yanyana oturmaktan rahatsız olur musunuz?" diye sormasından usandım. Dışa itilmekten, o sinsî tahakkümden, arkamdan yapılan sakalardan ... yani zenci olmaktan usandım. Usandım işte. Pes ettim."

"Onları aslında pek sevmiyorsun galiba."

"Hayır, seviyorum," dedi Connor. "Hem de çok. Ama ben Japon değilim ve onlar da bunu unutmama asla izin vermezler." Tekrar içini çekti. "Amerika'da çalışan pek çok Japon dostum var. Onlar için de zor. Bu farklılıklar her iki taraf için de geçerli. Onlar da kendilerini dışlanmış hissediyor. Metroda kimse onların da yanına oturmuyor. Ama arkadaşlarım bana kendilerinin önce insan, sonra Japon olduğunu hatırlatıyorlar. Ne yazık ki geçmiş tecrübelerim bunun her zaman doğru olmadığını gösterdi."

"Yani önce Japon mu onlar?"

Omuz silkti. "Aile ailedir."

Yol boyunca bir daha konuşmadık.

YABANCI öğrencilere ait yurtlardan birinde, üçüncü kattaki bir odadaydık. Theresa Asakuma buranın kendi odası olmadığını anlattı. Bir arkadaşının odasıydı. O arkadaşısı da bir sömestr için İtalya'da okuyordu. Theresa masanın üstüne küçük bir video kayıt makinesiyle bir monitör koymuştu.

Makineyi hızla ileri doğru çalıştırırken, "O laboratuvar-dan çıkmak iyi olur diye düşündüm," dedi. "Ama bunu görmeyi istedim. Bana getirdiğiniz teyplerden birinin sonu. Senatör odadan çıktıktan hemen sonra başlıyor."

Teypi yavaşlattı. Nakamoto binasındaki kırk altıncı katın genel görünümüne baktım. Kat boştu. Cheryl Austin'in solgun vücudu, koyu renk konferans masasının üzerinde yatıyordu.

Teyp dönmeye devam etti.

Hiçbir şey olmadı. Durgun bir sahneydi.

"Neye bakıyoruz?" diye sordum.

"Biraz bekleyin."

Teyp devam etti. Hâlâ bir şey olmuyordu. ~"

Sonra birden gördüm. Net biçimde. Kızın bacağı kıpırdıyordu.

"Neydi o öyle?"

"Bir spazm mı?"

"Emin değilim."

Bu sefer kızın kolu hareket etti. Hiç kuşku yoktu. Parmaklar kapanıp açıldı.

"Hâlâ yaşıyor!"

Theresa başıyla evetledi. "Öyle görünüyor. Şimdi saate bakın."

Duvardaki saat 8.36'yı gösteriyordu. Gözümü ondan ayırmadım. Hiçbir şey olmadı. Teyp iki dakika daha döndü.

Connor içini çekti.

"Saat kıpırdamıyor."

"Evet," dedi Theresa. "İlk önce kumlu paterni farkettim. Yakın taramada. Pikseller ileri geri sığıyordu."

"Yani anlamı?"

"Biz ona rock and roll diyoruz. Donmuş kareyi saklamanın en yaygın yoludur. Normal bir donmuş kare, gözle hemen farkedilir, çünkü görüntünün en küçük üniteleri bile birdenbire taş kesilir. Oysa normal çekimde her zaman ufacık hareketler vardır. Raslantı bile olsa. O zaman yapacağınız rock and roll'dur. İkinci görüntüyü tekrar tekrar birincinin üzerinde çevirirsiniz. Birazcık hareket verir, donmuş kare dikkati çekmez."

"Yani sence teyp sekizi otuz altı geçe dondurulmuş mu?"

"Evet. Ve kız da besbelli o saatte hâlâ sağlamış. Emin olamam tabii. Ama ihtimal."

Connor başıyla evetledi. "Demek orijinal teyp bu yüzden o kadar önemli."

"Hangi orijinal teyp?" dedi Theresa.

Ben bir gece önce evimde bulduğum teypi çıkardım.

"Oynat," dedi Connor.

Dipdiri siyah beyaz görüntüde yine kırk altıncı kat vardı. Yan kameradan bir çekimdi. Konferans salonu iyi görünüyordu. Orijinal teyplerden biriydi. Cinayeti yine gördük, Morton'un kızı masanın üzerinde bırakıp gidişini seyrettik.

Teyp dönmeyi sürdürdü. Kıza baktık.

"Duvar saatini görebiliyor muyuz?"

"Bu açıdan, hayır."

"Ne kadar zaman geçti dersin?"

Theresa omuzlarını kaldırdı. "Atlamalı çekim. Bilemem. Birkaç dakika."

Sonra kız masanın üzerinde kıpırdadı. Eli hareket etti, başı da döndü. Sağdı. Hiç kuşku yoktu.

Konferans odasının camında bir erkek silueti gördük. İlerledi. Sağdan yaklaşıyordu. Odaya girdi, arkasına bakıp yalnız olduğundan emin olmaya çalıştı. İşigura'ydı bu adam. Kararlı adımlarla masanın kenarına yürüdü, elleriyle kızın boynunu kavradı, onu boğdu.

"Tanrım."

Çok uzun sürmüşe benziyordu. Kız sonlara doğru mücadele etti. İşigura bastırdı. Hareketler kesildikten çok sonra, hâlâ bastırıyordu.

"İşi şansa bırakmıyor."

"Hayır," dedi Connor. "Bırakmıyor."

Sonunda İşigura gerileyip cesetten uzaklaştı, gömleğinin kollarını çekti, ceketini düzeltti.

"Pekâlâ," dedi Connor. "Teypi durdurabilirsin artık. Yeterince gördük."

"Ya şimdi?" diye sordum.

Arabanın telefonunu bana uzattı. "Merkezi ara," dedi. "Cinayeti İşigura'nın işlediğini gösteren bir teypin elimize geçtiğini söyle. Nakamoto'ya, İşigura'yı tutuklamaya gitmekte olduğumuzu da söyle."

"Araba telefonlarından hoşlanmazsın sanıyordum."

"Sen dediğimi yap," dedi Connor. "İşimiz zaten bitti sayılır."

Ben de yaptım. Görevliye planımızı anlattım, nereye gitmekte olduğumuzu söyledim. Takviye isteyip istemediğimizi sordular. Connor başını iki yana salladı, ben de ihtiyacımız olmadığını söyledim.

"Ya şimdi?"

"Nakamoto'ya gidelim."

Tekrar dışardaydık. Zayıf güneş ışığı, dumanlırsisin arasından bize zor ulaşıyordu. Arabalar kükreyerek geçmekte, yoldaki kapaklar üzerinde sıçramaktaydı. Sokağın iki yanındaki evler pek zavallı göründü gözüme. Onarıma ihtiyaçları vardı.

Arabaya bindik. 414

JMRK altıncı katı video'da o kadar çok seyrettikten sonra tekrar oraya girmek bir garip geliyordu. Günlerden Cumartesiydi ama ofis yine de harıl harıl çalışıyor, sekreterler ortalıkta koşturuyordu. Gündüzleri farklı görünüyordu ofis. Dört bir yandaki camlardan içeriye gün ışığı doluyor, çevredeki gökdelenler daha yakınmış gibi geliyordu. Los Angeles sisinde bile.

Başımı kaldırınca güvenlik kameralarının tavandan ve duvarlardan sökülmüş olduğunu gördüm. Sağda Cheryl Austin'in öldürüldüğü konferans salonu yeniden dekore edilmekteydi. Siyah mobilyalar gitmişti. İşçiler oraya açık renk bir masayla bej koltuklar monte ediyorlardı. Bambaşka bir hava gelmişti odaya.

Atrium'un öbür yanında, büyük konferans odasında bir toplantı yer almaktaydı. Yeşil çuha örtülü upuzun bir masanın çevresine kırk kadar insan oturmuştu. Bir yanda Japonlar, bir yanda Amerikalılar. Herkesin önünde deste deste belgeler vardı. Amerikalıların arasında avukat Bob Richard-son çarptı gözüme.

Yanımda durmakta olan Connor içini çekti.

"Ne oluyor?"

"Cumartesi toplantısı, kohai."

"Yani Eddie'nin sözünü ettiği Cumartesi toplantısı bu mu?"

Connor başını evet anlamında salladı. "MicroCon satışını bağlayacak toplantı."

Asansörlerin orada bir resepsiyoncu oturuyordu. Bir an bizim bakışlarımızı izledi, sonra, "Size yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu.

Connor, "Teşekkür ederiz," diye cevap verdi. "Ama birini bekliyoruz."

Kaşlarımı çattım. Durmakta olduğumuz yerden, İşigu-ra'yı konferans salonunda görebiliyordum. Japon tarafında, masanın ortalarına rastlayan bir yerde oturuyor, sigara içiyordu. Sağındaki adam ona doğru eğilip bir şey fısıldadı, İşigura başını salladı, gülümsedi.

Conı or'a baktım.

"Bekle," dedi Connor.

Birkaç dakika geçti. Sonra genç bir Japon atrium'dan hızlı adımlarla geçip konferans odasına girdi. Girdikten sonra daha yavaş hareket etmeye başladı. Kimsenin dikkatini dağıtmak istemiyordu. Çevreden dolaşp, masanın baş tarafına yakın yerde oturan kibar görünüşlü, kır saçlı bir adamın tam arkasında durdu. Eğildi, yaşlı adama bir şeyler fısıldadı.

"İwabuçi," dedi Connor.

"O da kim?"

"Nakamoto'nun Amerika'daki başı. Nevv York'da çalışır."

İwabuçi genç yardımcısına başını salladı, masadan kalktı. Yardımcı onun kolay çıkabilmesi için arkasından koltuğunu çekti. İwabuçi Japonların arkasından ilerledi. Adamlardan birinin hizasından geçerken omzuna hafifçe dokundu, sonra cam kapıyı açıp, konferans salonunun önündeki terasa çıktı.

Az sonra dokunduğu adam da çıkmak üzere kalktı.

"Moriyama," dedi Connor. "Los Angeles ofisinin başı."

Moriyama da terasa çıktı. İkisi güneşin altında durup sigaralarını tüttürdüler. Genç yardımcı yanlarına gitti, hızlı

hızlı bir şeyler söyledi. Yaşlı adamlar dikkatle dinlediler, sonra başlarını çevirdiler. Genç adam orada öylece durdu.

Az sonra Moriyama genç adama döndü, bir şey söyledi. Genç adam hemen eğildi, konferans odasına döndü. Bir başkasına doğru ilerledi. Siyah saçlı, bıyıklı birine. Onun da kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Şirai," dedi Connor. "Mâlî işler başkam."

Şirai kalktı, ama terasa çıkmadı. İç kapıyı açıp atrium'u geçti, karşı taraftaki bir ofise girip gözden kayboldu.

Konferans odasında genç adam bu sefer dördüncü birine yaklaştı. Onun Yoşida olduğunu hemen tanıdım. Akai Seramiğin başı. Yoşida da odadan çıktı, atrium'a geçti.

"Neler oluyor?" dedim.

"Araya mesafe koyuyorlar," diye açıkladı Connor. "Olay olurken orada olmak istemiyorlar."

Terasa baktım. Oradaki iki Japon rahat adımlarla terasın ucuna doğru yüfümeye başlamışlardı. Uç taraftaki bir kapıya doğru.

"Ne bekliouuz?" diye sordum.

"Sabırlı ol, kohai."

Genç yardımcı sonunda çıktı. Konferans salonunda toplantı devam ediyordu. Ama atrium'da Yoşida genç yardımcığı bir kenara çekti, bir şeyler fısıldadı.

Genç adam tekrar konferans salonuna döndü.

"Hımmm," dedi Connor.

Yardımcı bu sefer masanın Amerikalılar tarafına yürüdü, Richmond'a bir şeyler fısıldadı. Richmond'un yüzünü göre-miyordum, çünkü bize arkası dönüktü. Ama vücudunun sarsıldığını farkettim. Yerinde kıpırdandı, arkasına yaslanıp genç yardımcığı alçak sesle bir şeyler söyledi. Genç adam başını sallayıp çıktı.

Richmond yerinden kalkmadı. Başını ağır ağır iki yana sallıyordu. Notlarının üzerine eğildi.

Az sonra küçük bir kâğıda yazdığı notu İşigura'ya uzattı.

Connor, "İşte bize işaret," dedi. Resepsiyoncuya döndü, kimliğini gösterdi, hızlı adımlarla atrium'dan konferans odasına doğru yürüdük.

İnce çizgili takım giymiş genç bir Amerikalı, masanın önünde, ayakta konuşmaktaydı. "Şimdi dikkatinizi Rider C.'ye verebilirsiniz, kendisi size özet halinde aktif ve pasifleri ..."

Connor odaya önden girdi. Ben hemen arkasındaydım.

İşigura başını kaldırıp baktı, hiç şaşkınlık göstermedi. "İyi günler, baylar." Yüzü bir maskeydi.

Richmond rahat bir sesle, "Baylar, eğer bu iş biraz bekle-yebilirse iyi olur, çünkü burada çok karmaşık bir şeyin tam ortasındayız," dedi.

Connor onun sözünü kesti. "Bay İşigura, sizi Cheryl Lynn Austin'i öldürmekten tutukluyoruz." Ardından ona haklarını, Miranda yasası gereğince okudu. Bu arada İşigura ona sabit bakışlarla bakıyordu. Odadaki diğer insanlar salt bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Koca masada hiç kimse kıpırdamıyordu. Ortalık natürmort gibiydi.

İşigura ayağa kalkmadı. "Saçmalık bu," dedi.

Connor, "Bay İşigura, lütfen ayağa kalkar mısınız?" dedi ona.

Richmond alçak sesle, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi bize.

İşigura, "Ben haklarımı bilirim, baylar," diye ekledi.

Connor, "Bay İşigura, lütfen kalkar mısınız?" diye tekrarladı.

İşigura yine kıpırdamadı. Sigarasının dumanı önündeki tabladan yükseliyordu.

Upuzun bir sessizlik oldu.

Connor bana, "Onlara teypi göster," dedi.

Konferans salonunun bir duvarı video cihazlarıyla doluydu. Daha önce kullandığıma benzer bir "player" makinesi buldum, teypi taktım. Ama ortadaki büyük ekrana hiçbir görüntü gelmedi. Çeşitli düğmelere basmayı denedim, görüntüyü yine alamadım.

Arka köşede not almakta olan Japon bir sekreter çabucak yanıma geldi. Özür diler gibi eğildi, gerekli düğmelere bastı, tekrar eğilip yerine döndü.

"Teşekkür ederim," dedim.

Ekranda görüntü belirliyordu. Parlak gün ışığında bile netti. Theresa'nın odasında gördüğümüz sahneydi karşımızdaki. İşigura'nın kıza yaklaşması, debelenen vücudu masaya bastırması.

Richmond, "Nedir bu?" dedi.

İşigura, "Sahte bu," dedi. "Bir hile!"

Connor, "Bu teyp Nakamoto güvenlik kameralarının Perşembe gecesi kırk altıncı katta aldığı kayıttır," diye cevap

verdi.

İşigura, "Yasal değil bu," dedi. "Sahte bir şey."

Ama kimse dinlemiyordu. Herkes ekrana bakmaktaydı. Richmond'un ağzı açılmıştı. "Tanrım," dedi.

Teypte kızın ölmesi çok uzun sürmüş gibi görünüyordu.

İşigura, Connor'a ateş saçan gözlerle bakıyordu. "Bu sansasyon sağlayan bir yayın numarasından başka bir şey değil," dedi. "Uydurma. Hiçbir anlamı yok."

Richmond'un gözleri hâlâ ekrandaydı. "Ulu Tanrım," diye mırıldandı.

İşigura, "Yasal dayanağı yok," diyordu. "Kabul edilmez bir şey. Asla işe yaramaz. Bir çarpıtma ..."

Sözün ortasında sustu. Masanın ucuna ilk defa bakıyordu. İwabuçi'nin koltuğunun boş olduğunu gördü.

Öbür yana baktı. Gözleri odayı taradı.

Moriyama'nın koltuğu da boştu.

Şirai'ninki de.

Yoşida'nın de.

İşigura'nın göz kapakları titredi. Connor'a şaşkınlıkla baktı. Sonra yavaşça basını salladı, gırtlığından bir homurtu çıktı, ayağa kalktı. Başka herkes ekrana bakıyordu.

Connor'a doğru yürüdü. "Bunu seyretmek istemiyorum, Yüzbaşım. Gösteriniz bittiği zaman beni dışarda bulursunuz." Bir sigara yaktı, gözlerini kısarak Connor'a tekrar baktı. "O zaman konuşuruz. Maçigninakıt." Kapıyı açıp terasa yürüdü. Çıktıktan sonra kapıyı kapatmadı.

Ben peşinden dışarı çıkacak oldum ama Connor benimle gözgöze gelmeyi başardı. Başını belli belirsiz iki yana salladı. Olduğum yerde kaldım.

İşigura'yı dışarda görebiliyordum. Parmaklığı tutmuş, duruyordu. Sigarasından soluk çekerken yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Sonra dönüp bize baktı, başını acır gibi salladı. Parmaklığa abandı, ayağını kaldırdı.

Konferans salonunda teyp devam ediyordu. Amerikalı avukatlardan bir kadın ayağa kalktı, evrak çantasını çat diye kapattı, dönüp odadan çıktı. Başka kimse kıpırdamadı.

Sonunda teyp sona erdi.

Kaseti makineden aldım.

Odada sessizlik vardı. Hafif bir rüzgâr, masadaküerin önlerinde duran kâğıtların uçlarını kaldırıyordu.

Terasa baktım.

Boştu.

Parmaklığın oraya vardığımızda, uzaktan siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

Aşağıda sokak toz içindeydi. Ekskavatörlerin, matkap makinelerinin sağır edici gürültüsü kol geziyordu. Nakamoto bitişiğe bir ek bina inşa etmekteydi. Bir dizi çimento kamyonu kaldırımın kenarına sıralanmıştı. Lacivertler givmiş Japonlann arasından kendime yol açtım, inşaat çukuruna bakacak bir yer buldum.

İşigura ıslak betonun karıştırıldığı çukura düşmüştü. Cesedi yan yatıyor, balçığının içinden yalnız başıyla tek kolu görünüyordu. Yumuşak betonun gri yüzeyine parmak parmak kanlar yayılmaktaydı. Mavi inşaat kaskı giymiş işçiler onu çıkarma çabasıındaydılar. Elllerinde bambu değnekler ve ipler vardı. Ama pek başarılı olamıyorlardı. Sonunda kasiğine kadar lastik çizmeler giymiş bir işçi çukura indi, cesedi çekmeye çalıştı. O iş de onun sandığı kadar kolay değildi. Yardım çağırmak zorunda kaldı.

Bizimkiler gelmişlerdi bile. Fred Perry ile Bob VVolfe. VVolfe beni görünce tepeye doğru tırmandı. Defterini çıkarmıştı. Makine gürültüsü arasında sesini duyurabilmek için bağırıyordu. "Bu konuda bir şey biliyor musun, Pete?"

"Evet," dedim.

"Adını?"

"Kasaguro İşigura."

VVolfe gözlerini kıstı. "Harf harf söyle."

Harfleri bağıra bağıra söylemeye çalıştım. Sonunda elimi cebime atıp kartviziti çıkardım, VVolfe'a verdim.

"Bu o mu?"

"Evet."

"Nereden aldın?"

"Uzun hikâye," dedim. "Ama cinayetten aranıyordu."

VVolfe başını salladı. "'Cesedi alayım da konuşuruz."

"İyi."

Sonunda onu inşaat vinciyle çıkarabildiler. Betondan ağırlaşmış, sarkıyordu. Havaya kaldırıldı, başımın üzerinden geçirildi.

Üstüme çimentolar damladı, ayaklarımın altındaki levhaya düştü. Levha Naamoto İnşaat Şirketine aitti. Kocaman harflerle, "YENİ BİR YARIN KURULUYOR" diyordu. Altında da, "VERDİĞİMİZ RAHATSIZLIKTAN ÖTÜRÜ ÖZÜR DİLERİZ" diye yazılıydı.

OLAY yerinde işleri düzene koymak için bir saat daha uğraştım. Şef de raporumuzu akşamdan önce istiyordu. Oradan ayrılınca Parker'a rapor yazmaya gitmek zorunda kaldık.

Merkezden karşı kaldırımdaki kahveye gidebildiğimizde saat dört olmuştu. Sırf merkezden uzaklaşabilmek için gitmiştik oraya. Ben, "İşigura kızı niye öldürdü ki?" diye sordum.

Connor içini çekti. "Pek belli değil. Ama benim en iyi tahminlerime göre durum şöyle. Eddie baştan beri kendi babasının fa/sfl'sında çalışıyordu. Yaptığı ayrı bir iş de, ülkeye gelen yabancı ünlülere kızlar bulmaktı. Yıllardır yapar bu işi. Ona kolay geliyordu ... zaten parti kuşuydu. Kızları tanırdı. Kongre üyeleri gelip kız tanımak isteyince, onları tanıştırır, bu arada kendisi de kongre üyelerinden arkadaşlar edinirdi. Ama Cheryl ona özel bir fırsat yarattı, çünkü Mâl İşler Komitesi başkanı Senatör Morton kızı tutulmuştu. Morton ilişkiyi kesecek kadar akıllıydı, ama Eddie kızı durmadan özel jetlerle yolluyor, onu gittiği yerlerde bulmasını sağlıyor, ilişkiyi canlı tutuyordu. Eddie de ho^ .liyordu kızıdan. O gün öğleden sonra onunla sevişmişti. Onun Naka-moto partisine gelmesini de Eddie ayarlamıştı. Morton'un geleceğini bildiği için. Eddie durmadan

Morton'u satışı engellesin diye etkilemeye çalıştığı için, kafası hep Cumartesi toplantılarıyla meşguldü. Ha sırası gelmişken, sen o teypte Eddie'nin Cheryl'e 'bayağı değil' (no cheapie) dediğini sanmıştın. Aslında niçibei diyordu. Anlamı, Japon-Amerikan ilişkileri.

"Ama bence Eddie'nin niyeti yalnızca Cheryl'i Morton'la buluşturmaktı. Kırk altıncı katı düşündüğünü hiç sanmıyorum. Kızın Morton'la oraya çıkacağını bekliyor olamazdı. Oraya çıkmaları parti sırasında Nakamoto'dan biri tarafından önerilmiş olmalı. Şirket o katı çok basit bir nedenle boş ve ulaşılabilir durumda tutuyordu ... orada bir yatak odası var. Yöneticiler bazen o odada dinleniyor. Arka tarafta bir yerde."

"Onu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Connor gülümsedi. "Hanada-san bir kere o odada kaldığını söylemişti. Anladığıma göre çok lüks bir oda."

"Gerçekten yararlı tanıdıkların var."

"Birkaç tane var. Herhalde Nakamoto konuksever de davranıyordu. Belki kameraları oraya bir şantaj düşünerek koymuş olabilirler. Ama bana söylendiğine göre yatak odasında kamera falan yok. Tam konferans salonunda kamera bulunması da bana Phillips'in doğru söylediği izlenimini veriyor. Kameralar şirkette çalışan elemanları kaizen etmek için konulmuş. Herhalde öyle bir yerde bir cinsel ilişkinin yer alacağını düşünemezlerdi."

"Her neyse, Eddie, Cheryl'in Morton'la binanın başka bir tarafına gitmekte olduğunu görünce herhalde çok telaşlanmış olmalı. Bu yüzden onları izledi. Cinayeti gördü ... ki bence o cinayet gerçekten kazaydı. Ve Eddie, dostu Mor-ton'a yardım etmek için ona seslendi, onu oradan çıkardı. Sonra Morton'la birlikte partiye döndü."

"Ya teypler?"

"Ha. Rüşvetten söz etmiştik, hatırlıyor musun? Eddie'nin rüşvet verdiklerinden biri de Tanaka adlı bir alt düzey güvenlik görevlisiydi. Bence Eddie ona uyuşturucu veriyordu."

Her neyse, Eddie onu birkaç yıldır tanıyordu. İşigura, Tana-ka'ya teypleri güvenlik odasından almasını söyleyince, Tanaka da bunu Eddie'ye söyledi."

"Eddie de aşağıya inip teypleri kendisi aldı."

"Evet. Tanaka'yla birlikte."

"Ama Phillips bize Eddie yalnızdı dedi."

"Phillips yalan söyledi, çünkü Tanaka'yı tanıyordu. Zaten olayı o yüzden büyütmedi. Tanaka ona, bir sakıncası yok, demişti. Ama Phillips bize hikâyeyi anlatırken Tanaka'yı at-layiverdi."

"Peki, sonra?"

"İşigura iki kişiyi Cheryl'in evini temizlemek üzere yolladı. Tanaka teypleri kopyalatmak üzere bir yere götürdü. Eddie de tepedeki eve, o partiye gitti."

"Ama Eddie bir teypi sakladı."

"Evet."

Bir düşündüm. "Ama biz partide Eddie'yle konuşurken çok farklı bir hikâye anlatmıştı."

Connor başını evet anlamında salladı. "Yalan söyledi."

"Sana da mı? Dostu olduğun halde mi?"

Connor omuz silkti. "Tutturabileceğini sandı."

"Ya İşigura?" Kızı neden öldürdü?"

"Morton'u cebinde bilmek için. Planı tuttu da... Mor-ton'un MicroCon'la ilgili tutumunu değiştirmesini sağladılar. Bir ara Morton satışın gerçekleşmesine izin verecek duruma düştü."

"İşigura böyle bir sebepten öldürür müydü onu? Bir şirket satışı için?"

"Hayır, bence o işi önceden hesaplamamıştı. İşigura çok gergindi. Büyük baskı altındaydı. Üstlerine kendini kanıtlamak zorunda olduğuna inanıyordu. Çok şey kazanabilir ya da kaybedebilirdi. O kadar çok ki ... benzer durumlarda normal bir Japon'un davranabileceğinden farklı davrandı.

Bir aşırı baskı ânında kızı öldürdü. Evet. Kendisinin de söylediği gibi, önemi olmayan bir kızdı zaten."

"Tanrım."

"Ama bence bu iş o kaçar basit değil. Morton Japonlara karşı pek düşman tavırlıydı. İçimde bir duygu, o konuda bir küskünlüğü olduğunu fısıldıyor. Yeni bir bomba atma şakaları falan. Ayrıca ... konferans masası üzerinde sevişmek. Bunlar ... saygısız hareketler. Sence de öyle değil mi? Herhalde İşigura'yı çok kızdırmış olmalı."

"Peki, cinayeti polise kim haber verdi?"

"Eddie."

"Neden?"

"Nakamoto'yu utandırmak için. Eddie önce Morton'u güvene kavuşturup partiye götürdü, sonra bizi aradı. Herhalde parti katındaki bir telefondan. Bize telefon ettiğinde, güvenlik kameralarını henüz bilmiyordu. Tanaka onu ona sonradan söyledi. O zaman Eddie de, İşigura'nın kendisine tuzak kurmuş olmasından korkmaya başladı. Bu yüzden ikinci telefonu etti."

"Ve dostu John Connor'ı istedi."

"Evet."

"Demek ki,Eddie, Koiçi İnşi'nin ta kendisi, öyle mi?" dedim.

Connor yine başını salladı. "O da onun esprisi. Koiçi Nişi çok ünlü bir Japon filminin kahramanının adı. Şirketlerin ahlâksızlığını konu alan bir. film."

Connor kahvesini bitirip fincanını uzağa itti.

"Ya İşigura? Japonlar .niye kendilerinden uzağa ittiler onu?"

"İşigura oyunu fazla hızlı ve fazla gevşek oynamıştı. Perşembe gecesı gereğinden çok daha bağımsız hareket etmişti. Bundan hoşlanmazlar. Nakamoto onu zaten çok geçmeden vatana geri yollardı. Ömrünün geri kalanını Japonya'da, bir madogiıva'da geçirmeye mahkûmdu. Yani pencere yanında

bir koltuk. Şirket kararlarının dışına çıkan, artık bütün gün hayatı pencereden seyreder. Bir bakıma bu bir müebbet hükmüdür."

Bunu düşündüm. "O halde sen araba telefonunu kullanarak merkezi ararken, planımızı anlatırken ... dinleyen kimdi?"

"Onu bilmek zor," dedi Connor omuz silkerek. "Ama ben Eddie'yi severdim. Ona bir iyilik borçluydum. İşigura'nın evine dönmesine izin verilmesini istemedim."

Ofise döndüğümüzde, beni bekleyen yaşlı bir kadınla karşılaştık. Siyahlar giymişti. Kendini Cheryl Austin'in büyükannesi olarak tanıttı. Cheryl'in annesiyle babası, o dört yaşındayken bir trafik kazasında ölmüşlerdi.

Çocuğu bu yaşlı kadın büyötmüştü. Soruşturmadaki yardımlarımdan ötürü bana teşekkür etmek istiyordu. Cheryl'in nasıl bir çocuk olduğunu anlatıp duruyordu. Teksas'dayken.

"Tabii çok güzeldi," dedi. "Erkek çocuklar ondan çok hoşlanırlardı. Hep çevresinde birkaç tanesi birden bulunurdu. Sopayla kovamazdınız onları." Durakladı. "Ama tabii ben Cheryl'i hiçbir zaman kafası sağlam biri gibi görmedim. Erkekleri çevresinde görmekten hoşlanırdı gerçi. Kendisi için aralarında kavgaya tutuşmalarından da hoşlanırdı. Yedi sekiz yaşındayken o çocukları toz toprağın içinde karşı karşıya getirdiğini, sonra ellerini çırparak kavgayı başlattığını hatırlarım. Genç kız olmaya başladığında, bu işlerde hayli başarılıydı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunlara seyirci olmak pek de hoş değildi tabii. Yo, kafadan bir tuhaflığı vardı. Çok zalim olabiliyordu. Ya o şarkı ... gece gündüz çalıp durduğu o şarkı! Beni de deli edecekti neredeyse." "Jerry Lee Lewis mi?" "Tabii. Nedenini de biliyorum. Babasının en sevdiği şarlı

kıydı o. Cheryl ufacıkken babası onu üstü açık arabasıyla gezmeye çıkarır, kolunu onun omzuna sarar, radyoda bu şarkıyı dinlerdi. Cheryl en güzel askılı elbisesini giyerdi o gezmelere. Öyle güzeldi ki çocukken! Annesinin modeliydi."

Kadıncağız ağlamaya başlamıştı. Ona bir kâğıt mendil uzattım, anlayışlı davranmaya çalıştım.

Az sonra, Cheryl'e ne olduğunu, kızın nasıl öldüğünü merak etti.

Ona ne diyeceğimi bilemedim.

Parker Center'in alt kat giriş kapısından çıkıp fiskiyeli havuzun yanından geçiyordum ki, takım elbise giymiş bir Japon beni durdurdu. Kırk yaşlarında, siyah saçlı, bıyıklı biriydi. Resmî biçimde selamladı beni. Sonra kartını uzattı. Bu adamın Nakamoto mâlî işler başkanı Bay Şirai olduğunu anlamam biraz uzun sürmüştü.

"Sizi şahsen görmek istedim, Sumisu-san," dedi. "Şirketimin Bay İşigura'nın davranışı nedeniyle ne kadar üzgün olduğunu şahsen belirtmek istedim. Hareketleri son derece uygunsuzdu ve yetki almaksızın böyle davranıyordu. Nakamoto şerefli bir şirkettir. Hiçbir zaman yasaları ihlâl etmeyiz. Bu kişinin şirketimizi ve faaliyetlerimizi temsil etmediği konusunda size güvence vermek istiyorum. Bay İşigura bu ülkede işi nedeniyle birçok yatırım bankacısıyla tanışmış, yakınlıklar kurmuştu. Şirket alım satımlarında türlü oyunlar oynayan insanlarla. Doğrusu bence Amerika'da fazla uzun süre kaldı. Burada pek kötü huylar edindi."

Baklayı ağzından çıkarmıştı işte. Özürle hakaret tek pakette. Ona da ne diyeceğimi bilemedim.

Sonunda, "Bay Şirai," dedim. "Bir finansman önerisi gelmişti ... küçük bir evle ilgili ..."

"Ha, öyle mi?"

"Evet. Belki siz duymamış olabilirsiniz."

"Aslında galiba böyle bir şey duymuştum."

"O öneri konusunda şimdi ne yapmak niyetinde olduğunuzu merak etmiştim de ..."

Uzun bir sessizlik oldu.

Yalnızca sağımdaki havuzdan gelen fiskiye sesi duyuluyordu.

Şirai sisli güneş ışığında gözlerini kısarak bana baktı, oyunu nasıl oynayacağına karar vermeye çalıştı.

Sonunda konuştu. "Sumisu-san, o öneri uygunsuz bir öneriydi. Tabii ki geri alındı."

"Teşekkür ederim, Bay Şirai," dedim.

Connor'la birlikte benim eve dönmek üzere arabaya bindik. İkimiz de konuşmuyorduk. Ben Santa Monica sürat yolunda sürüyordum arabayı. Altından geçtiğimiz trafik levhalarına çeteler sprey boya püskürtüp mahvetmişlerdi. Yolun da ne kadar eğri bğürü ve pürüzlü olduğu dikkatimi çekiyordu. Sağ tarafta VVestvood çevresindeki gökdelenler dumanlı sisin ardına yarı saklanmıştı. Manzara yoksul ve

zavallı görünüyordu.

Sonunda, "Demek hepsi bu," dedim. "Nakamoto'yla bir başka Japon şirketi arasındaki rekabet, ha? MicroCon'la ilgili bir rekabet, ha? Başka ne ki?"

Connor omuz silkti. "Çeşitli amaçlar karıştı işe herhalde. Japonlar öyle düşünür. Onların gözünde Amerika artık bu mücadelelerin yapılabileceği bir arena. Orası kesin. Pek önemli sayılmıyoruz onların gözünde."

Benim sokağa vardık. Bir zamanlar bu ağaçlı sokak hoşuma giderdi. Sonundaki çocuk bahçesi de kızım bakımından isime yarardı. Şimdi artık öyle hissetmiyordum. Havası kirliydi bir kere. Sokak çok pisti. Her şey tatsızlaşmıştı.

Arabayı park ettim. Connor indi, elimi sıktı. "Cesaretini kaybetme."

"Kaybettim ama," dedim.

"Sakin ha. Durum çok ciddi, ama değişebilir. Daha önce de değişti. Yine değişir."

"Herhalde."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir yere gitmek istiyorum. Ama gidecek yer yok."

Başını salladı. "Teşkilâttan ayrılacak mısın?"

"Herhalde. Özel Hizmetlerden kesinlikle ayrılıyorum. Bana göre ... çok karmaşık."

Yine başını salladı. "Kendine iyi bak, kohai. Yardımlarına teşekkürler."

"Sen de, sempai."

Yorgundum. Merdivenleri çıkıp daireme girdim. Kızım olmayınca burası çok sessizdi. Buzdolabından bir Coca Cola çıkarıp salona geldim, ama koltuğa oturunca sırtım acıdı. Tekrar ayağa kalktım, televizyonu açtım. Seyredemiyor-dum. Connor'un söylediği geliyordu aklıma. Amerika'da herkesin dikkatini önemsiz şeylere yönelttiği. Japonya'yla olan durum gibiydi bu da. Eğer ülkeyi Japonlara satarsak, sahibi onlar olurdu. Biz hoşlansak da, hoşlanmasak da. Mallara sahip olanlar da ne isterlerse yapmakta özgürdüler. Böyle oluyordu bu işler.

Yatak odama geçip üstümü değiştirdim. Başucu masasının üzerinde, kızımın doğum gününde çekilen resimler duruyordu. Bu olaylar dizisi başladığında, ben o resimleri yerleştirmekteydim. Ona benzemeyen bu resimler artık gerçek değildi. Öbür odadaki televizyondan gelen ince kahkaha sesini dinledim. Ben eskiden, durum genellikle iyi sanırdım. Ama hiç de iyi değildi.

Kızımın odasına geçtim, beşiğine baktım, fil aplikeli örtüyü elledim. Michelle'in nasıl uyuduğu geldi gözümün önüne. Güven dolu, sırtüstü yatını*, kollarım başmm üstüne a -mis durumda. Dünyasını kurmam içm bana ne kadar güvendiğini düşündüm. Ne tür bir dünyada büyüyeceğim düşündüm. Yatağını düzeltmeye başladığımda yüreğim çok te-dirgindi.

Sorgu Notları: Mart 15 (99)

SORGUCU: Pekâlâ, Pete, bu kadarı bize yeter sanırım. Meğer ki senin ekleyeceğin bir şey olsun.

SORGULANAN: Hayır, söyleyeceklerim bitti.

SORGUCU: Anladığıma göre Özel Hizmetler'den istifa ettin.

SORGULANAN: Evet, Öyle.

SORGUCU: Ve şef Olsen'e yazılı bir tavsiye mektubu sunup, Asya bağlantısı programının değiştirilmesini önerdim. Japon-Amerikan Dostluk Derneği'yle ilişkinin kesilmesi gerektiğini söyledin, öyle mi?

SORGULANAN: Evet. SORGUCU: O neden?

SORGULANAN: Eğer Teşkilât özel eğitilmiş eleman istiyorsa, onların eğitim parasını biz vermeliyiz. Bence daha sağlıklı.

SORGUCU: Sağlıklı mı?

SORGULANAN: Evet. Ülkemizi tekrar kendi kontrolümüze almanın zamanı geldi. Kendi harcamalarımızı kendimiz yapmaya başlamalıyız.

SORGUCU: Şeften sana cevap geldi mi? SORGULANAN: Henüz gelmedi. Hâlâ bekliyorum.

Eğer Japonya'nın satın almasını istemiyorsanız, o halde satmayın - Akio Morita

Son Söz

"İnsanlar gerçeği inkâr eder. Gerçek durumların yarattığı gerçek duygulara karşı mücadele eder. Kendilerine zihinsel dünyalar, yapılması gerekenler, 'keşke şöyle yapsay-dık'lar yaratırlar. Gerçek değişiklikler, var olanın doğru değerlendirilip kabul edilmesiyle başlar. Gerçekçi eylem ancak o zaman mümkündür."

Bu sözler, Japon Morita psikoterapi'sinin Amerika'daki karşıtı olan David Reynolds'a aittir. Kendisi kişisel davranıştan söz etmektedir ama sözleri ulusların ekonomik davranışına da uyarlanabilir.

Er geç Amerika, Japonya'nın bir numaralı sanayi ülkesi haline geldiği gerçeğini kabullenmek zorunda kalacaktır. En uzun ortalama ömür Japonya'dadır. En yüksek istihdam, en yüksek okur-yazarlık oranı, zenginle yoksul arasındaki en küçük fark oradadır. Mamul mallar en yüksek kaliteye sahiptir. En iyi yiyecekler onlarınkidir. Gerçek şu ki Montana eyaleti boyunda bir ülke, bizimkinin yarısı kadar bir nüfusla, yakında bizimkine denk bir ekonomiye sahip olacaktır.

Ama bu başarıyı, işleri bizim yaptığımız gibi yaparak elde etmemişlerdir. Japonya batılı bir sanayi devleti değildir. Tümüyle başka bir düzene sahiptir. Ve Japonlar yepyeni bir tür ticaret icad etmişlerdir ... saldırgan ticaret, savaş gibi ticaret, rekabeti silip yok etmeye dönük bir ticaret. İşte Amerika bunu birkaç on yıl boyunca bir türlü anlayamamıştır.

Amerika Birleşik Devletleri, Japonların da her şeyi bizim yaptığımız gibi yaptığı konusunda ısrar edip durmaktadır. Ama onlar da, "Neden değişelim?" cevabını giderek daha sık seslendirmektedirler. "Biz sizden daha başarılıyız," demektedirler. Bu gerçekten de doğrudur.

Amerika'nın buna cevabı ne olmalıdır? Japonya'yı başarılı davranışları yüzünden suçlamak ya da yavaşlamalarını önermek çok saçmadır. Japonlar Amerikan tepkilerini çocuksu sızlanmalar olarak görmektedirler ve hakları da vardır. Amerika'nın uyanması, Japonya'yı olduğu gibi görmesi ve gerçekçi davranmaya başlaması çok daha uygun olur.

Sonunda bu, Amerika Birleşik Devletlerinde büyük değişiklikler demektir. Zaten bir ilişkide, uyum sağlama işinin zayıf ortağa düşmesinden kaçınılamaz. Ve Amerika da Japonya ile olan ekonomik ilişkilerde kesinlikle zayıf ortaktır.

Yüz yıl önce Amiral Perry'nin Amerikan donanması ülkenin kapılarını açtığında Japonya feodal bir toplumdur. Japonlar değişimleri gerektiğini anladılar ve değiştiler. 1860'larda işe koyularak binlerce Batılı uzman getirdiler, onlardan hükümetlerini ve sanayilerini nasıl değiştirmeleri gerektiği konusunda öğütler aldılar. Tüm toplum bir devrimden geçti. İkinci Dünya Savaşından sonra da, yine aynı derecede şiddetli ikinci bir sarsıntı daha geçirdiler.

Ama her iki olayda da Japonlar karşı karşıya kaldıkları zorluklarla doğrudan yüzleşmeyi bildiler. Hiçbir zaman, Amerikalılar toprağımızı ve kurumlarımızı satın alsın, inşallah bize işleri daha iyi yapmasını da öğretirler, demediler. Hiçbir zaman. Japonlar ülkelerine binlerce uzman çağırdılar, ama sonra onları yine

vatanlarına yolladılar. Bizim de aynı yaklaşımı benimsememiz çok daha iyi olur. Japonlar bizim kurtarıcımız değildir. Onlar bizim rakibimizdir. Bunu asla unutmamamız gerekir.

Teşekkür

Araştırmalarım sırasında bana yardımlarından ötürü, Ni-na Easton, James Flanigan, Ken Reich ve David Shavv'a, Los Angeles Times'm tüm mensuplarına. Güney California Ja-pon-Amerikan Derneği'nden Steve Clemons'a, Senatör Al-bert Gore'a, Jet Propulsion Laboratuvarından Jim Wilson'a, Hewlett-Packard'dan Kevin O'Connor'a, Los Angeles Polis Teşkilâtından Teğmen Fred Nixon'a, CNBS/FNN'den Ron Insana'ya ve Keith Manasco'ya teşekkür ederim. Çeşitli aşamalarda taslak metinle ilgili öneri ve düzeltmeler açısından da Mike Backes, Douglas Crichton, James Fallows, Karel van Volfereen ve Sonny Mehra'ya teşekkür borçluyum. Valery Wright metni sayısız revizyonlardan geçirmiş, Şinoi Osuka Japonca cümleler için ustaca yardımlarda bulunmuş ve Ro-ger McPeck de bana video teknolojisini ve geleceğin güvenlik sistemlerini öğretmiştir.

Japon-Amerikan ilişkileri konusu son derecede tartışmalı bir konudur. Bu kitapta ortaya konan görüşlerin yalnızca bana ait olduğunu, yukarda adı geçen kişilere yorumlanmaması gerektiğini de belirtmek isterim.

Bibliyografya

Bu roman, Amerika'daki yüksek teknoloji alanına gelen doğrudan dış yatırımın doğal olarak iyi bir şey olduğu ve sınırsız devamına izin verilmesi gerektiği yolundaki geleneksel inancı sorgulamaktadır. Ben burada, olayların bu kadar da basit olmadığını önermekteyim.

Bu kitap hayal ürünü olmakla birlikte, Japonya'nın ekonomik davranışları ve Amerika'nın buna yetersiz cevabı konusundaki yaklaşımım çok saygın bir uzman grubunun fikirlerini izlemektedir ve bu kişilerden çoğunun adları aşağıdaki bibliyografya listesinde bulunmaktadır. Gerçekten de bu romanı hazırlarken, aşağıdaki kaynaklardan çok büyük ölçüde yararlanmış bulunuyorum.

Umarım ki okurlarım bu konudaki daha bilgili yazarları da okuma konusunda bir heves duyarlar. Belli başlı kaynak metinleri, okunabilirlik ve bu kitapla ilişkisi açısından, kaba bir düzene göre aşağıya sıralamış bulunmaktayım.